

ТИМЪТИ ЗАН ГОНИТБА ЗА ИКАР

Превод от английски: Георги Стоянов, 2001

chitanka.info

1.

Когато прекрачих прага на кръчмата, те ме чакаха: трима млади яванци приблизително с големината на брамански бикове, застанали от двете страни на входа. Едри, със свирепи погледи и териториални претенции. Търсеха повод да смажат някого.

По всичко личеше, че този някой ще съм аз.

Прекрачих прага и спрях. Вратата се затвори зад гърба ми, откъм моите бъдещи убийци до мен достигна мирис на терпентин, което означаваше, че освен млади и нахакани, те са и пияни до козирката. Бях все още отвъд невидимата граница на територията на входа, над която имаха претенции; ако имах малко ум в главата, щях да остана там. Яванците не са много умни дори при най-добри обстоятелства, но когато съотношението в теглото е две към едно, а в бройката три към едно в тяхна полза, качеството на ума вероятно не е решаващ фактор за тях. Беше дълъг ден и дълга вечер, бях уморен и напрегнат и най-умното, което можех да направя, беше да хвана дръжката на вратата, която се забиваше в гърба ми, и да изляза.

Погледнах покрай яванците в салона на кръчмата. Беше доста пълно с хора и представители на други раси, насядали около масите в модерно притъмнения салон. И нямаше как да не е пълен, след като всеки, който искаше да излезе, трябваше да мине покрай трите подвижни грамади при вратата. Видях, че голяма част от клиентите гледат скришом към вратата в очакване да станат свидетели на развитието на малката драма, докато останалите упорито отказваха да погледнат към нас. От двамата бармани също не можеше да се очаква помощ. Тази част на космодрума лежеше във Визилянския анклав на Мейма, а визилянците са известни като същества, които не се месят в такъв вид спорове. Местната полиция с удоволствие и усърдие прибира труповете, след като всичко свърши, но това нямаше много да ме утеши, ако аз се окажех един от тях.

Погледнах яванците — един малко по-напред от лявата ми страна, другите двама от дясната. Не бяха помръднали, но в ума си си

ги представях като натегнати пружини. Не побягнах, не исках да изглеждам като човек, който ще побегне, а техните мънички умове очакваха с нетърпение момента, когато ще прекрача невидимата бариера, за да имат възможност да се пробват колко ще могат да насинят тялото ми.

Не бях въоръжен, във всеки случай не сериозно. Но дори и да бях, стрелбата от малко разстояние по трима огромни яванци не е препоръчителна за човек, който иска да има дълъг и щастлив живот. Имаше обаче един трик, който бях чул преди години, една добра малка комбинация между яванска психология и философия, която бях запомнил за евентуално приложение. Изглежда, както се казва в поговорката, това бъдеще беше настъпило. Погледнах поред яванците и се изкашлях.

— Майките ви знаят ли къде сте? — попитах с възможно най-дълбок глас.

Тримата трепнаха като един.

— Късно е — продължих преди те да могат да отговорят. — Трябваше вече да сте вкъщи. Тръгвайте си. Веднага!

Те се спогледаха объркано. Вероятно последното, което бяха предполагали, бе един другопланетен, мъж два пъти по-малък от тях, да говори на явански, и меласата, която използваша за мозък, беше затруднена да вземе решение.

— Чухте ли ме? — озъбих им се аз, вече разгневен. — Прибирайте се у дома!

Този отляво очевидно имаше по-добра меласа в главата от другите.

— Ти не си яванец — озъби се той на типичен яванско-английски. Нов полъх на терпентин съпроводи думите му. — Не можеш да ни говориш по този начин. — После размаха лапи и пристъпи към мен...

Отворих уста и наддадох смразяващ кръвта вик.

Той замръзна на място, съкрушен от стигналата до замръзналия му мозък фатална грешка. Аз стоях неподвижно, а той се движеше, което означаваше, че *той* е нарушил моята територия. Аз бях засегнатата страна, аз бях отправил правилен явански вик на обвинение-предизвикателство и сега имах право да нанеса първия удар.

Постепенно, разбира се, той щеше да разбере, че не съм яванец и следователно за мен не се отнасят яванските обичаи. Нямах никакво намерение да позволя тази мисъл да проникне в мозъка му. Направих крачка към него, стиснах ръце в юмруци и ги забих в долната част на торса, в малките вдлъбнатини от двете страни на централния мускул.

Той нададе нещо като жалък стон — странен звук от същество с неговите размери — и падна на пода със силно глухо тупване, което сигурно разтърси цялата кръчма, сви се на топка и не помръдна.

Другите двама стояха и ме зяпаха с отворени уста. Не се лъжех — поразени или не, те все още бяха в ролята на бойци, защитаващи територията си, и в мига, в който пристъпех в избраната от някого от тях част на пода, щях да бъда смазан. За щастие това вече не беше проблем. Сега лявата страна на входа беше свободна територия; прескочих поваления яванец и влязох в кръчмата.

Чуха се слаби аплодисменти, но бързо стихнаха, защото аплодиращите си спомниха, че още двама яванци стоят на краката си. Лично аз не очаквах повече неприятности от тях, но все пак, докато си пробивах път през лабиринта от маси и столове, ги държах под око в отраженията по месинговите свещници. В дъното на салона намерих една празна маса, удобно разположена до камината, която заемаше по-голяма част от стената. Седнах с гръб към пращящите пламъци. Докато седах, успях да видя как двамата яванци помагат на пострадалия си колега да излезе от кръчмата.

— Ще приемете ли едно питие?

Обърнах се. Среден на ръст мъж с тъмна кожа и с гъста, блестяща като сребро на светлината коса стоеше отдясно на масата ми, стиснал в ръка пълна до половина чаша.

— Точно сега не ми е до компания — казах и набрах една малка водка на селектора за меню на масата. При положението, в което се намирах, не ми беше до пиене, но малката и доста шумна разпра с яванците беше привлякла вниманието на посетителите към мен и без чаша в ръка щях да стана обект на още по-голямо любопитство.

— Оценявам това, което направихте — каза мъжът и седна срещу мен, сякаш го бях поканил. — Чакам вече цял час да се махнат. Но беше малко рисковано, нали? Най-малкото можехте да си потрошите кокалчетата на пръстите.

Погледнах го. Тъмно лице под буйна бяла коса. От бръчките по кожата му беше ясно, че е прекарал голяма част от живота си на слънце; от мускулите под дрехите се виждаше, че не се е излежавал на шезлонги по плажове.

— Съвсем не беше толкова рисковано — казах му. — Яванците нямат много дебела кожа преди да достигнат зряла възраст. Малчуганите на тази възраст са доста меки на определени места. Човек просто трябва да знае къде се намират тези места.

Той кимна, очите му за миг се заковаха на пришития на дясното рамо на охлузената ми куртка от черна кожа стилизиран знак „SB“.

— Имате ли голям опит с другопланетяни?

— Доста — отвърнах аз. — Партньорът ми е другопланетянин, ако това ви говори нещо.

— Какво искате да кажете?

Средата на масата се отвори и се появи водката ми.

— Искам да кажа — поясних и взех чашата от таблата — да ми предложите товар.

На лицето му трепна учудване, после се появи усмивка.

— Много сте бърз — каза той. — Това ми харесва. Да разбирам ли, че сте независим превозвач?

— Точно така. — Всъщност съвсем не бях толкова независим, поне вече не. Но моментът не беше подходящ за обяснения. — Казвам се Джордан Маккел. Капитан съм на товарен кораб „Сторми Банкс“, клас „Каприкорн“.

— Документи за правоспособност?

— Навигация и пилотиране — казах. — Партньорът ми Иксил има документи за двигатели и механични системи.

— Всъщност няма да имам нужда от вашия партньор. — Той повдигна вежди. — Нито от кораба ви, собствено казано.

— Имате право — отвърнах аз, като се постарях думите ми да не прозвучат саркастично. — Какво точно ви трябва... четвърти човек за бридж?

Той се наведе над масата малко по-близо до мен.

— Вече имам кораб — каза той и гласът му стихна до шепот. — Намира се на космодрума, зареден с гориво и натоварен, готов да отлети. Трябва ми само екипаж.

— Браво — похвалих го. — Да имате кораб без екипаж, искам да кажа.

Той стисна устни.

— Вчера имах. Напусна кораба тази сутрин, когато кацнахме за зареждане.

— Защо?

Той махна с ръка.

— Конфликти, спорове... такива неща. Очевидно всяка от двете групи е решила да напусне, без да знае, че и другата има такова намерение. Във всеки случай това вече е без значение. Важното е, че аз нямам намерение да изготвям план, без да имам необходимата помощ, и то бързо.

Облегнах се на стола си и го удостоих с лека усмивка.

— От думите ви излиза, че сте заседнали тук. Доста неудобно положение. За какъв вид кораб говорим?

— Еквивалентен на клас „Орион“ — отговори той. Гледаше ме като човек, изведнъж почувствал лош вкус в устата си. Явно беше ревизирал първоначалната си оценка за мен в смисъл на намаляване на моите достойнства, несъмнено, и повишаване на оценката за парите, които щях да се опитам да изстискам от него. — Не стандартен „Орион“, нали разбирате, но с подобно големина и...

— В такъв случай се нуждаете минимум от шест души — казах аз. — От които трима със сертификат за работа на мостика и в машинната зала. Общо със сертификати за всичките осем специалности: навигация, пилотиране, електроника, механика, компютър, двигатели, излизане в открития космос и медицина.

— Виждам, че добре познавате Търговския кодекс.

— Това е част от работата ми — казах. — Както споменах, аз владея навигация и пилотиране. Кои от останалите специалности ви липсват?

Той се усмихна многозначително.

— Защо? Да не би да имате приятели, които се нуждаят от работа?

— Може би. Какво ви трябва?

— Оценявам предложението ви. — Продължаваше да се усмихва, но усмивката му стана малко крива. — Предпочитам обаче да избирам екипажа си лично.

Вдигнах рамене.

— Чудесно. Просто се опитах да ви спестя малко търсене и губене на време. За мен какво ще кажете? Ставам ли?

Той ме гледа няколко секунди.

— Стига да желаете — отговори най-после. Гласът му не прозвуча много щастливо от взетото решение.

Подчертано бавно обърнах глава на няколко градуса наляво и погледнах тримата паттааунутти, които седяха в средата на залата и гледаха останалите клиенти високомерно, както самопровъзгласени господари оглеждат частните си владения.

— Очаквахте ли да откажа? — попитах и дочух в гласа си нотки на горчивина.

Той проследи погледа ми и вдигна чашата си. С крайчеца на окото си видях, че ръката му леко трепери.

— Не — тихо отвърна той. — Очаквах да приемете.

Кимнах. Двигателят „Таларик“ беше завладял търговските пътища на спиралния ръкав преди петнадесет години и за това кратко време пат се бяха превърнали от третокласна раса на макиавелисти-контрабандисти почти в господстваща сила в превозването в нашия приятен кът на Галактиката. Това едва ли беше изненада, разбира се: с този четири пъти по-бърз и три пъти по-евтин от всеки друг звезден двигател не беше необходимо да си корпоративен гений, за да разбереш кои кораби ще се наемат.

Коего остави нас, другите, на практика във вакуум. Оставаха не малко други по-къси маршрути и известен излишък от трафик, който пат още не бяха завладели, но имаше доста много непатански кораби, които привличаха твърде малкото свободни специалисти, в резултат на което бе настъпил икономически хаос и разорение. Няколко от големите корабни превозвачи или бяха прогонени от бизнеса, или ограничени само до транспорт вътре в системата, където не бяха необходими звездни двигатели.

Или бяха насочили корабите си към други, по-малко почтени начини на работа.

Един от пат на масата леко обърна глава и под качулката върху мършавото му махагоновочервено лице зърнах блясъка на електронни имплантации. Пат наистина имаха добри позиции и нямаха никакво намерение да ги изгубят. Звездните им кораби бяха заключени с малка,

но решаваща микросхема за достъп до двигателя „Таларик“, имплантирана в тялото на пилота. Когато системата се появи за пръв път в спиралния ръкав, към нея имаше известни резерви — собствениците на кораби се опасяваха, че при нараняване на пилота по време на полет ценният товар може да се изгуби в космоса. Пат обясниха, че с включването към всеки кораб на един или двама резервни пилоти този риск ще се намали, без това да води до разкриване на секретността, която бяха решили да пазят около двигателя. Без имплантираната в пилота схема — и без цял куп други защиты, вградени в техниката на самия двигател — наемането или открадването на един техен кораб не позволяваше да се получи никаква информация за него. Поне така се говореше. Фактът, че нито едно незаконно копие на таларик не се появи на пазара, подкрепяше тази теория.

Мъжът срещу мен нетърпеливо остави чашата си на масата и аз се върнах към деловия разговор.

— Кога смятате да тръгнете?

— Колкото се може по-скоро — отвърна той. — В шест сутринта.

Замислих се. Мейма беше ихмиситски колониален свят, а една от особеностите на ихмиситските космодруми беше, че на превозвачите не се разрешаваше да остават там между залез и изгрев-слънце и целият космодрум оставаше затворен през нощта. Специалистите по другопланетна психология обикновено го приписваха на някои странни предразсъдъци на ихмиситите; аз лично го обяснявах с политиката за подпомагане на хотелиерския бизнес в районите около космодрумите.

— Преди пет и половина слънцето няма да е изгряло — казах. — Това няма да ни остави много време за предстартова подготовка.

— Корабът е готов за полет — каза той.

— Въпреки това ние правим проверка преди да излетим — казах. — Точно затова се казва предстартова. Как стои въпросът с митническото разрешение?

— Всичко е уредено — каза той и се потупа по джоба. — Всички документи са тук.

— Дайте да ги видя.

Той поклати глава.

— Не е необходимо. Ще бъда на борда много преди...

— Дайте да ги видя.

За частица от секундата той имаше вид на човек, който сериозно размишлява дали да не излезе и да не си потърси човек с по-добро разбиране на отношенията между собственик и пилот. После бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади тънък плик документи. Може би му хареса моят дух, а може би просто нямаше време и трябваше спешно да намери някой, който да пилотира кораба му.

Прелистих ги. Документите бяха за модифициран товарен кораб клас „Орион“, казваше се „Икар“, земна регистрация, собственост на Александър Бородин. Документите бяха копия, на оригиналите.

— Вие сте Бородин, така ли? — попитах.

— Точно така — потвърди той. — Както виждате, всичко е наред за отлитане утре.

— Наистина всичко изглежда наред — съгласих се. Всички необходими проверки бяха извършени: машинното отделение, маневрените двигатели и звездният двигател, митническият контрол на товара...

Намръщих се.

— Каква е тази работа със запечатаната товарна секция?

— Точно както е посочено — отговори той. — Товарният трюм е разположен по средата на кърмовата част на кораба и го запечатахме на Гам срещу влизане или разглеждане. Тук е и лицензът от властите на космодрума на Гам.

— Гам? — подхвърлих, като намерих лиценза. — Доста спокойно местенце.

— Да. Малко примитивно обаче.

— Вярно — съгласих се, докато подреждах купчинката документи. Погледнах отново най-горния, като обърнах внимание на датата на изпращане и кодовете на митническото разрешение, дадени на „Икар“, след което ги подадох през масата. — Добре. Вече си намерихте и капитан. Какво ще е заплащането?

— Хиляда коммарки — каза той. — При качване на борда на кораба утре сутрин. И още две, когато пристигнем на Земята. Повече не мога да си позволя.

Общо три хиляди за една работа, която вероятно щеше да отнеме пет, най-много шест седмици. От такова заплащане определено нямаше да забогатея, но нямаше и да умра от глад. При условие, че той

плаща горивото и митническите тарифи по пътя, разбира се. За момент си помислих да се пазаря, но изражението му подсказваше, че това ще е напразно губене на време.

— Чудесно — казах. — Имате ли бордна карта за мен?

— Тук е — каза той, бръкна пак във вътрешния си джоб и на лицето му за миг се изписа изненада, че не се бях опитал да измъкна малко повече пари, както беше очаквал. За момент се зачудих какво ли си мисли за мен, но се отказах, тъй като от това нямаше да има никаква полза.

Той извади онова, което търсеше: пластмасова бордна карта три на седем сантиметра, покрита с цветни точки — друга ихмиситска прищявка, този път изразяваща се в отказа им да използват цифри или някакъв друг начин за разграничаване на двестатината квадрата за приземяване на космодрума. Единственият начин да се намери определен кораб — или определен служебен център или митническа служба, или снабдително депо — беше човек да носи със себе си една от тези бордни карти, пъхната в прозрачна пластмасова калъфка за документи за самоличност в яката на пилотското яке. Точковият код на бордната карта се четеше от сензори, поставени на всяка пресечка — монтирани на тротоара насочващи светлини указваха на объркания притежател на такава карта правилната посока. Понякога беше доста неудобно, но ихмиситите обичаха тази система, а за всички останали неудобството беше съвсем малко. Винаги съм смятал, че нечий братовчед е собственик на предприятие за производство на такива бордни карти.

— Нещо друго да те интересува?

Вдигнах вежди, докато пъхах бордната карта в специалния отвор на яката над онази, която щеше да ме заведе на „Сторми Банкс“.

— Защо? Бързате ли?

— Да, имам да уредя още едно-две неща — отвърна той, остави чашата си на масата и стана. — Приятна вечер, капитан Маккел. Ще се видим утре сутрин.

Кимнах.

Той отговори на кимането ми, заманеврира в лабиринта от маси и посетители и излезе. Изпих си водката, преброих до двадесет и тръгнах след него.

Не исках да изглежда, че бързам, и поради това ми отне може би половин минута повече, отколкото на него, за да пресека салона. Но така беше добре. По улиците се мотаеха доста космонавти, но и светлините бяха много и с бялата му коса щеше да е доста лесно да го открия и проследя. Отворих вратата и излязох в студената нощ.

Бях забравил за яванците. Те обаче не бяха забравили за мен.

Чакаха ме на входа, скрити зад една от декоративните прегради срещу вятър, издадени на метър от двете страни на входа. Оценяването на определен другопланетен винаги е малко рискована работа, но тази компания очевидно беше усвоила техниката. Още щом излязох, те тръгнаха право към мен; този, който беше точно срещу мен, беше забележимо наведен напред.

Трябваше да направя нещо, и то бързо. Бяха изоставили предишната си териториална игра — това беше очевидно от начина, по който се бяха скупчили, докато се движеха мълчаливо към мен. Бях ги направил за смях пред цялата кръчма и те несъмнено бяха решили да ми покажат защо тази моя постъпка е лоша. Помислих да бръкна в куртката си за пистолета, но моментално разбрах, че това движение ще бъде самоубийствено; помислих да се върна в кръчмата, но си дадох сметка, че това няма да помогне, а само временно ще отложи сблъсъка.

Оставаше ми само една реална възможност. Стегнах се, направих бързо една крачка към защитната стена, обърнах се наляво и ритнах с десния си крак с всичка сила.

На други места защитни стени като тази са от много еластична пластмаса. Визилианците предпочитат стъкло — здраво стъкло, за сигурност, но все пак стъкло. С трима разгневени яванци, движещи се тежко към мен, разбираемо не бях в настроение за половинчати мерки и силата на отката на ритника ме прониза през гръбначния мозък чак до главата. Но постигнах желанния резултат: стъклената стена се пръсна на стотици парчета.

Скочих през вече почти празната рамка на преградата. Голямо парче назъбено стъкло от лявата страна одра якето ми. Като внимавах да не се порежа, го хванах, отчупих го и го размахвах като нож.

Яванецът пред мен спря рязко и предизвика малко комедийно объркване, когато другите двама се блъснаха в него. Въпреки големите си размери и агресивност яванците са забележително благоразумни при вида на собствената си кръв и мисълта за нападение с нож или с

предмет подобен на нож може да респектира и най-неумолимия от тях. Но само за момент. Подобно на други неприятни неща очакването на едно събитие често е по-лошо от самото събитие и щом техните мозъци си спомнеха за това, те щяха да се нахвърлят върху мен.

Но аз не възнамерявах да бъда там, когато това стане. При счупената защитна стена и скупчените яванци имах съвсем свободен изход зад гърба си. Захвърлих парчето стъкло към водещия яванец, обърнах се и побягнах.

Изминах само няколко крачки, когато те закрепяха и със залитане се втурнаха подир мен. Щяха да ме настигнат — при бягане на открито човешките крака не могат да съперничат на яванските. Но през първите няколко секунди, докато те задвижеха голямата си телесна маса, предимството беше на моя страна. Трябваше само да намеря начин да се възползвам от това.

Не губих време да се обръщам да ги гледам, но когато стигнах ъгъла на кръчмата и свърнах в тясната уличка, която я отделяше от съседната сграда, от звука на краката им разбрах, че все още имам добра преднина. Яванците бяха на ъгъла; наведох глава и се напънах да се засиля колкото се може повече. Ако онова, което търсех, не беше зад сградата, щях сериозно да загазя.

Заобиколих следващия ъгъл. Яванците бяха неприятно близко зад мен. И намерих точно каквото се надявах: купчина половинметрови цепеници за камината на кръчмата, подредени до стената — стигаше почти до стрехата на покрива. Без да намалявам темпото, хукнах право към нея и се закатерих.

Едва ли щях да успея. Яванците бяха по петите ми и тичаха твърде бързо. Цепениците обаче почнаха да се срутват и да ги препъват. Успях да се хвана за стрехата и в следващата секунда се изтеглих през ръба и се покатерих на покрива.

Покрай стрехата изфуча една цепеница и изчезна в тъмнината. Моите другари в играта долу бяха разбрали, че им се изплъзвам. Не знаех дали яванците са добри на скачане, за да стигнат до стрехата без помощта на купчината дърва, която току-що се беше срутила, но и нямах голямо желание да го разбера. С ниско наведена глава — там, откъдето беше дошла първата цепеница, имаше още много други — запълзах нагоре по покрива.

Всички сгради в периферията на тази част на космодрума бяха доста еднакви по височина и разделени от тесни улички. С малко засилване, при лек страничен вятър и вдъхновение, предизвикано от мисълта за разгневените яванци зад мен, скочих на съседния покрив, прекосих го косо, скочих на следващата сграда и продължих. По пътя успях да си сваля якето и да го обърна, замествайки черната кожа с подплата от мек плат с крещящ индийски десен. Насочих се към една сграда, чийто комин пушеше, намерих нейната камара дърва и слязох.

Отново излязох на главния булевард. Яванците не се виждаха никакви сред групите разхождащи се космонавти, градски хора, проститутки и джебчи.

За нещастие не се виждаше и белокосият мъж, когото исках да проследя. Разхождах се бавно един час, надникнах в още няколко кръчми и вертепи — имаше вероятност новият ми работодател да продължава да търси екипаж. Не го видях никъде; а околностите на космодрума бяха много обширни, за да ги преброди сам човек. Освен това ме болеше кракът от ритането на преградата, а и трябваше да съм на космодрума, когато го отворят в пет и тридесет.

Визилианците имаха добре организирана таксиметрова служба, но обещаните ми хиляда коммарки щях да получа, когато се явя при „Икар“, а грамадният мениджър на леко западналия хотел, в който се бяхме настанили с Иксил, щеше да е много недоволен, ако нямаме необходимите пари в брой да си платим сметката на сутринта. Макар и с нежелание реших, че два сблъсъка с големи другопланетяни за двадесет и четири часа са повече от достатъчни, и тръгнах назад пеша.

Изкачих последните стъпала на стълбището и пъхнах ключа в ключалката. Представих си меко легло, леко пулсиращи визилиански релаксационни светлини и чаша скоч, отворих вратата и влязох.

Мекото легло и скоча все още бяха възможност. Но светлините очевидно не бяха. В стаята цареше пълна тъмнина.

Хвърлих се на пода, като издърпах плазмения си пистолет от кобура под лявата мишница. Предполагаше се Иксил да е тук; затъмнената стая можеше да означава, че някой го е изхвърлил навън и ме чака.

— Джордан? — извика ме един мек и много познат каликсирски глас. — Ти ли си?

Почувствах как внезапният прилив на адреналин се превръща в досадно раздразнение.

— Мислех, че ще си буден — казах мрачно, съпротивлявайки се на желанието да измъкна нещо от по пиперливия си речник, който ми беше спечелил място пред военния съд преди години.

— Буден съм — отвърна той. — Ела да видиш това.

С учудващо търпелива въздишка сложих предпазителя на оръжието си и го върнах в кобура. С Иксил интересните обекти можеха да са всичко: от далечна мъглявина, която е видял през мъглата на градските светлини, до някой паяк на прозореца.

— Ти си си добре тук — измърморих и затворих вратата.

За повечето хора Иксил и другите от неговата раса представляват зрително олицетворение на кошмар като очарователните явански юноши от кръчмата. Той беше типичен каликс: нисък, широкоплещест, с лице, грозно дори в сравнение с настъпена игуана.

Сега, на фона на прозореца, забелязах, че е и асиметричен. Едно от широките му рамене — дясното — изглеждаше изгърбено като мускул на боксьор от мултипликационен филм, докато другото беше съвсем равно.

— Някой ти липсва — отбелязах и го потупах по равното рамо.

— Изпратих Пикс на покрива — каза Иксил с приятния каликсирски глас, който никак не отговаря на грубата външност на тази раса. Всъщност едно от последните останали ми удоволствия в живота беше да наблюдавам реакциите на хората, които срещаха тази раса за пръв път, след като са имали с нея само гласова връзка без картина по звездните комуникационни канали. Някои от тези реакции бяха направо безценни.

— И защо? — попитах. Буцата на рамото му трепна, надигна се и един мустакат нос мигновено изследва ухото ми.

— Здравей, Пакс — поздравих го аз и погалих приличащата на миша глава.

Каликсирското име на тези същества не може да се произнесе от човешките гласови струни, затова обикновено ги наричат порове, защото приличат на тях, макар че не са много по-големи от лабораторни плъхове. В далечното минало те са били използвани да

вървят пред ловците, за да откриват плячката и след това да се върнат при господарите си и да докладват какво са открили.

Онова, което ги отличава от кучетата или от стотиците други ловджийски партньори, е уникалната им симбиозна дружба с техните каликсийски господари. Нервната система на забилия нокти в дебелината на своя господар Пакс беше директно свързана с тази на Иксил. Иксил можеше да му дава мисловно заповеди, които отиваха направо в ограничения му ум; а когато, след като изпълнеше заповедта, животинчето се върнеше и заемеше отново мястото си, мисловният поток тръгваше в обратна посока и Иксил виждаше, чуваше и помиришваше всичко, на което порът е бил свидетел по време на разузнаването.

За каликсийските ловци предимството на тази симбиоза беше очевидно. За Иксил — механик на звезден кораб — поровете бяха безценни помощници при проследяването на кабели, тръби и всичко друго, което включва малки пространства или тесни тръбопроводи. Често си бях мислил, че ако повече от неговата раса бяха проявили интерес да се заемат с усвояване на извънземна механика и електроника, каликсийците щяха да се наложат в тази област така, както пат се бяха наложили в космическия флот.

— Какво интересно очакваш да намериш на покрива? — попитах и отново погалих пора, като за милионен път се зачудих дали Иксил получава същата милувка чрез тяхната нервна връзка. Той никога не го беше коментирал, но Иксил си беше такъв.

— Не на покрива — каза той и вдигна масивната си ръка. — Ей там.

Погледнах в указаната посока. В далечината отвъд космодрума и по-представителната част на града зад него се виждаше слабо светене на фона на кълбестите облаци на нощното небе. Докато гледах, светлините от три маневрени двигателя се издигнаха и полетяха нататък.

— Интересно — казах. Трудно беше да се каже от нашето разстояние и перспектива, но апаратът, изглежда, летеше подчертано бавно и зигзагообразно.

— Забелязах го преди четиридесет минути — каза Иксил. — Отначало помислих, че е отразена светлина от нова колония. Проверих на картата. В тази посока няма нищо освен ниски хълмове и пустинния регион, над който прелетяхме при пристигането си.

— Възможно ли е да е пожар?

— Не — отговори Иксил. — Светенето не е достатъчно червено и няма никакви следи от пушек. Чудех се дали не е някоя спасителна операция.

Откъм прозореца се чу тихо стържене и с леко кихане на гризач на перваза се появи Пикс. Бърз скок върху ръката на Иксил, чевръсто изтичане — и забиване на ноктите — и той отново зае обичайното си място върху рамото на Иксил.

Чу се стържещ звук като на нокът върху кожа, от който винаги трепвах. За момент Иксил остана мълчалив, проследявайки информацията, която получаваше от малкия мозък на пора.

— Интересно — каза той. — Изглежда, е значително по-далеч, отколкото си помислих в началото. Много отвъд хълмовете, може би десет километра навътре в пустинята.

Което означаваше, че светлината беше много по-ярка, отколкото предполагаме. Какво би могъл да търси някой сред онази пустош?

Почувствах стомаха си стегнат на топка и изведнъж забравих болката в крака.

— Случайно да знаеш къде точно са онези археологически разкопки, финансирани от групата на Камерон? — попитах с подчертано безразличие.

— Някъде в пустинята — отговори Иксил. — Не зная точно къде.

— Аз зная. Обзалагам се, че е точно в средата на онова светене.

— Защо мислиш така?

— Защото лично Арно Камерон беше в града тази вечер. Предложи ми работа.

Приличащото на настъпена игуана лице на Иксил се обърна към мен.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам — уверих го. — Представяше се под смешния псевдоним Александър Бородин и си е боядисал черната коса бяла. — Посочих яката на якето си. — Предложи ми да го откарам оттук утре сутрин с кораб на име „Икар“.

— И ти какво му отговори?

— При три хиляди коммарки за курс? Приех, разбира се.

Пикс кихна отново.

— Доста неприятно — каза Иксил; и после добави, което сигурно беше най-сдържаното изказване на седмицата. — Брат Джон няма да е доволен.

— Не се съмнявам — съгласих се кисело. — Кога последно Брат Джон е бил доволен от нещо, което сме направили?

— Много отдавна — съгласи се Иксил. — Обаче се съмнявам, че някога сме го виждали толкова разгневен, колкото може да стане.

За нещастие имаше право. Джонстън Ското Райланд — почетното „Брат“ беше чист сарказъм от наша страна — беше щедър благодетел, който поръчителства за Иксил и за мен и ни спаси от застрашаващ ни финансов банкрут преди три години, като прибави „Сторми Банк“ към частната си колекция от контрабандиращи кораби. Пренасяха се оръжия, нелегални човешки органи, забранени лекарства, откраднати произведения на изкуството, открадната електронна апаратура, всички възможни наркотици. Всъщност сега ние работехме за него с друг от неговите тайни малки товари, скрит в трюма на „Сторми Банк“

Иксил беше прав. Брат Джон не се беше добрал до това положение сред изметта на търговците на дребно в спиралния ръкав с усмивки, свиване на рамене и отказ от едностранни решения спрямо своите подчинени.

— Ще се оправя с него — обещах аз, макар че в момента не можех да си представя как точно щеше да стане. — Това са три хилядарки, в края на краищата. Как можех да се откажа от тях и да поддържаме представата за нас като за обеднели независими превозвачи?

Иксил не реагира, но поровете на раменете му трепнаха в унисон. Понякога тази двустранна нервна връзка може да е полезна, ако човек знае какво да гледа.

— Във всеки случай няма причина Брат Джон да се притеснява от това — продължих аз. — Ти можеш да пилотираш „Сторми Банк“ по останалата част от пътя до Ксатру. Тогава той ще получи своите наркотици и оръжия и всички ще могат да си отдъхнат. Аз ще разгледам летателния курс на Камерон на сутринта и ще ти пратя съобщение на Ксатру къде ще е най-удобното място да ни настигнеш.

— Наредбите изискват за кораб от клас „Каприкорн“ екипаж минимум от двама души — напомни ми той.

— Чудесно — отсякох аз. Беше късно, кракът и главата ме боляха и няхах настроение да слушам да ми се цитира Търговския правилник. — Нали с Пикс и Пакс сте трима. Подробностите можеш да уточниш на сутринта с администрацията на космодрума.

След това — стараех се да стъпвам само на здравия крак — отидох в банята и като свърших с тоалета за спане, се върнах при Иксил малко поуспокоен.

— Нещо ново? — попитах го.

Той продължаваше да гледа през прозореца, двата пора на раменете му гледаха в същата посока.

— Изглежда, още един самолет се присъедини към операцията — отвърна той. — Нещо там е привлякло вниманието на някого.

— И още как! — съгласих се, погледнах още веднъж и отидох при леглото си. — Чудя се какво ли копаят хората на Камерон там.

— И кой може да се интересува от това — добави Иксил и с нежелание откъсна поглед от прозореца. — Знаеш ли, нашата дискусия за товара на Брат Джон може да се окаже безсмислена. На сутринта, когато отидеш на „Икар“, той може да се окаже в други ръце.

— Няма начин — казах и внимателно наместих пострадалия си крак под одеялата.

— Защо не?

Отпуснах глава на възглавницата. Беше цялата на бучки. Дюшекът също. Като живота.

— Защото — казах с въздишка — не съм толкова голям късметлия.

2.

Бях на космодрума в пет следващата сутрин. Вече се развиделяваше. Десетина пътници — земни хора и другопланетяни, вече обикаляха около бариерите, нетърпеливи да се качат на корабите си и да потеглят. Неколцина по-нетърпеливи правеха стандартните пренебрежителни забележки за ихмиситските митници; ихмиситските пазачи до бариерите, както обикновено, не им обръщаха внимание.

В чакащата група, разбира се, нямаше пат. През последните няколко години имаше достатъчно така наречени от дипломатите „неприятни инциденти“ около космодрумите и повечето администрации определиха специални бариери, обслужващи бюра и чакални за пат. Администрациите на космодрумите не обичаха бумащината, свързана с нападения и убийства, а правителствата на планетите не желаеха да си навличат санкции от страна на пат за всякакви реални или мними оскърбления на техни хора.

Което, като си помислиш, правеше тримата пат, които бях видял сред обикновените посетители в кръчмата, нещо необичайно. Те бяха или млади и нахакани, или стари и уверени в местната защита, или много жадни. Без особен интерес се зачудих дали са имали някой инцидент по пътя си за вкъщи.

В 5.31 слънцето се появи на хоризонта и в същия момент бариерите бяха отключени и вдигнати. Присъединих се към масата същества, потекла през тях, и проверих отново яката си да се уверя дали бордната карта е на мястото си. Не бях видял самия Камерон в тълпата, което означаваше, че той или чака на друга бариера, или онзи, който търсеше неговата археологическа находка миналата нощ, вече го е взел. И в двата случая бях решил да проверя „Икар“, па макар и само да видя какви раси го охраняват.

Почувствах на рамото си тежка миришеща ръка.

— Капитан Джордан Маккел?

Обърнах се. Двама ихмиситски охранители се бяха отделили от постовете си и стояха зад мен внушителни и застрашителни с

церемониалните си шлемове.

— Да, аз съм Маккел — потвърдих предпазливо.

— Елате с нас, моля — каза ихмиситът, чиято ръка беше на рамото ми. — Директорът на космодрума, Ейм-Мастр, иска да говори с вас.

— Разбира се — отвърнах колкото се може по-спокойно, но сърцето ми неочаквано задумка, когато ме поведоха към сградата на управлението на космодрума на двадесет метра отвъд оградата. Документите ни бяха редовни, митническите разрешения също, таксите платени. Дали някой в последния момент не бе променил намеренията си за някой от товарите на Брат Джон на „Сторми Банкс“? Ако беше така, трябваше да давам някои много неприятни обяснения.

Никога не бях имал работа с администрацията на този космодрум, но бях прекарал достатъчно часове в ихмиситските хотели и кръчми, за да имам доста добра представа какво да очаквам. И се оказах прав. Приятното осветление, изключително неофициалната мебелировка и усмихнатите лица бяха отличителни белези на ихмиситския стил, предназначени да предразположат посетителите да се отпуснат.

От онова, което бях чувал, всички приятелски контакти оставаха непроменени, докато не те завържат на дибата^[1] и не започнат да натягат винтовете.

— А, капитан Маккел — извика един дълбок глас, когато ме преведоха през оживената главна зала до едно голямо разхвърляно бюро. Директор Ейм-Мастр беше типичен представител на тази раса: с изпъкнали, приличащи на жабешки очи, четири къси антени като на насекомо, стърчащи точно над очите, и костени пластини от двете страни на лицето и врата. Женска, разбира се — сред ихмиситите само женските имат организационните умения, необходими да ръководят една такава менажерия. — Радвам се, че наминахте. Моля, седнете.

— Удоволствието е мое, директоре — отговорих и седнах на стола отстрани на бюрото, като реших да оставя без внимание факта, че по въпроса нямах голям избор. Един от ихмиситите постави чантата ми на бюрото и започна да рови из нея; помислих да възразя, после се отказах. — Какво има?

— Ако трябва да съм съвсем честна, капитане, аз самата не съм съвсем наясно — каза тя, взе една снимка от купчина папки с доклади

и ми я подаде. — От моите началници пристигна нареждане да ви разпитам за това лице.

Беше снимка на Арно Камерон.

— Да, това е човек — обясних с готовност. В края на краищата не ставаше въпрос за товара на Брат Джон. В този момент не можех да реша дали това е добро, или лошо. — Но не мисля, че съм го виждал.

— Наистина ли! — каза Ейм-Мастр, като премина мелодраматично към ниския регистър на гласа си. Облегна се назад и събра пръсти пред брадичката си — подобно на мелодраматичния тон, един неприятен навик, който много ихмисити бяха взели от старите земни филми, които гледаха. — Много интересно. Особено като се има предвид, че един свидетел само преди петнадесет минути съобщи, че ви е видял да говорите с него в една визилианска кръчма.

По гърба ми започнаха да търчат двойка каликсирски порове със студени крака.

— Не искам да оспорвам верността на твърденията на вашите свидетели — казах спокойно и хвърлих снимката на бюрото. — Но този свидетел греши.

Жабешките очи се свиха.

— Свидетелят беше много точен относно името ви.

— Вашият свидетел е бил или пиян, или провокатор — казах аз и се изправих. Кръчмата беше претъпкана и след демонстративното ми изпълнение срещу тримата яванци, сигурно ме бяха запомнили десетки посетители и най-малко половината от тях вероятно също щяха да си спомнят, че съм говорил с Камерон. Трябваше да се изпаря оттук, и то бързо, преди положението да стане по-лошо.

— Седнете, капитане — каза вежливо Ейм-Мастр. — Да не искате да кажете, че не сте били навън снощи?

— Разбира се, че бях — казах, като вложих известно раздражение в гласа си, и с нежелание седнах отново. — Нали не очаквате някой да прекара повече от нормалното време в тези визилиански хотели, приличащи на капан за мишки?

Тя направи ихмиситски еквивалент на иронична усмивка, от която лицето ѝ още повече заприлича на жабешко.

— Основателно — заключи тя. — Посетихте ли някои кръчми?

Повдигнах рамене.

— Разбира се, няколко. Какво друго може да прави един космонавт тук? Но не съм говорил с никого.

Тя въздъхна театрално.

— Така казвате вие. И в това е проблемът. — Тя взе папката с доклада и я отвори. — Вашата дума срещу думата на неидентифициран и непознат информатор. На кого от двамата трябва да вярваме?

— Почакайте минутка... аз дори не зная кой е той — отбелязах аз. Усещах как под яката ми започва да се стича пот. Не бях особено добър по ихмиситско писмо, но си бях поставил за цел да науча как изглежда името ми на повечето писмености в спиралния ръкав. Това беше папка на Търговската камара на общността; и вътре вероятно нямаше нищо, с което моята версия да изглежда убедителна в сравнение с версията на някой друг. — За какво става дума все пак?

— И ние се опитваме да разберем това — отвърна Ейм-Мастр и се намръщи на папката, а след това на мен. — Тази снимка изобщо не прилича на вас. Кога е правена?

— Преди шест-седем години — отговорих. — Когато станах независим превозвач.

— Няма почти никаква прилика — каза тя и се втренчи в мен. — Трябва да си направите нова.

— Ще си направя — обещах, макар в момента снимката да беше последното нещо, което ме интересуваше. За някого във ведомостта на Брат Джон можеше да е подчертано предимство да не изглеждам като на официалните си снимки. — Оттогава доста се състарих.

— Наистина сте се състарили — съгласи се тя и запрелиства страниците. — Ако трябва да съм честна, капитане, вашето досие никак не ни окуражава да приемем думите ви за истина.

— Не е необходимо да се обиждаме — озъбих се аз. — Във всеки случай всичко това се случи много отдавна.

— Пет години в Охраната на Земята — продължи Ейм-Мастр. — Очевидно многообещаваща кариера, която се е влошила през последните години. Военен съд и изхвърляне от служба за неподчинение на началника.

— Той беше идиот — промърморих. — Всички го знаеха. Само че аз бях този, който има куража да му го каже в очите.

— Много колоритен детайл, виждам — каза Ейм-Мастр и прелисти друга страница. — Дори само част от тези сведения от Земята са впечатляващи. — Тя прелисти още две страници — подробности от военния съд, несъмнено, и отново замълча. — Следват четири години в Митническата служба на Земята. Друга потенциална кариера, завършила с друго внезапно уволнение. Този път за вземане на подкупи.

— Бях обвинен неоснователно — настоях аз. Дори в собствените ми уши протестът ми прозвуча неубедително.

— Протестите от този вид започват да звучат по-неубедително след първия — каза Ейм-Мастр. — Виждам, че и този път сте успели да избегнете затвора. Митническата служба е решила, се казва в бележката тук, че поведението ви е толкова неадекватно, че няма начин да ви осъдят.

— С такова обяснение излязоха те — отвърнах аз. — И по този начин ме лишиха от всякаква възможност да защита името си.

— Следват шест месеца в малката фирма „Ролваг Братс Шипинг“ — каза тя и продължи да прелиства досието. — Този път вие сте ударили някого. Както виждам, младия господин Ролваг...

— Вижте, не се нуждая от пълен преглед на живота си — бързо я прекъснах. — Бях там, помня. Но ако искате, разгледайте и този случай.

Ихмиситът, който ровеше в чантата ми, я затвори, размени няколко думи с Ейм-Мастр, след което се отдалечи, като остави чантата. Не бях изненадан — в нея нямаше нищо, което можеше да бъде изтълкувано като компрометиращо. Надявах се Ейм-Мастр да не е много разочарована.

— Работата е в това, че вие едва ли можете да бъдете квалифициран като почтен гражданин, спазващ законите — каза Ейм-Мастр. — Да не се задълбочаваме, но вие сте от онези хора, които наистина биха могли да окажат помощ на един убиец.

Думите бяха толкова неочаквани, че ми трябваша няколко секунди преди да ги осмисля. Убиец?

— Убиец? — попитах. — Този човек е убил някого?

— Така се казва в донесението — отвърна Ейм-Мастр. Наблюдаваше ме внимателно. — Толкова трудно ли ви е да го повярвате?

— Честно казано, да — казах объркано. Не трябваше много да се преструвам. — На тази снимка изглежда честен човек. Какво се е случило? Кого е убил?

— Директора на археологическите разкопки в Голямата пустиня — каза Ейм-Мастр, остави папката и отново събра пръсти пред брадичката си. — Рано сутринта вчера там е имало силна експлозия... не сте ли чули за нея?

Поклатих глава.

— Ние се приземихме след пладне местно време. Попитах какво ни забави, но никой не пожела да ми даде точен отговор.

— Взривът е изхвърлил големи вихри от минерален прах в атмосферата — обясни Ейм-Мастр. — Нашите сензори и сигнални кули бяха блокирани повече от час, което стана причина за забавянето на трафика. Във всеки случай отишлите на място следователи открили силно обгоряло тялото на доктор Рамонд Чоу, скрито в една подземна пещера, изследвана от групата. Веднага беше издадена заповед за арестуване на всички свързани с разкопките за разпит.

Тя взе снимката на Камерон от бюрото и ми я подаде отново.

— Единствено този мъж е все още на свобода. Останалите от групата го идентифицираха като убиец.

Което обясняваше голямото търсене в пустинята миналата нощ.

— Желая ви успех в търсенето — казах аз и отново погледнах снимката. — Но ако питате мен, той отдавна е изчезнал. Вероятно е излетял, когато сензорите са били блокирани, както споменахте.

— Може би наистина е станало така — съгласи се Ейм-Мастр. — Има непотвърдено съобщение, че нещо може би е излетяло през облак от отломки. — Тя размаха чифт антени към снимката. — Но от друга страна, имаме съобщение, че са ви видели с него снощи. Погледнете внимателно, капитане. Сигурен ли сте, че не сте говорили с този човек?

Това много ме улесняваше. Оставаше само да кажа, да, той ме нае на работа, но това беше преди да зная, че е убиец. Ейм-Мастр щеше да ме пита какво зная, аз щях да ѝ предам бордната карта, дадена ми от Камерон, те щяха да го хванат при „Икар“, а аз щях да бъда освободен и оправдан.

И най-доброто от всичко: нямаше да се наложи да се изправя пред Брат Джон след това нарушение на разписанието.

Въздъгнах и поклатих глава.

— Съжалявам, директор Ейм-Мастр — казах и оставих снимката на бюрото. — Ще ми се да можех да помогна. Наистина ми се иска... на мен самия не ми пука за убийците. Но не съм говорил с него и дори не си спомням да съм го виждал. Не зная кого мисли, че е видял вашият свидетел, но това не съм бил аз.

Изброих четири удара на сърцето си, през които тя ме гледаше втренчено. После с повдигане на рамене като човек, което изглеждаше толкова смешно, колкото и събирането на пръстите под брадичката, кимна.

— Добре, капитане, ако това е последната ви дума.

— Така е — отвърнах аз, решил да не обръщам внимание на сарказма в този ѝ коментар, и станах. — Мога ли вече да си вървя! Трябва да спазвам разписание.

— Разбирам — каза тя и се изправи. — За съжаление преди да напуснете Мейма трябва основно да претърсим кораба ви. — Тя протегна ръка. — Бордната карта за кораба ви, моля.

Намръщих се, неочаквано осъзнал, че бордната карта от „Икар“ стои на показ в отвора на яката ми.

— Моля?

— Бордната карта за кораба ви, моля — повтори Ейм-Мастр; и макар че външно в отношението ѝ към мен не се беше променило нищо, почувствах в тона ѝ неочаквана острота. — Моля ви, не ме принуждавайте да прибягвам до сила. Зная, че вие хората смятате ихмиситите за смешни същества, но ви уверявам, че ние сме по-силни, отколкото ви изглеждаме.

Една дълга секунда я гледах гневно. После извадих двете бордни карти от цепката.

— Чудесно — изръмжах, стиснах бордната карта на Камерон в шепата, а тази на „Сторми Банкс“ със замах хвърлих на бюрото. Товарът на Брат Джон сигурно бе скрит достатъчно добре, за да не може да бъде открит дори при сериозна ихмиситска митническа проверка. — Само не обръщайте всичко в кораба с главата надолу.

— Всичко ще стане бързо и чисто — обеща тя. — През това време, ако желаете, можете да изчакате в стаята за пътници зад вратата с ленти.

— Предпочитам да чакам в центъра за гости — казах напрегнато аз, взех чантата си и я прехвърлих през рамо. — Ако ще ми губите времето по този начин, можехте поне да ми предложите закуска.

— Както желаете — отвърна Ейм-Мастр и направи ихмиситски жест на сбогуване. Телефонът ѝ иззвъня и тя го вдигна. — До един час ще трябва да свършим — добави тя, като постави слушалката до отворите на бузата си.

Обърнах се и тръгнах към вратата, като се опитвах да вложа в стойката си толкова справедливо възмущение, колкото можех. Пускаха ме да си вървя, без да ми вземат телефона. Те или не ме подозираха сериозно, въпреки обвинението на Ейм-Мастр, или ме подозираха и се надяваха да ме проследят и да разберат къде крия Камерон.

— Капитан Маккел? — извика зад мен Ейм-Мастр.

За част от секундата помислих да побягна. Но вратата беше много далече, а и между мен и нея имаше твърде много ихмисити. Стиснах зъби и се обърнах.

— Какво има пък сега?

Ейм-Мастр — все още държеше телефонната слушалка — ми направи знак да се върна. Отново помислих да побягна, реших, че ще е толкова безсмислено, колкото и преди пет секунди, и се върнах.

Когато стигнах до бюрото ѝ, тя беше свършила разговора.

— Извинявам се, капитане — каза тя, затвори и ми подаде бордната карта. — Можете да си вървите.

Намръщих се подозрително към бордната карта, сякаш беше някаква детска шега и ако я взема, някаква пружина ще ме удари по пръстите.

— Сериозно?

— Съвсем — отвърна Ейм-Мастр. Гласът ѝ прозвуча средно между раздражение и отвращение. — Моите началници току-що ми съобщиха, че мистериозният информатор им се е обадил отново. Изглежда, сега обвинението е променено: че са ви видели в компанията на известния въоръжен разбойник Релгаи Ромс. Преди три дни той е нападнал един склад в Тропстик.

Намръщих се. Каква игра се разиграваше, по дяволите?

— И какво, сега искате да разгледам снимката му?

— Не е необходимо — каза Ейм-Мастр и отвращението ѝ се засили. — Явно нашият приятел не знае продължението на историята.

Ромс е заловен преди вашият кораб да пристигне.

Тя бутна бордната карта към мен.

— Очевидно долнопробен сплетник, както предположихте вие. Отново се извинявам.

— Няма защо — казах аз и предпазливо взех бордната карта. Никаква пружина не се заби в пръстите ми. — Може би следващия път няма така прибързано да приемате такива анонимни съобщения без доказателства.

— При разследване на убийство винаги трябва да вземаме предвид всички улики — отвърна тя. — Приятно и безаварийно пътуване, капитане.

Отново се обърнах и се отправих към вратата, пъгнах бордната карта от „Сторми Банкс“ в цепката на яката, но продължих да стискам картата за „Икар“. Никой не се опита да ме спре, никой не извика подире ми и след две минути бях на чист въздух. Всичко беше свършило и бях свободен да си вървя.

Нито за минутка не го повярвах. Всичко беше прекалено навреме, прекалено лесно. Ихмиситите все още търсеха Камерон и мислеха, че аз съм този, който ще ги заведе при него. И с тази цел ме бяха пуснали.

И освен ако не бяха намислили да ме проследят по пътя до „Икар“, което беше напълно възможно, това означаваше, че са имплантирали в мен бръмбар.

Въпросът беше къде. Ехо-транспондерите с молекулярна верига бяха безполезни в радиокакофонията на един голям космодрум, следователно сигурно беше нещо по-голямо, с размерите на игла. Но аз бях наблюдавал внимателно, докато ихмиситът на Ейм-Мастр претърсваше чантата ми, и бях готов да се закълна, че не е сложил нищо в нея.

Което означаваше, че трябва да е станало след претърсването. И тогава, разбира се, разбрах.

Внимателно извадих бордната карта от яката и още по-внимателно я огледах; там беше, пъхнат грижливо и почти невидим в долния край по дължината на бордната карта. Хванах го с два пръста и го измъкнах от пластмасата.

Сега оставаше проблемът как да се отърва от него без издайническото му мълчание, което щеше да се получи, ако просто го

захвърлах в най-близкото кошче за смет. За щастие ми се удаде такава възможност — към мен вървеше нисък банкрел с едно от онези лъскави якета с висока яка, които винаги ми напомняха за Елвис Пресли. Леко промених темпото, обърнах глава настрана, за да изглежда случайно, и се блъснах в него.

— Извинете — възкликнах и го хванах за раменете, защото той залитна. После оправих яката му, която се беше подвила от удара в рамото ми, и в същото време измъкнах от джоба си пет коммарки. — Вината е изцяло моя — поднесох извинението си по банкрелски и му предложих монетата. — Като частична компенсация моля да хапнете или пийнете нещо със спечелените от моя труд средства.

Той взе монетата, измърмори подходящата реплика за приемане на извинението и прощаване и веднага промени посоката и се отправи към сградата за гости. Пет коммарки бяха почти десет пъти повече от гарантираната компенсация за такъв случай и той очевидно беше склонен да похарчи парите преди непохватният човек да е разбрал грешката си и да си потърси рестото.

С малко късмет той щеше бъде достатъчно зает да ги похарчи и нямаше да забележи, че когато бях оправил яката му, му бях оставил един малък подарък. Изчаках го да се отдалечи на десетина метра и го последвах.

Центърът за гости, издигащ се на главната алея тридесет метра навътре от входната бариера, не беше много повече от обикновена ихмиситска кръчма — само дето бе по-голям и цените съответно бяха по-високи. Минах през претъпкания салон покрай редица сепарета за хранене и през врата с надпис „ВХОД ЗАБРАНЕН“ и влязох в един от складовете.

Както предполагах, нямаше никого — всички обслужваха клиентите в салона. Отидох до сервизната врата, свалих якето и отново го обърнах. На тази страна нямаше цепка за документ за самоличност, но можех да пъхна бордната карта на „Икар“ между ципа и капака на джоба, та скенерът да може да я прочете. Отворих вратата, излязох на самия космодрум и хванах най-близкия осветен тротоар, който се виеше между различните площадки за кацане. Сега щяхме да разберем колко бдителни са ихмиситите и колко силно желаят да ме следят.

За моя не особено голяма изненада изобщо не толкова силно. Сериозният интерес от тяхна страна би изисквал физическа опашка,

която да подсили сигнала от бръмбара; но аз зорко следях, като се премествах от един тротоар на друг, и не видях никой да изпълнява подобен танц. Или моята екскурзия през сградата за гости и обръщането на якето ги бяха объркали или очакваха от бръмбара необходимата им интересна следа, която просто още не бяха получили. Или пък нямаха особена причина да ме следват, защото дори нямаха представа, че отивам на „Икар“.

Или пък знаеха всичко и вече ме чакаха там и всичко това просто им помагаше да ми подадат въжето, което трябваше сам да нахлузя на врата си. Чудно хубава мисъл за шест часа сутринта.

Вървах бързо по тротоарите като по някакви затворени кръгове около петнадесет минути и вече започвах тихо да псувам всички ихмисити, когато жълтите насочващи светлини пред мен накрая се превърнаха в розови, което показваше, че съм стигнал. Тайно се огледах с надежда, че съм се измъкнал, заобиколих кърмата на един тринкиански товарен кораб и се озовах пред „Икар“.

Честно казано, в първия момент бях разочарован. Корабът не приличаше на нищо, което бях виждал; както и на нищо, което си бях представял до този момент. Както и на нищо всъщност, което можеше да има нещо общо с летене.

Кърмовата част беше стандартна, с необходимия скосен стабилизатор-тендер, който на носа преминаваше в също толкова стандартно приспособление сензор-кондензатор. Но оттам нататък нямаше нищо общо с обичайната конструкция на междузвезден кораб. Зад носа корабът рязко се издуваше в голяма сфера с диаметър не по-малко от четиридесет метра, покрита със същите тъмносиви плочи като върха на конуса. Обичайният асортимент от маневрени въздушни дюзи бе разпръснат по повърхността, свързвайки маневрените двигатели на кърмата посредством серия от тръбопроводи през тясното пространство между вътрешната и външната обвивка.

Зад голямата сфера имаше по-малка, с диаметър двадесет метра, притисната плътно към по-голямата с кожух, покриващ разстоянието между тях. Зад втората сфера беше лепната сякаш впоследствие машинна секция, която имаше вид на земекопна машина, дошла от Кронкс, и при това от най-старите. Притисната към повърхността на малката сфера от страната на левия борд на кораба, простираща се от кърмовата част на голямата сфера към предната част на машинната

секция, имаше твърда обвивка на полусферичен космически тунел. Близо до центъра на тунела беше входът, сега запечатан, с два прожектора, закрепени към тунела точно над двата горни ъгъла. На десет метра от люка с червен перваз имаше обръщаща се стълба, която стигаше до земята с кодирана ключалка на парапета близо до дъното. От машинната секция се подаваха амортизьори с плазове за приземяване, но изпъкналостта на по-голямата сфера правеше носа на кораба да сочи нагоре под ъгъл от десет градуса.

Общият визуален ефект беше или на старовремска ракета, която неочаквано се е разхерметизирала и се е издула на две места, или на някакво малко странно метално същество, бременно с близнаци, единият от които определено дребосък. Не бях очаквал нещо модерно и впечатляващо, но този кораб беше направо смешен.

— Прилича на група полуопитомени шимпанзета, извадени от клетка, нали? — коментира един весел глас до мен.

Обърнах се. Среден на ръст мъж над тридесетте с гъста коса с боядисани в синьо кичури и мускулесто телосложение беше дошъл до мен и гледаше „Икар“ със смесица от развеселеност и съмнение.

— Компактно построен — съгласих се и оставих чантата си на земята. — И едно от шимпанзетата е разляло кафето си върху инструкциите.

Той се усмихна и остави чантата си до моята.

— Май това е положението. С нас ли летите?

— Така ми казаха — отвърнах. — Джордан Маккел, пилот и навигатор.

— Джегер Джоунс, механик — представи се той и ми подаде ръка. — Гилдия „Боскор Микеникс“.

— Добър екип — казах аз и стиснах ръката му. Стискаше здраво, както може да се очаква да стиска механикът на един междузвезден кораб. — Отдавна ли чакаш?

— Няма и две минутки — отвърна той. — Всъщност изненадах се, че съм пръв. От начина, по който говореше Бородин, си представях, че той ще е тук още с вдигането на бариерите. Но входът на кораба е затворен и никой не отговори, когато позвъних.

Прекрачих първото стъпало на стълбата и набрах на клавиатурата командата ОТВОРЕНО. Чу се мек звън, но не се случи нищо.

— Провери ли дали има други начини да се влезе? — попитах и отново погледнах кораба.

— Още не съм — отговори Джоунс. — Минах най-напред около носа на онзи „Тринк“ да видя дали Бородин не идва, но не видях никаква следа от него. Искаш ли да обиколим кораба и да видим какво има от другата страна?

— Не, сам ще го направя — казах аз. — Ти чакай да не би да се появи оттук.

Заобиколих останалата част от малката сфера, после продължих по дългата страна на машинната секция. Разгледани отблизо, покривните плочи на корпуса изглеждаха сякаш наистина са монтирани от полуопитомените шимпанзета на Джоунс. Но въпреки цялата козметична небрежност изглеждаха достатъчно здрави. Заобиколих клапите на тяговите двигатели, които изглеждаха по-професионално монтирани от плочите на корпуса, и продължих напред покрай дясната страна на кораба.

Бях по средата на по-малката сфера, когато зърнах чифт маркировки върху машинната секция. Бяха на тридесет сантиметра една от друга, около два сантиметра дълбоки и след още пет сантиметра навътре очевидно се събираха в една точка. Като канали на секретна брава, само че никога не бях виждал два разположени толкова близко един до друг. Вторачих се в корпуса, присвил очи срещу светлината на слънцето, и видях още четири чифта жлеbove по вертикална линия върху горната част на машинната секция.

Замислих се за момент, но не можах да стигна до никаква основателна причина за наличие на група канали на секретна брава тук. Въпреки това, като имах предвид колко нетрадиционна беше останалата част от конструкцията на „Икар“, не бях склонен точно сега да прахосвам много умствена енергия по въпроса. Спецификациите на кораба трябваше да са в компютъра; след като излетяхме, можех да ги разгледам и да разбера за какво са тези жлеbove.

Импулсивно измъкнах ненужната вече бордна карта и я скъсах на две. Внимателно напъхах парчетата в по-долните канали на бравата така, че да не се виждат. Тънката пластмаса нямаше да блокира заключващия механизъм нито да попречи на някой конектор, пъхнат в отвора, но самото пъхане щеше да смачка пластмасата в дъното на канала, оставяйки доказателство, че някой се е опитвал да отвори.

Завърших останалата част от инспекционната си обиколка, без да намеря нещо друго, представляващо особен интерес. На десния борд нямаше нищо, което, както си бях представял, да съответства на тунела-люк, който бяхме видели на левия борд, и нямаше никакви други входове, поне такива, каквито бих могъл да видя. Когато се върнах при стълбата, с Джоунс вече стояха четирима други с багажа си: двама мъже, един креанец и — доста изненадващо, във всеки случай за мен — една млада жена.

— А, ето те — извика Джоунс, когато се появих. — Това е нашият пилот и навигатор, капитан Джордан Маккел.

— Приятно ми е да се запознаем — казах и бързо ги огледах. — Надявам се, че поне един от вас знае какво става тук.

— Какво имаш предвид? — попита с писклив глас един от новодошлите. Беше двадесетинагодишен, слаб, почти мършав, със светлоруса коса, която висеше на раменете му като дъждобран, нервен на вид. — Ти си пилотът, нали? Мислех, че пилотите знаят всичко.

— Виждам, че си чел рекламни листовки — похвалих го. — Браво.

Той се намръщи.

— Рекламни листовки?

— Пошегувах се — отвърнах и съжалих, че го казах. Очевидно хуморът не беше силната му страна. — Бях нает на улицата, явно като теб.

Хвърлих небрежен поглед към групата, докато говорех, за да видя реакцията. Но дори някой от тази банда да имаше друг вид покана за това парти, го запази за себе си.

— Сигурен съм, че когато дойде работодателят, ще получим отговори на всичките си въпроси — добавих аз.

— Ако дойде — промърмори друг. Беше висок, около тридесетгодишен, с преждевременно побеляла коса и изпъкнали очи. Мускулатурата му беше малко по-слаба от тази на Джоунс, но също толкова внушителна.

— Ще дойде — казах аз, като се опитвах да вложа в гласа си повече увереност, отколкото чувствах. Висящото над него обвинение в убийство можеше силно да ограничи мобилността му. — Какво ще кажете, ако докато чакаме, се запознаем?

— Чудесно — каза побелелият. Аз съм Алмонт Никбар... наричайте ме Ревз. Със сертификат по двигатели, макар че имам разрешение да работя и като механик.

— Така ли? — попита Джоунс заинтересовано. — Къде си получил подготовката си като механик?

— Всъщност не съм минал никаква програма — каза Никбар. — Повечето съм научил на практика.

— Не се шегувай — каза Джоунс. Очевидно нашият механик беше крайно общителен тип. — В кой отрасъл?

— Вижте, не можем ли да оставим за по-късно този светски клуб? — изръмжа нервното момче. Главата му подскачаше неспокойно, докато оглеждаше минаващите по тротоарите космонавти.

— Готов съм да чуя и други предложения — заявих тихо. — За нещастие, тъй като входът е заключен...

— Защо не го отключим? — прекъсна ме той и погледна към тунела. — Мога да го направя за половин минута.

— Идеята не е добра — предупреди го Джоунс. — Можеш да счупиш уплътнението на люка.

— И тогава нашият специалист по поддръжка на корпуса и евакуация няма да има какво да върши — казах и се обърнах се към креанеца. — Вие сте?

— Аз съм Чорт — каза другопланетянинът с типичен за неговата раса глас, наситен със свирещи обертонове, неясен неземеен звук, който повечето други същества намираха или за очарователен, или за довеждащ до истерия. — Откъде знаеш, че излизам в открития космос?

— Прекалено скромни си — отвърнах и се поклоних почитателно. — Репутацията на креанците за същества, които излизат в открития космос, отдавна те предшества. За нас е чест да бъдеш в нашия екип.

Чорт отговори на поклона. Синьо-зелените му люспи блестяха на слънчевите лъчи. Както повечето от неговата раса, той беше нисък и строен, с чисто бели очи, с къс перушинен кръст на главата и птича човка със зъби за уста. Възрастта му беше невъзможно да се определи, но предположих, че е някъде между петнадесет и осемдесет.

— Прекалено любезен си — отвърна той.

— Съвсем не — уверих го, като вложих цялото искрено ласкателство, на което бях способен. Всички креански видове обичат

нулева гравитация независимо дали играят, или работят в нея. С гъвкави тела и стегната мускулатура, те са идеални за ходене по външната страна на кораб. Отгоре на всичко, изглежда, имат шесто чувство, когато става въпрос за мъчителни постоянни проблеми, причинени от налягането в хиперпространството, плюс способността да оценяват състоянието на покривните плочи само с опипване.

Всичко това означаваше, че те бяха до такава степен търсени за такъв вид работи, че собствениците на кораби често се опитваха да ги придумват, подкупват или по всякакъв друг начин да ги отнемат от съперниците си на космодрума. Не бях сигурен как Камерон го е накарал да дойде с нас, но малко гъделичкане на егото му нямаше да навреди на шансовете ни да го задържим.

За нещастие нашият нервозен тип или не разбираше от такива фини комплименти, или не го интересуваха.

— О, стига вече — измърмори той. — Той видя багажа ти, Чорт... не е трудно да се разбере, че там има скафандър.

По края на синьо-зелените люспи се появи светлорозово — израз на изненада.

— Да, разбира се — каза Чорт. — Разбира се, че има и скафандър.

— Не му обръщай внимание — казах на креанеца. Едва сдържах раздражението си. — Той е нашият експерт със сертификат по дипломация.

Джоунс се изсмя, а момчето се намръщи.

— Не съм — настоя то. — Аз съм специалист по електроника.

— Имаш ли си име? — попита Никбар. — Или до края на пътуването трябва да те наричаме Нервака?

— Стига де — каза той и почервения. — Казвам се Шон. Джоф Шон.

— Оставаш само ти — казах на жената. Беше стройна, с черна коса и кестеняви очи, вероятно не по-стара от двадесет и пет, с леко загоряла кожа на човек, прекарващ много време на открито. Също като Шон тя, изглежда, повече се интересуваше от минаващите пешеходци, отколкото от запознаването. — Ти имаш ли оставащите две специалности на компютърен инженер и лекар?

— Само компютърен специалист — отвърна тя кратко и за миг ме огледа за бърза преценка. — Казвам се Тера.

— Тера чия? — попита Джоунс.

— Само Тера — повтори тя и го погледна хладно.

— Да, но...

— Само Тера — намесих се. Може би беше притеснителна; знаех, че все още има някои религиозни секти, които никога не си казват пълното име на другопланетяни. И в двата случая натискът да си каже фамилното име щеше да е безсмислен и да създаде излишно търкане сред екипажа, което, както изглеждаше, вече бързо достигаше предела.

— Излиза, че ни липсва лекар — каза спокойно Никбар, може би за да запълни настъпилото неловко мълчание. — Чудя се къде ли е.

— Може би е на чашка с Бородин — подхвърли кисело Шон. — Виж, това е глупаво. Сигурен ли си, че входът е запечатан?

— Можеш да провериш лично — казах и махнах към клавиатурата на шлюза. Искаше ми се да знаех какъв трябва да е следващият ми ход. Определено не исках да оставя Камерон, особено с онова обвинение срещу него в убийство. Но ако ихмиситите вече го бяха хванали, нямаше никакъв смисъл да го чакаме повече. Може би трябваше да се обадя на Иксил на „Сторми Банкс“ и да му кажа да го потърси.

Над мен се чу мек шум от съскане на хидравлика. Обърнах се и видях входния люк тежко да се отваря.

— Какво направи? — попитах Шон.

— Какво да направя? — отговори той раздражено. — Натиснах проклетия бутон за отваряне, това направих. През цялото време е било отворено, тъпаци проклети!

— Бородин сигурно е използвал програмирана по време ключалка — каза Джоунс и се намръщи. — Защо обаче го е направил?

— Може би няма да дойде — предположи Тера. — Може би изобщо не е имал намерение да идва.

— Не тръгвам никъде без обещания от него аванс — каза спокойно Шон.

— Освен това ние не знаем къде трябва да отидем — напомних им аз, минах покрай него и погледнах към стълбата, обърнах се леко надясно, с което добавих още един малък пример към нарастващия списък на малко просташки умения. Видях да свети лампа на тавана вътре в тунела, но от този ъгъл не се виждаше нищо друго.

— Той ми каза, че ще пътуваме до Земята — каза Чорт.

— Правилно. Но Земята е голяма — напомних му аз. — С много различни места за приземяване. Все пак трябва да влизаме. — Вдигнах чантата си от земята и тръгнах към стълбата...

— Почакай минутка, Джордан — спря ме Джоунс. — Някой идва.

Обърнах се. Откъм кърмата на един от съседните кораби към нас като хипопотам тичаше в тръс едър дебел мъж, стиснал две пътнически чанти.

— Почакайте! — извика той. — Не тръгвайте! Идвам.

— Кой си ти? — извиках.

— Хайдън Еверет — отговори мъжът, спря до Тера и пое дълбоко дъх. — Лекар. Имах малко затруднение при бариерата...

— Не се безпокой, не си последен — каза Джоунс. — Нашия работодател също още го няма.

— Наистина ли? — учуди се Еверет и се намръщи. Имаше къса черна коса, сини очи и леко разлати черти, които обикновено свързвах с професионално силно контактни спортни типове. Отблизо можах да видя, че за разлика от Джоунс и Никбар, много части от впечатляващата телесна маса са тлъстини, макар да имаше следи, че някога е имало и немалко мускули. Той приближаваше петдесетте, значително по-стар от останалите от нашата група и с впечатляваща мрежа от бръчки около очите и устата.

Можах също да видя, че независимо от тичането по целия път от бариерата на лицето му няма никаква пот, нито диша много тежко. Въпреки възрастта и тлъстините сърдечносъдовата му система очевидно беше в доста добра форма.

— Наистина — увери го Джоунс. — Така че какво ще правим сега, Маккел?

— Каквото казах: ще влезем вътре — отговорих и започнах да се качвам по стълбата. — Ревз, ти иди в машинната зала и започни предстартова подготовка; аз ще отида на мостика и ще подготвя нещата там. Останалите си внесете багажа и си намерете работните места.

При нетрадиционната конструкция на „Икар“ знаех, че последната заповед ще е трудна за изпълнение. За моя малка изненада някой го беше очаквал. Тунелът завиваше около по-малката сфера до

пневматична врата на повърхността на по-голямата сфера — очевидно целият тунел служеше като люк на кораба — и към стената на коридора на далечната страна на пневматичната врата имаше закачен план на кораба.

— Виж, това е удобно — отбеляза Тера, когато шестимата се струпяхме около него — Никбар вече бе изчезнал в тунела към машинната зала. — Къде е компютърната зала?... О, ето я. Странно разположение.

Последва шепот на общо съгласие. Вътрешното разпределение беше толкова необичайно, колкото и външната конструкция: трите нива на сферата бяха разположени по най-произволния начин, който бях виждал. Мостикът беше на стандартното си място, зад конуса на носа на средната палуба; но компютърната зала вместо да е свързана с мостика, както е обикновено, беше на другия край на сферата, притисната до стената на по-малката сфера откъм десния борд, непосредствено зад стената, към която гледахме сега. Машинната и електронната работилници, както и подготвителната площ за евакуация, бяха разположени заедно на страната на люка, където вибрациите и шумът от едната неизбежно щяха да се смесят с тези от другата, а лечебницата и камбузът-дневна — от другата страна на коридора точно пред компютърната зала.

Горната палуба се състоеше от шест спални каюти като кибритени кутийки плюс две главни складови помещения и тоалетна; на долната палуба имаше още две спални каюти, друга тоалетна, основната част на корабните складове и апаратура за рециклиране на вода и въздух. Имаше и други по-малки складови помещения, пръснати навсякъде очевидно когато и където му е дошло наум на конструктора. Трите палуби бяха свързани с две стълби — едната точно зад мостика, другата близо до тунела.

Забелязах също, че докато тунелът и машинната секция са начертани с известни детайли, по-малката сфера е начертана само като плътен силует с надпис ТОВАР, без да са показани никакви панели за достъп или люкове. Когато Камерон беше казал, че товарът е запечатан, бе имал предвид точно това.

— Това е най-тъпият кораб, който съм виждал — заяви Шон с видимо отвращение. — Кой ли го е проектирал?

— Трябва да е посочено в спецификациите — отговорих. — Тера, след като стартираш компютъра, първата ти работа ще бъде да намериш плановете, за да видим с какво точно имаме работа. Всички останали да се настаняват. Аз ще съм на мостика, в случай че ви потрябвам.

Тръгнах нагоре по коридора — буквално нагоре — подовете на „Икар“, също като кораба, гледан отвън, бяха с наклон десет градуса, и стигаха до мостика.

Като имах предвид цялото допълнително пространство, което „Икар“ имаше в сравнение със „Сторми Банкс“, може би бях очаквал мостикът също да е съответно по-голям. Не беше. Ако въобще имаше някаква разлика, беше малко по-малък. Но независимо какво друго бяха спестили Камерон и неговите приятелчета, не бяха съкратили жизненоважна апаратура. Пилотната апаратура се състоеше от пълен команден пулт „Уорлиц“ под формата на дъга около пилотски стол тип военен самолет, половин дузина монитори „Валериан“ за връзка с останалата част на кораба и доста внушителен главен дисплей „Хомпсън Рейли Тийв“, вече активиран и показващ носа на кораба. От лявата страна в другата половина на залата имаше навигационен пулт „Горшам“, свързан със система рикордери на навигационна база данни „Кимбърли“.

А в средата на пулта имаше плик и голяма метална каса.

Отидох до пулта, наведох се и внимателно огледах касата. Не видях никакви проводници, никакви обезцветявания, никакви пасивни тригери, нищо, което да създава впечатление за някаква скрита мина. Затаих дъх, вдигнах я и открегнах лекичко капака.

Нищо не изщрака, не светна, не изсъска, не изхвърча в лицето ми. Може би с годините бях започнал да ставам параноик. Задишах свободно и го отворих до края.

Вътре имаше пари. Завити на руло банкноти от по сто коммарки. Много банкноти.

Погледнах още веднъж касата, после пак я оставих на пулта и отворих плика. Имаше документи — оригиналите на регистрационните и митнически документи, чиито копия Камерон ми беше показал в кръчмата снощи, плюс написана на ръка бележка:

За капитана:

„Поради независещи от мен обстоятелства няма да мога да ви придружа в пътуването до Земята, затова поверявам кораба и товара във Ваши ръце.

Когато достигнете земна орбита, моля да се свържете със Сан Авери по видеотелефона, номера на който ще намерите в края на страницата. Той ще Ви даде необходимите инструкции за товара и ще уреди окончателното заплащане. В него ще бъде включена и голяма премия за Вас и за целия екипаж, при условие че доставите кораба и товара непокътнати.

Междувременно авансовата част от уговореното заплащане е в касата. В нея има и пари за гориво и такси за престой на космодрумите по пътя.

Още веднъж се извинявам за неудобството, което тази неочаквана промяна в моите планове може да ви причини. Няма да е пресилено, ако кажа, че безопасното откарване на «Икар» и товара ще бъде най-значителното постижение, което някой от вас може да постигне през живота си. Всъщност то може да бъде най-значителното дело на човечеството през останалите години от настоящето столетие.

Желая ви успех и се надявам, че няма да ме разочаровате. Бъдещето на човечеството може би е във вашите ръце.“

Беше подписано „Александър Бородин“.

Първата ми мисъл беше, че Камерон трябва да престане да гледа мелодраматични филми и звездни трилъри след работа. Втората беше, че с приемането на тази работа съм се насадил на пачи яйца.

— Маккел? — извика женски глас зад мен.

Обърнах се и видях Тара.

— Да. Какво има?

— Исках да проверя мостика — каза тя и огледа залата. —

Надявах се компютърът да е някъде тук.

Намръщих се.

— Какво искаш да кажеш? В компютърната зала няма ли компютър?

— Има — отвърна тя и направи гримаса. — Надявах се тук да е истинският.

Отново почувствах по гърба ми да тичат студени крачета. Компютърът беше нервният център на целия кораб.

— Колко зле е онази тенекия при теб? — попитах предпазливо.

— Онзи на Ноевия ковчег е бил по-добър — отговори тя спокойно. — Този в залата е стар „Уортрам Тара-66“. Никакви средства за подпомагане вземането на решение, никакъв мониторинг в наносекундния диапазон. Програмирането му е такова, каквото не съм виждала от завършване на гимназия — никакви автоматични функции или командни възможности... Да продължавам ли?

— Достатъчно. Разбрах — отвърнах и преглътнах. В сравнение с работата на нормален кораб ние тръгнахме полуслепи, полуглухи и с леко замъглен ум — всъщност по-скоро като след инсулт. — Ще можеш ли да работиш с него?

Тя вдигна ръце.

— Както казах, този компютър е ехо от далечното минало, но все пак ще мога да работя с него. Ще ми отнеме известно време да запомня всички трикове. — Тя кимна към бележката в ръката ми. — Какво е това?

— Честитка — отговорих и ѝ подадох листа. — Беше права; изглежда, тази екскурзия ще я направим без него.

Тя я прочете и се намръщи.

— Сигурно я е оставил снощи преди да затворят космодрума.

— Освен ако не е успял да се промъкне тази сутрин и след това да е излязъл — предположих аз.

— Е, ако е направил това, значи наистина се е промъкнал много рано — изръмжа тя. — Аз дойдох още по-тъмно. Какво ще правим сега?

— Ще потеглим с „Икар“ към Земята, разбира се. Всички сме се съгласили за това. Освен ако нямаш среща или нещо подобно.

— Не се прави на остроумен — озъби се тя. — Какво става с парите? Той ми обеща хиляда марки аванс.

— Всичко е тук — уверих я и потупах касата. — Щом извършим предстартовата подготовка, ще дам на всеки аванса и ще съобщя за

промяната на плановете.

За момент тя погледна касата, после пак мен.

— Мислиш ли, че всички ще останат?

— Не виждам защо да не останат — отвърнах. — Що се отнася до мен, докато ми плащат, работата си е работа. Не очаквам някой от другите да се чувства по-различно.

— Означаваш ли това, че ти поемаш командването на кораба и на екипажа?

Вдигнах рамене.

— Това следва от Търговския правилник. Командването върви по веригата собственик-работодател-пилот. Аз съм пилотът.

— Зная — каза тя. — Просто исках да съм сигурна. За регистриране в корабния дневник.

— За регистриране в корабния дневник: поемам командването на „Икар“ — казах възможно най-официално. — Доволна ли сте?

— Във възторг съм — отвърна тя с нотка на сарказъм.

— Добре — казах. — Сега отивай в компютърната зала и се захващай с онзи Т-66. След няколко минути идвам с парите.

Тя погледна за последен път касата, кимна и напусна мостика.

Сложих касата и книгата в скута си и се залових с предстартовата подготовка, като се опитвах да игнорирам твърдата топка, която се беше свила в стомаха ми. Бележката на Камерон беше може би прекалено драматична, но тя просто потвърждаваше онова, което подозирах още от момента, когато той се беше самопоканил на масата ми в кръчмата и ми беше предложил работа.

Някъде в пустинята на Мейма онзи археологически екип се беше натъкнал на нещо. Нещо голямо. Нещо — ако риториката на Камерон беше дори наполовина вярна — много важно.

И това същото нещо беше на четиридесет метра зад мен, затворено в товарния трюм на „Икар“.

Много исках да разбера какво, по дяволите, е това толкова важно нещо.

---

[1] Приспособление за изтезаване чрез разпъване. — Б.пр. ↑

3.

Дори с кодовете и документите за напускане на космодрума, които Камерон беше оставил с бележката, очаквах да има трудности при извеждането на „Икар“. За моя умерена и предпазлива изненада нямаше. От кулата ни дадоха разрешение, земното изтласкващо съоръжение ни изтласка от повърхността в обхвата на гравитационните лъчи и след няколко минути летяхме към космоса на собствена тяга.

След откровението на Тера за архаичната компютърна система на кораба се чудех какво ли може да представлява двигателят. Но тук песимизмът ми също се оказа неоправдан. Тяговите двигатели ревяха и ни тласкаха напред през атмосферата към края на гравитационната яма на Мейма и при всяко мое обаждане в машинната зала Никбар ми съобщаваше, че всичко е наред.

Нямаше да продължи така обаче. Знаех си, че няма да продължи. И след като кондензаторите в конуса на носа се изпразниха в пространствената матрица и ни отвориха дупка в хиперпространството, си казах, че нещата едва ли ще продължат така гладко. Някъде по пътя щяхме да се натъкнем на сериозна трудност.

Шест часа след като бяхме напуснали Мейма възникна първата серия проблеми.

Първото предупреждение беше неочаквано далечно стържене на мостика, което звучеше по-скоро като удряне на бамбукова пръчка през два града. Натиснах големия червен бутон и в същото време погледнах мониторите.

— Маккел? — прозвуча гласът на Никбар от интеркома. — Токущо ни върна.

— Да — потвърдих аз. — Мисля, че налягането спада. Отчиташ ли загуба на атмосфера?

— На моето табло няма нищо — каза той. — Вътрешната обвивка сигурно все още е здрава. Не съм чул никакво скърцане... трябва да е някъде в твоя край на кораба.

— Вероятно — съгласих се. — Ще изпратя Чорт да провери.

Извиках залата за евакуация и установих, че Чорт вече си слага костюма и тръгва за кърмата. Един от най-досадните проблеми на хиперпространството е така наречената от експертите парасибарична сила, която ние неекспертите наричаме налягане на хиперкосмоса. Корабите, пътуващи през хиперкосмоса, през целия път са под натиск, като нивото на налягане се определя по сложна формула, в която влиза масата на кораба, скоростта и общата повърхност. Най-ранните експериментални кораби за хиперкосмоса обикновено са били усуквани и сплесквани и дори сега има немалък риск един голям кораб да трябва да се отклони от курса си, за да може неговият специалист да го огледа и евентуално да извърши някои ремонтни работи.

Като изхождах от онова, което бях видял на космодрума, бях много изненадан, че сме стигнали и дотук.

Тера и Еверет стояха в коридора пред евакуационната зала и наблюдаваха как Джоунс помага на облечения в скафандър Чорт да извърши последна проверка на апаратурата си.

— Е, безпроблемното ни пътуване не продължи дълго — отбеляза Тера. — Някаква идея къде е проблемът?

— Може би някъде на по-голямата сфера — отвърнах. — Компютърът нищо ли не подсказва?

Тя поклати глава.

— Както казах, той е стар и няма достатъчна мощност. Няма нищо освен макросензори и въобще никакви прогностични функции.

— Не се тревожете — успокой ни Чорт. Свистящият му глас бе приглушен от шлема. — Стърженето не звучи лошо. Въпреки това ще го открия и ще го поправа.

— Някой трябва да отиде в тунела с него — каза Джоунс.

Проверих и установих, че там няма никакви животоподдържащи линии, каквито трябва да има един стандартен шлюз.

— Аз също го забелязах. Ти искаш ли да отидеш с него?

— Разбира се — отвърна той изненадан, че изобщо задавам такъв въпрос. — Помагането в евакуационните работи по традиция е работа на механика.

— Не ме интересува толкова традицията, колкото дали на борда ще се намери скафандър с твоя ръст — отвърнах аз. — Тера, извикай на компютъра инвентарния файл и вижте какво има.

— Вече проверих — отговори тя. — Имаме три скафандъра, комбинирани с респиратор в петнадесети шкаф. Не погледнах ръста.

— Аз ще проверя — каза Джоунс, извърши последна проверка на херметизацията на скафандъра на Чорт и се промуши покрай него. — Това на долното ниво ли е, Тера?

— Да — каза тя. — Точно пред седма каюта.

— Разбрах. — Джоунс мина покрай мен и тръгна към стълбата на кърмата.

— Как ще му помогне? — попита Еверет. — Ще отиде в тунела и оттам ще подаде животоподдържаща линия на Чорт?

— По принцип да — казах. — Точно на входа има жлеб, където може да се свърже линия, но Чорт ще иска Джоунс да го охранява от главната линия. Иначе може да се оплете в маневрените клапи и това ще го забави.

— Оплетените линии водят до погрешни показания на сензорите — намеси се Тера. — И тогава може да подмени покривна плоча, която не се нуждае от подмяна.

— Това няма да стане — увери я Чорт. — Когато стигна до повредената плоча, ще я позная.

— Сигурен съм — каза Еверет и също тръгна към стълбата. — Ще видя дали Джоунс няма нужда от помощ.

В шкафа наистина имаше три скафандъра, един от които беше точно с ръста на Джоунс. С помощта на Еверет той го облече за петнадесет минути. Пет минути след това двамата с Чорт бяха в тунела, люковете в двата края бяха затворени, а аз бях на мостика, изкарал мониторните камери.

Всички бяха по местата си.

— Готови! — извиках по интеркома. — Ревз, изключи гравитацията!

— Гравитацията изключена — докладва Никбар от машинната зала. — Гравитационният генератор на „Икар“ спря. Направих двойна проверка за състоянието на люка и набрах скафандровите радиостанции, и изведнъж се почувствах дезориентиран.

— Действай, Чорт. Пусни го, Джоунс.

При условие, че на другия край на линията на Джоунс бе креанецът, моето предупреждение беше ненужно и дори малко смешно. Преди външният люк да беше дори наполовина отворен Чорт

беше извън корпуса, спря за момент, за да включи вторичната си линия в конектора, и вдървено се насочи през тунела — използваше извивките на корпуса и лепкавите тампони, сякаш бе роден при нулева гравитация.

— Имаш ли нещо против, ако гледам? — обади се един глас от входа зад мен.

Обърнах глава. Шон плуваше до вратата, втренчил очи в мониторите със съсредоточен, но странно спокоен вид.

— Не, влизай — поканих го аз.

— Благодаря — отвърна той, изманеврира в залата и спря във въздуха до моя стол. — В електронната работилница няма монитори, а никога не съм виждал как креанец ходи в открития космос.

— Гледката определено си заслужава — съгласих се аз, като се опитвах да не се намръщя, докато изучавах профила му. Потрепващото, нервно, саркастично момче, толкова досадно, докато чакахме вън до „Икар“, през последните шест часа очевидно беше похитено и го бяха сменили с идеално по характер негово копие. — Как е?

— Искаш да кажеш защо не се държа като глупак?

— Не бих се изразил точно така — отвърнах. — Но щом като зачекваш този въпрос...

— Да, зная — отвърна той и устната му трепна. — Това е друга причина, поради която исках да говоря — да ти се извиня. Аз бях... е, нервен. Трябва да признаеш, че ситуацията наистина беше странна, а аз не мога да се оправям в странни ситуации. Особено рано сутрин.

— Аз също понякога имам проблеми сутрин — признах и се обърнах към мониторите. — Не се тревожи за това.

— Благодаря. Той наистина е добър, нали?

Кимнах. Чорт бавно се плъзгаше по ръба на дефлектора, който покриваше пресечната линия на двете сфери, лицето му бе само на няколко сантиметра над корпуса. Тук-там спираше за момент, докосваше нещо с дългите си пръсти и понякога вадеше по някоя туба за изстискване от колекцията, която си носеше. Помислих да му се обадя по радиото и да го попитам какво прави, но се отказах. Той очевидно си разбираше от работата и нямаше никакъв смисъл да го отвличам с ненужни въпроси. Отбелязах си наум на следващата спирка да взема комплект зум-камери за наблюдаване на корпуса.

Подсвиркването от високоговорителя беше толкова неочаквано, че двамата с Шон подскочихме — движение, което нулевата гравитация подсили многократно.

— Ето го — извика Чорт. — Само малък ръб от налягането. Лесно е за оправяне.

И отново почна да действа с тубите си.

— Никога няма да разбере този материал — коментира Шон. — Ако е добър за запълване на пукнатини и драскотини, защо целият корпус не е покрит с него?

— Добър въпрос — съгласих се и отново го погледнах скришом. Спокоен, дружелюбен и дори говори интелигентно. Отново направих наум една бележка в бъдеще да огранича контактите си с него преди сутрешното кафе или каквото е там друго.

Ако Чорт беше типичен представител на уменията на креанската раса за ходене в открития космос, не беше чудно, че толкова много ги търсят. За по-малко от десет минути той замаза ръбовете, провери две съдрани места, излизащи от същата точка, и ремонтира и тях.

— Всичко е наред — съобщи той. — Ще проверя и останалата част от сферата, но смятам, че това беше единственият проблем.

— Добре — казах. — Преди да продължиш по-нататък, отиди на кърмата и провери машинната и товарната секции.

— Разбрано — отговори Чорт, обърна се и тръгна назад към товарната сфера.

И неочаквано се стоварих на стола.

Шон изкрещя от изненада и падна като камък на бюрото до мен. Изобщо не му обърнах внимание. Невероятно, невъзможно — но гравитационното поле на „Икар“ се беше върнало.

Докато наблюдавах в безсилен ужас, Чорт се блъсна в товарната сфера, отскочи от тунела и изчезна от екрана на монитора.

— Ревз! — изревах в интеркома и завъртях копчето за контрол на камерата. — Изключи го!

— Не съм го включвал — протестира той.

— Не ме интересува кой го е включил! — озъбих се. Виждах Чорт на екрана, увиснал като кукла на конци в края на вторичната линия в дъното на изкуственото „долу“, наложено от гравитационния генератор на „Икар“ върху този малък балон от пространството. — Просто го изключи.

— Не мога — отговори той. — Контролът не действа.
— Тера? — викнах ядосано.
— И аз се опитвам — отговори тя. — Компютърът е блокирал.
— Тогава изключете захранването към цялата секция — викнах.
— Поне това можете да направите, нали?
— Опитваме се — измърмори Никбар.
— Компютърът все още е блокирал — добави Тера нервно. — Не мога да го видя... добре ли е?
— Не зная — отговорих остро. — И няма да разберем, докато не го върнем...

Изведнъж млъкнах и дъхът ми спря в гърлото. Съсредоточен най-напред върху Чорт, а след това върху изключването на гравитацията, дори не се бях запитал защо всъщност Чорт беше паднал толкова далеч. Защо Джоунс не беше оставил достатъчна хлабина в първичната линия или по-точно защо не беше започнал да издърпва креанеца обратно в тунела.

Погледнах на другия екран и видях защо. Ръката на Джоунс висеше отпусната над люка до също толкова отпуснатата главна линия.

И не помръдваше.

— Ревз, имаш ли скафандър? — извиках, докато се опитвах да насоча камерата за по-добра картина вътре във входа. Нямах полза — Джоунс беше изключил светлината над себе си, а сянката беше твърде силна, за да може камерата да проникне.

— Не — отвърна той. — Какво... ох, по дяволите.

С отворен вход към космоса тунелът беше напълно изолиран от останалата част на кораба от вратите под налягане в двата края. Люкът можеше да се затвори и от мостика, но ръката на Джоунс щеше да попречи на затварянето.

Единственият друг начин да стигна до него беше да изключа налягането на другата страна на кораба, за да мога да отворя вратата. Но не можехме да изключим налягането на сферата... бяха останали само два скафандъра за четирима души, а не бях сигурен дали вратите на стаята или на каютите ще издържат на вакуума. А без скафандър за Никбар не можехме да изключим налягането и в машинната зала. Очите ми шареха безполезно по мониторите в търсене на изход...

— Той се движи — неочаквано извика Никбар. — Маккел... Чорт се движи.

Стиснах юмруци. Тялото на креанеца беше започнало да потрепва, крайниците му правеха неконтролирани движения като на човек, който има неспокоен сън.

— Чорт, аз съм Маккел. Ела на себе си... нужен си ни.

— Добре съм — чу се гласът на Чорт: неясен и колеблив. — Какво стана?

— Включи се гравитацията на кораба. Това сега няма значение. Нещо е станало с Джоунс... не реагира, мисля, че е в безсъзнание. Можеш ли да стигнеш по твоето въже до него и да го вдигнеш?

Мина доста време преди той да отговори. Гледах монитора и се чудех дали отново не е изпаднал в безсъзнание. После екранът неочаквано трепна; секунда по-късно Чорт се издърпваше по въжето нагоре като паяк.

След тридесет секунди беше в тунела и извличаше Джоунс от люка. Бях готов, набрах командата за херметизиране на входа и възстановяване на налягането в тунела.

Две минути по-късно ги върнахме в кораба.

Всичко, както се оказа, беше напразно.

— Съжалявам, Маккел — каза Еверет, въздъхна уморено и покри лицето на Джоунс с един чаршаф. — Отишъл си е поне преди десет минути. Нищо не може да се направи.

Погледах положеното върху масата за манипулации тяло. Трябваше да намерим къде да го погребем. Той беше свестен човек.

— Респираторът, нали?

— Да. — Еверет взе скрубения апарат и свали покривката. — Някъде тук системата е престанала да отстранява въглеродния двуокис от въздуха и е започнала да вкарва въглероден окис. Бавно, разбира се... той дори не е забелязал. Просто му се е доспало и е заспал навеки.

Гледах апарата в големите му ръце.

— Случайност ли е?

Той ме погледна странно.

— Ти непрекъснато работиш с въздушни скрубери. Може ли такова нещо да е случайност?

— Би могло — отвърнах и в главата ми изплува споменът за онова, което двамата с Иксил бяхме наблюдавали в пустинята. Не, не беше случайност. Нямаше начин да е случайност. Но и нямаше смисъл да паникьосвам Еверет.

— Хм — промърмори Еверет, погледна скрубера, след това приглади калъфката и го остави настрана. — Зная, че точно сега не си в настроение да оцениш благодатта, на която се радваш, но имай предвид, че ако Чорт беше умрял със счупен врат, щяхме да загубим и двамата.

— Благодат като тази не ми върши работа — отвърнах злобно. — Прегледа ли вече Чорт?

Той се намръщи.

— Чорт каза, че му нямало нищо, и отказа да се прегледа. Ако искаш да отида и да го прегледам, ще трябва да издадеш заповед.

— Няма нужда — казах аз. Никога не бях чувал креанците да са особено големи стоици. Щом Чорт казваше, че е добре, вероятно бе така.

Но въпросът дали ще остане така беше открит. С онова фалшиво обвинение в убийство някой очевидно беше успял да изплаши Камерон и да го отблъсне от „Икар“ и дори ми мина мисълта за съучастник. Сега Джоунс беше трайно отстранен от списъка на екипажа, а Чорт беше на косъм да се присъедини към него.

И всичко това за по-малко от осем часа полет. Вселената изразходваше с щедра ръка квотата на „Икар“ за лош късмет.

— Жалко — обади се Еверет. — Искам да кажа, че Джоунс беше механик. Той може би единствен на борда можеше да открие какво не е наред с гравитационния генератор. Сега може би никога няма да научим какво се е случило.

— Вероятно — съгласих се, като вложих в гласа си истинско убеждение. Ако Еверет — или някой друг — мислеше, че просто искам да отстраня всеки, свързан със загадъчния инцидент, и да го оставя неразгадан, нямах никакво намерение да го разочаровам. — Случва се — добавих. — Много често така и не разбираме какво не е било наред.

Той кимна съчувствено и попита:

— И какво сега?

— Ще го свалим и ще го предадем на властите — отговорих. — След това ще продължим пътуването.

— Без механик? — Еверет се намръщи. — Кораб с тези размери се нуждае от осем квалифицирани специалисти.

— Ще се оправим — уверих го. — Никбар може да замести няколко часа, докато стигнем до космодрума. След това зная къде можем да наемем друг механик. Евтино.

Той ме погледна озадачено, но аз вече бях в коридора и не се спрях да го чуя. Курсът, определен от Камерон, предвиждаше първата ни спирка за зареждане да бъде в Тротсен, на още седемдесет и два часа път. Но една сравнително малка промяна щеше да ни откара на Ксантру, само на девет часа оттук, където Иксил и „Сторми Банкс“ трябваше да доставят незаконния товар на Брат Джон. Все пак ни трябваше механик, а Иксил отговаряше идеално на нуждите ни.

Освен това неочаквано изпитах силно желание Иксил да е до мен. Или, може би по-точно, да ми пази гърба.

4.

Космодрумът на Ксатру беше подобен на хиляди други средно големи космодруми в спиралния ръкав: примитивен в сравнение с този в Куатара Аксиал или някой от другите клас „Междуспирални“, но два класа над малките регионални центрове като онзи, от който бяхме излетели от Мейма. Шахтите за кацане бяха оформени като люлка вместо да са плоски, и с плавен профил за приемане на най-различни стандарти корабни конструкции.

Разбира се, никой със здрав разум не бе очаквал несиметричната форма на „Икар“, така че въпреки че половината от неговия обем беше под нивото на терена, подът беше наклонен нагоре. Но тук поне входната стълба можеше да се конфигурира като къса рампа с изкачване може би два метра, вместо десет. Това беше прогрес.

Никбар изяви желание не помогне на Еверет да занесат тялото на Джоунс до властите на космодрума, където трябваше да се попълнят различни документи за неговата смърт. Аз изпълних основните формалности за приземяване, обещах на кулата да съобщя всички сведения за инцидента преди да напуснем, след това взех една от маршрутните коли, пръснати безразборно между площадките за приземяване, и подкарах към сградата на СтаррКомм, издигаща се като гигантска гъба в южната част на космодрума.

Подобно на повечето центрове на СтаррКомм, и този беше достатъчно пълен. Но също както обикновено високите цени на междузвездната комуникация водеха до кратки разговори, благодарение на което трябваше да чакам само около пет минути преди да извикат името ми, след което бях насочен по един от коридорите към определената ми кабина. Затворих вратата, проверих дали съм самичък и след кратко колебание набрах команда за пълна видеовръзка. Беше десет пъти по-скъпо, отколкото без видео, но аз имах аванса от Камерон, възлизащ на хиляда коммарки, и си позволих да бъде разточителен.

Освен това реакциите са много по-интересни, когато не се чуват само думи и тон, а се вижда и лицето и тялото. Пък и, освен ако не грешах, предстоящата реакция щеше да е необичайна. Пъхнах една стомаркова банкнота от парите на Камерон в отвора и набрах личния номер на Брат Джон.

Някъде на Ксатру антенната решетка на СтаррКомм — петдесет квадратни километра, излъчи сигнал на светлинни години разстояние към подобна антена, където и да се намираше Брат Джон, приклепнал в своята зловеща паяжина. Не знаех на кой свят е тя и дали всеки път е на един и същи свят, или пък той непрекъснато се мести като пътуващ цирк.

Не го знаеше и „ИнтерСпирал Ло Енфорсмънт“ нито някоя друга по-регионална агенция, която упражняваше своите разнообразни пълномощия в спиралния ръкав. Те не знаеха къде е той или къде са записите на неговите трансакции, или къде да намерят или него, или записите. Повечето същества, работещи в тези агенции, биха си дали горните десни крайници да научат тези неща. Влиянието на Брат Джон се простираше далеч сред звездите и той беше съсипал много животи и ядосал много хора по своя път.

Като се имаха предвид моите сегашни връзки с него и неговата организация, можех да се надявам само, че никой от онези сиромаси, жадуващи да се разправят с Брат Джон, няма да го открие скоро.

Екранът оживя и в мен прикова поглед бандит със счупен нос и смръщени очи и уста.

— Да — изръмжа той.

— Обажда се Джордан Маккел — представих се, сякаш този тип не познаваше всеки от робите, които се обаждаха по телефона. — Бих искал да говоря с господин Райланд.

Приличните на бръмбари вежди трепнаха.

— Да — изръмжа отново той. — Един момент.

Екранът почерня. Направих малък облог със себе си, че Брат Джон ще ме остави да чакам и да се потя най-малко една минута преди да благоволи да се появи въпреки факта, че провеждането на разговори с хора като мен беше една от главните му задачи и въпреки онова, което ми струваше тази видеовръзка всяка секунда.

Когато екранът светна отново само след двадесет секунди, помислих, че съм загубил облога. Но не, той само беше прибавил към

процедурата една допълнителна операция.

— Брей, ама това бил Джордан Маккел — каза един мъж с кръгло като месечина лице и закачлив саркастичен глас. Въпреки елегантните си дрехи на иконом той приличаше повече на беглец от гангстерски филм. — Колко мило да окажеш чест на нашия видеоекран с присъствието си.

— На мен също ми е много приятно да те видя — казах спокойно. — Би ли желал господин Райланд да чуе някои интересни новини, или ще използваме тази възможност само да си припомним някои от вашите закачки?

Главорезът присви очи, несъмнено опитвайки се да разбере какво означава „закачки“ и дали случайно не съм го обидил.

— Господин Райланд не цени интересни новини от подчинените си, които летят — отсече той. Закачливото му настроение се беше изпарило, но сарказмът бе останал. — Трябва да ти напомня, в случай че си забравил, че имаше да доставиш товар.

— Изпълнено е — отговорих аз. — Или скоро ще бъде изпълнено, ако още не е.

Той отново се намръщи, но преди да каже нещо, лицето му изчезна от екрана. На негово място се появи усмихнатото като на херувим лице на Брат Джон.

— Здравей, Джордан — поздрави ме той. — Как си?

— Здравейте, господин Райланд — отговорих възпитано. — Чудесно. Доволен съм, че днес всички при вас са весели и щастливи.

Той се усмихна още по-искрено. Ако човек съдеше по външния вид на Джонстън Ското Райланд, вероятно би заключил, че се намира пред най-големия филантроп или праведник, или най-малкото пред момче бивш хорист от черковен хор — оттам и нашият прякор. Подозирах, че в спиралния ръкав все още имаше хора, които се хващат на усмивката му, на ведрото му лице и искрения му глас.

Особено на гласа.

— Защо да не сме щастливи? — каза той, без нещо в маниерите му да намеква и най-малко за онова, което ставаше зад тъмните му бездушни очи. — Бизнесът процъфтява, печалбите нарастват и всичките ми ценни сътрудници работят чудесно.

Усмивката не се промени, но неочаквано почувствах студен полъх.

— Освен теб, Джордан, момчето ми. По неизвестни за мен причини на теб, изглежда, неочаквано ти е писнало от нашата фирма.

— Не зная от какво идва това ви впечатление, господин Райланд — възразих аз, опитвайки моя версия в играта на невинност.

— Спри — каза той и температурата спадна с още няколко градуса. Очевидно маската на невинност днес не беше много успешна. — Казаха ми, че „Сторми Банкс“ е кацнал на Ксатру преди тридесет минути. И че ти не си бил на него.

— Вярно е, не бях — съгласих се. — Но Иксил е на кораба, както и вашата стока. А важното е това, нали?

— Всички аспекти на моите споразумения са важни — възрази той. — Когато те инструктирам да доставиш един товар аз очаквам *ти* да го доставиш. И очаквам да го доставиш на съответното място без ненужни и извън разписанието спирки по пътя. Такова беше нашето споразумение. Или трябва отново да повдигна въпроса за дълга ви от петстотин хиляди, който погасих?

— Не — въздъгнах аз. Невъзможно беше да забравя тази негова щедрост, след като той ми я напомняше при всяка задача. — Но ако трябва да съм дързък, бих желал да посоча друга от вашите инструкции, според която ние трябва да поддържаме имидж на бедни, но честни превозвачи на товари.

— И как може това да се приложи в този случай?

— Предложиха ми работа като пилот на друг кораб за еднократен превоз — обясних аз. — Хиляда коммарки аванс и още две хиляди при доставка. Как мога да отхвърля такова предложение и да твърдя, че съм беден?

Този аргумент не беше впечатлил Иксил много на Мейма. Брат Джон беше впечатлен още по-малко.

— Нали не очакваш сериозно да ти повярвам? — попита той и културната маска се пропука още малко.

— Надявах се да повярвате — отвърнах. — Точно затова го направих.

Той дълго изучава лицето ми и открих, че задържам дъх. Пипалата на Брат Джон достигаха навсякъде дори на такива затънтени светове като Ксатру. Едно натискане на бутона, няколко остри думи и аз сигурно нямаше да изляза жив дори от сградата на СтаррКомм. През

ума ми започнаха да преминават планове за действие при промяна на обстановката — един от друг по-малко обещаващи.

И после неочаквано той отново се усмихна, студенината се разсея, екранът бе огрян от топла слънчева светлина.

— Хитър си ти, Джордан, наистина си хитър — каза той. Тонът му показваше, че всички грехове са забравени. — Добре. Тъй като достави товара ми навреме, можеш да се заемеш да откараш другия кораб и товара му. Ще го смятаме за нещо като ваканция за цялата ти служба през последните три години, става ли?

Като се има предвид какво бях преживял вече на „Икар“, това пътуване не отговаряше точно на представата ми за добре прекарано време. Но в сравнение с очакваното отмъщение от страна на Брат Джон реших, че не мога да се оплаквам.

— Благодаря ви, господин Райланд — казах аз и го дарих с най-смирения си и благодарен поглед. — Ще ви се обадя, когато отново съм на разположение.

— Разбира се, че ще ми се обадиш — каза той и неочаквано слънчевата светлина отново изчезна в ледената зимна нощ. — Защото ти все още ми дължиш доста много. А ти знаеш как се отнася Антониевич със служителите, които се опитват да напуснат, без да са се издължили.

Неволно потреперих. Антониевич беше главата на организацията, мрачна фигура, която се охраняваше по-строго и от Брат Джон. Говореше се, че в спиралния ръкав има издадени над хиляда писмени заповеди за неговото арестуване с обвинения от разпространение на наркотици до масови убийства чрез умишлено започване на локални войни, за да може да продава оръжие и на двете воюващи страни. Полицаяте сигурно щяха да дадат и двете си ръце да го изкарат от леговището му.

— Да, сър — казах. — Не бих искал да разочаровам никого от вас.

— Добре — отвърна той. Усмивката му се пренесе някъде към началото на април, изпълнена с топлината на ранната пролет, но с все още криеща се в нея заплахата от зима. — Тогава ще ти позволя да се върнеш на новия си кораб. Довиждане, Джордан.

— Довиждане, господин Райланд — отвърнах аз. Той погледна над камерата и кимна, после картината изчезна.

Седях и се мръщих пред тъмния екран почти цяла минута. Опитвах се да подреда нюансите в разговора. Нещо не беше съвсем наред, но дори животът ми да зависеше от това, не можех да разбера какво.

И изведнъж разбрах съвсем ясно, че формулировката „дори животът ми да зависи от това“ в този случай може да се окаже вярна. Ако Брат Джон — или Антониевич, който стоеше над него — решаха, че повече не съм им полезен или че трябва да послужи за пример, той едва ли щеше да ме заплаши по открита видеовръзка. Не, щеше да се усмихва учтиво, точно както се усмихваше накрая, и след това щеше да натисне бутона, да каже необходимите думи и аз щях да изчезна.

Шумолене на банкноти ме извади от унеса: остатъкът от моите сто коммарки се изсипа в отвора за ресто. Взех банкнотите и монетите и се зачудих дали да не ги пусна отново в апарата. Можех да се обадя на чичо Артър...

С въздишка пъгнах банкнотите в калъфката на идентификационната си карта и пуснах монетите в джоба си. Чичо Артър беше благодетел-съучастник, който се беше потрудил да свърже двама ни с Иксил с Брат Джон, когато нарастващите ни задължения заплашваха да ни изправят пред съда в обвинение за измама, и знаех какво щеше да отговори, ако му загатнех, че мога да имам неприятност с организацията.

Освен това, ако му се обадох, той едва ли щеше да си мръдне пръста да ми помогне. По свой начин той беше също толкова саможив човек, колкото и Антониевич, и беше показал пределно ясно, че това му харесва. За него дори щеше да е добре, ако научи от новинарските мрежи за моята смърт.

Над главата ми светлините трепнаха два пъти — учтиво намекване, че разговорът ми е свършил и че други чакат ред за кабината. Станах, извадих плазмения си пистолет от кобура под лявата си мишница, проверих енергията в акумулатора, свалих предпазителя, върнах оръжието в кобура, като се постарях да е свободно, за да мога да го извадя бързо, ако се наложи. После поех дълбоко дъх, отворих вратата и излязох.

Никой от присъстващите десетина души не изкрещя триумфално нито измъкна оръжие. Всъщност никой не ме погледна за повече от секунда, докато вървах през коридора към главното фоайе. Тръгнах

към един свободен ъгъл, където можех да имам поне малко уединение, извадих мобилния си телефон и набрах номера на Иксил.

Отговори на третото позвъняване.

— Ало?

— Джордан се обажда — казах аз. — Как е положението?

— Кацнах и попълних входните документи — отговори той. Нищо в думите или тона му не показваше изненадата, която той несъмнено изпитваше, като чу, че съм на Ксатру. Можех да си представя обаче как Пикс и Пакс трепват. — Освен това се свързах с местните представители и започнах да разтоварвам.

— Добре. — Значи почти се бяхме освободили от наркотика на Брат Джон. — Когато свършиш, пригответи кораба за по-дълъг престой, заключи го и ела на док три-две-седем.

Последва най-кратката възможна пауза.

— Проблем ли има?

— Може да се каже и така — отговорих аз. — Механикът ни загина по време на полета и трябва да намеря друг. Теб.

— Нещастен случай?

Направих гримаса.

— Не съм много сигурен. По-добре ела подготвен.

Той отново прие случилото се спокойно и каза невъзмутимо:

— Ще бъда на място след четиридесет минути.

— Аз след тридесет — отвърнах с трескавата надежда, че не съм прекален оптимист.

Изключих телефона, пресякох фоайето и излязох на слънце; напрежение и несигурност се смесиха и накараха кожата на гърба ми да настръхне. Просто защото нищо не ми се случи в сградата на СтаррКомм, не означаваше, че няма да се случи някъде другаде между това място и „Икар“.

— Хей, чакай — чух скърцащ глас отляво.

Трепнах и ръката ми автоматично посегна към скритото оръжие. Беше един грифзър, малките му очички гледаха нагоре към мен от приличната на прокажена кожа, издължените лапи бяха протегнати умолително. Брат Джон може би още използваше от време на време другопланетяни, когато това беше подходящо, но никога нямаше да ги използва, за да накаже някой от собствените си хора, дори един низш контрабандист при неговото крайно падение. Както повечето

престъпни организации в спиралния ръкав — човешки и на другопланетяни, — организацията на Антониевич беше силно етноцентристка.

— Какво искаш? — попитах.

— Имаш ли каф? — попита той тъжно. — Плащам. Имаш ли каф?

— Съжалявам — отвърнах и минах покрай него. Грифзърите бяха абсолютно смахнати по отношение на кофеиновите напитки и бързите закуски като на Земята — всъщност за тях те бяха наркотик, поставени в списъка на контролираните вещества във всеки достатъчно голям техен анклав. Навсякъде в спиралния ръкав те си създаваха неприятности из входовете на космодрумите и кръчмите, но мнозина от тях знаеха как повече или по-малко любезно да приемат отказ. Онези, които не бяха толкова любезни, бяха най-малкото достатъчно умни, за да не настояват с исканията си пред същества два пъти по-едри и поне толкова пъти по-тежки от тях.

Този грифзър очевидно беше на границата на тези две поведения.

— Дай! — настоя той, заобиколи ме изотзад и се появи от дясната ми страна. — Каф, каф... сега, сега. Ще платя.

— Казах не — отвърнах грубо и посегнах да го отблъсна. Нямах време за такива глупости.

— Каф! — настоя той, хвана ръката ми и увисна на нея като шарена пиявица. — Дай ми каф!

Изругах, хванах едната му ръка и я откъснах от своята. И тъкмо да се освободя и от другата, трета — дълга и силна — се промуши зад гърба ми отляво до едно прекалено познато място от дясната страна на гръдния ми кош.

— Здравсти — изграчи един глас в лявото ми ухо.

Обърнах глава и видях другопланетно лице, приличащо на топографска карта на Пиренеите.

— Ако нямаш нищо против, приятел...

— Ами... имам — казах аз. Ръката му леко се премести, ловко се мушна под якето ми, премести се нагоре и пак спря до гръдния ми кош.

И неочаквано към твърдия му юмрук се присъедини нещо друго. Нещо, което усетих през ризата си студено и много, много остро.

— Това е нож — тихо каза моят нападател. — Не ме принуждавай да го използвам.

— Няма проблем — уверих го аз. Чувствах се едновременно настръхнал, изплашен и глупав. Този път Брат Джон напълно ме беше заслепил и ме хвана като пълен глупак.

От дясната ми страна се появи друг от същия вид, с една ръка подхвърли на грифзъра стек с четири коли, а с другата бръкна под якето ми и ми взе оръжието.

— Сега — каза първият, докато примамката изчезваше с наградата си — да отидем да си поговорим.

Застанали от двете ми страни като стари приятели, които отдавна не са ме виждали, те ме поведоха през обичайната тълпа на космодрума, после по две тесни и по-малко оживени странични улици и накрая към товарната рампа на някакъв склад. „Доста вървене за кратък разговор“ — помислих си.

Но по-важното, поне според мен, бе, че самото отиване дотам беше глупава грешка от тяхна страна. Десет минути ходене ми дадоха достатъчно време да се възстановя от шока и да си възвърна способността за мислене и това ме убеди, че първоначалната ми оценка наистина е била правилна. Които и да бяха тези главорези, те не бяха на Брат Джон. Не само защото той не обичаше другопланетяни, а защото неговите момчета биха се справили с мен още пред сградата на СтаррКомм, вместо да ме водят на такава дълга разходка.

Всичко това се свеждаше до факта, че каквото и да реша да им направя, вероятно никой нямаше да се интересува. Поне се надявах да е така.

Те ме обърнаха с гръб към товарната рампа и благоразумно се отдръпнаха на няколко стъпки. Сега първият държеше ножа си открито: някакъв автоматичен нож, завързан за китката му, за да не може да бъде измъкнат. Другият държеше плазмения ми пистолет, не съвсем насочен към мен, но готов при нужда да го насочи. Бяха с приблизително човешки ръст и конструкция с изключение на маймунски дългите си ръце и торс. Видът на релефна карта на лицата им беше изобразен върху целите им тела или най-малкото на частите, които се виждаха изпод дългите кафяви туники, които носеха.

— Ако това е шантаж, трябва да ви кажа, че вече съм разорен — предупредих ги аз, подбирайки грижливо първата дума просто за да ги

раздразня, и огледах дрехите им. Не видях никакви подутини или асиметрични провисвания. Или изобщо нямаха никакви други оръжия, което би било доста безразсъдно от тяхна страна, или бяха в кобури зад гърбовете им.

— Не е шантаж — каза първият грозник и размаха вързания за китката му нож към главната товарна площадка. — Искаме товара ти.

Примигнах от изненада и попитах невярващо:

— Искате да откънете петдесет кашона машинни части?

Те се спогледаха изненадано.

— Ти не караш машинни части — изръмжа вторият грозник.

Вдигнах рамене.

— Така пише на етикетите на кашоните. Ако вътре има нещо друго, депо Барнсуел ще има много да обяснява.

За една дълга секунда грозник две, изглежда, изгуби дар слово. После цепката, която му служеше за уста, се отвори малко по-широко в нещо, което вероятно беше неговата версия на хитра усмивка.

— Умно — каза той. — Но не достатъчно. Ти си Джордан Маккел и си дошъл от Мейма, и на кораба ти има много ценен товар. Ние го искаме.

— Джордан кой? — попитах аз. — Съжалявам, момчета, но съвсем грешите. Името ми е Иво Качин, летя с кораба „Сингинг Бъфало“ и превозвам петдесет кашона с части за селскостопански машини. Ето... мога да го докажа. — Посегнах към якето си...

— Стоп! — излая грозникът с ножа. — Аз ще го взема.

— Разбира се, приятел — отвърнах аз, като се постарях гласът ми да прозвучи стреснато и изненадано от неговата буйна реакция. Всъщност разчитах точно на нея. — Заповядай.

Бандитът пристъпи предпазливо, като остана встрани от огневата линия на партньора си, което показваше, че не е усвоил техниката на улично нападение единствено от гледане на второразредни трилъри. Опря острието на ножа в гърлото ми и бръкна във вътрешния джоб на якето ми. Напипа калъфката на идентификационната ми карта и я измъкна предпазливо за ъгълчето, сякаш очакваше в нея да има скрита бомба.

Банкнотите, които бях пхнал небрежно в нея, изпаднаха и полетяха към земята.

Точно това беше моментното отвличане на вниманието, от което имах нужда. Щом двамата неволно погледнаха към летящите коммарки, аз се дръпнах от ножа и стиснах с лявата си ръка китката зад каишката. Блъснах ръката на грозника нагоре, наведох се, завъртях се на 180 градуса и се оказах зад него — ръката му с ножа бе вече насочена към собствения му врат под ъгъл, който поне според мен беше доста застрашителен.

— Пусни го — каза другият грозник. Беше насочил плазмения ми пистолет право в мен, стиснал дръжката с две ръце, целият разтреперан.

— Стреляй — озъбих се и придърпах другия плътно към себе си. Ако бях сбъркал в това — ако той всъщност нямаше резервно оръжие, — щях да изпадна в голяма беда.

Имаше. Там беше, твърд плосък предмет, притиснат в корема ми, докато го държах плътно до мен. Извих ръката му още няколко сантиметра и чух задъхана фраза, която вероятно беше неприличен коментар по майчина линия, насочих върха на ножа надолу и го забих в тъканта на туниката му. С притиснатия нож, който му пречеше да наведе ръката си, и с ограниченията от неговата собствена конструкция на сухожилия, която не му позволяваше да я вдигне, крайникът на практика беше обездвижен, което ми освободи лявата ръка. Посегнах към гърба на туниката му и взех оръжието му.

Той извика нещо, вероятно предупреждение, към своя партньор. Но вече беше много късно. Във всеки случай почти много късно. Другият стреля и едва не овъгли бузата ми — свръхнагрятото плазмено кълбо мина съвсем близо до нея, после стреля още веднъж и вероятно щеше да изсуши ръката ми и може би да убие на място колегата си, ако не бях клекнал бързо, при което и двамата паднахме на земята. При неочакваното движение ножът малко се заби в него и той изохка.

Извадих оръжието му и го вдигнах над рамото му. Пистолетът не приличаше на оръжие, с което бях запознат, но нямах време да направя нищо освен адски да се надявам, че в него има някаква възпираща сила. Обърнах едно лостче, което реших, че е предпазител, и натиснах спусъка.

Мислех си, че оръжието изхвърля стрели или може би е оръжие със сачми. Внезапно обаче косата ми настръхна и кожата ми изтръпна

от електрически товар; и в следващия миг другият грозник бе обгърнат от синьо-бял огън от електрически разряд.

Електрическата огнена буря продължи около две секунди — май доста повече от необходимото.

При други обстоятелства вероятно щях да се зачудя на неочакваната огнена сила, която току-що бях предизвикал. Но такава възможност не ми беше дадена. Бълвайки вероятно мръсотии, грозникът, когото държах, се изскубна от ръцете ми и замахна с ножа. Отскочих и стрелях пак.

Със същия резултат. Три секунди по-късно стоях самичък над телата на другопланетяните, и двете овъглени буквално до неузнаваемост.

Бях виждал много противни неща през годините обикаляне из спиралния ръкав, но това надминаваше всичко. Огледах се за следа от някой свидетел — нашият малък сблъсък, изглежда, беше останал незабелязан — клекнах до труповете, опитвайки се да дишам през устата, и прегледах останките от облеклото им.

Нямаше нищо. Никакви калъфи с идентификационни карти, никакви портфейли с пари, нямаше дори банкови карти. Или най-малкото, поправих сам себе си, нищо устояло на атаката.

Грозник две също носеше другопланетен пистолет — в полуразтопен кобур на гърба си. Успях да го извадя и сложих в джобовете си и двете оръжия за изучаване по-късно. Вдигнах от земята калъфката с картата си, събрах банкнотите, взех и опърления си, но изглеждащ годен плазмен пистолет. Хвърлих последен поглед наоколо и бързо се отдалечих.

Иксил ме чакаше на входа на „Икар“.

— Каза тридесет минути — изсумтя той, когато се появих.

— Позабавих се — отговорих. — Защо не си влязъл?

— Позабавих се — отвърна той. — Освен това входът изглежда двойно заключен.

— Така ли? — Намръщих се и набрах новия код, който бях заложил в клавиатурата след напускане на Мейма. Двойното заключване на входния люк означаваше, че или екипажът е легнал да

поспи няколко часа, или, по-вероятно, в момента, в който съм излязъл, всички са се пръснали накъдето им видят очите.

— Каза ли им да не напускат кораба? — попита Иксил, когато люкът се отвори.

— Не, бях зает с уреждане на формалностите с властите на космодрума по приемането на тялото на Джоунс и се тревожех какво ще кажа на Брат Джон — отговорих аз. — При дадените обстоятелства обаче ми се ще да им бях казал.

— Миришеш ми малко на опърлено — каза той. — Защо не влезем вътре да ми разкажеш всичко?

— По-добре да поговорим тук — отвърнах и седнах в тунела, откъдето можех да наблюдавам района. — Ако случайно заприиждат хора с пистолети, искам да ги видя навреме.

— Правилно — съгласи се Иксил и седна малко встрани от мен, откъдето можеше да има различно от моето зрително поле. Щом седна, Пикс и Пакс скочиха от раменете му, препуснаха към рампата и изчезнаха в различни посоки. — Най-добре да започнеш от самото начало — предложи Иксил.

Започнах от самото начало, когато за малко не ме арестуваха на Мейма, и му разказах цялата история. Докато разказвах, двата поря на два пъти се връщаха, предаваха на Иксил събраната от разузнаването информация и вероятно получаваха нови инструкции преди отново да изчезнат. Тъй като Иксил не познаваше никой от участниците във всичко това, се чудех какво ли правят неговите помощници. Може би всичко беше просто ловен инстинкт?

— Изглежда, съм изпуснал много вълнуващи събития — каза Иксил, когато свърших. — Жалко.

— Ако бях на твое място, не бих съжалявал — казах аз. — До Земята има още много път.

— Така е — съгласи се той. — Каза, че си взел оръжията на другопланетяните, нали?

Подадох му ги. Той погледна за момент единия овъглен пистолет, сбърчи нос от миризмата, после огледа другия и каза:

— Интересно. Оръжията с коронно изпразване не са съвсем нови... от твоето описание предполагам, че тези са такива... но никога не бях чувал за толкова компактни модели.

— И аз никога не съм виждал с такива размери. Мога да ти кажа обаче едно: тези неща наистина правят самоличността на жертвата неузнаваема.

— Мога да си представя — тъжно се съгласи той. — Лице, ретина, отпечатащи плюс всякакви идентификационни карти или дискове с данни, ако евентуално се носят такива, всички унищожени или силно повредени. Удобен страничен ефект от смъртоносния изстрел.

— Умееш да се изразяваш — промърморих аз. — Просто смятах, че тези неща не са популярни сред скандалджийската тълпа по кръчмите.

— Според мен това е слабо вероятно — увери ме Иксил. — Освен огромните производствени разходи и относително лесното им откриване, тези оръжия поради самата си природа имат много малък обсег на действие. Три метра, предполагам; четири най-много.

Потреперих. В неприятно голям брой ситуации обсег от четири метра е напълно достатъчен.

— Напомни ми да го изпробвам на далечно разстояние.

— Добра идея. — Той сложи пистолетите в чантата на бедрото си. — Ще се опитам да разглобя единия и да видя дали ще мога да разбера как е направен. Сега съм по-любопитен да чуя смъртоносния инцидент, за който спомена.

— Ще ти призная, че той направо ме обърка — казах и се почувствах отвратен от себе си. Около мен се случваха странни и неприятни неща и досега не си бях обяснил нито едно. — Извърших диагностика на цялата система и не мога да си обясня как гравитационният генератор се е задействал.

— Е, ти не си специалист по тези въпроси — посочи Иксил не много любезно. — Има три важни места, от които може да се включи генераторът: мостика, машинната зала и компютърната зала.

— Правилно — казах. — Това и на мен ми е известно. Аз бях на мостика... и не съм го направил... Ревз Никбар беше в машинната зала, а Тера в компютърната.

— И двамата самички, доколкото разбирам.

— Никбар определено — отвърнах. — Единственият начин да се отиде там е през тунела, който по това време служеше като люк.

— Странен замисъл — промърмори Иксил.

— Разкажи ми за него — казах сухо аз. — Не зная дали Тера е била сама, но единствената личност, която е можела да бъде с нея, е Хайдън Еверет, нашият медик.

— Който, както каза, е помогнал на Джоунс със скафандъра преди инцидента — отбеляза замислено Иксил.

— Мислиш ли, че има някаква връзка?

Той вдигна рамене — човешки жест, който беше възприел от мен.

— Не е задължително. Просто отбелязвам факта. Отбелязвам също и факта, че ако Еверет не е бил с Тера, всички от екипажа са били самички.

— Всъщност не — поправих го. — Джоф Шон дойде на мостика да наблюдава на моите монитори излизането на Чорт в открития космос.

— Наистина интересно — каза Иксил.

Повдигнах вежди.

— В какъв смисъл?

— Казах, че има три места, от които би могъл да се включи гравитационният генератор — напомни той и поглади бузата си с късите си пръсти. — Но вероятно има още няколко други, откъдето системата може да подаде енергия.

— От това се страхувах — отвърнах мрачно. — Предполагам, че е прекалено много да питам дали има възможност това да стане с часовников механизъм.

— Искаш да кажеш, че появата на Шон на мостика може да е била единствено с цел да му осигури алиби?

— Нещо такова.

Той отново вдигна рамене.

— Ако той може да проникне в системата, не виждам причина защо да не може да включи и часовников механизъм. — Той спря. — Разбира се, всъщност същото се отнася за Чорт и Джоунс.

Намръщих се.

— Шегуваш се.

— Трябва ли? — контрира той. — Погледни фактите. Чорт не е бил наранен при падането, във всеки случай не сериозно. И ако Джоунс го е направил, той може би е планирал да го хване преди да падне много далеч.

— И какви са мотивите?

— Чии, на Джоунс или на Чорт?

— И на двамата.

Иксил вдигна рамене.

— Какви мотиви наистина има някой тук? Това е причината, поради която се колебаем да припишем станалото на лоши чувства.

Въздъгнах; беше прав. Като се имаше предвид безразборната конструкция на „Икар“, малките дефекти лесно можеха да се превърнат в правило вместо в изключение.

— Какво ще кажеш за респиратора на Джоунс?

Иксил тихо изсъска през зъби.

— Това изобщо не ми харесва. Обаче едва ли го пазите.

Поклатих глава.

— Трябваше да предадем скафандъра и респиратора заедно с тялото му.

— Точно от това се страхувах — каза той. — Искаше ми се да го разгледам. Честно казано, не зная дали теоретически е възможно един респиратор да се повреди от само себе си.

— Значи мислиш, че е саботаж?

— Възможно е. Но пак остава въпросът за мотива. Защо някой на борда на кораба ще иска да убие Джоунс?

— Откъде да знам? — попитах раздражено. — Тези хора са ми напълно непознати.

— Точно това имам предвид — каза той. — От твоето описание на начина, по който Камерон е набрал екипажа, се предполага, че тези хора са напълно непознати.

Намръщих се. Това не ми беше идвало наум.

— Прав си — съгласих се и се замислих за първата ни среща до стълбата на „Икар“. — Никой с нищо не показва, че познава някого. Най-малкото не и пред мен.

— Кое то значи, че ако нещо от това е направено нарочно, трябва да има някакъв друг мотив — заключи Иксил. — Генерален саботаж на кораба, може би, или системно изваждане от строя на екипажа.

— А това се връзва с невявяването на Камерон на кораба — предположих.

— Може би — съгласи се Иксил. — Масовото преследване на беглец до археологическите разкопки би подкрепило тази теория, да не

говорим за твоите приятели с високотехнологичното оръжие.

Забарабаних с пръсти по бюрото.

— Докъде ни отвежда това?

— До доста много неизвестни — отвърна Иксил. — Ключът, който имам предвид, започва с неизвестния товар, който превозваш. Имаш ли някаква представа какво караш?

— Никаква — признах аз. — В компютъра не е посочено нищо, а на плана няма отбелязани панели за достъп, през които бихме могли да надзорнем и да разберем. Когато Камерон каза, че товарът е запечатан, е имал предвид точно това.

— Може би трябва да намерим начин да го распечатаме — отбеляза Иксил.

На люка се чу драскане и се появиха Пикс и Пакс.

— Добре, предавам се — казах, вече уморен от опитите да разгадая толкова много неща. — Какво точно правят те? Нито ти, нито те знаят как точно изглежда някой от екипажа.

— Дойде ми наум, от твоя сблъсък с грозниците, както ги нарече, че някой може да следи „Икар“ — каза Иксил, докато поровете се изкачваха по гърдите му и се настаняваха на раменете му. — Наблюдавам всеки, който се мотае из района без достатъчно разумно основание.

— Аха. И?

— Ако е тук, той си върши работата много добре — заключи Иксил. — Впрочем има ли сред твоя екипаж един висок метър и деветдесет и тежък сто и десет килограма, с къса черна коса и лице като на бивш боксьор, загубил повече срещи, отколкото е спечелил?

— Това описание прилича на нашия медик Еверет — казах и погледнах навън. Да, докторът идваше към нас с решителен вид. — Да, това е той — потвърдих и се изправих. — Бъди внимателен... може би той никога не е виждал каликс.

Очевидно потънал в мисли, Еверет дори не ни видя, докато не измина половината път по рампата. Ако се съдеше по това колко високо подскочи, наистина никога не беше виждал каликс.

— Всичко е наред... не се безпокой — казах бързо преди той да подвие опашка и да хукне презглава. — Това е Иксил. Той е с нас.

— Значи това е твоят партньор? — каза Еверет и се взря странно в Иксил.

— Точно така — каза Иксил. — Откъде знаеш, че съм партньор на Джордан?

Еверет примигна.

— Той каза, че ще доведе партньора си да заеме мястото на Джоунс. — Погледна ме неуверено. — Точно преди да кацнем. Не го ли каза, Джордан?

— Казах го — потвърдих аз. — Някакви проблеми с предаването на трупа на Джоунс?

— Не — каза той. — Поискаха да задържат скафандъра и респиратора.

— Знаех, че ще ги поискат. Къде е Никбар?

— Отиде някъде след разследването. Защо, някакъв проблем ли има?

— Може да възникне — предупредих го. — Случайно да си видял някой от другите?

— Преди няколко минути минах покрай Шон при една сергия — каза той. — Друг не съм виждал.

— Може би е време да ги извикаме — предложи Иксил. — Имаш телефонните им номера, нали, Джордан?

— Да, програмирани са във втория списък — Казах и му подадох телефона си. — Обади им се, моля те, и им предай веднага да се върнат. Аз ще проверя дали зареждането е свършило и ще се оправя с останалата бумащина.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Еверет.

„Можеш да ми кажеш кой е идвал тук и се е интересувал от кораба и екипажа“ — понечих да кажа. Но нямаше смисъл. А и беше глупаво.

— Иди и провери дали нещата ти са готови — Казах му. — Щом другите се върнат, излитаме.

5.

След като всички дойдоха, чакахме още час — Шон и Никбар видимо доволни, че ще отлетим, Тера също толкова видимо раздражена, че сме съкратили очевидно успешното ѝ пазаруване, поне ако се съдеше по броя на пликовете и чантите, които домъкна на борда. Чорт не проявяваше някакво предпочитание нито към едното, нито към другото.

Поради все по-нарастващата заплаха от преследване от страна на властите заради смъртта на двамата нападатели — и свързаната с това опасност космодрумът всяка минута да бъде затворен, — аз прекарах цялото си време в борба с насрещния поток на бюрокрацията, опитвайки се да свърша рапорта за смъртта на Джоунс и цялата предстартова бумашина преди трупове да бъдат открити.

За моя изненада получихме разрешение за излитане и се отправихме към космоса без никаква следа от ярост или паника поради овъглените трупове, които бях оставил при товарния док. Може би мястото, което грозниците бяха избрали за моя разпит, беше по-скрито, отколкото изглеждаше. Или бе това, или някой се беше постарал много добре да прикрие целия инцидент.

По време на пътуването от Мейма бях провел кратки разговори с всеки от екипажа, но повечето от тях бяха свързани или с кораба, или бяха незначителни. Сега, след всичко случило се, реших, че е време да разбера какво точно представляват тези хора. Ако някой имаше намерение да ни отвлече, трябваше да зная на кого мога да вярвам, че няма да се поддаде на натиск.

И така, щом влязохме в хиперкосмоса, оставих Иксил на мостика и тръгнах към кърмата.

Машинната зала на „Икар“ беше както останалата част на кораба, само че още по-странна. Същото особено разположение на апаратурата и контролните системи беше повторено тук, сякаш планът бе съставян от Салвадор Дали. Освен това въпреки старанието навсякъде другаде всички кабели и тръбопроводи за флуиди да са

прибрани между вътрешната и външната обвивка, за да не пречат при движение, тук това очевидно не беше направено. Бяха разпръснати навсякъде: причудливата многоцветна плетеница понякога дори застрашаваше да препъне невнимателните.

Наведен над контролния пулт по средата на този живописен хаос седеше Ревз Никбар.

— А, Маккел — махна ми той, когато успешно преодолях последната плетеница тръбопровода до голямата блестяща Мьобиусова лента, която беше сърцето на звездния двигател на „Икар“. — Привет в леговището на Медуза. Пази си главата.

— И ръцете, и краката, и гърлото — допълних, придърпах един въртящ се стол и седнах. — Как върви полетът?

— Чудесно — отвърна той. — Доста изненадващо, като се има предвид, че корабът има вид на измъкнат от долиански скрап. Но който и да е бил конструкторът, производителят поне е имал достатъчно ум в главата и е инсталирал сваятна апаратура.

— Апаратурата на мостика също ми харесва — съгласих се аз. — Добра апаратура, макар и странно разположена. Готов съм да се обзаложа, че е проектирана от действащ космонавт, а не от някой така наречен експерт. Кажете ми, имаше ли някакви проблеми на космодрума?

Той присви очи, съвсем малко, но видях бързия поглед, който хвърли към онази страна на главата ми, където косата ми беше леко опърлена. Мислех си, че не личи; може би грешах.

— Никакви — отговори той. — Разбира се, аз прекарах навън само около половин час... през останалото време следях зареждането. И да е имало някакъв проблем, явно съм го изпуснал.

— Може би — съгласих се. — Разкажи ми за себе си, Ревз.

Надявах се неочакваната смяна на темата да предизвика някаква реакция. Онова, което последва, беше също толкова информативно: без никаква реакция.

— Какво искаш да знаеш? — попита спокойно той.

— Да започнем с миналото ти — отвърнах. — Къде си получил свидетелство за специалност, колко дълго си летял, защо беше безработен на Мейма и как те наеха за този курс.

— Научих се да пилотирам, докато бях на служба — обясни той. — В Бреговата охрана на Земята, разположена между селищата в

сектора Капа Вега. Там служих десет години, останалите шест си опитвах късмета в частния сектор.

— Странно съвпадение — казах. — Като се има предвид, че тогава пат вече бяха погълнали лъвския пай от превоза в спиралния ръкав.

— Беше рисковано, но тогава вече имах достатъчно военна служба и си мислех, че това ще ми помогне. До голяма степен бях прав. — Той вдигна рамене. — Колкото до „Икар“, записах се едновременно с напускането на предишния кораб.

— Така ли?

— Да. — Той се навъси. — Разбрах, че товарният кораб фактически работи под прикритие за пат.

Намръщих се.

— За мен това е ново.

— Това е най-новото заобикаляне на местните защитни закони от пат — каза той. — На някои от тези светове двадесет до четиридесет процента от товара трябва да се извозват от местни превозвачи. Затова пат тайно наемат кораб, натоварват го до спукване и го отпращат. По такъв начин прибират печалбите и отнемат бизнеса на хората, които законът трябва да защитава. — Той вдигна рамене. — Типична конспирация.

— Да разбирам ли, че си напуснал в знак на протест?

Никбар неочаквано се ухили.

— Не зная дали е точно протест, но съм адски сигурен, че бях достатъчно шумен, та всички в кръчмата да разберат какво става. Във всеки случай Бородин беше на бара и говореше с някакъв тип, а когато излязох, ме настигна и ми предложи тази работа.

Той се огледа.

— Макар че ако знаех в какво се набърквам, може би щях да потърся някоя друга.

Никбар ме погледна, очите му неочаквано станаха хладни.

— Сега е мой ред да попитам нещо. Винаги ли носиш пистолет на борда на собствения си кораб?

Повдигнах вежди.

— Впечатлен съм. Не си давах сметка, че е толкова очевидно.

— Имам десет години служба в Бреговата охрана на Земята — напомни ми той. — Ще ми отговориш ли?

— Разбира се — уверих го аз. — Първо: корабът не е мой. И второ: бях отвлечен на космодрума от двама другопланетяни, които искаха нашия товар.

— Интересно — промърмори той. — И подозираш някой на борда в съучастничество с тях?

— Не мога да си представя защо някой трябва да е съучастник — отговорих му. Беше си напълно вярно твърдение, макар да не беше точно отговор на въпроса му.

— Разбира се — съгласи се той с тон, който показваше, че е чул както думите, които казах, така и онези, които бях премълчал, и по-късно ще помисли над тях. — В такъв случай предполагам, че това ти посещение е с цел да прецениш дали ще помогна, или не, ако и когато започне престрелката.

Трябваше да му кажа — бездруго нямаше как да го скрия.

— Оттеглям всичките си нелюбезни мисли към службата ти в Бреговата охрана на Земята. По-точно към по-голямата част от нея.

— Благодаря — отвърна сухо Никбар. — Отговорът е категорично да. Имал съм работа с пирати и разбойници и не ги обичам. Можеш да разчиташ на мен да се справим с тях. Но.

Той вдигна пръст към гърдите ми.

— Моята поддръжка и моето присъствие са при условие, че товарът е напълно законен. Ако откроя, че пренасяме наркотици или оръжие, или че това е прикритие за пат, слизам на следващия космодрум. Ясно?

— Ясно — казах твърдо. Надявах се гласът ми да е прозвучал искрено. Ако той някога откриеше моята връзка с брат Джон, щеше да се наложи да използвам страхотно голяма словесна еквилибристика. — Мисля, че нямаме основания да се тревожим за това. Бородин ми каза, че товарът е минал митническа проверка на Гам, и трябва да приемем, че там са били достатъчно прецизни.

— И на мен ми каза същото — потвърди навъсено Никбар. — Но Бородин не е на кораба, нали?

— Прав си, не е — признах аз. — И преди да си ме попитал трябва да ти кажа, че не зная защо.

— Не съм и очаквал да знаеш. — Той се втренчи в мен замислено. — Ако някога разбереш, надявам се, че ще ми кажеш.

— Разбира се — съгласих се, сякаш това се разбираше от само себе си, и станах. — Трябва да се връщам на мостика.

Тръгнах обратно през гъсталака от проводници — искаше ми се да имам мачете — и се пъгнах през херметическия люк на кърмата в тунела. Никбар наистина беше умен. Може би дори много умен. Вероятно причината за липса на реакция при моята история бе, че вече я знаеше.

В който случай, за нещастие, идваше неизбежният и важен въпрос защо той не е направил нищо да попречи на „Икар“ да напусне Ксатру. Освен ако грозниците не бяха търсили товари напосоки, може би работейки самостоятелно.

Но това предположение изобщо не издържаше критика. Те ме знаеха по външен вид и по име, знаеха, че съм дошъл от Мейма. И повече от сигурно не бяха купили оръжията си на някоя улична сергия.

Бях по средата на тунела и премятах тези въпроси през ума си, когато чух тъп метален удар.

Спрях и напрегнато се заслушах. Първата ми мисъл беше, че е друга гънка или пукнатина на корпуса; но звукът съвсем не приличаше на такъв. Беше повече като звук от удряне на две метални парчета едно в друго.

И беше дошъл отнякъде точно пред мен.

Забързах напред и се мушнах през люка в главната сфера, напрегнал всичките си сетива в очакване на беда. В коридора не се виждаше никой и с изключение на камбуза-дневна през три стаи напред вдясно всички врати бяха заключени. Спрях се и заслушах напрегнато; не се чуваше нищо освен нормален шум на работещ кораб.

Първата врата отдясно беше на компютърната зала. Отидох до нея, натиснах бравата с лявата си ръка — дясната бе свободна да измъкне плазмения пистолет при нужда. Вратата се плъзна настрани и се отвори...

Тера седеше пред компютъра и се държеше за главата.

— Какво има? — попита тя сърдито.

— Просто проверявам — отвърнах и огледах залата. Нямаше никого и всичко си изглеждаше на място. — Стори ми се, че чух шум.

— Ударих си главата в преградата — изръмжа тя. — Изпуснах един диск с данни, наведох се да го вдигна и се ударих. Това достатъчно ли ти е?

— Абсолютно — успокоих я, обърнах се и излязох. Случваше се за втори път като броим впечатляващото и ненужно хвърляне на пода в онази хотелска стая на Мейма, където бях прекалил с реакцията и се бях направил на глупак.

Разликата беше само, че Иксил бе свикнал на такива неща от моя страна. Тера не беше.

Стигнах до мостика, Иксил седеше в пилотския стол, Пикс и Пакс по обичайния си начин любопитно завираха нос в най-различни конзоли.

— Как беше Никбар? — попита той.

— Умен, компетентен и очевидно на наша страна — отговорих. — Тера, за жалост, вероятно ме смята за идиот. Чу ли дрънчене на метал преди две минути?

— Не, оттук не — каза той и щракна два пъти с пръсти. В отговор на сигнала двете животинчета изоставиха разузнаването, изприпкаха по краката му и се настаниха на раменете му. — И те не са чули нищо — добави той. — Възможно ли е да е било образуване на гънка от налягането?

— Не, не прозвуча така — отвърнах. — Каза ми, че си била блъснала главата в преградата. На мен не ми прозвуча така.

— Може да е бил Шон от другата страна на коридора в електронната работилница — предположи Иксил. Поровете се спуснаха по краката му и отново се насочиха към бюрото. — Той каза, че щял да разглоби и да почисти един от резервните регулатори за разпределение на товара в кораба.

— Тук ли дойде? Или се обади по интеркома?

— Тук дойде — каза Иксил. — Искаше да поиска разрешение от теб да направи тест решение-диагностика на използваните в момента регулатори, тъй като не иска да взема един от резервните, да не би да ни потрябва.

— За нещастие този кораб има възможности за вземане на решения, по-лоши от тези на политиците за повторно провеждане на избори — казах аз. — Компютърът на Тера е също толкова безполезен.

— Да, той ми спомена за това — съгласи се Иксил. — Направих каквото можах за диагностиката, после му казах да продължи.

— Чудесно — отвърнах и седнах с лице към Иксил, като с крайчеца на окото си наблюдавах вратата. — Предполагам, че си се

възползвал от възможността да научиш нещо за него.

— Разбира се — каза той, сякаш в това не можеше да има съмнение. — Интересен млад мъж, макар да ми прави впечатление, че е малко бунтарски тип. Доста е пътувал... участвал е в няколко проучвателни пътувания, докато е учил в техническото училище, включително в едно, което е повторило прочутото пътуване на капитан Дарк'арио през спиралния ръкав преди триста години.

— Звучи ми като скърпено извинение да се измъкне от истински учебни занимания. — Подсмъркнах. — В кое училище е учил?

— Техническият институт „Авдригал“ в Ню Роум — отговори Иксил. — Завършил е пети по успех. Поне така казва.

— Впечатляващо, ако е вярно — признах с неохота. — Какво е работил на Мейма?

— Бил е без работа — каза Иксил. — Виж, можеше да не ми каже нищо... всеки път, когато се опитвах да го върна към този въпрос, беше доста уклончив. Каза, че седял в кръчмата с ученическа куртка и върху него се нахвърлили няколко момчета от другото училище и тогава видял Камерон.

— Бородин, моля, поне на обществени места — предупредих го. — Под това име го знаят всички на борда.

— Правилно. Извинявай. — Той млъкна, по лицето му премина странно изражение. — Има друго, което може да означава нещо, а може и нищо да не означава. Забелязал ли си, че около Шон, изглежда, има доста странна миризма?

Намръщих се. Първата ми мисъл беше, че това е най-необичайната бележка, която Иксил е правил, най-малко в последно време. Но Иксил не беше човек, а и имаше двама помощници, които бяха още по-далеч от човека, и всички те имаха сетива, различни от моите.

— Не, не съм — отвърнах.

— Много е слаба — каза той. — Но определено се усеща. Най-напред помислих, че може да идва от някакъв проблем със здравето му или да се дължи на някое лекарство.

Почувствах как гърлото ми се стяга.

— Или на нещо друго. Може би на някакъв нелегален наркотик?

— Може би — съгласи се Иксил. — Не е стандартен наркотик, но има много модификации, с които не съм запознат. — Той вдигна

рамене. — Освен това може и да е резултат от някаква храна, която е ял на космодрума.

— Добре е да стесним предположенията. — Все пак през всичките години, през които познавах Иксил, неговите инстинкти никога не го бяха подвеждали. А и от началото на пътуването беше настъпила промяна в поведението на Шон, която би могла да има нещо общо с наркотици. — Добре, ще го наблюдаваме. Провери дали ще има същата миризма утре, след като един ден се е хранил на борда.

— Ще проверя — обеща той. — Като говорим за утре, забелязах, че си планирал следващото спиране за зареждане да е на Дорсинд. Трябва да ти напомня, че Дорсинд не е най-добрият свят за един среден петзвезден туристически рейс.

— Точно заради това го избрах — обясних аз. Пикс и Пакс бяха завършили обиколката си по пода на мостика и сега изскочиха през вратата в коридора. Отправих мълчалива молитва да не се натъкнат на Еверет; със своята маса големият медик можеше да стъпи върху тях преди да забележи, че са в краката му. — Бързото обработване на документи никога не е било между приоритетите на властите на космодрума там, особено ако таксата за престой на дока е само няколко коммарки. Пресметнах, че осемдесет и двата часа, необходими да стигнем там, трябва да са достатъчни да създадем нова идентичност на „Икар“, която ще бъде достатъчно добра да минем проверката.

— Все ще можем да направим нещо — промърмори Иксил замислено. — Убийството на онези двамата толкова много ли те тревожи?

— Повече, отколкото можеш да си представиш — уверих го. — Виждаш ли, според плана, оставен ми от Камерон... план, който той вероятно е съгласувал с властите на космодрума на Мейма... първата спирка на „Икар“ трябваше да е на Тротсен. Изобщо не се предвиждаше спиране на Ксатру.

Приличащото на настъпена игуана лице стана студено.

— И все пак онези са знаели, че си кацнал.

— И ме назоваха по име — кимнах аз. — Възможно е да са го чули, когато ме извикаха в сградата на СтаррКомм — тогава няха никакви причини да не си кажа истинското име. Но защо изобщо ме нападнаха?

Иксил замислено кимна.

— Не може да е някой от екипажа — промърмори той повече на себе си, отколкото на мен. — Ако някой от екипажа е искал да вземе товара, той просто щеше да го открадне, когато всички са напуснали кораба.

— Зависи дали е можел да се справи със защитната блокировка — отбелязах. — Но най-малкото би се постарал да попречи на излитането на „Икар“. Достатъчно е било само да телефонира на властите на космодрума и анонимно да съобщи, че в товарните докове има два изпечени трупа.

Иксил наведе глава настрани.

— С други думи, би могъл да използва същата техника, с която те задържаха на Мейма.

— Да — съгласих се. — И фактът, че на Ксатру това не стана, ми подсказва, че на Мейма този номер ми е извъртян от човек, който не е на борда. Но това не разкрива причината, поради която онези двамата нападнаха мен, а не някой друг от екипажа.

— В донесението до властите на космодрума на Мейма фигурира твоето име.

— Не само че фигурира, но е свързано с името на Камерон. Някой се е добрал до това донесение, въз основа на което едва не бях арестуван, и го е разпространил на подбрани типове в спиралния ръкав с инструкции да ме издирят. Онези двамата просто са извадили късмет.

— Или са научили името ти на „Сторми Банкс“ и са погледнали в моето летателно разписание — предположи Иксил. — С това може да се обясни защо са чакали до сградата на СтаррКомм.

— Не бях се сетил за това — признах аз. — Може би си прав.

— Това също показва, че твоят работодател вероятно все още е свободен — продължи Иксил, като поглаждаше замислено бузата си. — Предполагам, че знае имената на всички останали, наети на Мейма, поради което частната тревога трябва да включва и техните имена.

— Умно — казах и се намръщих. Случилото се с Камерон все още стоеше на първо място в списъка ми на недовършени работи. — Макар да не е съвсем сигурно... Съмнявам се, че имената на другите са съобщени по високоговорителя.

— С което остава само един въпрос — заключи Иксил. — Кой стои зад случилото се. И как да разберем кой е.

— Може би това е твоят единствен въпрос без отговор — отбелязах аз. — Лично аз съм вече на втора страница от списък с такива въпроси. А колкото до това кой дърпа конците на всичко, дори не съм сигурен, че искам да се ровим в това. На мен ми се струва, че нашата задача сега е да откараме „Икар“ и неговия товар на Земята, за предпочитане заедно с нас. Е, или поне едното от двете.

— Може би имаш право. — Той се поколеба. — Каза, че си се обадил на Брат Джон просто да обсъдите неочакваната промяна в плановете. Не каза дали си говорил и с чичо Артър.

Намръщих се.

— Не съм — отговорих. — Надявах се, че бихме могли... о, не зная. Може би пък да го изненадаме?

Дори без поровете на раменете му да потръпват нямах никакъв проблем да разбера реакцията му на тази ми мисъл.

— Няма да губя време да те питам дали вярваш, че тази идея е добра — каза той. — Искаш ли да се обзаложим, че няма да е пощастлив от Брат Джон, че си приел тази работа?

— Ако очакваш да приема облога, грешиш — казах остро и си спомних известната поговорка как се слугува на двама господари. Не, чичо Артър нямаше да е щастлив, че съм приел тази работа. И колкото по-дълго отлагах обаждането, толкова по-нешастен щеше да става. — Добре — въздъхнах. — Щом пристигнем на Дорсинд, ще му се обадя.

— Точно така! — възкликна той с целия весел ентузиазъм на същество, което вероятно е било заето със затягане на болтове на „Икар“, докато аз съм се потял в горещата кабина на СтаррКомм. — Какъв е планът?

— Да създадем нова самоличност на „Икар“ и да се пазим — казах аз. На вратата на мостика се появиха двата пори и се насочиха право към краката на Иксил. — Колкото до мен, ние все още нямаме удовлетворително обяснение на случилото се с Джоунс и Чорт...

Поровете стигнаха раменете на Иксил и изведнъж той бързо удари два пъти гърлото си с пръсти.

— Та той значи прави най-добрата ябълкова ракия в спиралния ръкав — казах, превключвайки словесната скорост колкото можех поплавно. Знаех, че гласът на говорещия може да се чуе много преди думите да излязат от гърлото му. — Всъщност бих заложил всичко направено на Телец или дори на Земята...

С крайчеца на окото си забелязах движение; в същото време Иксил обърна глава в същата посока и учтиво кимна.

— Добър вечер, Тера — каза той и прекъсна импровизираното ми бърборене. — Какво има?

Обърнах се към вратата. Застаналата на прага Тера се намръщи, като видя Иксил седнал на пилотската седалка, а мен на въртящия се стол.

— Искан да се махнеш от този стол — отсече тя. — Часовникът на стената... и правилникът на търговския флот... казват, че е време за смяна на дежурството. Мой ред е да застъпя на мостика.

Намръщено погледнах часовника си. Погълнат от всичко станало, дори не си бях помислил за това.

— Права си — казах. — Извинявай... не съм свикнал да летя с кораб, където има истинска смяна на дежурството и прочие.

— Което обяснява защо твоят механик е на пилотския стол вместо теб — отбеляза тя. — Ти, Иксил, трябва да заемеш мястото си в машинната зала; а ти, Маккел, да си легнеш.

— Не ми се спи — казах и се изправих. И в същия момент разбрах, че е права. Липсата на сън плюс общото ниво на напрежение от инцидента с грозниците, плюс още неотминалата болка в крака ми хвърляха над Вселената мъгла на опиянение. — Е, може би предложението за два часа сън не е лошо.

— Направи ги осем и ще е по-добре — каза тя и посочи към коридора. — Тръгвай. Ще ти се обадя, ако възникне някакъв проблем. Ти си в една от каютите на долното ниво, нали?

— Правилно — потвърдих. — Осма.

— Чудесно — каза тя и се настани на освободената от Иксил седалка. — Приятен сън.

Излязох от залата и затраках по стълбата към долната палуба. Централният коридор — както на средната палуба, имаше само един — беше безлюден. Това не беше голяма изненада, тъй като освен складовете и рециклиращите апаратури тук имаше само две спални каюти — моята и онази, в която се беше нанесъл Иксил. Приятно тиха част на кораба, където ритмичното жужене на различните машини помагаше на един уморен пътешественик да заспи.

Но аз нямах намерение да спя. Още не. Вместо това минах по целия коридор до стълбата на кърмата и тръгнах нагоре към средната

палуба, като стъпвах по стъпалата колкото се може по-тихо.

Иксил не се виждаше никъде — очевидно вече беше изчезнал в тунела да помогне на Никбар в машинната зала. Видях, че Тера многозначително е затворила вратата на мостика. Е, може да обича самотата, реших, сякаш в това нямаше нищо повече от естествената сдържаност на самотна жена, затворена в летяща ламаринена кутия с непознати мъже и двама другопланетни мъжкарци. Но каквато и да беше причината за нейното държане, то щеше да направи сегашния ми проект много по-безопасен.

Вратата на компютърната зала също беше затворена; наоколо, доколкото можех да кажа, никоя друга врата на „Икар“ не беше затворена. Огледах се за последен път, за да се уверя, че не ме наблюдават, отворих, влязох и затворих.

Залата изглеждаше точно такава, каквато беше, когато я бях видял последния път, с тази разлика, разбира се, че Тера не беше вътре. Там доминираше компютърът Уортрам Т-66, разположен до стената към кърмата и покриващ голяма част откъм десния борд. Към предната стена беше закрепен двусекционен метален шкаф с принтер на едната страна и полица, отрупани със справочни материали и дискове, на другата. Притиснат между двете беше компютърният пулт, с който Тера се мъчеше да овладее архаичната машина.

И където, според нея, бе седяла, когато си бе ударила главата достатъчно силно, за да го чуя в тунела.

Седнах на стола. Не беше така луксозен като онзи на мостика, но при аварийни обстоятелства беше много по-важно на мястото си стабилно да стои пилотът, а не компютърният специалист. Поех дълбоко дъх, наведох се напред и експериментално силно ударих глава в ръба на контролния панел.

Дори ако се приемеше, че бях чул шума от по-различен ъгъл, ударът не прозвуча като онзи, който бях чул. Онзи определено беше метален; този прозвуча като от глава, ударена в контролен панел.

Разтрих замислено челото си и бавно огледах стаята. И така, имаше две възможности: или Тера си беше ударила главата в нещо по същото време, когато бях чул шума от удряне на метал в метал, или лъжеше. Ако беше първото, трябваше да погледна другаде; ако бе второто — тук имаше нещо друго, което беше причинило шума.

Проблемът беше какво е това друго нещо? За разлика от механичната работилница на Иксил, по лавиците тук нямаше много инструменти, които да могат да паднат и да изтракат на пода. Имаше много кабели и конектори, но повечето от тях бяха леки и покрити с каучук. Шкафът беше метален, но той беше закрепен с болтове към отвесната преграда. Освен това, ако се беше катурнал на пода, щеше да има разпръснати наръчници и дискове, които тя не би имала време да прибере. Самите наръчници, няма нужда да се изтъква, не можеха да издадат такъв звук.

Освен ако, неочаквано ми дойде наум, някой от наръчниците не бе това, на което прилича.

Изгубих почти десет минути да извадя един по един всички наръчници, да ги проверя внимателно и после да ги върна на мястото им. Никой не беше различен от онова, на което приличаше.

Оставаше само една възможност. Каквото и да бе изпуснала Тера, тя вече го носеше със себе си. Гаечен ключ може би, макар че не можех да си представя за какво ще ѝ е гаечен ключ.

Или пистолет.

Излязох от компютърната зала и отидох до стълбата на кърмата. Коридорът на средната палуба беше все така безлюден. Бях уморен, болката в главата ми се съревноваваше с тази в крака и имах неприятното чувство, че се въртя в кръг. Дори Тера да имаше оръжие, това не означаваше непременно, че замисля нещо. Освен това беше напълно възможно шумът да е дошъл отнякъде другаде. Не го вярвах, но беше възможно.

Спалната каюта номер осем беше като всички останали седем на борда на „Икар“ — малка и запълнена от тройна койка до вътрешната стена и тройно шкафче до коридора. До тройната койка имаше интерком с един метър свободно пространство, където в един правилно проектиран кораб можеше да се постави кресло или компютър. Очевидно корабът бе проектиран да превозва много повече пътници от тези, които в момента бяха на борда — при сегашното положение всички имахме по една каюта и на горната палуба оставаше една свободна. Уединението беше полезно в смисъл, че ми даваше достатъчна свобода на движение; лошото беше, че това предлагаше също толкова свобода и на всеки друг.

Ключът за лампата беше до вратата. Включих нощното осветление и легнах на долната койка. Завих се с одеялото и пъхнах плазмения пистолет под възглавницата да ми е подръка при нужда. И с неприятния образ на намръщения чичо Артър в ума си затворих очи и заспах.

Събудих се объркан, със смътното чувство, че нещо не е наред, без да съм сигурен какво точно. Светлината беше все така приглушена, вратата все така бе затворена, аз все така бях самичък в каютата. Климатичната система жужеше тихо и ритмично. Дълбокото бръмчене на звездния двигател...

Дълбокото бръмчене на звездния двигател не се чуваше.

„Икар“ беше спрял.

За секунди се облякох и забравил плазмения пистолет, изскочих от каютата като коркова тапа от бутилка и се втурнах към мостика.

Тера се обърна и каза:

— Мислех, че спиш.

— Защо спряхме? — попитах.

Тя леко повдигна вежди и спокойно отговори:

— На корпуса се получи нова гънка. Чорт и Иксил излязоха да я оправят.

Намръщих се и погледнах дисплея. Новата камера, която бях накарал Иксил и Шон да инсталират в тунела, показваше две облечени в скафандри фигури да затварят херметичните люкове. Едната очевидно беше Чорт; другата, също толкова очевидно, беше Иксил.

— Трябваше да ме извикаш.

— Защо? — възрази тя. — В тази операция няма нищо, което да налага пилотът да има нужда от помощ. Освен това ти не си на вахта, забрави ли? Отивай да спиш.

Високоговорителят изпука.

— Готови сме, Тера — чу се гласът на Иксил. — Можеш да изключиш гравитационния генератор.

— Разбрано — отговори Тера и махна защитния капак. Изключвам гравитационния генератор.

И натисна ключа.

— Отивай да спиш — повтори Тера, вперила очи в мониторите. Ако има проблеми, ще те извикам.

— Да бе — казах. Изглежда, тази жена отново бе успяла да ме обърка. Започваше да ми става много лош навик. — Ще остана малко.

— Не ми трябваш — сопна се тя, хвърли ми сърдит поглед и отново насочи вниманието си към мониторите. — Не те искам тук. Махай се.

— Къде е гънката? — попитах я, все едно че не съм я чул.

— На голямата сфера на дясната страна на кораба отговори тя. Чорт смята, че е малка.

— Да се надяваме, че е прав.

Тя не отговори. Няколко минути заедно наблюдавахме мониторите в тишина — тревожна тишина от моя страна, ледена от нейна. Надявах се, че Иксил е взел мерки гравитационният генератор да не може да се включи самovolно; но не бях сигурен, а не исках да го питам по отворения радиоканал. Опитах се да си представя как бих заключил генератора, ако бях на негово място, но не познавах достатъчно тънкостите на системата.

— Двамата отдавна ли летите заедно? — обади се Тера.

Примигнах изненадано. Непринуденият разговор от страна на Тера беше нещо ново през краткото ми запознанство с нея.

— От шест години — казах. — Взех го на борда, след като купих „Сторми Банкс“. Мислех, че с партньор ще мога да превозвам товарите по-бързо и да печеля повече.

— Обаче не се получи, нали?

— Защо мислиш така? — контрирах. Дългият опит с отговор на този въпрос автоматично вложи в гласа ми защита.

— Ти си в транспортния бизнес, нали? — каза тя. — Извинявай... не исках да прозвучи така. С пат, които в днешно време поемат всички товари, заслужаващи да се извозват, е учудващо, че останалите не са прогонени от този бизнес.

— Почакай още няколко години — казах злобно. — Както вървят нещата, няма да мине много време преди това да се случи.

— Най-малкото всичко законно — допълни тя и ме погледна косо. — Ти превозваш законни товари, нали, Маккел?

— Винаги, когато имам възможност — казах и се опитах да вмъкна нотка на шеговитост в тона си, докато гледах профила ѝ. Щеше

ми се да мога да прочета какво става зад кестенявите ѝ очи. Беше ли говорила с някого, докато бяхме на Ксатру? Беше ли чула нещо за моето принудително сътрудничество с организацията на Джон-Антониевич? — Какво ще ми кажеш за себе си? — попитах с надежда да сменя темата. — Откога летиш?

— Отскоро — отговори тя. — Какво правиш, когато не можеш да намериш законна работа?

Не бях успял да сменя темата.

— Понякога превозвам товари вътре в системата — казах. — От време на време се налага да извършвам временни работи на космодрума, на който съм, докато не изпадне нещо. Но повечето време чакам.

— Значи не си почитател на пат, така ли?

— Никой, който си изкарва хляба с превоз на товари, не е почитател на пат — отговорих сърдито, спомнил си разговора с Никбар. — Това ли е твоят фин начин да разбереш дали превозваме товар на пат?

Знаех, че една опитна актриса може да постигне с тяло, глас и мимика много неща. Но руменината, която обля бузите на Тера, беше искрена.

— По-добре да не е така — заключи тя. Заученото равнодушие в гласа ѝ беше в рязко несъответствие с емоцията, която загатваше червенината ѝ. — Макар да се съмнявам, че има такова нещо от тази страна на Земята.

— Дори и да е така — казах, — онзи, който работи за Бородин отсам, не е длъжен да ни остави да гледаме, докато отваря товарния трюм.

— Не, разбира се, че не е — промърмори тя, сякаш говореше на себе си. — Просто се чудя защо ни излъга, че ще дойде с нас.

— Кой, Бородин? Какво те кара да мислиш, че е излъгал?

Тя вдигна рамене.

— Нали видях останената от него бележка. Трябва да я е написал преди ихмиситите да затворят космодрума за през нощта.

Сетих се за Ейм-Мастр на космодрума на Мейма и обвинението в убийство, за което беше говорила тя.

— Освен ако не го е направил като предпазна мярка казах. — Може би е имал намерение да дойде с нас, но някакви независещи от

него обстоятелства са му попречили.

— Да бе — изсумтя тя. — Пълната бутилка или мекото легло. Обстоятелства.

— Или обвинение в убийство — казах.

Тя ме погледна и присви очи.

— Убийство?

— Точно така — отвърнах. — Казаха ми, че има писмена заповед за арестуването му с евентуално обвинение в убийство.

Тера поклати глава.

— Трудно е за вярване. Изглеждаше съвсем нормален, честен човек.

— Точно това казах и аз, когато ме питаха за него. Приятно ми е да чуя, че има поне едно нещо, за което сме на едно мнение.

— Е, един момент — предупреди ме тя предпазливо. — Не съм казала, че не го е извършил, просто казах, че ми е трудно да повярвам. Не зная нищо за този човек.

— Разбирам — уверих я. Всъщност разбирах много повече, отколкото тя вероятно си даваше сметка. Както неволното изчервяване, когато говорихме за пат, ми подсказа за нейното емоционално състояние, същото стана сега с пълното отсъствие на такова изчервяване, когато и казах за обвинението на Камерон в убийство. И това въпреки претенцията за пълна изненада от такава шокираща новина.

Може би беше изразходвала всичките си емоционални реакции за деня. Или пък не беше изненадана от обвинението в убийство поради простата причина, че вече знаеше за него.

— Компютърен специалист Тера? — чу се от един високоговорител свирещият глас на Чорт. — Мисля, че свърших тук. Да проверя ли останалата част от корпуса?

Все още наблюдавах внимателно Тера, затова улових лекото, но непогрешимо стягане на лицевите ѝ мускули. Може би мислеше върху същия аргумент, който неочаквано беше възникнал и в моя ум: че Чорт бе направил подобна проверка на товарния и машинния трюм миналия път, когато се случи инцидентът с гравитационния генератор.

Ако всъщност беше инцидент. Може би някой на борда не желаше някой да види отблизо товарната сфера.

За момент се почувствах изкушен да му кажа да продължи просто за да видя дали нашият теоретически саботьор все още има същия достъп до ключовете или разпределителните кутии. Но само за момент. Иксил беше на същото опасно място като Чорт, а саботьорът можеше да реши, че не харесва Иксил повече от Джоунс. Нямах интерес да рискувам живота и здравето на Иксил. И сигурно не и заради една теория, която ми беше дошла наум само преди секунди.

— Говори Маккел — казах преди Тера да може да отговори. — Не си прави труда, Чорт... нямаме време за това. Двамата с Иксил се върнете и затворете люка.

— Разбрано — изсвири той.

— Това е мое задължение — напомни ми Тера и хвърли бегъл поглед към мен. Но поне за моите очи в този поглед, изглежда, го нямаше изгарящия огън, който очаквах. Може би и двамата мислехме в една и съща насока, или може би нейното озлобление беше започнало да заглъхва. — Ти не си на вахта, забрави ли?

— Вярно — съгласих се. — Непрекъснато забравям. Ти ще можеш ли да се справиш тук?

Дори не си направи труд да отговори — само ме погледна така, че в погледа ѝ прочетох всичко, и се обърна към мониторите. Отрезвял, заплувах навън от мостика, направих нужните маневри в шахтата на стълбата и се върнах в каютата си. Точно свалях куртката си, когато прозвуча предупредителната сирена и гравитацията се възстанови.

Дълго след това лежах на койката, гледах затворената врата на слабата светлина и безброй пъти повтарях наум последния разговор. Тера беше за мен загадка, а аз мразех загадките. В моя жизнен опит те почти винаги предвещаваха проблеми.

Освен ако не тълкувах думите и реакциите ѝ погрешно. Или, още по-лошо, ако по някакъв начин изцяло не си ги въобразявах. Сигурно нямаше да е за пръв път да си играя на Шерлок Холмс, за да стигна до задънена улица.

Но злополуката с гравитационния генератор и смъртта на Джоунс не бяха въображение. Не беше въображение и краткото ми задържане на Мейма, онези грозници с неприемливо модерното си ръчно оръжие също.

И съвсем сигурно не си бях въобразил, че Арно Камерон, аматьор археолог и ръководител на един от най-влиятелните

промишлени концерни в спиралния ръкав в една мръсна визилианска кръчма ме бе помолил да пилотирам „Икар“ до Земята.

Не, това бяха факти, поне някои от тях. Нямах обаче дори смътна представа какво означават.

Но една малка група неясно свързани факти могат да се гонят много дълго в ума на един преуморен човек. Накрая заспах.

6.

Възможностите на космодрума Ксатру бяха няколко степени над тези на Мейма. Единичният търговски космодрум на Дорсинд беше най-малко пет степени под тях.

Не че самото оборудване беше проблем. Напротив, рамата за кацане беше най-добрата, на която „Икар“ беше кацал с периферно и поддържащо оборудване, за каквито на места като Мейма можеше само да са мечтае. По-скоро клиентите на света Дорсинд бяха причина да го поставят далеч под стандартите, създадени от директорите на търговския флот в спиралния ръкав. Замисълът бил да стане хазартен център от висока класа, но бизнесът не потръгнал и много бързо западнал.

Единственото, което бе запазило планетата от пълно изчезване от картата, бе постепенното и неохотно трансформиране в нещо като място, където не се обръща внимание на съмнителни документи и още по-съмнителни товари. С господството на пат в търговския флот делът на съмнителните товари при другите превозвачи непрекъснато нарастваше.

В резултат на това бизнесът на Дорсинд процъфтяваше.

Разбира се, нямаше регистриран превозвач на име „Секънд Банана“ с летателен план за Дорсинд. Но както очаквах, на такива дребни подробности тук не се обръщаше внимание. С обикновената такса за док плюс още няколко стотачки от парите на Камерон получихме рама за кацане. Платих на служителя на космодрума, който дойде до рампата да ги вземе и се разпореди за зареждане с гориво, храна и магическото лепило на Чорт за ремонт на корпуса.

След това беше време да изпитам съмнителния чар на града, като оставя екипажа на кораба.

Екипажът не беше щастлив от това. Ама никак.

— Това е лудост — озъби се Шон, когато се обърнах към групата при предната херметична врата на тунела. Задачата ми бе усложнена

психологически от наклонената палуба на „Икар“, поради което те ме гледаха отвисоко.

— Бил съм на сто места като това... не е по-опасно от търговската част на Токио, стига човек да си гледа своята работа и да не се бърка в чуждата.

— Ще е добре да излезем малко на свеж въздух — подкрепи го Еверет. — Медицински казано, рециклираният въздух след известно време започва да уморява. Освен това упражнението ще ни се отрази добре.

— Упражнението би могло също да ви убие — казах му снизходително, като подминах очевидния факт, че неговите килограми ясно показват, че упражненията не са любимите му занимания. — Никой от вас ли не чу какво разказах за случилото ми се на Ксатру?

— Всички го чухме, Маккел — обади се Тера. — Ако питаш мен, това е основание ти да останеш на кораба, не ние.

— Повярвайте, много ми се ще да можех — казах съвсем искрено. Последното нещо, което желях, беше да срещна още веднъж разни грозници със странни оръжия. Макар че, ако трябва да съм честен, след като нямаха летателното ни разписание, шансът да ме срещнат беше пренебрежимо малък. — За нещастие имам да изпълнявам поръчка. Лично.

Което не беше сто процента вярно като първото. Иксил също би могъл да направи отдавна закъснялото обаждане на чичо Артър. Но Иксил беше дал ясно да се разбере, че не иска да го направи; и което бе по-важно, аз исках неговите порове да са тук, за да наблюдават „Икар“.

— Всичко това е без значение — продължих. — От значение е, че като пилот аз съм и капитан. И ви заповядвам да останете на борда.

— Значи там е само за клечки? — изръмжа Шон. От очите му хвърчаха искри. Още веднъж, както при първата ни среща, лустрото на цивилизацията силно се пропука и под него се разкри безчувствена младежка грубост. — Ти, диктаторче такова... Няма да стоя тук и да гледам стените, докато ти си правиш кефа навън. Никой от нас няма да остане.

— Стига, Шон — предупреди го тихо Никбар. Тихо, но с тежестта на всичките години, прекарани в Бреговата охрана на Земята в гласа.

— Я млък бе! — озъби се Шон на Никбар. Цялото му тяло се тресеше, той стискаше и отпускаше юмруци като релета в неустойчива обратна връзка. С крайчеца на околото си видях, че Иксил се премества малко по-близо до него. — Няма да остана затворен тук... няма.

— Виж, момче, разбирам как се чувстваш — почна Еверет и сложи ръка върху рамото на Шон. — Но той е наш капитан...

— Не ме интересува — озъби се Шон и бутна ръката му. — Излизам. Сега!

И се хвърли право към мен.

Не стигна много далеч. Иксил беше готов от дясната му страна, Никбар от лявата. Хванаха го по средата на скока. За момент Шон се бори в ръцете им, от устата му се лееха мръсотии и заплахи, смесени с ръмжене на някакъв неразбираем за мен другопланетен език. Но беше хванат здраво. Иксил и Никбар продължаваха да го държат и изведнъж Шон се отпусна в ръцете им и захленчи.

— Отведете го оттук — тихо каза Еверет и махна към корабната лечебница. — Ще му дам нещо.

Иксил погледна Никбар; той кимна, хвана Шон по-здраво и го помъкна по коридора след Еверет. Вратата се затвори и Иксил ме погледна и каза:

— Интересно.

— Болен ли е? — попита Чорт. Лицето му на другопланетянин както обикновено бе неразгадаемо. — Може би трябва да го заведем в някой здравен център.

— Нека първо видим какво може да направи Еверет — казах и погледнах Тера. Нейното лице също беше неразгадаемо. — Вижте, трябва да тръгвам. Ще се върна колкото се може по-скоро.

— Тръгвай — каза Иксил. — Ние тук ще се оправим.

Тръгнах надолу по рампата — както на Ксатру, рамата за приземяване тук беше вдлъбната, което оставяше част от корпуса на „Икар“ под нивото на терена и не се налагаше много да се слиза до края на площадката за кацане. Прекосих нашата площадка. Покрай нея и съседната минаваше една високоскоростна транспортна лента с две по-бавни за прехвърляне до нея. Следващата минута пътувах бързо на запад към края на космодрума, където според картата се намираше сградата на СтаррКомм.

Космодрумът беше оживен, което ме изпълни с известна загриженост, докато изучавах пътниците на транспортната лента със същия небрежен и ненатрапващ се поглед, с който гледаха и те. Допълнителната анонимност, осигурена от тълпата, винаги е полезна, но претрупаните транспортни ленти означаваха също присъствие на много хора в кабините на СтаррКомм. Още преди да кацнем исках да направя този престой колкото се може по-кратък. Сега, след изпълнението на Шон, желях това още по-силно.

Отне ми почти петнадесет минути, докато стигна до сградата на СтаррКомм само за да установя, че опасенията ми са били напълно основателни. Всички кабинни бяха запълнени и предполагаемото време на чакане бе около половин час.

Опитах се да получа по-предно място в списъка на чакащите, но на място като Дорсинд операторите бяха свикнали много повече на сериозни заплахи и тормоз, отколкото бях свикнал да упражнявам, и се примирих. Признах се за победен, взех номерираната карта, която ми дадоха — никой не ме пита за името — и се оттеглих през фойето в кръчмата на чакалнята. Не се изненадах, че тя също беше пълна, но извадих късмет и влязох точно когато двойка мастани освобождаваха една малка маса близо до входа. Прегледах менюто, перфорирах най-евтината напитка, която имаха, и се загледах в големия дисплей над бара, на който текущо се показваше кои са следващите на ред за кабините.

Гледката не беше много окуражаваща. При малката скорост, с която се променяха числата, реших, че оценката на оператора за тридесет минути е прекалено оптимистична. Не ми се искаше да се обаждам на чичо Артър, но бях принуден да седя тук и да чакам реда си, за да бъда словесно одран, с което към нараняването щеше да се принизи и обида. Опитах се да измисля някоя хитрост, с която да заобиколя системата, но нищо не ми дойде наум. На Дорсинд хората, които исках да прередя, нямаше да бъдат очаровани от такъв опит. Вече имах достатъчно проблеми и живота си, за да си създавам нови.

За мое неудоволствие един мършав мъж с тъмна коса и проскубана брада се настани на стола срещу мен.

— Здравей, приятелю — поздрави ме той сърдечно. — Как е?

— Просто чудесно — отговорих инстинктивно и се намръщих. Тонът и изражението му загатваха, че се познаваме, и той наистина ми

изглеждаше смътно познат, но независимо от направените от мен усилия не можах да си спомня кой е.

Той очевидно долови несигурността ми.

— О, Джорди — каза той малко обидено. — Не си ли спомняш своя стар другар по чашка?

И в този момент споменът нахлу, отвратителен и противен. Джеймс Фулбrait, дребен контрабандист на оръжие, единствената срещана някога от мен личност, която беше или много глупава, или прекалено упорита да използва омразното ми умалително Джорди. Навремето се бях опитал да уговоря една сделка с неговата група, но вместо това чичо Артър ме беше свързал с Брат Джон. Пиянските срещи, които бяха централно събитие в преговорите с Фулбrait, бяха едно от паденията в моя живот.

— Здравей — въздъгнах аз.

Той се ухили и показа неравните си зъби. Говореше се, че навремето били идеално равни, но всеки път, когато му избивали някой при уличен бой, той си слагал крив, за да изглежда по-жесток.

— Чакаш за кабина, а?

— Да — признах аз, примирен с неизбежното. — Мога ли да ти предложа едно питие?

— О, мисля, че можеш да ми предложиш повече от едно мизерно питие — отвърна той. — Колко пари имаш в себе си?

Погледнах го и предупредителните сигнали със закъснение зазвъняха в главата ми. Фулбrait все още се усмихваше, но вече можех да видя под усмивката му раздражение. Той очевидно не беше тук, за да изкръпка едно питие.

— За какво намекваш? — попитах тихо.

— Просто за шантаж — каза той също така тихо. — Какво си мислеше? Всичко само за теб? Взел си десет хилядарки, нали? Това е, което си получил. Най-малко десет хилядарки.

Цели три секунди го гледах и се чудех какво, по дяволите, става. Той седеше срещу мен с ръце на масата, дясната небрежно стискаше някакъв лист, лявата бе отворена и празна. Ръкавите му бяха твърде тесни, за да има скрит в тях автоматичен пистолет или нож, и нямаше начин да ме надвие в обикновен бой със закопчаното си яке, докато моето беше полуразкопчано. Беше възможно някъде в залата да има помощници, които вече ме държаха на мушка; но дори изваждането на

оръжие тук щеше да създаде проблем, а започването на престрелка щеше да е още по-лошо. И преди всичко защо се бе захванал с мен?

— Може би не знаеш, но вече не работя самостоятелно — каза накрая. — Свързан съм с доста голяма организация. На тях това няма да им хареса.

Усмивката му стана малко обидена.

— Ясно, но които и да са те, мога да ти гарантирам, че няма да си мръднат и пръста, за да ти помогнат този път — каза той. — Вярваш или не, Джорди, точно сега аз съм единственият ти приятел в тази зала. — С плавно движение той разтвори листа в ръката си и го поднесе към лицето ми.

Погледнах го. И видях фотокопие на собственото ми досие от администрацията на търговския флот.

Погледнах Фулбрайт стреснато.

— Карай нататък — каза той окуражаващо. — Прочети го.

Беше листовка за издирване на информация за сегашното местонахождение на някой си Джордан Маккел, пилот и капитан на товарен кораб „Икар“ клас „Ориент“ с неизвестна регистрация и конфигурация. Не се казваше защо се издирва този Маккел, но имаше два телефонни номера за контакт — местен на Дорсинд и видеовръзка по СтаррКомм — последният, подобно на номера на Брат Джон, от анонимен тип, който не разкриваше кой на кой свят се намира.

В него се обещаваеше също и награда за онзи, който ме посочи. Точно пет хиляди коммарки.

— Не зная какво си направил този път, Джорди — тихо каза Фулбрайт, — но си в голяма беда. Всеки тук вероятно вече има едно от тези неща... онзи тип ги раздаваше наляво и надясно. Единствената причина, поради която все още си на свобода, е, че тази снимка е доста неясна.

Той се усмихна.

— Това плюс факта, че никой не може да си представи, че може да си в такава дупка. Предполагам, че това е причина за голямото натоварване на линиите на СтаррКомм — всеки се обажда на приятелите си да предадат новината.

— Вероятно — промърморих. Но някой очевидно допускаше, че може да кацна в долнопробна дупка като тази; най-малкото онзи, който бе на този телефонен номер. Някой много усилено се стараеше да

обхване всички места, дори и най-незначителното, и по всичко личеше, че успява. И за разлика от грозниците, същият този някой знаеше името на кораба, на който летях. — Кажи ми, този тип, за когото говориш, не беше ли адски грозен другопланетянин?

Фулбрайт леко сбърчи чело.

— Не, човек си беше. Нисък, плах такъв... типичен счетоводител.

— Сигурен ли си, че не е някакъв шарлатанин?

— При сто коммарки? — присмя се Фулбрайт.

Намръщих се.

— Сто? В листовката се казва пет хиляди.

— Това е наградата за онзи, който те намери — отвърна Фулбрайт. — Човекът раздаваше по сто с всяка листовка. Сигурно просто да е сигурно, че ще бъде прочетена.

Почувствах как изстивам. Пет хиляди коммарки да ме намерят — беше си голяма сума. Но други хиляди марки в брой само за да се създаде интерес означаваше, че наистина става нещо много голямо.

И досега ме беше спасила само отвратителната ми снимка от досието ми в търговския флот. Това и фактът, че единствената личност тук, която ме познаваше, преследваше по-голяма награда.

— Добре — казах на Фулбрайт. — Десет хиляди. Но не са у мен. Ще трябва да отидем до кораба.

Той присви очи и от трепването на очите и устните можах да разчета мисълта му: ако можеше добре да огледа „Икар“, може би щеше да може да продаде и описанието за няколко хиляди.

— Окей — каза той, дръпна ципа на якето си и пъкна листовката във вътрешния си джоб. Изправи се, позволявайки ми да зърна сивия пистолет отляво на колана му, и кимна към вратата.

Излязохме от кръчмата. По средата на фоайето той измъкна пистолета си от кобура и го пъкна в страничния джоб на якето си. Бивши другарчета в пиенето или не, очевидно не ми вярваше много.

— На коя рама си? — попита ме Фулбрайт, когато се насочих към най-близката транспортна лента, която се случи да води на север.

— Ще можеш да прочетеш номера, когато отидем там — измърморих, докато трескаво търсех вдъхновение. Тази транспортна лента не изглеждаше много натоварена и не беше необходимо да съм

гений, за да разбере защо: вместо да води към множеството места за кацане на кораби, водеше към участък, който приличаше на ремонтен.

Факт, който Фулбрайт не пропусна да отбележи.

— Надявам се, нямаш намерение да извъртиш някой номер на стария си приятел, Джорди — предупреди ме той, пристъпи по-близко зад мен и притисна дулото на пистолета си в гърба ми. Дори през якето усетих студенината му. — Защото това няма да ми хареса. Никак няма да ми хареса.

— Мислиш, че ще оставя един чудесен кораб на обикновените рами? — контрирах аз, гледайки в краката си. Транспортната лента в по-голямата си част беше добра, но точно пред нас в дясната страна в края имаше няколко дупки — малки парчета от материала се бяха износили и откъснали. Дупката беше приблизително триъгълна, оставяйки една междина, дълга десетина сантиметра и широка пет, през която се виждаха решетката и опорната система. Приблизително на всяка половин секунда минавахме покрай синя трепкаща светлина, която помагаше нощем да се вижда краят на лентата.

— И така, къде е? — попита Фулбрайт.

— Търпение, Джеймс, търпение — казах, загледан в триъгълната дупка и решетката под нея. Щеше да е трудно, да не кажа пагубно, но щеше да свърши работа.

Обърнах леко глава и посочих якето си.

— Телефонът ми звъни — казах. — Може ли да отговоря?

С крайчеца на окото си видях, че се намръщи.

— Не — каза той.

— Не се препоръчва — обясних тихо. — Ако не отговоря, партньорът ми ще дойде да ме потърси. Нали не искаш да си имаш работа с него? Сигурно не и за някакви си жалки пет хиляди коммарки.

Почти можах да видя как мозъкът му прищрака. Фактически той никога не беше виждал Иксил — винаги се стараехме Иксил да остане скрит при работа с бандити и техните приятели, настроени враждебно към другопланетяни — но аз бях споделил доста с Фулбрайт и той имаше добра представа за възможностите на моя партньор. Изчаках търпеливо, оставих го сам да прецени, без да бърза. Вече навлизахме в района за поддръжка и зареждане, където единствените хора наоколо бяха работещите в различните сгради. Работещи освен това с различни тежки машини, които напълно щяха да заглушат звуците от инцидента,

дори и пистолетни гърмежи. Колкото по-навътре влизахме в този район, толкова повече ми харесваше.

— Добре — каза той, пристъпи по-близко до мен и като хвана яката на якето ми, опря дулото на пистолета си в бъбрека ми. — Извади го бавно... с два пръста на лявата ръка.

Внимателно откопчах якето, отворих го и също толкова внимателно извадих телефона.

— Така добре ли е? — попитах. И без да чакам отговор, стиснах телефона и го вдигнах до ухото си.

Или по-точно опитах се да го вдигна. Някъде по пътя към ухото пръстите ми се вдървиха, телефонът се изплъзна от ръката ми и изтрака на транспортната линия пред мен.

— По дяволите! — промърморих и направих голяма крачка напред.

Ако бях дал на Фулбрайт половин секунда да помисли, той вероятно нямаше да ми позволи да го направя. Но не му дадох и го направих. Както беше естествено да се опитам да вдигна телефона си, също толкова естествено беше той да пусне якето ми, за да мога да го направя. Наведох се на едно коляно и хванах телефона точно преди да се търколи от края на транспортната лента; после с бърз тласък пъхнах долния му край в дупката на лентата и в металната мрежа под нея.

За част от секундата транспортната лента се разклати — само за момент преди инерцията на системата да преодолее тънкото парче пластмаса и метал и да раздроби апарата на парчета. Но това беше достатъчно. Хванат съвсем неподготвен, Фулбрайт изгуби равновесие и падна напред, коленете му ме закачиха отстрани, той безпомощно се катурна през гърба ми и се просна на лентата.

В следващия момент бях върху него, приковал с една ръка дясната му китка към лентата, и се мъчех да го ударя в шията или корема с другата. Той се бореше ожесточено и ме заливаше с поток псувни, от които би могло да замръзне дори стъкло, но нямаше никакъв шанс и той го знаеше. Лежеше на лявата си страна и с дясната, хваната от мен в джоба му, дори не можеше да извади пистолета си. Освен всичко друго бях и по-едър от него.

Използвах един удобен случай и забих юмрука си във врата му точно зад ухото. Той трепна и нададе слаб вик, който прозвуча повече като скимтене. Ударих го пак и той се отпусна.

Трябвах ми няколко секунди да си поема дъх и бързо да се огледам. Не се виждаше никой. Измъкнах пистолета от ръката му и го сложих в джоба си. Беше тримилметров полуавтоматичен компактен „Кохран-Узи“ — опасно оръжие за бой в кръчма, но крайно глупаво за носене на борда на космически кораб, където куршумът може да повреди някоя машина или да пробие обвивката с всички неприятни последствия от това. Пуснах пистолета в джоба си, изтеглих Фулбрайт от транспортната лента и го оставих на тротоара.

На десетина метра вдясно имаше купчина празни електрокарни палети, наредени до ъгъла на една от сградите. Хванах Фулбрайт под мишниците, превлякох го до сградата и го оставих с лице към палетите. Якето му, подобно на моето, беше кожено, но ризата беше от плътен плат. Извадих дясната му ръка от ръкава на якето, внимателно отрязах ръкава на ризата с джобното си ножче, отново му облякох якето и нарязвах ръкава на ленти.

Две минути по-късно ръцете му бяха здраво завързани зад гърба, а в устата му бе напъхан парцал. Още три минути работа и домъкнах една палета от купа и я сложих върху краката му, като се постарях да ги затисна здраво.

Известно време Фулбрайт нямаше да може да отиде никъде. За момент бях изкушен да го оставя така и да се махна, докато мога. Но наградата от пет хиляди коммарки означаваше, че някой е готов да плати за играта, а аз все още нямах ни най-малка представа какви са залозите и дори каква е играта.

С малко късмет може би щях да науча кой друг е от играчите.

Телефонът на Фулбрайт беше в същия джоб като листовката за издирване. Извадих и двете, видях номера в листовката и го набрах.

На второто позвъняване отговори един глас; слабохарактерен, реших аз, и определено съответстваше на описанието на плахия счетоводител.

— Томпсън — каза той нервно.

— Аз съм Джеймс — отговорих, имитирайки колкото се може по-добре гласа на Фулбрайт. Имаше вероятност Томпсън дори да не си спомня името на Джеймс Фулбрайт, камо ли пък гласа, но за един ден бях рискувал повече, отколкото бих искал. — Онзи човек, когото търсите... Джордан Маккел. Вие обещахте пет хиляди на който го намери. Колко ще дадете, ако ви го предам вързан?

— Десет хиляди — отговори той, без да се колебае. — При вас ли е?

Почувствах как гърлото ми се стяга. Никой счетоводител на света не е готов толкова бързо и с лека ръка да даде пари. Който и да беше Томпсън, не беше плах счетоводител.

— Да, хванах го. Ще ви чакам близо до транспортната лента в северния край на космодрума до стоянка номер дванадесет. Донесете парите.

— След петнадесет минути сме там — обеща той и затвори телефона.

Оставих апарата и се намръщих. „Сме“. Това означаваше, че ще доведе приятели и почти сигурно те ще са яки. Щеше ми се да му бях казал да дойде самичък, но това щеше да изглежда подозрително... човек, който дава банкноти от по сто коммарки за всяка разпространена листовка за издирване, едва ли ще се опита да удуши един клиент, и сигурно не за десет хилядарки. Отново реших, че най-доброто е да се махна веднага; и отново останах. Подредих обстановката колкото се може по-добре и зачаках.

Пристигна точно за обещаните петнадесет минути и наистина водеше помощници. Неприятно познати каяци — още двама от грозниците. Очевидно ходеха по двойки.

— Господин Джеймс? — извика Томпсън, когато заедно с двамата грозници слезе от транспортната лента.

— Тук съм — извиках и им махнах да дойдат. Бях клекнал и гледах дошлия вече в съзнание Фулбрайт, обърнат с гръб към тях — положение, което се надявах да прикрие разни подробности за тялото ми, които можеха да разкрият самоличността ми. — Идвайте по-бързо! — добавих. — Мисля, че се съвзема.

Легнал на лявата си страна с гръб към тях, Фулбрайт изви глава и ме прободеше с поглед. Но с парцала в уста, вързани ръце и затиснати крака не можеше да направи много. Дори без парцала вероятно не би могъл да каже много, не и при моя полуприкрит под якето плазмен пистолет, опрян в ребрата му. Ако успееш да се измъкна от Дорсинд невредим и някога пак се срещнем, едва ли щеше да ми се усмихва приятелски.

Но в момента нямах време да се тревожа за такова неясно и несигурно бъдеще. Точно сега единствената ми грижа беше дали ще оцелея следващите десет секунди.

Не трябваше да се тревожа. Томпсън можеше да е нещо повече от подлизурко, а грозниците — достатъчно професионални в работата си, но очевидно на никого от тях не му беше дошло наум, че тяхната плячка може да извърши нещо толкова ненормално. Те забързаха непредпазливо напред, двамата грозници една-две крачки пред Томпсън... и когато стигнаха на три крачки от мен, завъртях глава наляво, сякаш неочаквано съм видял нещо, посочих към пространството между две от сградите и викнах:

— Внимавайте!

Двамата грозници наистина бяха професионалисти — скочиха като един назад и застанаха между Томпсън и неизвестната опасност. Аз също скочих, но към Томпсън, и докато двамата извадят pistolетите си, обвих врата му с ръка и натиснах плазмения pistolет в дясното му ухо.

— Не се обръщайте! — заповядах спокойно. — Сложете оръжията си на земята.

Отново като един, скандално пренебрегвайки заповедите ми, те започнаха да се обръщат. Стрелях директно между тях в земята.

— Казах да не се обръщате — напомних им и върнах pistolета до бакенбарда на Томпсън. Той се дръпна от остатъчната топлина на дулото, но аз го натиснах по-силно към кожата му. Нямах да го нарани, а от опит знаех, че умерената болка върши чудеса по отношение на готовността за сътрудничество. Особено при хора, които не са свикнали на болка.

Томпсън очевидно никак не беше свикнал.

— Не мърдайте — нареди им бързо той. — Правете, каквото ви казва.

— Послушайте го — съгласих се аз. — Във всеки случай героизмът ви ще е напразен. Няма да нараня никого освен ако не се наложи... не забравяйте, че бих могъл да ви застрелям в гърба. Така че бъдете разумни и оставете pistolетите си на земята пред вас... бавно, разбира се... и след това отстъпете две крачки настрана от тях.

Те се подчиниха без възражения, което повдигна оценката ми за статуса на Томпсън още няколко степени. Той може и да приличаше на

счетоводител без кураж за потенциален конфликт, но когато нареждаше нещо, го слушаха.

И по-важно, подчиняваха се. Двамата грозници станаха пример на сътрудничество, покорно отстъпиха настрани от оръжията си и легнаха по лице на земята с прострени встрани ръце — да се виждат. Взех пистолетите им — с тях, този на Фулбрайт и тези на първите двама грозници бях направил добра колекция от оръжия.

Томпсън беше дошъл с два комплекта белезници, което изглеждаше с един комплект повече, освен ако не бе възнамерявал да окове и краката ми и да ме отнесе на рамо като торба с цимент. Но каквато и да беше причината, следствието определено беше удобно за моите цели. Минута по-късно бях оковал двамата грозници един за друг през един от отворите на най-долната палета, а Томпсън оковах от другата страна. С теглото на останалите палети от купа и отсъствието на лост, с който да работи някой от тях, бях сигурен, че ще останат така, докато не мине някой, което от видяното досега вероятно нямаше да се случи до идването на следващата смяна работници. Навярно това нямаше да стане поне още два часа.

— Това няма да ти се размине — предупреди ме Томпсън, докато пребърквах джобовете му. — Няма място във Вселената, където можеш да се скриеш. Ако ме пуснеш, обещавам да не ти се случи нищо.

— Нищо освен онова, което си намислил да ми направиш, нали? — подхвърлих. — Благодаря, но ще използвам шансовете си.

— Нямаш никакви шансове, Маккел — каза спокойно той. — Освен това не си ни нужен ти. Единственото, което искаме, е „Икар“. Ти и екипажът сте свободни да си вървите. — Той наведе глава настрана, докато ме гледаше — жест, от който по някакъв начин заприлича повече на счетоводител. — Даже ще направя нещо още по-добро. Мога да ти обещаая, че ако ми предадеш „Икар“, ще спечелиш доста.

— Благодаря, но това ще е достатъчно — казах и измъкнах пачка стотачки от един от вътрешните му джобове. — Зная, че не е хубаво да се краде — добавих, докато пъхах пачката в джоба си, — но нямам избор. Ако ми дадеш името и адреса си, ще се постарая да бъдеш подходящо възмезден.

— Петдесет хиляди, Маккел — каза той. Гледаше ме в очите, без да мигне. — Петдесет хиляди коммарки да ме заведеш до „Икар“ и да

се махнеш.

Погледнах го, в гърлото ми се събираше твърда топка. Какво ли, по дяволите, превозвахме?

— Оценявам предложението ти — отговорих, докато проверявах другия вътрешен джоб. В него намерих телефон и документи. — Но вече съм сключил договор.

— Сто хиляди — каза той. — Петстотин хиляди. Назови своя цена.

Потупах го по рамото и се изправих.

— Може някой път да се изненадаш, като откриеш какво не може да се купи с пари — казах, захвърлих телефона му върху купа палети, където никой от тях не можеше да го достигне, и прибрах плика с документи в джоба си. — Е, чао.

— Правиш голяма грешка, Маккел — предупреди ме той. Гласът му беше тих, но изразяваше такава абсолютна убеденост, че по гърба ми полазиха студени тръпки. — Нямаш представа с кого си имаш работа.

— Може би това ще ми каже. — Потупах джоба, където бях пъхнал плика.

Заобиколих купчината палети и отидох от другата страна, където Фулбрайт все още лежеше вързан и ме гледаше.

— Съжалявам, Джеймс — извиних му се. — Ще го компенсирам следващия път.

Погледът му ясно показваше какви са плановете му за следващия път. Но отново това беше твърде далечно бъдеще, за да се тревожа за него сега.

Отидох при водещата на юг транспортна лента и поех обратно към центъра на космодрума, без да изпускам от очи двамата грозници и Томпсън. В минутата, в която ги изгубих от поглед, слязох и тръгнах на изток към рамата за акостиране на „Икар“. Вървах бързо и скоро стигнах транспортна лента в желаната посока и се качих.

И там, с един последен момент на пространство за дишане, отворих плика на Томпсън и зачетох документите. Още преди да стигна до половината, ги прибрах и извадих телефона на Фулбрайт.

— Да? — отговори мелодичният глас на Иксил.

— Аз съм — казах му. — Докъде стигна зареждането?

— Не повече от една четвърт — отговори той. — Дойдоха преди петнадесет минути.

— Кажи им да спрат и затвори кораба — наредих му. — И иди на мостика и започни предстартовата подготовка на двигателя. Щом се върна, излитаме.

Последва най-кратката възможна пауза.

— Какво каза чичо Артър?

— Не можах да говоря с чичо Артър — отговорих аз. — Ще ти обясня като се върна. Ти просто подготви всичко за излитане.

— Разбрано — отвърна той. — Когато се върнеш, ще сме готови.

Когато се качих на кораба и затворих люка, „Икар“ беше в пълна готовност. Тера и Еверет се опитаха да ме хванат в коридора, за да разберат за какво е това бързане; заповядах им да се приберат по местата си и тръгнах към мостика.

Иксил ме чакаше.

— Всичко е готово — докладва той, стана и ми отстъпи командирския стол. — Никбар е готов с двигателя, горивото е платено, получих разрешение от кулата.

— Отлично — похвалих го аз, настанах се на стола и натиснах алармата за излитане. — Да се махаме оттук.

Бяхме почти извън атмосферата на Дорсинд и летяхме към тъмнината на космоса, когато най-послед той наруши тишината.

— Е?

— Някой иска да вземе „Икар“ — обясних аз. — Много силно го иска.

— Защо? — намръщи се той.

— Не зная защо — отговорих, извадих документите на Томпсън от джоба си и му ги подадох. — Но зная кой.

Той прелисти документите и спря на същото място, на което бях спрял и аз. Гледаше едноцветната идентификационна карта с нейния работен номер и богато украсен държавен печат и нищо чудно, че поровете на раменете му трепнаха от изненадата му.

— Не мога да повярвам — каза той и ме погледна.

— И аз не мога — съгласих се. — Но е вярно. Ние, приятелю, сме преследвани от пат.

7.

— Но това няма смисъл — каза Иксил.

— Напротив, има много голям смисъл — възразих му. — Трябва да има. Ние просто още не знаем какъв е, това е всичко.

Иксил промърмори нещо на собствения си език и потри с върха на пръста си ъгъла на шкафчето. Бяхме се оттеглили в моята каюта като най-уединено място на кораба, където да говорим, след като бях извел кораба в хиперкосмоса и бях предал мостика на Тера. По график беше ред на Шон, а Чорт трябваше да е в машинната зала, но при състоянието, в което се намираше Шон, когато бях напуснал кораба, не бих му се доверил дори да ми намаже филия с масло, камо ли да е на вахта на кораб, на който съм и аз.

А оттогава бях имал време да помисля сериозно.

— Виж, всичко е много просто — продължих аз. — Най-малко основата на всичко е проста. При разкопките на Мейма е намерено нещо голямо... това е ясно от факта, че лично Камерон беше там да го види. Те са докарали „Икар“...

— Момент — прекъсна ме Иксил. — Как са го докарали, без властите на космодрума да имат официален писмен документ за него?

— Вероятно на части — отвърнах. — Сам виждаш как изглеждат тези неща... вероятно Камерон го е докарал на части заедно с някои от техническите си специалисти да ги сглобят и може би археологическият екип е помогнал в някои по-прости работи. Вероятно са го построили под земята, с което се обяснява защо никой от нормално пристигащите кораби не го е забелязал на повърхността.

— Тогава голямата експлозия, за която ти е казала Ейм-Мастр, е била да се взриви таванът на някоя от подземните пещери, за да може корабът да излезе.

— Правилно. Заедно с обичайното объркване на сензорите на космодрума, така че неговото излитане не е било забелязано. Готов съм да дам всичко да науча какво са прибавили към експлозива или

мръсните слоеве на стратосферата, за да извършат това успешно... може би техниците на Камерон са го направили.

— Тогава защо не са заминали те?

Поклатих глава.

— Не зная. Или не са имали екипаж, или са искали официално потвърждение от космодрума, за да узаконят нещата.

— Или може би са планирали да изведат цялата археологическа група — предположи Иксил. — Корабът има допълнителен товарен капацитет.

— Добра теза — съгласих се и погледнах трите реда койки. — И не са могли всички да се качат на борда и да заминат, защото са знаели, че властите ще отидат да разследват експлозията. И че ако намерят мястото обезлюдено, ще вдигнат тревога, а те точно това не са искали. Все пак „Икар“ е излетял под прикритието на облака, може би е обиколил веднъж около планетата и се е присъединил към потока пристигащи кораби в очакване на разрешение за кацане. Те са слезли и са показали подправения лиценз от космодрума на Гам за запечатан товар. Екипажът е оставил кораба, планирайки на сутринта всички да излетят заедно с истински документ, с който да се върнат на Земята, без да предизвикат нечие съмнение.

— Само че нещо не е станало както трябва — каза Иксил. — Въпросът е какво?

— Очевидно някой е объркал схемата — казах аз. — Не самите пат, не мисля. Или ако са пат, те не са разбрали веднага истинското значение на онова, което са изкопали хората на Камерон... ако го бяха разбрали, щяха да натиснат ихмиситите да затворят космодрума.

— Грозниците или техните приятели, може би?

— Може би — съгласих се. — Макар все още да не съм сигурен каква е тяхната роля в това. Но който и да е бил и както и да е объркал всичко, те са били достатъчно заинтересовани да нападнат разкопките, да вземат всичко, което намерят, и да изпратят ихмиситите да издирят всеки, който може да се е измъкнал от мрежата.

— Като Камерон?

— Като Камерон — кимнах аз. — И така, той е бил на Мейма и властите са били по следите му, а един кораб е на космодрума, откъдето той не може да го вземе и дори няма екипаж за него.

Иксил поклати глава.

— Не бих желал да се намирам в такава ситуация.

— Както вървят нещата, може и това да ни дойде до главата — предупредих го. — Все пак Арно Камерон не е построил многотрилонна промишлена империя, като е лежал по гръб и е вдигал бялото знаме, когато играта загрубее. Той вероятно е обикалял много систематично кръчмите в покрайнините, търсейки достатъчно свободни космонавти, за да състави екип.

— И по всичко изглежда е успял — каза Иксил. — Кое то води непосредствено до въпроса защо не е дошъл с теб на кораба.

— Този въпрос ме измъчва и мен — признах аз. — Очевидно още не са го хванали... доказаха го директорът Ейм Мастр и нейните бабаити с изпъкнали като на жаба очи, които ме награбиха на космодрума. Той може би е решил, че като се опита да мине през относително тесния вход на бариерата под погледа на двама ихмиситски пазачи, ще повиши късмета си.

— Дори да се е скрил, накрая пак са щели да го намерят.

— Може би е решил, че рискът да даде преднина на „Икар“ си заслужава. — Намръщих се. — Но сега е изгубил преднината. За разлика от първите грозници, агентът на нашия великодушен пат с пачката банкноти знаеше името на „Икар“.

— Може би — каза Иксил. — От друга страна, ние допускаме, че те вече са арестували останалата част от групата. Може би някой от тях вече е проговорил. — Той спря и замислено присви очи. — Има, разбира се, и друго възможно обяснение за отсъствието на Камерон при инцидента, който се случи на борда. Може би един от наетите от него космонавти да не е бил безработен. Особено сега, когато знаем, че пат наистина имат и непатиански агенти.

— И на мен ми се върти в ума тази мисъл — признах аз. — Проблемът е защо напоследък не е направил нищо? Ако се опитва да нарани екипажа или да забави кораба, защо нямаше повече такива инциденти?

— Внимавай какво пожелаваш — предупреди ме Иксил.

— Не го пожелавам — уверих го искрено. — Просто се опитвам да разбера. Добре, той уби Джоунс и разтърси малко Чорт, но с това всичко свърши. Той сигурно не е бил зает да слага гаечни ключове в зъбните колела, докато бяхме на Ксатру и Дорсинд.

— Но и не се обади на властите и на двете места — съгласи се Иксил. — Според мен има две други възможности, които още не сме разгледали. Първо, нападението срещу Джоунс е било лично. След неговата смърт извършителят е преустановил вредителските си действия, защото си е свършил работата.

— Но защо е избрал тъкмо Джоунс? — контрирах аз. — Преди събирането на екипажа никой никого не е познавал.

— Така смятаме ние — отговори Иксил. — Може да се окаже, че това не е вярно и, което е още по-интригуващо, инцидентът с Джоунс може да е организиран от самия Джоунс.

Намръщих се.

— С каква цел?

— С цел да му позволим да напусне кораба, без да е заподозрян — отговори Иксил. — Помисли върху тази възможност. Ако въглеродният окис не го беше убил, ти сигурно щеше да го свалиш на Ксатру за пълен медицински преглед. Така той щеше да остане с имената и пълно описание на теб и на останалите от екипажа и подробности за самия „Икар“, а много възможно и с маршрута на Камерон за планираното пътуване до Земята. И би имал пълна свобода на движение.

— Маршрутът не би му помогнал — казах механично. Това никога не ми бе идвало наум. — Ние вече сме много далеч от плана на Камерон и ще сме така, докато имаме пари за док и за подкупи. Значи предполагаш, че той просто лошо си е направил сметката?

— Не зная. — Иксил спря. — Има и една друга възможност, разбира се, която не сме засегнали. Ти претърси ли тялото на Джоунс преди то да бъде изнесено от кораба?

В стомаха ми се образува стегнат възел.

— Не, не се сетих — признах аз.

— Възможно е онзи, който го е убил, да го е направил, за да използва тялото като преносител на информация — предположи Иксил. — На твърд носител, може би, като снимки или планове, които не могат лесно да се изпратят по телефона.

— Но защо да си прави този труд? — попитах. — Всички имаха пълна свобода на движение на Ксатру. Защо просто да не го отнесе лично?

— Може би не е искал да рискува да го видят в компанията на съмнителни лица.

Замислих се.

— Кое то значи, че имаме работа с истински професионалист.

Иксил кимна.

— Да. Така излиза.

Вярно, наистина имаше хора, които можеха да прибегнат чак до това, за да изпълнят поставена им задача. Но да се случи някой от тях да е на борда на „Икар“ беше почти невероятно.

— Ако някой е искал толкова много да вкара такъв професионалист на „Икар“, защо вече не са ни спрели?

— Това наистина е ключов въпрос — съгласи се Иксил. — Страхувам се, Джордан, че липсват още доста парчета от пъзела.

— Най-голямото от които стои в товарния трюм. Започвам да си мисля, че е време да го погледнем.

Иксил потри буза и отвърна замислено:

— Не зная. Разгледах плановете, които Тера извади от компютъра. Не са показани никакви панели за достъп.

— В механичната работилница имаш плазмена горелка, пали? Няма проблем да влезем.

— Не ме притеснява толкова влизането, колкото как ще скрием факта, че сме го направили — каза Иксил спокойно. — Ако Джоунс не е предизвикал сам собствената си злополука... а ако трябва да съм честен, не мисля, че го е направил... то онзи, който го е направил, е все още на борда. Може би не трябва да създаваме ситуация, при която той да може да надникне в трюма.

За нещастие Иксил беше прав.

— Добре — казах с нежелание. — Още малко ще играем по неговата свирка. Но може би все пак трябва да приготвиш горелката. Мисля, че ще дойде момент, в който да не можем да си позволим да продължим да летим слепешката.

— Може би — каза Иксил. — Колко от това смяташ да кажеш на другите?

— Колкото се може по-малко. Вече казах на Тера, че има някой, който е решил да отвлече „Икар“.

— Кое то повече или по-малко е вярно.

— Напълно си прав. Споменах ѝ също обвинението срещу Камерон в убийство просто за да видя как ще реагира.

— И как реагира?

— С изненада, но не силно подчертана — отговорих аз. — Макар да не виждам какво точно ни дава това. Мисля, че останалите подробности, включително фактът, че са намесени пат, за момента трябва да запазим в тайна. И без това ни е доста трудно да обясним защо летим с фалшиви документи за идентификация и защо никой не трябва да споменава името „Икар“ при разговори на космодрумите. А и не е необходимо да ги плашим.

— Съгласен съм — каза Иксил, огледа се и щракна два пъти с пръсти. Пикс и Пакс дотърчаха изпод койката и се настаниха на раменете му. — Аз ще...

Гласът му заглъхна, на лицето му се появи странно изражение.

— Какво има? — попитах.

— Не зная — отвърна бавно той, изражението му все още бе същото. — Нещо не е наред. Не мога да разбера какво.

Вече бях на колене с плазмения пистолет в ръка и оглеждах пода под койката, откъдето бяха дошли поровете. Нищо. Нищо не шумолеше, не бягаше да се скрие, нямаше никакви загадъчни пакети, готови да избухнат, никакви следи от скрити бръмбари или бутилки с отровни паяци, никакви следи изобщо от някакво бърникане. Най-обикновен метален под и метална стена.

Исправих се.

— Няма нищо.

И изтупах коленете си с лявата си ръка.

— Разбира се, че няма — съгласи се Иксил и сбърчи лице по-различно от друг път. — Защото сигурно щяхме да открием и разпознаем нещо очевидно.

Знаех това, разбира се. От друга страна, това не беше неговата койка в неговата каюта.

— В такъв случай колко неочевидно е то? — попитах.

— Много — каза той и поклати глава. — Нещо като идеи или спомени, които се въртят в периферията на ума, но които не може добре да формулираш.

— Продължавай да се опитваш — казах му.

— Ще продължавам — обеща той, хвърли последен поглед към койката и тръгна към вратата. Тъкмо посягаше към дръжката, когато интеркомът до средната койка иззвъня.

— Капитан Маккел, обажда се Чорт — прозвуча от говорителя познатият глас на креанеца сред ритмичното туптене от машинната зала. — Иксил с вас ли е?

Отидох до интеркома и натиснах бутона.

— Да, тук е — отговорих. — Проблем ли има?

— Не мисля, че е нещо сериозно — увери ме Чорт. — Но ми е нужна неговата помощ. Уредите отчитат повтаряща се повреда в модулаторното реле с възможно място на повреда на силовите куплунги.

— Вечните проблеми с куплунгите — избоботи Иксил зад мен. Непрекъснато дефектират.

— И на мен така ми се струва — съгласи се Чорт. — Мисля, че ти и твоите помощници можете или да потвърдите, или да опровергавате тази възможност преди да събудя Никбар и да го помоля да отвори канала.

— Няма проблем — каза Иксил и натисна бутона за отваряне на вратата. — Идвам веднага.

— Благодаря — каза Чорт.

Вратата се затвори, високоговорителят изключи и отново останах сам.

Стоях няколко минути, заслушан в жуженето, тракането и пулсирането, и гледах койката си и стената зад нея. Никога не бях имал проблеми със самотата или неприятната самооценка, която кара някои хора да избягват самотата. Всъщност с толкова много контакти напоследък, особено с хора като Брат Джон, самотата беше нещо, което трябваше да търся. Бях уморен, имах нужда от сън още преди да се натъкна на Камерон в кръчмата и при нормални обстоятелства трябваше да легна на койката и да заспя.

Но ако имаше нещо вярно за „Икар“, това беше, че на него нищо не се доближаваше до онова, което човек можеше да смята за нормални обстоятелства. И в този момент последните ненормални обстоятелства, изглежда, бяха онази безименна чудатост, която съществуваше около или вътре в моята койка.

Все още с плазмения пистолет в ръка отново внимателно легнах на пода и също толкова внимателно се вмъкнах под койката. Беше тясно — три реда койки не оставят много свободно място отдолу. Добре щеше да е да имах фенерче, но и дифузната светлина от осветлението в каютата ми осигуряваше достатъчно добра видимост.

Проблемът беше, както вече бях отбелязал, че нямаше нищо за виждане. Гол метален под, гола метална стена и матраци от преплетени пружини от типа, който се използва от столетия в корабите по простата причина, че още никой не е измислил по-добър компромис между известен комфорт и минимални производствени разходи.

Измъкнах се, изправих се и още веднъж огледах цялата стая милиметър по милиметър. И там, както и под койката, нямаше нищо за гледане.

Нищо очевидно, във всеки случай. Но аз познавах Иксил и щом той казваше, че неговите помощници са намерили нещо странно, това бе вярно; и изведнъж реших, че не държа много на тишината и уединението на каютата си. Прибрах пистолета в кобура, придърпах якето над него и излязох.

Не очаквах в този час нещо да се случва на борда на „Икар“. Качих се по стълбата на кърмата на средната палуба и открих, че съм прав. Тера изпълняваше задълженията си на монитора на мостика — с типично за нея затворена врата, — Чорт и Иксил бяха в машинната зала, а Еверет, Никбар и Шон вероятно в каютите си на горната палуба. Помислих си, че може да намеря някого в дневната — или да се храни, или да гледа видео, но и там, както и в коридора, беше безлюдно. Или повечето изпитваха по-голяма нужда от сън, отколкото от храна, или другарството на борда на „Икар“ беше около точката на течния азот. Някъде приблизително на същото ниво, помислих си злобно, като моя успех да разбере какво става.

Точно пред дневната беше лечебницата. Импулсивно, може би питайки се дали Еверет е все още буден, натиснах бутона и отворих вратата.

Там наистина имаше някой, който едва се виждаше в приглушената нощна светлина. Не беше Еверет.

— Здравей! — извика Шон и повдигна глава от кушетката. — Кой е?

— Маккел — отговорих, засилих осветлението и затворих вратата. — Извинявай за безпокойството... търсех Еверет.

— Той е на мостика — каза Шон и кимна към интеркома до масата. — Каза, че е негов ред, и предложи на Тера да си ляга. Ако искаш, можеш да го повикаш.

— Не, няма нужда — отговорих аз, потискайки обхваналото ме раздразнение. Строго казано, Тера трябваше да уточни тези промени в смяната на дежурството с мен, но тя и Еверет вероятно си мислеха, че се опитвам да си наваксам съня, и не бяха искали да ме безпокоят. А корабният медик трябваше да е на разположение за промяна на смените, ако някой от екипажа не можеше да застъпи. — Как така си още тук? — попитах Шон.

Той се усмихна уморено.

— Еверет смяташе, че ще е по-добре да остана буден известно време.

— Ясно — казах, забелязал със закъснение отговора на въпроса. Не бях видял ремъците, привързващи ръцете и краката му към кушетката. — Ами...

Неудобството ми очевидно ми личеше.

— Не се притеснявай — побърза да ме успокои той. — Всъщност ремъците са по мое предложение. Така е по-безопасно за всички. В случай че действието на лекарството, което ми даде, свърши прекалено бързо.

— Не знаех — признах аз и се ядосах на себе си: ангажиран с неочакваното влизане на пат в играта, съвсем бях забравил изпълнението на Шон на люка. — Мислех, че Еверет просто ти е дал успокоително и те е пратил да си легнеш в каютата.

— Успокоителните не ми действат при моето състояние — каза Шон. — За нещастие.

— Каза обаче, че той ти е дал нещо, нали? — попитах и седнах до него. Сега, отблизо, видях, че под ремъците ръцете и краката му треперят.

— Нещо по-силно за успокояване на нервите — каза той. — Не съм сигурен какво точно.

— И защо нервите ти имат нужда от успокояване?

По лицето му бързо премина серия от емоции. Погледнах го и го оставих сам да стигне до решението да ми каже. Накрая стигна.

— Поради един малък проблем, който имам — каза той с въздишка. — Нещо, което се квалифицира като зависимост.

— От какво? — попитах и мислено си представих симптомите на различните наркотици, които познавах, и се опитах — безуспешно — да ги отнеса към поведението на Шон. Иксил беше предположил, че емоционалната неустойчивост на момчето може би се дължи на наркотик, но доколкото знаех, той също не беше успял да научи нещо определено.

Отговорът на Шон беше наистина пълна изненада.

— Борандис — отговори той. — Наричан понякога и чакалова ракия. Съмнявам се, че си чувал за него.

— Всъщност съм чувал — казах и космите на врата ми неприятно настръхнаха, въпреки че се опитах да вложа в гласа си известна несигурност. Наистина знаех за борандиса. Знаех доста добре за него и за различните очарователни негови братовчеди. — Той е една от полузаконните дроги, доколкото си спомням. Сериозно контролирана, но не и категорично забранена.

— О, на повечето места е категорично забранена — каза той и леко се намръщи. Може би несигурността ми не беше била достатъчна; може би той не допускаше, че на един прост товарен кораб ще знаят за грешните неща, камо ли пък за някои подробности. — Но на повечето места, където живеят хора, се изписва по рецепта. Ако човек страда от някое от съответните заболявания, искам да кажа.

— И? — подканих го аз.

После се усмихна притеснено.

— Аз имам такова заболяване. Но нямам рецепта.

Той се усмихна смутено.

— Защото имах нещастieto да си лепна заболяването малко незаконно. Аз... е, с неколцина приятели преди няколко години направихме едно малко частно пътуване до Ефис.

— Сериозно! — Тази дума не беше първото нещо, което изникна в ума ми; тази чест се падаше на фразата престъпна глупост. — Виж, за него определено съм чувал. Забраненият свят, нали?

Той се ухили.

— Точно така. И веднага трябва да ти кажа, че нито дума от онова, което си чул за него, не е преувеличено. Шон изкриви уста. — Но, разбира се, разглезените момчета от колежите са достатъчно умни,

за да бъдат изплашени от нескопосаните правителствени тактики. И ние не приемахме, че бюрократите имат право да ни казват къде да ходим и къде да не ходим...

Той млъкна, по тялото му отново премина силна тръпка.

— Нарича се болест на Коул — каза той и гласът му неочаквано прозвуча много уморено. — Не е голямо удоволствие.

— Не зная много болести, които да са удоволствие — отвърнах. — Но наистина ли законите за забранените планети са толкова строги, та човек да не може да получи необходимото му лекарство?

Той изсумтя и за момент видях една искра от стария Шон — уморено, треперещо и арогантно момче, което страдаше и гледаше с презрение обикновените смъртни като мен, които не бяха достатъчно умни, образовани или просветени.

— Толкова строги, че самото признание от моя страна, че съм бил на Ефис, автоматично ще ми донесе десет години затвор — озъби се той. — Не мисля, че една гарантирана доставка на борандис си струва това, нали?

— Прав си — отговорих, като се помъчих гласът ми да прозвучи меко. Знаех, че хора като Шон често могат да бъдат убедени да споделят тайните си без друга причина, освен да докажат, че ги знаят.

— Как си доставяш борандис?

Той вдигна рамене — малко ограничен жест при ремъците, с които беше завързан.

— Винаги има пласъори... човек просто трябва да знае къде да ги търси. Обикновено не е трудно. Нито много скъпо.

— И какво става, ако не си доставиш? — попитах. Знаех, че наркотиците не правят наркоманите приказливи; но екзотичните заболявания не бяха част от стандартния ми репертоар.

— Това е дегенеративно неврологично заболяване — каза той и устната му леко трепна. — Треперенето на мускулите вече започва, видя ли?

— И не е само от въздържание от борандис, така ли?

— Въздържането е част от причината — каза той. — Трудно е да се каже... симптомите като че ли се смесват. Това е последвано от раздразнителност, резки промени на настроението, краткотрайна загуба на паметта и изобщо голяма нервност. — Отново последва горчива усмивка. — Може би забеляза, когато се качих на Мейма.

Току-що бях взел една доза, но малко бях пресрочил времето и още не беше започнала да действа.

Кимнах и си спомних колко по-спокоен, дори дружелюбен беше няколко часа по-късно по време на злополучното излизане на Чорт в открития космос.

— Напомни ми никога да не отивам в кръчма на космодрум с теб преди да си взел хапчето — казах му. — За три минути ще счупиш вратовете и на двама ни.

— Понякога мисля, че това е по-добрият изход — каза тихо той. — Във всеки случай, ако не взема дозата, ставам буен.

— И всичко това е смес от въздържанието и болестта?

— Главно от въздържанието — отвърна той. — След това идва болестта и започва да действа на нервите. Първо настъпват обратими увреждания, след това необратими. Накрая идва смъртта. Според всички медицински доклади не била особено приятна.

Не можах да измисля много приятни начини за умиране освен може би в сън на преклонна възраст, което при досегашния ми начин на живот едва ли щеше да ми се случи. Ако Шон продължаваше да прави номера от рода на промъкване на забранени светове, тази възможност едва ли щеше да е възможна и за него.

Все пак нямаше смисъл да оставяме старицата с косата да ни отведе много лесно.

— Още колко има до настъпване на нервните увреждания? — попитах го.

— Малко — каза той. — Девет или десет часа. Може би дванадесет.

— Отсега?

— Да — усмихна се той. — Разбира се, ти вероятно няма да искаш да бъдеш около мен преди това. Няма да съм много приятна компания. — Усмивката угасна. — Преди това можем да намерим наркопласьор, нали? Тера каза, че оставали само шест часа до планетата, за която сме се запътили.

— Минтариус — казах и изпълних едно малко шоу, като погледнах часовника си. Всъщност усилено мислех. Първоначално бях избрал Минтариус точно защото беше близка, малка, тиха и с малка вероятност да имат техника, която да различи последните документи на кораба от оригиналните. Идеално място да влезем, да допълним

горивото, което поради нашето неочаквано бързо напускане на Дорсинд не успяхме да заредим, и да се разкараме.

За нещастие ниският статус на Минтариус означаваше, че криминалните наркопласьори ще са малко и разпръснати. И онези, които бяха там, вероятно щяха да продават нискокачествена дрога като хепиджам, а не по-добрите полумедицински.

Мислех за това и за все по-сериозното ни търсене от пат, и за факта, че решението на Шон да отиде на Ефис е било доброволно подписване на собствената му смъртна присъда. Не, независимо как подреждах нещата по важност, не виждах никакъв избор.

— Всъщност е малко по-далеч — казах на Шон и станах. — Не се безпокой обаче, ще стигнем навреме. При условие, че всичко върви, както е планирано...

Неочаквано млъкнах и се заслушах напрегнато. Малко по-силно от собствения ми глас се чу слаб, глух металически удар. Същият необяснен звук, доколкото можех да кажа, който бях чул в тунела точно след напускането на Ксатру.

— Какво има? — попита Шон, без да се постарее да говори тихо.

— Мисля, че чух нещо — казах му, но не казах изключително нелюбезните думи, които исках да кажа по негов адрес. Може би имаше някакъв допълнителен звук или дори ехо, което щеше да ми даде възможност да определя приблизителната посока, от която бе дошъл звукът. Но тези две възможности вече ги нямаше, заглушени от ненавременния и високо зададен въпрос.

— Мислиш за този звук ли? — присмя ми се той. — Няма нищо. От време на време човек просто го чува.

Намръщих се, раздражението ми от лошия момент изчезна, заместено от нов интерес.

— Чувал си го?

— Разбира се — отговори той. В гласа му долових нещо от старата му арогантност. — Два пъти, докато лежах тук днес. Вероятно е нещо в пречиствателната система отпред.

— Може би — отвърнах уклончиво. Той можеше да си има каквото си ще мнение, но половината си живот бях прекарал в летене и знаех, че в тръбопровода на кораба няма нищо, което може да издава такъв звук. — Каза, че Тера се върнала в каютата си, нали?

— Казах само, че Еверет я е сменил — поправи ме той с неочаквано враждебен тон. — Доколкото зная, може да е излязла да се поразтъпче. — Той посочи ремъците. — Виж, какво общо има всичко това с моето лекарство? Нищо, нали? Ще можеш ли да ми го набавиш?

— Ще направя каквото мога — обещах му и станах. Очевидно неприятната фаза от въздържанието на Шон започваше, а аз вече бях имал такива преживявания повече, отколкото се полагаше за едно пътуване. — Ще дойда по-късно. Опитай се да поспиш.

— Да бе — изсумтя той, докато отивах към вратата. Лесно е да се каже. Ти си голям...

Плъзгащата се врата ме спаси от следващото съществително. Това беше добре. Обърнах се към мостика и изведнъж дочух мек шум и слаба вибрация от тежки стъпки зад мен. Обърнах се и видях Иксил да идва по коридора. Носеше куфарче с инструменти.

— Какво става? — попита той.

— Нищо — отговорих. Не исках точно сега да говоря за проблемите на Шон. — Трябва да отида да сменя Еверет на мостика.

При тези думи Пикс и Пакс трепнаха — Иксил несъмнено се чудеше какво прави нашият медик на вахта на мостика, когато там трябваше да е Тера. Но той очевидно нямаше по-голямо желание от мен да провежда сериозни разговори по коридорите и само кимна и каза:

— Открихме проблем с модулаторното реле. Отстранихме го.

— Добре — казах, повдигнах вежди и леко кимнах надясно към вратата на механичната работилница. Той ме разбра и отвърна на кимването ми. Сега, когато всички, изглежда, се бяха покрили някъде, беше чудесен момент Иксил да види какъв инструмент за рязане ни е оставил Камерон.

Иксил влезе в работилницата, а аз продължих покрай предната стълба за вратата на мостика. Натиснах бутона и вратата се отвори.

За момент замръзнах — не вярвах на очите си. Еверет стоеше между командния пулт и навигационната маса, ръцете и десният му крак бяха повдигнати в нещо като гротескна пародия на някаква балетна стъпка.

Гледахме се. Видях как искреното му смущение се смени почти неохотно с някаква упорита гордост. После, много бавно, той отмести поглед и свали десния си крак на пода, ръцете му описаха във въздуха

някаква сложна рисунка. После също толкова бавно премести левия си крак зад десния и ръцете му отново се задвижиха.

И изведнъж разбрах какво прави. Не беше балет, нито играеше някаква сцена от театрална пиеса, а тренираше бойното изкуство ката.

Изчаках го да свърши.

— Извинявай — каза той, като се изправи от последната си наведена поза и седна. — Малко ми се спеше, а упражненията винаги ме разведряват.

— Не са необходими извинения или обяснения — уверих го и отидох на мостика, но първо затворих вратата. Още при първата ни среща си бях помислил, че лицето му има леко съсипан вид, като на човек, който упражнява тежък спорт. Очевидно бързото ми заключение беше било правилно. — Какво упражнение беше това? Не съм го виждал.

— Обикновено не се показва по телевизията — каза той и отри чело с ръкав — не че имаше някаква пот, която можех да видя. — Практикуваш ли или познаваш бойните изкуства?

— Нито едното, нито другото — отговорих. — Имам повърхностни познания по самоотбрана от времето, когато бях в гвардията на Земята, но в тях не бе включен някакъв определен стил и никога не съм бил добър. Моят съквартирант обаче беше освидетелстван маниак на тази тема: изучаваше всичко, което можеше да намери, като някои неща поглъщаше осмотично. — Кимнах към пода, където беше изпълнявал упражнението. — Всъщност на мен това много ми напомня на кикбокс.

Еверет повдигна вежди.

— Добре. Да, това наистина беше тренировъчна ката по кикбокс. Като млад известно време бях професионалист. — Той изсумтя. — И в по-добра форма, разбира се.

— Много впечатляващо — казах искрено. Един-два пъти бях имал работа с професионални състезатели по кикбокс и знаех какво означава това. — Колко отдавна?

— О, преди двадесет години — отвърна той. — Нямаше да си толкова впечатлен, ако знаеше съотношението между спечелените и изгубените срещи. — Той се намръщи. — Какво правиш тук, впрочем? Мислех, че спиш.

— Минах на проверка и видях, че пациентът ти е все още вързан. Знаеш ли какво му е?

— Каза ми, че е проблем, свързан със зависимост от борандис — отговори той. — Съчетан с хронично заболяване от Коул.

— Повярва ли му?

Той вдигна рамене.

— Диагнозата потвърди симптоми на зависимост. Медицинската база данни не е достатъчно пълна нито да потвърди, нито да отхвърли това заболяване.

— Доста близко си до истината — казах и последните останки от подозрение, че Шон симулира, изчезнаха. Мускулните тремори и раздразнителността бяха едно, но компютърната медицинска диагностика не можеше така лесно да сгреша.

— За нещастие това ми създава проблем — продължи Еверет. — Според базата данни борандисът е контролиран наркотик. Ще е необходимо повече от сертификат от един корабен медик, за да се купи на Минтариус.

— Зная — казах. — Не се тревожи, ще измислим нещо.

— Надявам се — отвърна той. — Прогнозата при нелекувано такова заболяване не е много добра.

— И той така ми каза — съгласих се. — Не е чудно, че е бил безработен на Мейма. — Леко повдигнах вежди. — Като стана дума за това, искам да те попитам как би постъпил ти в същата ситуация? Ако си безработен, искам да кажа.

Той направи кисела физиономия.

— Затънал в юридически спор. Всъщност един от екипажа от предишния ми кораб се изрепчи на капитана и беше доста зле наранен. Бунтар... сигурен съм, че познаваш тази категория хора. Във всеки случай му помогнах да постъпи на лечение в здравното заведение на космодрума на Мейма. И докато бяхме там, капитанът решил, че може да мине без нас, и отлетя.

— Поредният добър самарянин става потърпевш — промърморих.

— Може би. — Той вдигна рамене. — Честно казано, бях щастлив да видя следата от двигателите на кораба да изчезва на небето. Когато Бородин дойде в ресторанта, където се хранех, и потърси човек с диплома на медик, веднага се обадох.

— Е, ние определено сме щастливи, че си тук — казах и огледах мостика. — Виж, остават ни не повече от няколко часа до кацане и във всеки случай не мога да спя. Ще поема дежурството, а ти ще си легнеш.

— О! — възкликна той изненадано. — Е... ако си сигурен.

— Сигурен съм — уверих го. — В момента нищо не можеш да направиш за Шон, а и трябва да си отпочинал, когато кацнем.

— Прав си — съгласи се Еверет и тръгна към вратата. — Обади ми се, ако промениш решението си и поискаш да подремнеш.

— Ще се обадя — обещах аз.

Той тръгна към стълбата и тежко се заизкачва към горната палуба. Изчаках, докато краката му изчезнаха от погледа ми, изброих до десет, затворих вратата и отидох до навигационната маса.

При съществуващите условия не очаквах задачата ми да е лека. Трябваше ми достатъчно голям и порочен свят, за да има незаконна мрежа за продажба на наркотици и да е с небрежно отношение към бумащината, за да можем да вкараме кораба с фалшиви документи, и в същото време да не е пристан за престъпници, които са готови да приемат риска и държат очите си отворени за всеки, наподобяващ снимката от досието ми от търговския флот. И този свят трябваше да е някъде на девет часа път от сегашното ни местоположение.

Трябваше ми само пет минути, за да заключа, че на картите има едно място, което се доближава до тези изисквания: колонизираната от наджиките Потоси, на седем часа от нас. Потоси имаше космополитно население, което предполагаше съществуването на всички видове пороци, и се управляваше от същества с толкова остро зрение — и толкова стратосферно самочувствие, — че те рядко използваха скенери за проверка на корабни документи.

Имаше само един малък фактор, който пречеше Потоси да е абсолютно идеална. Тя беше основен център на коработранспортната промишленост на пат.

Гледах известно време листинга с надеждата, че ако гледам достатъчно дълго, нещата ще се оправят. Но не извадих такъв късмет. Някои части на Потоси, включително небето над нея, щяха да гъмжат от пат.

Нищо не можеше да се направи. Освен ако не искахме да седим и да гледаме как Шон умира.

Беше въпрос на две минути да отменя курса към Минтариус и да изчисля вектор, който да ни отведе на Потоси. Вслушах се и чух малката промяна в тягата на двигателя, когато се завъртяхме на необходимите двадесет и три градуса за новия курс.

И съм сигурен, че беше точно, защото слушах толкова внимателно, че дори през две затворени врати чух приглушено изпукване и също толкова слаб писък.

След половин секунда бях в коридора и тичах към вратата на механичната работилница. След още две секунди стигнах и чух тихо, но злокобно съскане, което ставаше все по-силно. Натиснах бутона и вратата се отвори.

И с рев като на бесен дракон от вратата избухна пламък.

В следващия миг се намирах на три метра от вратата в коридора, без да си спомням как съм се озовал там. Обърнах се към отворената врата и сред целия този ад се появи ужасяващият образ на Иксил и парализира целия ми мисловен процес. Допълзах до вратата, носът и устата ми се напълниха с миризма на горящ ацетилен, една малка и все още функционираща част на мозъка ми отбеляза с известно объркване, че огнената стена, която ме бе накарала инстинктивно да се хвърля назад, вече я няма. Отидох до вратата, готов да видя най-страшното, и погледнах вътре.

Беше доста лошо, но не толкова, колкото се страхувах. Вдясно видях двата резервоара с ацетилен за горелката на „Икар“. Свързаните с тях маркучи под действие на налягането на компресираните газове се виеха по пода като двойка подлудели сиамски змии. От отворените краища на маркучите изригваше ужасен фонтан от жълта пяна. Отново се отдръпнах, защото препускащите маркучи се завъртяха и избълваха пяна към мен — очевидно това бях взел по-напред за огнена стена, поглъщаща всичко. Фонтанът отмина и отново погледнах вътре.

И чак тогава, в дъното на стаята зад виещите се маркучи, зърнах Иксил.

Лежеше до шкафчетата с апаратура на отсрещната стена, очите му бяха затворени. Пикс и Пакс не се виждаха никъде — може би се бяха скрили в някой ъгъл. Ако въобще бяха живи. Конвулсивно потръпващият десен крак на Иксил пушеше, но иначе огънят, изглежда, не го беше засегнал.

Но тази голяма милост нямаше да продължи дълго — въртенето на маркучите се усилваше все повече и след минута или по-малко щеше да стигне до степен, когато огненият поток щеше да попадне директно върху моя изпаднал в безсъзнание партньор.

— Геена огнена — прозвуча един глас в ухото ми.

Обърнах глава и видях Никбар — стоеше зад мен и гледаше стаята с широко отворени очи.

— Чух бъркотия и усетих миризма на изгоряло — каза той. — Къде е проклетата пожарогасителна система?

— Няма система — отсякох и посочих вратата на мостика. — Там има пожарогасител, веднага вляво.

Той хукна още преди да съм завършил изречението. Обърнах се към механичната работилница и се дръпнах точно навреме, преди фонтанът отново да направи всичко възможно да ми опърли веждите. Знаех, че вътре има и друг пожарогасител — до вратата вдясно; въпросът беше дали ще мога да вляза и да го взема, без да изгоря.

За нещастие в този момент възникна един още по-важен въпрос: какво бих могъл да направя с него ако и когато го взема? Пожарогасителите на корабите са с двукомпонентна смес — пяна, която спира достъпа на въздух до пламъците и в същото време отнема толкова топлина, колкото е възможно. Но този ацетиленов огън вече беше създал може би повече топлина, отколкото можеше да отнеме един малък пожарогасител; и при условие, че този огън имаше свой собствен източник на кислород, въпросът с потушаването на огъня беше още по-проблематичен.

Неочаквано чух до себе си дишане.

— Взех го — съобщи Никбар. Стискаше половинметров оранжев цилиндър. — Право вътре ли да пръскам?

— Право вътре — казах. Той натисна ръчката, към дишащите маркучи се заизлива жълтеникава течност, силно съскане се смеси с пращенето на пламъците. Смеси се, но не го премахна. За няколко секунди огънят намаля, когато сместа отне топлина от него, но после, изглежда, събра сили за нова атака. Маркучите се заизвиваха по непредсказуемия си начин и с почти триумфиращ рев огънят пламна отново.

Но тези няколко секунди бяха достатъчни. Скочих вътре и се хвърлих вдясно към пожарогасителя.

Измъкнах го от скобата точно по инструкция, макар че при състоянието, в което се намирах, бих го свалил независимо как е закрепен. Насочих го към маркучите и го натиснах.

Фонтанът от моя пожарогасител се присъедини към този на Никбар, резервоарите и маркучите изчезнаха в кълбящи се облаци мъгла. Но огънят все още бушуваше, намалял, но далеч от потушаване.

Имаше само една възможност и трябваше да я използвам преди пожарогасителите да се изпразнят и огънят отново да възстанови пълната си сила. Като поддържах струята колкото се може по-точно насочена, се втурнах право към нашия противник. Никбар извика нещо от вратата, но от шума не можах да разбера какво. Маркучите престанаха да се извиват, започнаха да се отдръпват и след половин секунда пламъкът изгуби възможността да ме изгори.

И в последния момент, събрал всички сили, скочих над пламъка и паднах точно до края на маркучите и ги поставих в гнездата им.

Чух Никбар да надава окуражителен вик и неочаквано издуващата се мъгла от пожарогасителя потече хладна около краката ми — силен контраст с топлината, която вече, изглежда, се опитваше да изпече краката ми в ботушите. Но през тези две последни секунди не обръщах внимание нито на огъня, нито на усилията на Никбар да го загаси. Хвърлих моя пожарогасител на пода, сграбчих дръжката на резервоара с ацетилен и я завъртях с всички сили.

С едно последно хъхрене на възмущение от маркучите огънят угасна.

8.

— Единственото, което мога да кажа, е, че си извадил голям късмет — каза Еверет, докато превързваше последната рана на крака на Иксил. — Наистина голям късмет. Слухът ми не е достатъчно остър, за да чуя толкова слаб шум, особено през две врати. Ако вместо Маккел на мостика бях все още аз, сега щях да слагам на лицето ти чаршаф.

— Да, зная — каза Иксил. Личеше му, че знае, че е направил глупост, с която се е изложил на опасност и е създал затруднение на всички останали. Гледаше към вратата, откъдето Никбар, Тера и Чорт мълчаливо наблюдаваха процедурата. По лицата им видях съчувствие и смущение — нормална реакция на хора, които са станали свидетели на срама на една личност.

Аз самият не чувствах такова смущение. Знаех много добре, че такова унижение съвсем не е в характера на Иксил, че е просто представление с надеждата да омаловажи всякакви подозрения, които някой може да има относно него.

Чудех се дали някой от застаналите на вратата наблюдатели не изпълнява същата роля.

— Предлагам следващия път да провериш всички инструменти преди да започнеш нещо — продължи строго Еверет, докато бавно движеше скенера по изгорелия крак на Иксил и намръщено гледаше показанията. Нищо чудно, че хората на Камерон не бяха включили каликсирски модул в медицинския си компютър. Бях почти готов да се закълна, че Еверет никога не е виждал такива показания. За щастие другият крак на Иксил не беше засегнат и можеше да служи за сравнение.

— Ще помогна — намесих се аз и погледнах към другия край на стаята. Шон все още бе завързан с ремъци за медицинската кушетка и лицето му — всъщност цялото му тяло — излъчваше нетърпение и почти пълно презрение към Иксил и неговите рани, за разлика от загрижеността, която проявяваха всички останали. Все пак с

изключение на недружелюбния въпрос: „Какво става, по дяволите?“, когато внесохме Иксил, той беше държал устата си затворена. Може би неговият сарказъм при въздържанието от борандис беше под по-добър контрол, отколкото бе казал, или пък се намираше в спокойната фаза на колебанията на настроението си. Или пък беше видял изражението на Иксил и имаше по-силно развит инстинкт за самосъхранение, отколкото си мислех.

— При състоянието, в което се намира този кораб — добавих дипломатично: обръщах се към Иксил, — просто е чудно, че повечето от съоръженията не са се разпаднали.

— Знам — пак каза Иксил. — Обещавам следващия път да съм по-внимателен.

— Имаме късмет, че урокът не е по-болезнен — каза Еверет и премести скенера от крака на Иксил върху впечатляващо подутото охлузване на челото, където го беше ударила горелката, която го бе отхвърлила към шкафчетата до стената.

Той, разбира се, не си спомняше последната част от преживяното — тогава вече беше бил в безсъзнание. Но Пикс и Пакс не бяха ранени и след като ги бях примамил да излязат иззад шкафчетата, Иксил можа да прочете паметите им и да потвърди цялата последователност на събитията.

— Това е всичко, което мога да направя засега — заключи Еверет, остави скенера настрана и дооправи превръзките. — Освен успокоителните или сънотворните, разбира се. И двете ще ти помогнат да заспиш.

— Не се тревожи, ще заспя — увери го Иксил. — Всъщност болката не е толкова силна.

Еверет го погледна подозрително и се отправи към звуковия скрубър.

— Както искаш — каза той и започна да си чисти ръцете.

— Обади ми се, ако размислиш. Сигурен съм, че на борда все има нещо, което ще подейства на един каликс.

— Ще го имам предвид — обеща Иксил и стана.

По-точно, опита се да стане. Кракът му се подгъна и той се подпря на стената.

Явен намек, че съм пренебрегнал задължението си.

— Дръж се за мен, ще ти помогна — казах бързо и отидох до него, като измахих Пикс и Пакс да освободят едната му ръка. Малко беше да се каже, че зверчетата съвсем не бяха стговорчиви — те отдавна бяха отишли на раменете на Иксил да му разкажат своята версия за инцидента, но той още изпитваше болка, която те съвсем не проявяваха желание да споделят. С една малка творческа хитрост аз ги накарах да се настанят върху рамото и предмишницата му и можах да му помогна да мине покрай групата, застанала на вратата. — За тази нощ вълнението свърши — казах, докато двамата бавно се движехме по коридора. — Тера, ще ти бъда много благодарен, ако ме заместиш на мостика.

— Смятайте го за изпълнено — рече тя.

Иксил имаше много качества, които високо ценях, но изящството на фигурата не беше от тях. За щастие ролята на ранен боец трая само докато слязохме по стълбата — долу вече не можеше да ни види никой и той измина останалия път до каютата си самичък.

— Интересен експеримент — коментира Иксил, докато отиваше към централната койка. — Не че бих го избрал. Благодаря ти за помощта. Задължен съм ти.

— Ще ти го впиша в сметката — отвърнах кратко, съпротивлявайки се на желанието да му припомня всички случаи, при които той ме бе пренасял при подобни затруднения. Каликсирският начин за лекуване на подобни наранявания беше дълбок, подобен на кома сън и от вида на затварящите му се клепачи разбрах, че вече е изминал три четвърти от пътя до него. Фактът, че не беше заспал в мига, в който легна на койката, показваше, че има нещо, което иска да ми каже.

— Мисля, че можем спокойно да зачеркнем Джоунс в нашия списък на заподозрени — промърмори той и затвори очи, а после отново ги отвори. — Аз наистина включих горелката, без да я проверя основно, Джордан. Но я бях проверил само преди два дни, когато се качих на кораба в Ксатру. Саботажът трябва да е извършен след това.

Погледнах го. Нещо голямо и невидимо ме беше стиснало за гърлото. Горелката беше напълно безвреден инструмент, който можеше да се носи на борда на всеки звезден кораб и нямаше изобщо никаква причина някой да извърши саботаж по този начин. Освен ако, разбира

се, някой наистина, ама наистина искаше да ни попречи да проникнем в запечатания товарен трюм.

Единствената скрита трудност беше, че никой не трябваше да знае, че замисляме такова нещо. Разговорът беше проведен преди по-малко от час в моята каюта в присъствието само на Иксил.

Очевидно някой бе успял да ни подслуша.

Отворих уста да попитам как е било възможно да се извърши тази измама и отново я затворих, без да задам въпроса. Иксил беше затворил очи, дишането му беше бавно и равномерно. Беше предал съобщението си, не беше в състояние да стои буден, щеше да спи колкото е необходимо, за да излекува крака и главата си.

И през цялото това време аз щях да съм самичък.

Иксил беше оправил долната койка за Пикс и Пакс — беше нагласил одеялото така, че да има къде да се мушнат и да скрият кутиите с вода и храна. Отделих няколко минути да ги настаня, после смъкнах одеялото от най-горната койка, подпъгнах го под матрака на Иксил и го пуснах като завеса до пода. Така порчетата можеха да слязат до пода или да се изкатерят до Иксил. После изгасих лампата и излязох.

На вътрешните врати на „Икар“ нямаше ключалки. Досега това не ме беше тревожило много; но пък досега моят партньор не беше лежал в коматозно състояние и безсилен след случилото се, което може би беше опит за убийство. Извадих универсалния си комплект инструменти, огледах коридора, за да съм сигурен, че никой не ме гледа, свалих капака от бравата и извадих управляващия чип. На долната страна, мушнато незабележимо между две от свързващите крачета, беше онова, което търсех: циферблатът за настройка, който определяше колко секунди вратата да стои отворена, ако не бъде блокирана чрез затваряне. Като използвах най-тънката отвертка, преместих стрелката на циферблата на нула и върнах чипа в гнездото му.

Експериментално натиснах бутона за освобождаване. Вратата не само се отвори едва десет сантиметра преди отново да се затвори, но го направи със стряскащ трясък, тъй като буферният механизъм, който нормално осигуряваше плавно затваряне, не сработи. За момент си спомних за удара на метал в метал, който бях чул на два пъти на борда на „Икар“, и се зачудих дали не е бил просто лош буфер на някоя от

вратите. Но дори при допускане, че звукът е бил приглушен от разстоянието, знаех, че не е било това.

Сложих капака и отидох до моята каюта. Решението съвсем не беше идеално — всеки склонен към безскрупулни дела, в края на краищата, вероятно би могъл да отвори въпреки освободения бутон също така лесно, както го бях направил аз, при условие че познава настройката на часовниковия механизъм, което можеше да се каже за малко хора. Но за момента това беше най-доброто, което можех да направя. Най-малкото по този начин всеки опит да се отиде при Иксил щеше да създаде шум и вибрации, които трябваше да мога да чуя от собствената си каюта. Самият Иксил, разбира се, с напълно различен бутонен механизъм от неговата страна на вратата, би могъл да излезе, когато пожелае. Стигнах до каютата си, подвоумих се за момент дали да не направя същото и с моята врата, отказах се и влязох.

Каютата си беше същата, но когато затворих вратата, установих, че я гледам с други очи. По някакъв начин някой бе чул последния ни разговор тук и го беше чул достатъчно ясно, за да изтича до механичната работилница и да извърши саботажа с горелката.

Въпросът беше как.

Стената, отделяща каютата от коридора, беше от плътен метал и дебела пет сантиметра. Преградните стени бяха дори по-дебели, вероятно девет или десет сантиметра, а от другата страна на коридора беше вътрешната обвивка на „Икар“ с поне още двадесет сантиметра между нея и външната обвивка. Оттатък външната обвивка, разбира се, беше космическият вакуум. Знаех, че има начини да се чува през плътни метални стени, но всички те изискваха сложна апаратура и дори тогава успехът не беше напълно гарантиран на звезден кораб, където цялата конструкция непрекъснато вибрира и всичко от бръмченето на двигателя до гласовете и стъпките през две палуби създава шум. Койките бяха прекалено тънки, за да се скрие в тях достатъчно мощен предавател, който да предаде радиосигнал през толкова много метал; същото се отнасяше и за личните шкафчета. След инцидента с бръмбара на Мейма редовно проверявах себе си и Иксил за такива нежелани буболечки и редовно не намирах нищо. И накрая — на стените нямаше нищо, което да може да служи като камуфлаж за такъв подслушвателен апарат.

Освен интеркома.

Развинтих капака на интеркома и се проклех. Това беше най-старият трик, описан във всеки буквар. Когато съм бил навън, вероятно при спирането ни на Дорсинд, някой се бе промъкнал тук и бе препоредил няколко проводника така, че интеркомът непрекъснато да е включен. Човек, който разбира от тези работи, може да го направи за три минути. Без да преставам да се проклинам, свалих капака на интеркома и погледнах вътре.

Най-нормален интерком. Малък стандартен корабен интерком. Какъвто може да се купи за пет коммарки във всеки магазин за обзавеждане на космически кораби навсякъде в спиралния ръкав.

И в него не беше бърникано.

Гледах цели три минути, премествах проводници и проследявах всеки от началото до края най-малко по пет пъти. Нищо. Никакви трикове, никакви кръстосани проводници, никакви свързани компоненти, нищо, което не трябва да е там. Нищо дори не излизаше от кутията освен два хранващи проводника и един тънък коаксиален кабел — точно колкото трябваше да са, — които влизаха в една малка дупка във вътрешния корпус, за да се присъединят към останалата паяжина от проводници и тръби, положени в тясната междина между вътрешния и външния корпуси.

Бавно завинтих капака. Бях съвсем объркан. Грешахме ли по отношение на подслушването? Случилото се с горелката наистина ли беше злополука? И ако не беше, беше ли саботаж просто на основа на общи принципи от някой, който не е искал да се види товарът на „Икар“, а не в отговор на нашия разговор?

Не вярвах. Бях видял само за момент главата на горелката, която се беше постарала да отнесе горната част от черепа на Иксил, но този поглед ми беше достатъчен. Винтът, който държеше главата свързана към маркучите, беше със силно смачкана резба, така че когато налягането бе нараснало достатъчно, се беше освободил експлозивно. Като саботаж методът беше достатъчно ефективен; но беше много груб и, което е по-важно, изключително бърз и прост. Не от сорта, който може да се очаква дори от аматьор, камо ли пък от човек с достатъчно време да свърши работата прецизно.

Което подсказваше, че саботьорът е бързал. Което пък фактически означаваше, че това е било в отговор на нашия разговор.

С което се връщах на началния въпрос. Как ни е подслушал?

Следващите петнадесет минути прекарах в изследване на шкафчетата и койките и открих точно онова, което очаквах — нищо. После се опънах на койката, вперих поглед в дъното на койката над мен и се опитах да мисля.

Когато елиминираш невъзможното, обичал да казва Шерлок Холмс, онова, което остава, колкото и да е невероятно, трябва да е истината. Този афоризъм ми е любим главно защото в реалния живот елиминирането на различните невъзможности е фактически много по-трудно, отколкото в измислените от Конан Дойл ситуации. Обаче в този конкретен случай списъкът на местата, където можеше да се крие отговорът, беше определено и смущаващо малък. Фактически като разгледах още веднъж проблема, намерих, че остава точно една от невъзможностите на Шерлок.

Иксил беше споменал, че е разгледал всички планове на „Икар“. Беше логично да се допусне, че е направил копие, затова отидох в каютата му, отворих вратата и влязох. Вътре изглеждаше точно както я бях оставил, с тази разлика, че Пикс и Пакс сега бяха на средната койка с Иксил и душеха чантата на колана му, където той обикновено държеше лакомства, които те особено много обичаха. Върнах ги на тяхната койка, където нямаше да бъдат смачкани, ако Иксил се обърне в съня си, отворих чантата и им дадох по две от лакомствата, после проверих шкафчето му. Плановите бяха там — няколко листа, навити на руло и завързани. Взех ги, направих отново вратата да не се отключва и се върнах в каютата си.

Най-напред разгледах общия план, като си отбелязах диаметъра на главната сфера, която съставяше предната секция на кораба. Посоченото число беше четиридесет и един точка три шест метра, на което повярвах безрезервно. Размерите на корабите са от критическа важност, когато се определят шахтите за приземяване.

Два от листовите бяха онези, от които най-много се интересувах: схема на средната палуба. Взех молив, обърнах първия лист за малко чисто място и започнах бързо да записвам числата.

Дори при присъщия проблем за наместване главно на правоъгълни пространства в една гигантска сфера различните стаи на „Икар“ бяха странно оформени, а произволно разположените складови модули, апаратура и помпени подстанции и въздушни кондиционери

само увеличаваха бъркотията. Но нямах намерение да се предавам пред някакви си числа, даже и объркани, и се залових за работа.

И накрая всичко си дойде на мястото.

Не беше отговорът, който бях очаквал, и няколко минути след проверката на изчисленията си се заех мълчаливо да проучвам плановете. Бях съвсем сигурен, че двамата с Шерлок най-после сме пред разгадаване на загадката. Сумата от числата излизаше точно, а числата не лъжат.

А може би лъжеха?

На следваща страница беше планът на долната палуба, онази, на която бях в момента. Още няколко минути работа потвърдиха, че тези числа също си пасват точно.

Но това беше само теоретическата част от проекта. Беше време за преминаване към експериментална работа.

Най-удобно би било лазерно измерване, но след случилото се с Иксил бях малко подозрителен към използване на инструменти от механичната работилница на „Икар“. За щастие не се налагаше. Бях видял принтера в компютърната стая на Тера и знаех размера на използваната на него хартия. Сложих листовите на пода и започнах да измервам размерите на каютата с тях. Отне ми малко над двадесет минути и когато свърших, взех два листа и измерих и коридора.

Когато свърших с измерването, числата престанаха да отговарят.

Всяка от вътрешните плочи на корпуса, беше около един квадратен метър и се държеше закрепена с шестнадесет винта. Средният многофункционален космонавтски инструмент всъщност не е подходящ за сваляне на корпусни плочи, но моят беше малко подобър от средния и имаше няколко допълнителни накрайника. Когато стигнах до последните четири винта — тези в ъглите, — бях станал доста сръчен в тази операция. Там спрях достатъчно дълго да извадя фенерчето си и да го оставя на пода, където щеше да ми е подръка; след миг размисъл извадих плазмения си пистолет и го сложих до фенерчето. После отвих последните четири винта и свалих плочата.

И там, едва виждащ се от отразената светлина от каютата ми, видях сивия метал на външния корпус. Не обаче на двадесет сантиметра зад вътрешния корпус, както се предполагаше, а на метър и половина.

Стиснал плазмения пистолет в едната си ръка и фенерчето в другата, внимателно пъгнах глава в отвора и се огледах. Тръби и кабели, и въздуховоди, които нормално минаваха в площта между двата корпуса закрепени здраво към вътрешния корпус, както трябваше да бъде. Останалата част от пространството беше съвсем празна, с изключение на серия подпори, които свързваха двата корпуса. Подпори, които биха осигурили изнурителна, но ефективна гимнастика за всеки, който иска да се движи незабелязано из кораба.

Както и удобна работна платформа, да речем, за някой, който желае да се включи към коаксиалния кабел на някой интерком. И поспециално моя. Светнах наляво, където излизаха съответните проводници, но беше много далеч и ъгълът, под който гледах, бе много малък, за да разбера дали някой не се е включил.

Най-близката подпора в тази посока беше почти на половин метър. Оставих пистолета и фенерчето на пода, приклеках и скочих вътре.

И почувствах как стомахът ми се сви от дезориентация. Хвърлих се настрани и си ударих дясното рамо и крака във външната палуба.

Първата мисъл на вцепенения ми мозък беше, че гравитационният генератор на „Икар“ отново се е повредил, изключвайки се точно в момента, когато съм скочил — въпреки факта, че сега „лежах“ на една страна до външния корпус. Минаха няколко секунди преди мозъкът ми да осъзнае, че фактът, че лежа опрян до външния корпус, означава наличие на гравитационно поле.

Само че това гравитационно поле беше почти под прав ъгъл спрямо онова, което току-що бях напуснал, и изобщо не трябваше да съществува тук.

Бавно и внимателно обърнах глава към посоката „нагоре“, която сега съществуваше в нова координатна система. Там беше моята каюта — на метър над главата ми, с плазмения пистолет и фенерчето, прилепени към онова, което от моята сегашна перспектива беше стена. Още по-внимателно наведох тялото си нагоре от корпуса — очаквах, че магическата прегръдка на гравитацията ще изчезне, ако се отместя от корпуса, и ще ме изпрати на долната страна на „Икар“.

Не трябваше да се тревожа. С изключение на пълната невъзможност на неговия вектор, това поле се държеше повече или по-малко като създадено от нормален корабен гравитационен генератор.

Пресегнах се към моята каюта и понеже бях много внимателен, можах да усетя къде двата гравитационни вектора се сблъскват — на няколко милиметра зад вътрешния корпус. Сега поне знаех каква е аномалията, открита от Пикс и Пакс, когато подскачаха под моята койка, и защо нито те, нито Иксил биха могли да я обяснят.

Това обясняваше и как мистериозният подслушвач-саботьор се беше движил толкова лесно. Нямаше никаква опасност нито се изискваха атлетически скокове; единственото, което бе трябвало да прави, бе да лази като паяк по стената. Взех пистолета и фенерчето си и ги преместих до мен и едва не изпуснах пистолета, когато теглото му неочаквано се промени в ръката ми. Може и да не се изискваше голяма сила да се движиш тук, но човек трябваше да свикне. Пъхнах пистолета в кобура, преместих се внимателно към моя интерком, все още без да смея да повярвам на това, което ставаше.

Надигнах се да погледна отблизо жиците и чух лек стържещ звук.

За момент си помислих, че си въобразявам или че е просто някакъв нормален корабен шум, изкривен от ехото на стаята, в която лежах. Но после шумът се чу отново и разбрах, че съм бил прав.

Някъде близо до мен имаше някой друг.

Изгасих фенерчето, пъхнах го в джоба си и извадих плазмения пистолет. После, не толкова тихо, но все пак колкото можех по-тихо, тръгнах нагоре по извиващия се корпус.

Не беше най-умното нещо, което бях правил през живота си. Но саботьорът явно знаеше как се прави и сигурно имаше по-добра представа от мен за разположението, включително къде са най-добрите места за криене и засада. Освен това вероятно вече се беше аклиматизирал към мястото, докато аз все още бях разстроен от натрапчивото чувство, че всеки момент странната гравитация на кораба ще изчезне и ще се превърна в топка от някаква гигантска игра на билиард. Но в момента единственото, за което можех да мисля, беше, че имам възможност да го хвана, и нямах намерение да пропусна тази възможност.

Забързах покрай корпуса по гръб, но скоро се оказа, че това не е толкова тихо, да не говорим, че бях в поза, която щеше да ме остави с гръб към посоката, в която отивах. Опитах се да премина към стандартно пълзене на ръце и крака, но след два метра реших, че това

също не е добро, тъй като дясната ми ръка беше доста далеч от пистолета, за да мога да стрелям бързо, ако се наложи. Единствената друга възможност, за която можах да се сетя, бе тази, която накрая приех: клекнах и започнах патешки ход, което беше трудно за коленете и крайно унижително, но поне имаше предимството пистолетът и аз да сме в една и съща посока.

Звукът, изглежда, идваше отгоре — терминът „отгоре“ се отнасяше за горната палуба на „Икар“, — затова тръгнах натам. Придвижването беше по-бавно, отколкото очаквах, отчасти поради неудобната стойка и необходимостта да се движа тихо, но също и поради неприятното виене на свят от подскочането на главата ми на местата, където двете гравитационни полета се срещаха приблизително с еднаква сила. Ефектът стана подчертано по-силен, когато преминах средната палуба и продължих към върха на кораба, където ъгълът между гравитационните вектори постепенно се променяше от деветдесет градуса към още по-неприятния от 180 градуса.

Не зная колко продължи това. Не дълго, не повече от петнадесет или двадесет минути. Между болящите ме колене и въртяща се глава и факта, че бях самичък в едно тъмно пространство с човек, който вече беше убивал, чувството ми за време не беше най-добро. На около всеки тридесет секунди се спирах да слушам и напънах всичките си сетива, за да чуя през гърмящия фонен шум и вибрации на кораба къде е той.

При петото или шестото такова спиране разбрах, че онова, което досега бяха звуци от случайно непредпазливо стържене, се превръща в нещо по-постоянно. Непрекъснати стържещи шумове и все пак парадоксално по-тихи.

Той знаеше, че съм тук.

Досега си бях представял, че съм паяк върху стена. Вече обаче бях не паяк, а муха. Муха, прикована от светлина към много бяла стена. Дузина удари на сърцето клечках неподвижен, потях се в тъмнината и се напънах да слушам, като се опитвах да определя дали звуците се движат към мен, или в обратна посока. Последното щеше да означава, че той се опитва да избяга, а първото, че е наумил нещо друго. И ако имаше нещо сигурно, то беше, че нямам право да сбъркам.

В продължение на тази дузина удари на сърцето слушах; и после знаех. Звучите определено се отдалечаваха, вероятно надолу отдясно на мен, макар ехото да ме затрудняваше да определя точно.

Всички причини, поради които не трябваше да тръгвам подир него, отново нахлуха в ума ми. Отново ги отхвърлих. Бях изгубил вече няколко рунда в играта и беше започнало адски да ми писва. Избрах една посока, която теоретически трябваше да се пресече с неговата, и тръгнах да го търся.

До този момент това беше забавено преследване. Сега се превърна в също забавена игра на стражари и апаши. Спирах още често да се ослушвам; но плячката ми правеше същото и променяше посоката. Мисълта за възможна засада упорито се въртеше в ума ми. Досега нашият саботьор с нищо не беше показал, че е въоръжен, но всеки, с когото досега се бях сблъсквал, беше и нямаше никаква причина да очаквам, че онзи, който раздава оръжие така щедро, ще пренебрегне приятеля си на борда на „Икар“.

На няколко пъти ми идеше да ударя вътрешния корпус с дръжката на плазмения пистолет и да се опитам да накарам останалата част от екипажа да помогне в търсенето. Но вече се бях толкова изгубил, че няхах представа дали съм достатъчно близко до някой от другите из кораба, за да има полза от това. И независимо дали някой от тях щеше да ме чуе, онзи можеше да изостави плана за измъкване и да предпочете да ме застреля.

А освен това далече пред мен видях да се появява слаба светлина — отначало не бях сигурен дали не си въобразявам. Първата ми мисъл беше, че при нашите сложни, заплетени скитания сме се върнали към моята каюта и свалената плоча от вътрешния корпус. Но тъкмо когато разбрах, че за това е виновен комбинираният гравитационен вектор, светлината изчезна, придружена от глух метален тътен. Звук, приличащ на този от две парчета метал, удрящи се едно в друго.

Същия звук бях чул от тунела след разговора ми с Никбар и се бях опитвал да разбера какъв е почти два дни.

Продължих натам, но очевидно нямаше никакъв смисъл да бързам. Плячката ми вече се беше скрила в сигурната анонимност на „Икар“. Когато стигнех мястото, където бях видял светлината, ако изобщо можех да го определя, той щеше да е сложил винтовете и то по

нищо нямаше да се отличава от останалите седемнадесет хиляди други вътрешни плочи.

След две минути стигнах там, където според моята преценка беше била светлината. Както очаквах, всички плочи изглеждаха съвсем еднакви и няхах представа къде точно се намирам. За момент ми мина мисълта да си отворя път в стената, но един бегъл поглед беше достатъчен да се убедя, че от тази страна свързващите винтове не могат да се свалят.

А може би имаше друг начин да установя къде се намирам?

Осветих плочите над главата си и загледах тръбите и жиците, докато не намерих онова, което търсех: издайническите метални и коаксиални кабели на интеркома, които изчезваха през вътрешния корпус на половин метър от страната на оцененото от мен положение на люка, през който бе избягала плячката ми.

Бях оставил комплекта инструменти в каютата, но контактният ръб на плазмения ми пистолет можеше да свърши работа и ми трябваша само пет минути да почистя изолацията на част от проводниците. Оставих пистолета настрана и допях двете оголени места.

Нямаше никаква искра — нивото на енергията беше твърде ниско, — но онова, което липсваше на пиротехническата операция като драматичен ефект, беше компенсирано от личното ми удовлетворение. Знаех, че някъде във вътрешността на „Икар“ един прекъсвач е изключил от късото, което бях направил. Оставаше ми единствено да идентифицирам подозрителния интерком. И с него скривалището на саботьора.

Омотах оголените краища, за да останат свързани. На повечето кораби главната противопожарна инсталация щеше да приеме това като пожар и да изпрати алармен сигнал на мостика и в машинната зала. При архаичната система на „Икар“ обаче се съмнявах, че има такава програма. А дори да имаше, нямаше да има начин веригата да се възстанови, докато не се разединят проводниците.

Сега оставаше само проблемът как да намеря обратния път към моята каюта и кутията с прекъсвачи преди противникът ми да се досети какво съм направил и да отстрани късото съединение.

Вече не бях ангажиран с преследване и задачата за ориентиране беше ясна, макар и малко скучна. Светнах с фенерчето и погледнах

накъде е наклонен подът. Това ми показва къде е относителното „надолу“ на кораба и тръгнах натам. По-нататъшните проучвания ми показаха, че съм на южния полюс на сферата. Избрах произволна посока, придвижих се няколко метра по нея, после започнах да обикалям в кръг, докато не видях светлината от моята каюта.

Покрай всичко случило се почти бях забравил да проверя коаксиалния кабел на собствения си интерком за подслушване, което, в края на краищата, беше първоначалната цел на цялото това упражнение. Не че очаквах да намеря нещо, но за пълнота изглеждаше правилно да го направя. Достатъчно беше едно бегло оглеждане, за да открия дали някой наистина се е включвал, или не.

Вмъкнах се в каютата си, като отбелязах любопитния факт, че гравитационното поле, изглежда, ми действа по-силно сега, когато съм изцяло в него, отколкото когато стъпих във външния корпус. Може би беше просто въображение; но от друга страна, това поле беше толкова различно от всичко, което бях преживявал, че бях готов още веднъж да изпитам магията на влиянието му. С него и с екзотичното оръжие на грозниците странната технология започваше да става малко мъчно поносима за вкуса ми.

Завих винтовете, свързващи плочата към корпуса, и след кратък преглед на плановете на Иксил намерих знака на необходимата кутия с прекъсвачи: беше на горната палуба при останалите кабинни на екипажа.

Общата възбуда, предизвикана от нараняването на Иксил, отдавна беше затихнала и на „Икар“ отново беше спокойно. Качих се по стълбата на кърмата до горната палуба и тихо тръгнах по коридора — очаквах някоя врата да се отвори и някой да стреля. Но никой не стреля и стигнах до кутията с прекъсвачите без проблеми. Тя беше вградена в преградата на предния край на коридора с пет други кутии точно зад предната стълба. Беше доста малка — е, при само двадесет и шест интеркомни прекъсвача не трябваше да очаквам да е голяма.

Не бе учудващо, че при прекалено оптимистичната вяра на конструктора на „Икар“ в добрината на неговите колеги никой от кутиите не беше заключена. Отворих търсената. Пантите леко изскърцаха, но не толкова силно, за да се събуди някой от спящите наблизо. С вълнуващо чувство на очакване светнах с фенерчето в кутията.

Според плана на Иксил в кутията имаше двадесет и шест нисковолтови прекъсвача. В момента обаче в нея имаше само двадесет и шест празни гнезда.

Преглътнах една ругатня. При дадените на късо проводници саботьорът не бе могъл да възстанови издайническия прекъсвач. Затова просто бе свалил всичките.

Още една точка в негова полза. Това беше започнало да му става много лош навик.

Затворих кутията. На борда трябваше да има резервни прекъсвачи, но тъй като те не се разваляха, беше много вероятно и да няма. Освен това онзи бе достатъчно умен и вероятно вече беше отишъл в пространството между двата корпуса. Докато намеря резервните прекъсвачи — или намеря комплект други — той несъмнено щеше да е оправил жиците на интеркома, и то така, че да не си личи.

Връщането в каютата ми се стори по-дълго, отколкото идването дотук. Легнах на койката и се замислих. Мислих доста, но това не ме доведе доникъде, така че отидох да проверя какво става на мостика.

Тера все още старателно изпълняваше задълженията си — или отново ги изпълняваше, ако тя беше била между корпусите на „Икар“. Съгласих се да я замествам, докато си вземе нещо за ядене от камбуза, и когато мина покрай мен, погледнах да видя дали има някакви мазни петна по дрехите или някакви остатъчни миризми. Не можах да открия нищо необичайно.

Но по моите дрехи също нямаше никакви петна нито миризми.

Щом тя излезе, направих пълна проверка на мостика оборудване и посока на курса. Тера все още основателно заемаше високо място в моя списък на заподозрени и дори да не беше бърникала в прекъсвачите, нямаше никаква причина един саботьор, който обича да бърника в интеркоми, да не разшири това свое хоби до пожизненоважна апаратура.

Но всичко беше изправно. Отпуснах се уморено на командния стол и загледах хипнотичните трепкания на светлините на дисплея. Тера се върна, казахме си лека нощ и се прибрах в каютата си.

9.

Потоси беше най-многолюдният свят, който бяхме посетили досега, и вече не беше колония, а пълноправен член на архипелага Наджики — група от около тридесет светове, разпръснати на разстояние няколко светлинни години и с маршрути или сфери на влияние поне до три други раси. Това, че други раси търпяха нещо, което можеше да се смята за нахлуване в техни суверенни територии, се дължеше на наджикската дипломация и на уменията да се водят преговори.

Това плюс уникалният дар на наджиките за създаване на богатство и тяхната готовност да споделят това богатство с правителства, които на свой ред бяха достатъчно щедри да им дадат правото на ползване на коридори през своето космическо пространство, бе причината за процъфтяването им. Циниците, разбира се, биха представили нещата по-иначе.

На Потоси имаше пет големи космодрума, в най-големия и най-модерния от които силно доминираше търговският флот на пат. Още щом стигнахме в неговия обсег, се свързах с оператора на космодрума и поисках площадка за кацане на най-отдалеченото място. Знаех, че при някои обстоятелства подобно искане би предизвикало повдигане на вежди или на онова, което наджиките използваха за вежди. Почти монополното положение на пат беше засегнало този район особено силно, като бе създадо почти универсална омраза към тях, и аз знаех, че всеки пристигащ кораб, който не е на пат, сигурно има същото искане. Обаче не само не ни беше дадено исканото място на половин континент настрана, както бяхме поискали, но бяхме насочени точно в центъра на пат.

Пак наредих на екипажа да остане на борда, докато пазарувам. И всички пак никак не бяха доволни от това.

— Не разбираш ситуацията — измърмори Еверет неодобрително. — Според мен, ако просто заведем Шон в здравния център на космодрума и им покажем симптомите...

— Ще ни приберат — завърших вместо него. — И ще трябва да обясняваме на милите наджикки от отдела за борба с наркоманията как така в екипажа ни има пристрастен към борандис. Не забравяй заплахата от похищение. Това не е планета, където трябва да изглеждаме подозрителни.

— Никой няма да се опита да похити кораба от един голям космодрум — измърмори той.

— Сигурно се шегуваш — отвърнах. — С толкова много същества наоколо и никой не познава никого. Идеално място за похищение.

Той стисна устни.

— А какво ще кажеш за себе си? — обади се Тера и посочи боядисаната ми коса, променените ми на цвят очи и няколкото фалшиви белега на бузата ми. — Мислиш, че тази дегизировка ще ти помогне да заблудиш онези, които те търсят?

— Някой трябва да отиде и да потърси наркопласъор напомних й търпеливо. — Съгласна ли си да го направиш вместо мен?

— Просто не искам да те хванат — отсече гневно тя. — Ако стане това, край с всички нас.

— Няма да ме хванат — уверих я. — Дори няма да ме забележат. Снимката, която имат, е стара, а и аз зная с какви хора работят пат. Няма да могат да ме разпознаят с тази коса и очи, повярвай ми.

— Интересно — промърмори Никбар. — Как така някой може да знае начина, по който мислят такива хора?

— Не ми задавайте въпроси, на които не искате да чуete отговорите — предупредих ги строго. Може би малко прекалено строго, но пък времето ни беше ограничено. И освен това наистина нямах желание да отида.

Очевидно нямаше повече въпроси, на които някой да иска да чуе отговорите.

— Значи се разбрахме — казах в настъпилата ледена тишина. — Ревз, извикай обслужващите космодрума да заредят кораба — надявам се този път да можем да напълним резервоарите догоре. Не забравяй, че сега сме „Спящата красавица“. Еверет, наглеждай Шон. Постарай се да кротува, докато се върна.

Еверет отново стисна устни, после каза:

— Ще направя каквото мога.

— Какво да правим с Иксил? — попита Чорт. — Как е той?

— Почива в каютата си — отговорих, умишлено отклонявайки се малко от истината. Ако нашият саботьор още не знаеше за комата, нямах намерение да му го съобщавам. — Не се безпокой, ще се наспи и ще дойде. Ще се върна след два часа.

Тръгнах по рампата с вид на нещастен бездомник, виждащ как последният автобус за приюта заминава. Надявах се, че няма да стоят като истукани, когато дойдат работниците и започне зареждането на резервоарите. Тази гледка би била малко странна.

Транспортните ленти тук бяха подобни на онези на Дорсинд, само че по-добре поддържани и покрити с прозрачни полусферични екрани за защита от атмосферните влияния. В момента такава защита не беше необходима, но ако се съдеше по сгъстяващите се на хоризонта тъмни облаци, вероятно скоро щеше да потрябва.

Самият космодрум беше чист и експедитивен, което не беше изненадващо при непосредственото ръководене на три четвърти от него от пат. Цивилната площ непосредствено до космодрума обаче не беше под техен контрол и вероятно щеше да е толкова тъмна, зловеща и засегната от порока, както всяка друга околност на космодрум в спиралния ръкав. Там щях да намеря пласьори на хапиджам и други форми на нещастие, от които поне една — надявах се — щеше да е борандис.

Проблемът, разбира се, беше да се намери точната карфица в точната копа сено. При нормални обстоятелства това би отнело много време, с каквото в момента не разполагахме нито аз, нито Шон, нито „Икар“. Трябваше да загърбя опасността и скучното търсене и да отида направо при източника.

За щастие, или може би за нещастие, имах телефонния номер на източника.

Екранът светна и се показва същият бандит със счупен нос, който беше на линията на Брат Джон при миналото ми обаждане.

— Да?

— Обажда се Джордан Маккел — казах аз. — Трябва ми информация.

Бръчките около очите му станаха малко по-дълбоки.

— Маккел?

— Да, Маккел — потвърдих, като се насилих да запазя спокойствие. Вече бях изгубил двадесет минути от обещаните два часа — десет минути, докато стигна до сградата на СтаррКомм, и още десет в чакане да се освободи кабина, а нямах интерес да играя в гръцки хор с един от домашните разбойници на Брат Джон. — Дегизиран съм. Трябва ми информация...

— Почакай — прекъсна ме той.

Екранът угасна. Погледнах часовника си и неочаквани ми писна от Брат Джон и неговите злобни, но глуповати хора. Следващият на екрана сигурно щеше да е главорезът с кръгло като месечина лице и с дрехи на касапин — той вече вероятно беше проумял какво е шега и щеше да ми загуби още време да ми изиграе някоя.

Екранът светна. За моя изненада не беше касапинът.

— Здравей, Джордан — каза Брат Джон. Гласът му беше мазен както винаги, но херувимската му усмивка липсваше. — Имаш ли представа какво вълнение предизвикваш в този край на спиралния ръкав?

— Така ли? — попитах.

Хладината, която лъхаше от него, рязко спадна — чак в обхвата под нулата.

— Не се прави на невинен поне пред мен — изръмжа той и цивилизацияното му лустро се пропука като тънка корица лед. — Кораб от Мейма, един измамник превозвач — и пат се мъчат да заловят този кораб. Да не вземеш да ми казваш, че това не си ти?

— Е, аз съм — бързо се съгласих. Беше невъзможно човек да раболепничи както трябва в кабина на СтаррКомм, но доколкото беше възможно това да става с глас, направих всичко, на което бях способен. — Съжالياвам, не исках да стане така. Просто не си дадох сметка какво вълнение всъщност предизвикваме.

Температурата остана непроменена.

— Не обичам вълненията, Маккел — предупреди ме той. Никак не ги обичам. Вълненията привличат вниманието, а аз не го обичам. Ти също не го обичаш.

— Прав сте — съгласих се примирено. — Повярвайте ми, правя всичко възможно да не съм център на внимание.

— И как се опитваш да го правиш? — попита той. — Като казваш, че корабът не е твой и проблемът не е твой... просто се

разграничаваш. Къде си? Ще трябва да те взема.

Наистина беше прав. Във всеки случай поне наполовина. Корабът не беше мой. Но проблемът беше.

— Не мога да направя това — казах и се приготвих да изтърпя още едно гневно избухване. — Подписах договор да летя с кораба. Един беден, но честен превозвач не може да прекъсне договора си по такъв начин. Не и без да продължи да изглежда беден, но честен.

— Кой би могъл да знае? — контрира той. Гласът му беше твърд и студен, но поне не се беше разкрещял. Може би го бях накарал да се замисли.

— Твърде много хора — отговорих аз. — Много хора... някои от тях служители на космодруми... са виждали документите ми. Хора, които може би ще започнат да се чудят как един независим превозвач може да си позволи да наруши договор по такъв начин. Хора, които може би ще започнат да се питат дали този независим превозвач няма друг източник на доходи. — Вдигнах рамене — само кратко трепване. — А ако стане това, аз повече няма да съм много ефективен служител.

Той просто ме гледаше и дишаше тежко, лицето му бе неразгадаемо. Зачудих се дали не съм прекалил. Ако ме освободеше от споразумението, той щеше да изгуби повечето от петстотинте хиляди, които му дължах, но пък организацията на Антониевич вероятно харчеше месечно по толкова само за кламери. Ако, от друга страна, решеше, че съм станал твърде голямо бреме, за да ми има вяра, вероятно щях да изгасна като свещ на открито.

И щеше да бъде върхът на иронията, ако се окажеше, че аз съм този, който го е убедил да направи това.

— Ти се опитваш да ми наложиш тези решения, Джордан — каза той накрая. Гласът му все още беше студен, но мисля, че открих леко затопляне. — Тези свършени факти. Повече не трябва да ги има.

— Да, сър — съгласих се. — Всъщност аз не се опитвам да правя това. Просто нещата се случват прекалено бързо и трябва да импровизирам.

— Повече не искам такива работи, Джордан — повтори той със същия тон. — Ясен ли съм?

— Да, сър — съгласих се отново. — Напълно.

— Добре. Сега кажи за какво ме търсиш?

Внимателно поех дъх.

— Трябва да намеря наркопласьор, сър.

Той примигна, после мигането премина в силно свъсване на вежди.

— Наркопласьор? — повтори той и студенината отново навлезе в арктическа територия. Въпреки цялата мъка, причинявана от неговата търговия с хапиджама, Брат Джон беше пуритан, когато ставаше дума за използване от неговите хора на някакъв наркотик.

— Такъв, който има борандис — бързо поясних. — Един от моя екипаж страда от болестта на Коул и трябва да се лекува с борандис. Нарича се също чакалова ракия.

— Да, зная. — Няколко секунди бездушните му очи гледаха в моите, лицето му все още бе неразгадаемо, но той почти сигурно се питаше дали казвам истината, или просто си измислям. Задържах дъха си и се опитах, доколкото мога, да изглеждам простодушен и честен.

Накрая, за мое облекчение, той вдигна рамене.

— Добре. Къде си?

Отново задишах свободно.

— На Потоси — отговорих. — На космодрума „Каклинт“.

— Свят на наджиките — изсумтя той. — Порядъчни същества, хранещи се с насекоми.

— Да, сър — съгласих се малко изненадан, че ксенофоб като Брат Джон може да направи такъв комплимент на нечовешка раса. Той или наистина изпитваше някакво неохотно уважение към наджиките, или имаше делови интереси в архипелага и наджиките му помагаша да прави пари. Ако трябваше да се обзаложа, бих избрал последното. — Трябва да зная дали организацията има пласьор, който може да ни помогне. И ако има, как да го намеря.

— Има — отвърна Брат Джон, стана и тръгна вдясно. — Един момент.

Екранът трепна. Отново поех дълбоко дъх и неочаквано усетих тежестта на плазмения пистолет под якето си. Дотук всичко изглеждаше обещаващо. Но знаех, че не бива дори за момент да рискувам и да се отпускам. Настроението на Брат Джон беше подчертано променливо и с вече демонстрираното неудоволствие от моето присъствие на „Икар“ той можеше неочаквано да реши, че ако остави един болен член на екипажа да умре, ще е добре или като урок за мен, или като допълнителен натиск да ме накара да се откажа от

цялата работа. Ако нещата тръгнаха в тази посока, трябваше да му напомня, че смъртта на Шон ще стане причина още повече да се вторачат в „Икар“.

Нямаше го дълго. Толкова дълго, че започнах да се чудя дали не е решил, че проблемът му създава по-голямо затруднение, отколкото си заслужава, и че и Шон, и аз сме излишни. И тъкмо когато мислех да затворя телефона и да проверя дали Иксил е излязъл от кома, екранът изведнъж светна.

— Добре — отсече той. — Нашият човек е дрил, казва се Емендо Торск. Върти си бизнеса от уличен щанд за музика на улица Джистр'н Корнър. Твоят болен може да плати, нали?

— Все ще съберем пари — уверих го аз. — Благодаря ви.

— Повече не се обаждай тук, Джордан — тихо каза той. — Не и преди всичко това да свърши. Ясен ли съм?

— Да, сър, съвсем ясен — отвърнах. Ако „Икар“ бъдеше заловен и ако аз бях достатъчно глупав, за да бъда заловен с него, той не искаше да има нищо общо с това. — Благодаря ви, сър.

— Ще говоря с теб, когато всичко това свърши. — Той прекъсна връзката.

Преглътнах и чак сега забелязах колко суха е устата ми. Отношенията ми с Брат Джон ставаха все по-трудни както по причина на неговия характер, така и поради човека, когото представяше. Ако кажа, че някога съм бил истински щастлив в отношенията си с него, ще бъде прекалено меко; но в този момент тихото ми неудоволствие, изглежда, бе преминало в бързо нарастващо отвращение.

А това беше опасно. Не само поради отражението му върху сърцето и душата ми, а и върху стомаха, защото такива като Брат Джон имат силно развито чувство за собственост върху хората, особено към онези, които са близко до тях. Аз едва ли бях близък до него, бях само един незначителен служащ между хиляди, но организацията на Антониевич не беше стигнала дотук, като бе оставяла дори незначителните й служители да бъдат недоволни до степен, при която ръсят безотговорно пари, стоки или тайни. Особено тайни.

Брат Джон вероятно не си правеше илюзии какво ме държи на работа при него; вече бях видял колко хитро направи дългът от половин милион коммарки да виси застрашително над мен до безкрайност. Ако той можеше да проникне зад моята маска и да види

емоциите, които бушуваха под нея, може би щеше да реши, че съм движеща се бомба със закъснител, която трябва да бъде обезвредена.

Но сега няхах друга възможност освен да продължа. Както гласи поговорката, на каквото си бях постлал, на това щях да легна и единственото, което можех да направя, бе да се постарая да се настаня в тази постеля по-комфортно.

За нещастие в момента не можеше да се говори за никакъв комфорт. Бях изтърпял още един разговор с Брат Джон и сега трябваше да свърша онова, което бях отлагал най-малко през последните три свята.

Беше време за мил, дълъг разговор с чичо Артър.

Видеооператорът на чичо Артър беше жена, весела и ако не точно красива, определено хубава. Веднага след намусения оператор на Брат Джон с физиономия, която плачеше за пластична операция, сравнението просто беше невъзможно.

Докато не я погледнеш в очите. Въпреки привлекателността ѝ, въпреки приятната ѝ усмивка и аура на дружелюбност в очите ѝ имаше нещо студено, преценяващо и дори жестоко. Отдавна подозирах, че при определени обстоятелства тя е способна да убие така бързо и ефективно, както всеки от главорезите с ледени сърца на Брат Джон.

Но какво друго можеше да се очаква? В края на краищата тя работеше за чичо Артър.

— Джордан се обажда, Шанън — казах, като прогоних всички подобни мисли от ума си. Трябваше да се приготвя за разговор с чичо Артър. Освен това тя наистина беше хубава. — Свободен ли е?

— Здравей, Джордан — каза тя и усмивката ѝ малко охладня. За разлика от оператора на Брат Джон, тя прие промененото ми лице спокойно, без да трепне. — Ще проверя.

Лъжа, разбира се — тя сигурно бе дала знак на чичо Артър още щом ме беше познала. И ако охладняващата усмивка беше някаква индикация, подозрях, че чичо Артър е или достатъчно заинтересован, или достатъчно раздражен от обаждането ми, така че ще се появи веднага.

И излязох прав. Лицето ѝ изведнъж изчезна от екрана и на негово място се появи друго, по-малко фотогенично. Набръчкано от старост лице, обградено от гъста елегантна сива коса с неочаквана ивица черно по средата и две сини, немигащи очи, вперени в мен над дебелите очила.

Чичо Артър.

Имах достатъчно опит и очаквах първи да вземе думата. Не ме разочарова.

— Предполагам, Джордан — каза той с боботещ глас, който идеално подходеше на брадата и очилата — че имаш някакво добро обяснение за всичко това.

— Да, сър — отвърнах. — Не зная обаче дали ще го намерите за добро, или не.

За момент той само ме гледаше. Лекичко се люшкаше назад-напред. Отдавна бях решил, че очилата му са две трети необходимост заради състоянието на очите и едни трета превземка с допълнителен ефект, че му дават нещо, което той може ловко да използва, като изпраща светлинки в очите на събеседниците си. Сега правеше точно това, макар че през видеоекрана това си беше пълна загуба на време. Вероятно му беше просто подсъзнателен навик.

Той свърши с оглеждането и ме подкани:

— Слушам.

— Натъкнах се на Арно Камерон в една кръчма на Мейма — казах аз. Щеше да иска подробности — чичо Артър винаги искаше подробности, — но сега нямах време за тях. — Беше на зор, трябваше да изпрати кораб до Земята и нямаше екипаж. Попита ме дали бих го пилотирал и аз се съгласих.

— Просто си се натъкнал на него, така ли? — избоботи зловецчо чичо Артър. — И забрави, че ти казах да не правиш нищо с него освен да го следиш?

— Той ме заговори, не обратното — отговорих. — Поканата за дуел за такова нахалство нямаше да е подходяща реакция.

Той повдигна мъртвешкия си поглед няколко градуса нагоре, но може би защото преди малко бях изправен пред погледа на Брат Джон, този на чичо Артър не ми изглеждаше толкова зловец.

— Засега няма да се занимаваме с това — каза той. — Имаш ли обаче представа какъв фурор предизвика с този кораб?

Почти същият въпрос и почти същият тон като този на Брат Джон.

— Нямам — казах аз. — Единственото, което зная със сигурност, е, че агенти на пат раздават листовки със снимката ми из вертепите на

спиралния ръкав и награда от пет хиляди коммарки на онзи, който ме открие.

— Пет хиляди коммарки ли каза? — попита чичо Артър и повдигна вежди.

— Така ми казаха преди няколко часа на Дорсинд — отговорих предпазливо. Чичо Артър имаше артистичен талант, който обикновено използваше при най-тежките моменти. Фактът, че го беше използвал сега, беше лош знак. — Защо, вдигнали ли са мизата?

— Значително. — Той взе един лист и го изправи пред камерата, сякаш да докаже, че не си измисля. — През последните дванадесет часа генералният директор на пат лично е бил в контакт с петнадесет различни правителства по предполагаемия ти маршрут. — Каза го с тъжен тон, както винаги, когато съобщаваше лоши новини. — Те са информирани, че корабът „Икар“ под командването на човек на име Джордан Маккел трябва да бъде незабавно задържан до пристигането на представител на генералния директор и да му бъде предаден.

Полазиха ме тръпки.

— Или иначе?

— Или иначе — добави той със същия тъжен тон — пат ще наложат търговски санкции върху правителствата, които не се подчинят, като строгостта на санкциите ще зависи от вината на правителството за измъкването на „Икар“. Включително до пълно ембарго върху стоки от тези раси.

Той остави листа настрана.

— Както сам каза, мизата е вдигната — тихо каза той. — Какво, за Бога, са изровили хората на Камерон там, Джордан?

— Не зная, сър — признах също толкова тихо. — Но каквото и да е, то е в товарния трюм на „Икар“.

Моментът изискваше продължителна, тежка тишина. Но артистичните импулси на чичо Артър не позволяваха губене на време.

— Тогава най-добре намери начин да научиш какво е каза той.

— Всъщност мисля, че вече го направих — казах аз. — Искам да кажа, че намерих начин. Можете ли да ми дадете списък на персонала на археологическата експедиция?

— Имам го — каза той. — Защо?

— Защото подозирам, че някой от тях е на борда на „Икар“ — отговорих. — Маскиран като член на екипажа.

— Доста невероятно — каза той и като че ли потрепна. — В момента всички са в затвора на Мейма.

Почувствах как подът под краката ми пропада.

— Всичките? Сигурен ли сте?

— Почти. Всички участници са били прибрани за една нощ, дори и екипажът на частния кораб, с който Камерон е пристигнал няколко дни преди да започне всичко това. Единствено Камерон е все още на свобода и властите на Мейма казват, че е само въпрос на време да хванат и него. Нощес го били видели в някаква кръчма, но им се изплъзнал.

— Момент — казах и се намръщих. — Ако вече са хванали цялата група, защо не знаят какъв е товарът? И защо нямат точно описание на кораба? А съм сигурен, че нямат, защото иначе фалшивите документи за идентификация, които бълваме с Иксил, нямаше да ги заблудят.

— Значи използвате фалшиви документи — каза чичо Артър. — Надявах се, че ще се сетите да направите поне това.

— Да, но защо тези документи вървят? — настоях аз, като подминах въпроса дали в казаното от него не се крие обида. — Надявам се няма да ми кажете, че шайка разбойници като пат се гнусят от класическите форми за събиране на информация, нали?

— Всъщност археолозите са все още в ръцете на ихмиситите — каза чичо Артър. — Пат се опитват да ги вземат, но засега ихмиситите се държат. — Той направи гримаса. — Но в този момент едва ли има значение при кого са. Камерон се е погрижил да блокира хипнотично паметта на всеки относно определени страни от дейността на експедицията. Включително, естествено, описание и на „Икар“ и подробности за неговия товар.

Кимнах. Очевидно, разбира се. Не особено етично и вероятно незаконно, но точно в стила на Камерон.

— И единственото, което могат да направят, е да блъснат по стените и да се надяват, че ще могат да ги разбият.

— Сигурен съм, че вече го правят — изсумтя чичо Артър. — Въпросът е как да ти осигуря време.

— Да, сър. — Дотук с моята оформяща се теория, че някой от хората на Камерон се опитва да не ни допусне да надзърнем в трюма

на „Икар“. — За нещастие това е осигурило известно време и на някой друг.

— Обясни.

Набързо му разказах за кутсуза, който ни съпътстваше, откакто бяхме напуснали Мейма. Или всъщност отпреди излитането, ако се броеше невявяването на Камерон на кораба.

— Инцидентът с Чорт и Джоунс може да се смята за случаен — заключих аз. — Но не и с горелката или неизвестния между корпусите. Преследването ни от пат е едно на ръка, обаче това става прекалено много.

— Наистина — каза замислено чичо Артър. — Ти, разбира се, имаш обяснение, нали?

— Имам — потвърдих. — Но не вярвам да ви хареса. Вие казахте, че ихмиситите смятат, че вчера са видели Камерон на Мейма. Доколко са сигурни в това?

— Дотолкова, доколкото изобщо могат да са сигурни — каза той и свъси вежди. — Което ще рече не много. Защо, мислиш ли, че знаеш къде е Камерон?

— Да — казах. — Мисля, че има голяма вероятност да е мъртъв.

Последва ново трепване. Бях прав — това никак не му хареса.

— Обясни.

— Ясно е, че някой не иска да видим товара — започнах аз. — Мисля, че този някой трябва да е от археолозите, но вие току-що ми казахте, че това е невъзможно. Значи е някой друг. Някой, който наистина знае какво има в трюма и който е решил, че ако той е единствен притежател на това знание, то ще му бъде от полза.

— Не би ли могло да е самият Камерон?

— Не виждам как — поклатих глава аз. — Когато отидох на „Икар“, корабът беше заключен с ключалка, програмирана по време, и тя не се отключи, докато не се събра целият екипаж. Разгледах я. Определено беше настроена предния следобед много преди ихмиситите да са изхвърлили всички от космодрума и да са го заключили за през нощта. Нямаше начин Камерон да се е качил на борда преди да вдигнат бариерата, а той определено не се качи след нас.

— И затова мислиш, че е мъртъв?

— Да — отвърнах. — Някой от хората, които той нае в екипажа на „Икар“, или вече е знаел нещо за това, или е бил достатъчно заинтригуван да отведе Камерон в някоя тъмна уличка и да разбере какво точно има на борда.

— За това трябва сериозен натиск.

Точно затова подозирам, че е мъртъв — казах. — Един такъв разпит, който да го накара да говори, завършва или със смърт, или с осакатяване, или с наркозна кома. В двата последни случая ихмиситите или пат сигурно вече щяха да са го намерили. В първия случай... — Не си направих труда да завърша.

— Може би си прав — отрони тежко чичо Артър. — Ти ще откриеш тази личност, нали?

— Ще опитам — обещах. — Ще помогне, ако имам малко повече информация за екипажа.

— Естествено. Имената им?

— Алмонт Никбар, специалист по машини, бивш военнослужещ от Бреговата охрана на Земята. Джоф Шон, електроник. Боледува от Коул, в резултат на което е зависим от борандис. Между другото, можете ли да ми намерите малко борандис?

— Може би. Следващият?

— Хайдън Евррет, медик. Бивш състезател по кикбокс, преди двадесетина години, макар да не зная дали се е състезавал под собствено име, или под чуждо. Чорт, креанец, излиза в открития космос. Друго за него не се знае.

— За креанец не е необходимо да се знае друго.

— Може би — казах. — Все пак бих искал да проверите и него. И накрая Тера, друго име неизвестно. Може би е член на някоя от религиозните секти, които не съобщават пълното си име на непознати, но още не съм я виждал да върши нещо религиозно.

— Религиозната практика на вярващите невинаги е крещяща и очевидна — напомни ми чичо Артър. — Един таен оглед в каютата ѝ за религиозни принадлежности може би ще хвърли повече светлина върху нещата.

— Възнамерявам да огледам каютите на всички при първа възможност — уверих го аз. — Сега описания...

Описах физическите характеристики на всички колкото се може по-бързо — знаех, че всичко се записва.

— След колко време ще можете да ми дадете данни? — попитах, когато свърших.

— След няколко часа — отговори той. — Къде си сега?

— На Потоси, но нямам намерение да оставам тук по-дълго, отколкото трябва — казах аз. — Не зная накъде ще се отправим. Добре ще е, просто за разнообразие, да е някое тихо, спокойно и скришно място.

— Да, трябва да е скришно — подчерта той, погледна настрани и раменете му трепнаха с лекото движение на човек, който чука по клавиатура. — Нещо друго?

— Да — казах. — Изглежда, има нова група участници в играта. — Описах инцидента с грозниците на Ксатру и оръжията, които носеха. — Чували ли сте за тази раса или за такива оръжия?

— Да, и за двете — каза той. Очите му все още бяха встрани от камерата. — Може би си спомняш за слухове относно пропаднала тайна операция преди няколко години, при която едно елитно поделение на земната гвардия със специална задача се опита да открадне данни за двигателя „Галарик“. Оръжията бяха много подобни на използваните срещу теб от типовете, за които говориш.

Въздъгнах.

— Което ще рече, че грозниците са клиентска раса на пат.

— Много вероятно — съгласи се той. — Недей да ми се правиш на изненадан. Сигурно първият им замисъл да хванат „Икар“ е било това да стане без проблеми, чрез техните хора и агенти. И като не са успели, са се обърнали първо към престъпния свят на спиралния ръкав, а сега и към законни правителства.

Помислих си за тримата пат в кръчмата на Мейма. Значи затова се бяха решили да излязат от скривалищата си.

— Все пак ме притеснява, че са се отказали от тихия метод — посочих аз. — Възможно ли е моето справяне с грозниците да ги е уплашило толкова много?

— Съмнявам се — каза той. — По-скоро е било въпрос на нова информация за размера на наградата, която са искали да спечелят.

И тази информация веднага ги беше тласнала към открито и публично преследване. Страхотно.

— Онова място, което ще ни намерите, най-добре наистина да е скришно — казах аз.

— Мога да намеря такава — увери ме той. — Можеш ли с един скок да отидеш на Морш Пон?

Присвих очи.

— При условие, че можем да напуснем Потоси, да — отвърнах предпазливо. Чудех се дали наистина ще изпълни това, което бе обещал.

— Добре — отсече той. — Значи Блу Дистрикт на Морш Пон, в кръчмата „Бейкърс Дозън“. Там ще ти доставя информацията.

— Добре, сър — казах аз. Морш Пон беше на колониалния свят Улко, а улкомалсите, подобно на наджиките, имаха репутацията на големи таланти в създаване на богатство. За разлика от наджиките обаче, улкомалсите много разчитаха на туристическата промишленост и по-специално на по-малко добродетелните членове на цивилизованото общество като цяло. Морш Пон беше убежище на контрабандисти и други криминални типове, много по-лошо от Дорсинд, а Блу Дистрикт беше най-лошият район на планетата.

Което при нормални обстоятелства, при моята връзка с Брат Джон и организацията на Антониевич, би го направило идеално място за моята гибел. За нещастие сегашните обстоятелства бяха далеч от нормални.

— Вярвам, че си спомняте, сър — казах дипломатично, — че пат поканиха целия подземен свят на спиралния ръкав там на чашка?

— Много добре си спомням — отвърна спокойно той. — Ще се погрижа за това. Виж, времето напредна. Трябва да свършваме.

Това беше явно отпращане. Не ми се искаше да бъда отпратен — имаше още няколко аспекта на цялото това споразумение и исках да поспоря още малко. Но когато чичо Артър каже „довиждане“, това означава довиждане. Освен това той беше прав — времето наистина беше напреднало.

— Да, сър — казах, потискайки една въздишка. — Ще държа връзка.

— Непременно — каза той. Екранът изгасна.

Взех си рестото и напуснах кабината. Почти очаквах някой убиец да скочи върху мен в коридора, но ми се размина. Взех една карта на града от етажерката до вратата на главния изход, намерих Джистр'н Корнър и излязох.

Дъждът, който бе заплашвал да завали, вече се лееше — капките отскачаха от земята като топчета. Джистр'н Корнър бе доста далеч, за да вървя пеша, и при този дъжд реших да не чакам обществен транспорт. Това нямаше да хареса на Брат Джон — неговите стандартни нареждания бяха винаги, когато е възможно, да използваме обществен транспорт, за да избягваме официалното връщане по същия маршрут. Но в този случай Брат Джон не беше навън на дъжда. Спрях едно такси, дадох на шофьора адреса, после му казах, че ще има и добър бакшиш, ако ме закара бързо. Едва не паднах на голата пружинена седалка, когато той полетя като космическа совалка.

Както изтичаха парите от ръцете ми напоследък, най-напред за звездна видеовръзка, а сега за такси, добре, че бях освободил от стомарковите банкноти онзи агент на пат на Дорсинд. Докато наблюдавах града, развихрилия се шофьор и ядосаните опръскани пешеходци по тротоара, ми дойде наум, че може би идеята за някаква допълнителна пътническа застраховка също не е лоша. Според моите изчисления по картата от сградата на СтаррКомм до Джистр'н Корнър трябваше да се пътува около двадесет и пет минути. Моят шофьор го взе за малко над петнадесет, вероятно нов рекорд за града, а може би и за цялата планета.

Емендо Торск беше там, както ми бе обещано, застанал пред малко павилионче, приличащо на кабина за душ. Тумбестото му тяло бе скрито зад сложен музикален шкаф, на който свиреше с двете си ръце и с късите хватателни пипала, излизащи от основата на врата му. Двадесетина почитатели на музиката му стояха под дъжда и слушаха.

Казах на шофьора да паркира на една странична уличка, платих му и му заръчах да чака, после се присъединих към тълпата. Не бях предполагал, че толкова много същества на планетата харесват дрилските двугласови химни дори когато са добре изпълнявани, което в дадения случай категорично не беше вярно. Но пък се съмнявах, че някои от тази публика са тук точно заради музиката.

За щастие избраното от Торск парче беше късо и аз мълчаливо благодарих на проливния дъжд за ролята, която беше изиграл за вземане на това решение. Сред неискрени аплодисменти той мина с голяма шапка да събира пожертвования. Бях извършил необходимата подготовка в таксито и когато той размаха шапката пред мен, пузнах три плътно сгънати стомаркови банкноти, увити в хартия с написана на

нея думата „борандис“. Видях, че по-голямата част от публиката направи подобни дарения. Той приключи събирането на дарения и свърши с гърлен лай, който вероятно беше традиционно дрилско „благодаря“ или „довиждане“, после влезе в кабината. Публиката се пръсна във всички посоки — изчезна по улиците или в тъмните входи.

Всички без мен. Вместо да се разкарам, аз заставах директно пред вратата, през която беше влязъл Торск, и зачаках, като се стараех да не обръщам внимание на студените струйки, които си проправяха път под яката и течаха по гърба ми. Не се съмнявах, че той ме вижда идеално отвътре — личност с професията на Торск не можеше да си позволи да не знае какво става навън във всеки един момент. Надявах се, че ще е достатъчно любопитен или раздражен, за да разбере какво искам, преди да стана вир-вода.

Беше и по-любопитен, и по-раздразнен, отколкото очаквах. Стоях там по-малко от минута, когато вратата се отвори и ме изгледаха две големи черни дрилски очи.

— Какво иска? — попита той.

— Иска борандис.

— Чака ред — отговори грубо той.

— Не чака — възразих спокойно. Такъв вид натиск върху него беше рискован, но няхах избор. Стандартната процедура, изглежда, беше да си направиш поръчката и да се върнеш по-късно, вероятно при следващото музикално изпълнение на Торск, а не можех да си позволя да чакам толкова дълго. Особено ако трябваше да изслушам втори концерт. — Иска борандис. Платил.

— Чака ред — повтори той този път още по-грубо. — Или побеснява.

— Аз също побеснява — отговорих му.

Очевидно бях сбъркал, като смятах, че цялата тълпа е изчезнала. Вече се канех да повтора искането си, когато една голяма ръка се стовари върху ми, обърна ме и се озовах пред най-грозното човешко лице, което бях виждал. При това трябваше да вдигна глава, за да го огледам.

— Глух ли си бе, тъпак? — изръмжа той. Дъхът му идеално съответстваше на лицето. — Казаха ти да си чакаш реда.

Несъмнено щеше да има нещо повече към тези мили думи, вероятно нещо от рода на какво ще ми се случи, ако веднага не се разкарам. Но както бях научил много отдавна, е трудно да се говори, когато въздухът ти неочаквано е бил изкаран от къс удар в слънчевия сплит. Наведох се леко настрана, за да избегна челото му, когато той беззвучно се преви на две, изпусвайки в лицето ми една допълнителна доза лош дъх; и тъй като главата му се отмести от зрителната ми линия, видях още трима мъже, щамповани със същата матрица, да пресичат целенасочено улицата и да идват към мен.

Ударих първия още веднъж на същото място, той се сви още малко и половин секунда по-късно насочих плазмения си пистолет над рамото му към тримата. Спряха на място. Държах ги на мушка и в същото време продължавах да удрям специалиста по лош дъх с другата си ръка, за да съм сигурен, че като падне, няма да стане.

Накрая падна, но трябваша няколко удара повече, отколкото предполагах. Определено не исках да съм около него, когато се надигне. Гледах подкреплението още две секунди, после, без да свалям пистолета, нарочно обърнах глава към Торск и тихо казах:

— Искан борандис. Платил.

— Да — каза той. Лицето му беше пепеляво. Очевидно никога не беше виждал някой да се бие с една ръка. — Чака малко.

После изчезна в кабинката си, но не и преди да зърна в големите дрилски очи отразено движение. Обрнах се и видях, че тримата мускетари се опитват да се придвижат. Спряха по-рязко от първия път. Гледахме се над цевта на пистолета.

— Вземете — изсъска Торск и натисна нещо в рамото ми. Обрнах се. Почти очаквах да видя пистолет, но беше музикална касета с лицето и името на Торск и надпис: „Най-доброто от Емендо Торск“ — очевидно със скрит борандис в нея. — Върви — настоя той. — И не се връща.

— Не се връща — съгласих се, взех касетата и я пяхнах във вътрешния си джоб. — Освен ако борандис не добър. Тогава можеш обзаложиш много съжаляваш.

— Борандис добър — изръмжа той. Гледаше ме свирепо.

Повярвах му. Последното нещо, което иска един уличен наркопласьор, е да привлече внимание, а моето изпълнение тук вече

беше нарушило принципите му повече, отколкото му се искаше. Последното нещо, което би искал, беше да се върна разгневен.

Той нямаше начин да знае, че дори да искам, не мога да се върна или че в момента съм по-алергичен към официална проверка от страна на властите от него. Беше се отървал от мен и за него имаше значение само това. Може би дори се беше научил да не наема охрана от спящите по пейките в парка.

Таксито търпеливо ме чакаше, където го бях оставил. Казах на шофьора да кара към бариера 2 на космодрума, най-близката до мястото, където беше „Икар“. С образа на друг голям бакшиш, който вероятно си представи, той потегли като ужилен. Отново се борех за живота си, в ума ми се въртяха неприятни картини на преждевременния ми некролог. На правите отсечки от пътя успях да отворя касетата и да видя, че вътре има петнадесет капсули със син прах. Извадих телефона си и набрах номера на Еверет.

След петото позвъняване, без да получа отговор, започна да ме обхваща твърде познатото чувство, че нещо не е наред. Когато на осмото чух гласа му, чувството се превърна в твърда увереност.

— Да? — промърмори той. Гласът му бе дрезгав, сякаш съм го събудил.

— Маккел се обажда — представих се. — Какво е станало?

— Шон — отговори той с въздишка. — Избяга.

Изведнъж забравих за слалома на водача.

— Къде?

— Не зная как се случи — тъжно каза Еверет. — По някакъв начин се е измъкнал от коланите и...

— Няма значение как го е направил — прекъснах го. — Взаимните обвинения могат да почакаат. Накъде е тръгнал?

— Не зная — призна Еверет. — Никой не го е видял. Сега всички сме навън, търсим го.

— Всички?

— Без Иксил... чукахме на вратата му, но той не отговори, а ключалката на каютата му беше развалена. Корабът е в безопасност... заключихме люка...

Чу се леко изпукване и се включи друг телефон.

— Еверет, аз съм Тера — чу се развълнуваният ѝ глас. — Намерих го.

— Къде? — прекъснах я грубо аз и извадих картата на града.

— Маккел? — попита тя изненадано и дори малко подозрително.

— Да, аз съм — отговорих. — Къде е?

— Пред една галантерия на Уде'н Корнър — каза Тера. — Тормози клиентите.

— Добър начин да направи всичките му проблеми да престанат завинаги — изръмжах аз, докато търсех мястото на картата. Беше близо до бариера 2, закъдето отивах. — Не го изпускай от очи, но се пази да не те види. След две минути идвам и двамата ще го върнем. Еверет, извикай Никбар и Чорт и тримата се върнете на кораба. Подгответе го за отлитане.

— Сега? — възкликна Еверет изненадано. — Какво стана с борандиса?

— Набавих го. Постарайте се да...

— Вече си го набавил!? — учуди се Еверет.

— Когато правя нещо, го правя както трябва — казах може би малко нетърпеливо. — Погрижете се да заредим и да сме готови за излитане щом ние с Тера се върнем с Шон.

— Добре. Ще ви чакаме.

Той изключи. Чу се изпукване.

— Какво става, Тера? — попитах.

— Още е тук — каза тя. — И мисля, че хората започват да се дразнят от делириума му. По-добре да побързаш.

— Спокойно — казах и трепнах, когато пак погледнах как кара таксито. — Трябва да е минало доста време, откакто е излязъл от космодрума. Откога не е на кораба?

— Отпреди час — отговори тя. — Веднага след като ти излезе да...

— Един час?! — възкликнах ядосано. — Един час?! И не се сетихте, че трябва да ми кажете?

— Не искахме да те тревожим — възрази тя, очевидно стресната от неочаквания ми гняв. — Ти трябваше да намериш лекарството...

— Не ме интересува дори ако е трябвало да открадна диаманти от кралска корона — озъбих се. — Щом се е случило такова нещо, вдигате телефона и ми съобщавате. Моя грижа е как ще се отрази това на графика ми. Ясно ли е?

— Ясно — отговори тя унило — никога не я бях чувал да говори така. За момент помислих да я скастрия още малко, после реших, със съжаление, че вината вероятно не е била нейна, и млъкнах. Може би не беше на никого. Иксил щеше да знае какво да направи; но Иксил беше в каютата си в кома и беше болезнено очевидно, че никой от другите няма опит с такова нещо.

Вместо това излях разочарованието си върху отворената карта — сгънах я малко по-силно и повече, отколкото беше необходимо, и я пъгнах в левия джоб на якето си.

— Маккел? — каза Тера. Гласът ѝ бе напрегнат. — Идва една полицейска кола. Червено и синьо със светеща синя лампа отгоре, движи се много бързо.

— Не се безпокой — успокоих я. — Това е такси и аз съм в него. Дай ми знак къде си, моля те.

След една пресечка я видях да стои на бордюра с вдигната ръка — олицетворение на красотата под проливния дъжд с малка прилика с удавен плъх. Оставих две стотачки на шофьора, слязох и бързо дръпнах Тера от бордюра, защото той отново излетя като стрела в пенещата се вода. Може би бях прахосал напразно парите за бакшиш — може би той винаги си караше така.

— Там — каза Тера и посочи другата страна на улицата.

— Виждам го — казах. Като се имаше предвид начинът, но който Шон подскачаше пред входа на магазина и размахваше ръце, трудно можеше да не го видя. Тръгнахме към него.

След всичко досега хващането му беше елементарно — Шон вече не беше в състояние да види нищо от онова, което се случваше около него. Двамата с Тера можехме да отидем до него и с танк, без да ни забележи. Така че просто се приближихме и го хванахме за ръцете. Той се дръпна, но не му беше останала достатъчно сила, и след този единствен опит да се отскубне увисна в ръцете ни и се разтрепера.

Отведохме го в тесния проход между галантерията и съседната сграда, Тера през цялото време му говореше успокоително. Когато се отдалечихме от публиката, доколкото това беше възможно, аз извадих касетата и му подадох една от капсулите с борандис. Той, изглежда, беше затруднен да я преглътне и Тера напълни шепите си с дъждовна вода и му даде да пие.

Ефектът беше доста учудващ. Почти веднага треперенето му започна да намалява и след две минути той изглеждаше почти нормално.

Поне физически.

— Сигурно си загубил доста от скъпоценното си време — изръмжа той и отметна мократа коса от лицето си. Дишаше тежко. — Къде сме все пак, по дяволите? Нали каза, че отиваме на Минтариус. Това не е Минтариус.

— Промяна на плановете — отвърнах кратко и се взрях в очите му. Зениците му, странно разширени, когато го бяхме хванали, сега се бяха свили до нормални размери.

— Тази промяна на плановете можеше да ме убие! — озъби се той. — Помисли ли за това? Това място сигурно е поне с три часа по-далеч от Минтариус.

— Само два — казах аз. Реших, че е достатъчно добре и може да пътува; и дори да не беше, ние заминавахме. Колкото по-скоро го закарахме на „Икар“ и го затворехме, за да не трябва да го слушам, толкова по-добре. Побутнах го да тръгваме.

— За какво е това бързане? — озъби се той и се дръпна. Силите му също се бяха възстановили забележимо. — Току-що пристигнахме. Защо поне веднъж не останем на някоя планета повече от пет минути, а?

— Млъкни и тръгвай — срязва го Тера и го хвана за другата ръка. От изненадата, която се изписа на лицето му, предположих, че е забила нокти в кожата му повече от необходимото. Във всеки случай поне повече от мен; но аз пък бях раздразнен от неговото изчезване едва през последните минути, а Тера беше стояла цял час под дъжда и трябваше да си излее негодуванието.

От гласа ѝ, стискането и онова, което видя на лицето ѝ, Шон очевидно също разбра това, млъкна, както му беше заповядано, и покорно я последва по улицата и през бариерата на космодрума.

Внимателно следях зад нас, както и на транспортните ленти, които минаваха покрай нашата или я пресичаха, но не видях никакви признаци някой да ни следи. Бях си помислил, че Торск може да е съжалил, задето ме е пуснал така лесно, но той очевидно бе сметнал, че сдържаността е по-доброто решение да продължи търговията си, и бе решил да ме остави на мира.

Изглежда, бяхме извън опасност. Имахме борандис, връщахме Шон и никой не ме беше посочил и не беше извикал пат. Ако „Икар“ вече беше зареден с достатъчно гориво, можехме да излетим. Ако работниците все още не се опитваха да разберат как да вкарат маркуча в резервоара на „Икар“, нямаше да има никакви проблеми.

Работниците обаче ги нямаше. Вместо тях ни посрещна група от десет наджикки, облечени в черно-червени туники на митничари.

Чакаха ни.

10.

— О, Господи! — възкликна Шон — Отидохме си!

— Млъкни — срязях го и погледнах отново с надеждата, че не е толкова лошо, колкото си бях помислил.

Беше лошо. Десетимата наджикки стояха и ни чакаха високи и хилави, с космати ръце и крака, които винаги ме караха да мисля за тях като за четирикраки тарантули. Бяха в митнически униформи и ни гледаха с фасетните си очи през леещия се дъжд.

От друга страна, можеше да е и още по-лошо. Митническите служители обикновено не си правят труда да чакат капитана, за да влязат в набелязания кораб. Просто счупват люка, а след това се извиняват за щетите — ако им бъдат поискани извинения. После видях защо все още стоят под дъжда.

Чорт беше застанал на сред рампата точно като покрит с перушина Хораций Коклес, отбраняващ моста. От водата, която се стичаше по него, беше ясно, че стои там от доста време; а от позата му беше ясно, че е готов да стои колкото трябва.

Нормално едно такова препятствие не би спряло никой митничар. Но Чорт не беше нормално препятствие. Той беше креанец, а с креанец, при толкова високо ценените им умения да излизат в открития космос, беше ясно защо наджиките не желяеха да го обидят и да си проправят път със сила. Особено в заключен и очевидно празен кораб.

Само че той не беше празен и за части от секундата се опитах да помисля как да използвам това в наша полза. Ако Тера, Шон и аз можехме да минем небрежно покрай „Икар“, сякаш нямаме нищо общо с него, ако можех да се свържа с Иксил по телефона...

Не бяхме направили и две крачки преди всякакви подобни възможности да ми бяха отнети.

— Ето го! — извика Чорт и ме посочи. — Това е капитанът. Можете да питате него.

Въздъгнах.

— Вие двамата останете назад — промърморих на Тера и Шон и тръгнах към рампата. Наджикът в центъра на групата направи крачка към мен и можах да видя на якичката му отличителните знаци на гокра — еквивалент на старши лейтенант. Очевидно управлението на митницата се отнасяше към случая много сериозно.

— Добър ден, гокра — поздравих го аз, докато шляпах през локвите. — Какво има?

— Вие ли сте капитан на „Спящата красавица?“ — попита той. Тонът му определено беше студен.

— Да — отговорих и за момент си помислих дали Чорт не се е изпуснал и не е казал истинското ми име, но веднага се сетих, че не е. Ако го беше направил — ако наджиките знаеха със сигурност какво имаха тук, — не биха се ограничили с няколко жалки митнически служители. Щяха да докарат армейски батальон плюс местния посланик на пат с неговия щаб, плюс, вероятно, маршируваща военна музика в парадна униформа. — Та какво има?

— Ще отключите люка — каза той и посочи „Икар“, — ще кажете на вашия човек да се отмести и ще ни разрешите да влезем.

— Разбира се — обещах, без да помръдна. — Мога ли да попитам какъв е проблемът?

За момент той, изглежда, не беше склонен да ми каже, но вероятно реши, че няма нищо лошо, ако играе точно по правилата.

— Получихме рапорт, че този кораб извършва нелегална контрабандна дейност — каза той.

Бях вир-вода, но устата ми неочаквано стана суха.

— Контрабандна дейност? — Успях, струва ми се, да го кажа повече изненадано, отколкото виновно.

— Да — каза гократа. — По-точно на борда има недекларирани скъпоценни камъни.

Гледах го, без този път да има нужда да се преструвам на изненадан.

— Скъпоценни камъни? — повторих като ехо. — Това е лудост. Ние не пренасяме никакви скъпоценни камъни.

— Ще кажете ли, моля, на креанеца да се отмести каза наджикът, без да обръща внимание на протеста ми. Не можех да го виня — вероятно чуваше варианти на това обяснение поне по два пъти дневно.

— После ще разпечатите люка и ще ни позволите да влезем. Искам също да видя документите на кораба.

— Разбира се — казах, докато се опитвах да разбера какво все пак става. Историята за някакви скъпоценни камъни беше пълна глупост, разбира се — човек можеше да напълни петдесет кораба с размерите на „Икар“ от дъното до тавана с дритарски опали, без на нито един пат да му трепне окото. Но ако те подозираха, че корабът може да е „Икар“, защо използваша този претекст?

Отговор: не подозираха. Което означаваше, че не знаеха, че това е „Икар“.

Което пък означаваше, че пат не участват в проверката; че тя е чисто наджикска работа, а цялата история със скъпоценните камъни или е смешна бюрократична грешка, или някакво ужасно съвпадение. Бях избрал името „Спящата красавица“ за сегашните документи на кораба, изхождайки от предположението, че малцина в спиралния ръкав биха кръстили корабите си така. Щеше да е върхът на иронията, ако предположението ми не само беше било погрешно, но и бях успял да избира име на наистина контрабандистки кораб.

За нещастие на двигателите и конзолите из кораба имаше набити различни номера, които съществуваха в много списъци из спиралния ръкав. Ако Камерон беше свършил работата както трябва и бе създал история за своя товарен кораб-фантом, тези номера съществуваха в папката на Търговския флот под името „Икар“ и в мига, в който наджиките започнеха да ги проверяват, с нас бе свършено. Ако Камерон не беше внесъл числата, щеше просто да отнеме малко по-дълго време, докато сапуненият мехур се спуска.

Наджиките чакаха.

— Разбира се — казах отново, обърнах се и отидох при Тера и Шон. Имаше само една малка надежда, почиваща на високомерното подхвърляне на Брат Джон за наджиките и моята, надявам се, не толкова цинична интерпретация. — Тъкмо ще влезем на сухо. Моят човек тук... не е много добре.

Някой в групата избоботи басово — наджикски еквивалент на силен смях. Не беше неоснователна реакция, при условие че Шон изглеждаше повече пиян, отколкото болен. Взех това за добър знак. Началниците от управлението на митниците може би вземаха това на сериозно, но очевидно не и всички техни подчинени. Двамата с Тера

преведохме Шон през кордона наджики до рампата, набрах кода на ключалката зад Чорт и люкът се отвори. Без да чакам разрешение от наджика, тръгнах по рампата.

— Продължавай напред — промърморих на Тера и бръкнах в джоба на якето за картата на града. Извадих и писалка и докато минавахме от дъжда навън в укритието на тунела, надрасках нещо на картата.

— Този кораб е с интересна конструкция — коментира гократа зад мен. Беше достатъчно любезен, като ме пусна да вървя пред него в собствения ми кораб, но това не означаваше, че ще ме остави дълго да водя. — Юлпенска изработка, предполагам?

— Всъщност не зная — отговорих. Сега, когато спомена, видях отражение на юлпенската любов към френските извивки в двете сфери на „Икар“. — Аз съм само пилот, не собственик. Не зная нищо за историята му.

— Ясно.

Минахме през тунела и влязохме в главната сфера. Зад горката следваха останалите наджики, след тях мълчаливо вървеше Чорт.

— Но това всъщност няма значение — добавих, извадих от вътрешния си джоб калъфката с документ за самоличност и пъхнах картата на града в нея. — Заповядайте документа ми за самоличност.

Подадох му калъфката и мислено стиснах палци. Дано да не бях сбъркал в предположението си.

Той погледна картата и очите му трепнаха. Плазменият ми пистолет натежа като олово — беше ми съвсем ясно, че откриването на огън на толкова ограничено място срещу десет въоръжени противници е най-бързият начин за самоубийство. До мен Шон, изглежда, беше спрял да диша. Почувствах същото напрежение и в Тера.

А после гократа ми върна калъфката, без дори да погледне самия идентификационен документ, и каза:

— Благодаря ви. Няма да ви отнемем много време.

Излезе вярно. Минаха по коридорите, хвърлиха по едно око на машинната зала и на мостика, небрежно погледнаха товарния трюм, потвърдиха, че няма входен люк, и си направиха копие от фалшивия лиценз на Камерон от Гам за затворен товар. Докато ровеха, се върна Никбар; казах му да облече сухи дрехи и да подготви двигателите за отлитане. В един момент, сякаш сетил се за нещо със закъснение,

гократа ми представи сметка за зареждането — обясни, че я взел от наземния зареждащ персонал, когато дошъл — чакали ме да се върна. Не изглеждаше изненадан, че платих в брой или че в пачката, която му дадох, има пет стотачки повече.

Това беше всичко. Десет минути след като бяха влезли, те излязоха и бързо закрачиха към транспортните ленти.

— Добре, предавам се — промърмори Тера. — Кой е Антониевич и защо няма да е доволен, ако митничарите намерят нещо?

Направих гримаса. Не бях допуснал, че може да е видяла какво пиша на картата.

— Един човек — отвърнах уклончиво. — Има известно влияние из спиралния ръкав.

— Бих казала доста голямо влияние — отбеляза тя. Гледаше ме по начин, който не ми хареса. — Персонално или професионално го познаваш?

— Имал съм работа с неговите хора — отговорих. Някакво движение навън привлече вниманието ми: Еверет, последният член от нашия екипаж, се появи до носа на един от съседните кораби. Шляпаше в локвите и при всяка стъпка големите му крака вдигаха цели фонтани. Изглеждаше като пребит; сигурно се беше изморил от търсенето на Шон. Всъщност не беше чудно, като се имаше предвид, че смяташе себе си виновен за бягството на момчето.

— Идва Еверет — казах на Тера, за да предотвратя понататъшните въпроси, и извадих фалшивата касета. — Кажи му да наmine при Шон и да види дали има нужда от друга доза... това е борандис. Щом се качи на борда, запечатваш люка и отиваш в компютърната зала.

Оставих я и тръгнах към мостика. Чувствах се облекчен и доволен от себе си. Бях прав: неохотното възхищение на Брат Джон от наджиките наистина се основаваше на факта, че организацията на Антониевич можеше да върти бизнес с тях. Очевидно гократа беше свързан с нея и дори само споменаването на името на Антониевич беше достатъчно да ни остави на мира. Все още не знаех защо „Икар“ беше набелязан за проверка, но щом излезехме от космическото пространство на Потоси, това нямаше да има значение.

При условие, че излезехме. Ако гократа прибавеше към обвиненията срещу мен и опит за подкуп, армейският батальон, който бях очаквал преди малко, можеше да се появи всеки момент.

Песимизмът ми се оказа неоснователен. Получихме разрешение да излетим, гравитационните лъчи на космодрума ни повдигнаха плавно и гладко и след няколко минути отново бяхме в космоса. Тъкмо бях извел кораба в хиперкосмоса и извършвах бърза проверка на системите, когато вратата се отвори и влезе Еверет.

— В безопасност ли сме? — попита той.

— В безопасност освен ако корпусът не реши да се разпадне.

Той се намръщи.

— Като имам предвид как вървят нещата, това изобщо не е смешно.

— Прав си — съгласих се. — Извинявай. Как е Шон?

— Възстановява се — каза той. — За щастие обратимите симптоми на болестта започнаха много преди необратимите поражения на наркотика. И самата зависимост от борандис е по-лесно обратима в този момент. В това отношение е почти като скорбут.

— Това е добре — казах аз. — Колко от сегашния проблем е свързано със зависимостта и колко със заболяването?

Той поклати глава.

— Не зная. Двата проблема са преплетени толкова силно, че може да ги разграничи само специалист. На Морш Пон ли отиваме?

— Да — отговорих. — След това малко преживяване тук мислех, че може да е приятно да презаредим някъде, където въобще няма митнически формалности.

— Дано доживеем да излезем оттам — каза той със съмнение. — Чувал съм какви ли не истории за този свят... пиратски банди и контрабандисти, които скитат по улиците и търсят с кого да се заядат.

— Всичко ще е наред — успокоих го с увереност, която самият аз не чувствах. — Няма да е толкова лошо, колкото си мислиш.

— Е, ти си капитанът. Ти имаш власт над живота и смъртта на екипажа и прочие. Като стана дума за това — за екипажа искам да кажа, — не съм виждал Иксил от кацането ни на Потоси.

— Аз също — признах. — Но съм сигурен, че е добре.

— Да — съгласи се неуверено той. — Попитах те, защото се опитах да го видя и не можах да отворя вратата на каютата му.

— Всичко е наред — аз я блокирах, за да има малко спокойствие — уверих го. — Надявам се, че не си си прищипнал пръстите.

— Какво искаш да кажеш? — попита Еверет. — Защо да си прищипвам пръстите? Изобщо не можах да я откряна.

Погледнах го и неочаквано по тялото ми преминаха студени тръпки.

— Не се ли отвори няколко сантиметра и после отново да се затвори?

— Казах ти, дори не помръдна — настоя той. — Помислих, че може би ключалката е заяла...

Не изчаках да чуя повече, скочих и се втурнах по стълбата в коридора. Сърцето ми туптеше като бясно. Стигнах до вратата на Иксил и натиснах бутона за отваряне.

Еверет беше прав. Изобщо не помръдна.

Извадих комплекта инструменти и почнах да развивам винтовете на плочата с бутона. Еверет дойде и попита задъхано:

— Мислиш, че има повреда ли?

— Във всеки случай с вратата нещо не е наред — отвърнах. Мъчех се да говоря спокойно, да не допусна страхът и гневът да проличат в гласа ми. Ако sabotьорът беше идвал, докато Иксил бе лежал безпомощен... но може би контролният чип просто беше изгорял. С леко разтреперани от бързане пръсти свалих капака.

Контролният чип не беше просто изгорял. Изобщо го нямаше. Онова, което беше вътре, беше като удряно с боен чук от горила.

— Какво значи това, по дяволите? — възкликна Еверет.

— Нашият приятел, който опита с горелката, е направил същото с вратата — изръмжах аз, оставих капака на пода и бързо отидох при вратата на моята каюта. Можех да сменя освобождаващия бутон на вратата на Иксил с този от моята врата. — Иди в компютърната зала и кажи на Тера да поеме мостика — извиках през рамо, докато отвивах винтовете.

Докато сваляя бутона и се върна при вратата на Иксил, Еверет дойде с чантата си за първа помощ.

— Може да ни трябва — каза той и я остави на пода. — С какво мога да помогна?

— Дръж това — казах и му подадох повредения бутон. Чантата за първа помощ не можеше да помогне. Нашият sabotьор бе имал

достатъчно време да си свърши работата по това убийство без бързане.
— Какво точно се случи след като Шон се измъкна?

— Ами... — Еверет се почеса по тила. — Някак е минал покрай мен...

— Какво са правили другите? — прекъснах го. — Къде бяха, когато се е случило всичко това?

— Ами... — Той се смути. — Не съм сигурен. Интеркомът все още не работеше, затова трябваше да ги намеря един по един. Чорт беше в каютата си. Никбар беше в машинното отделение, а Тера в механичната работилница.

— А след това?

— Излязохме да видим дали Шон не е в района на кораба. Не беше, затова се разделихме и тръгнахме да го търсим.

— Заедно ли излязохте?

— Без Никбар. Бяха дошли цистерните и той остана да наблюдава зареждането.

Една от жиците на контрола на бравата беше твърде оплетена, за да мога да я свържа правилно. Отрязах я, оголих края и започнах да я свързвам с контакта.

— Чия беше блестящата идея да не ми кажете?

— Моя — каза той притеснено. — Ти си имаше достатъчно работа.

Изръмжах.

— Видя ли някой от другите, докато търсеше навън?

— Не... Пръснахме се в различни посоки — каза той. — Поддържахме връзка по телефона, разбира се.

Което означаваше, че всеки от тях е можел да се върне на „Икар“ и никой от останалите не е бил достатъчно умен да го предвиди.

Най-после оправих жиците и чух тихо жужене. Натиснах бутона и вратата се отвори.

Стаята беше тъмна. Готов за най-лошото, влязох и светнах лампата.

Иксил лежеше на койката, както го бях оставил. Пикс и Пакс бяха до него и се събудиха от светлината. Внимателно пристъпих напред. Не видях следи от насилие върху Иксил, поне не такива, каквито можеха да се видят.

Внезапно той шумно си пое дъх, отвори очи и каза:

— Здравей.

Спрях като закован и казах глупаво:

— Не си мъртъв!

— Мъртъв ли очакваше да ме намериш? — попита той. После огледа стаята, очите му се спряха за момент върху Еверет, който стоеше зад мен, след това се преместиха на пода. — Какви са тези работи?

Обърнах се. На пода до вратата имаше три предмета. Единият беше липсващият контролен чип от вратата; другите два бяха малки стъклени шишенца.

Наведох се и ги вдигнах. В едното имаше кафеникава течност, в другото — бял прах. И двете имаха обезопасени капачки; и двете капачки бяха здраво завинтени.

— Какво е това? — попитах Еверет.

Той се намръщи над етикетите.

— Приндекслоран — отговори той, като вдигна едното шишенце пред очите си. — Широкоспектърен вирусен инхибитор. Другото е кохумет, противопаразитен препарат за люспести или перушинести същества като нашия приятел Чорт. Не разбирам какво правят тук заедно.

— Аз разбирам — каза Иксил замислено, стана и отиде при Еверет. — Ако се смесят и сместа се запали, се получава нещо доста интересно.

Студените тръпки отново се появиха. Познавах този тон на Иксил. Познавах го прекалено добре.

— И какво е то? — подканих го аз.

— Цианид.

— Добре де — казах и се намръщих на дисплеите на мостика. Там нямаше нищо, на което да се мръщя — дисплеите изглеждаха чудесно, — но имах нужда да се мръщя на нещо. — Те са сложени тук, за да ни предупреждават.

— Нас? — попита многозначително Иксил от въртящия се стол срещу мен. Думата прозвуча малко завалено заради огромния сандвич, който се опитваше да напъха в устата си. Каликсирските методи за излизане от кома безспорно бяха добри, но бяха съпроводени с

определена цена. Иксил ядеше вече втория такъв сандвич, а вероятно щеше да унищожи и трети преди гладът му да започне да се уталожва.

— Добре, това е било предупреждение за теб — казах и се намръщих още повече. — Въпросът е кой си е направил труда. Какво ще спечели нашият саботьор, ако размахва червен флаг под носовете ни? Извинявай — под твоя нос.

— Ако е бил саботьорът — каза той, отчупи парченце от сандвича, наведе се и го даде на Пакс. Двата поря бяха на пода: Пакс клечеше така, че да вижда коридора през отворената врата, Пикс обикаляше покрай вътрешния корпус и се ослушваше за всеки подслушвач, който можеше да обикаля наоколо. Двамата с Иксил вече се бяхме постарали интеркомната система по време на или непосредствено след моето търсене на борандис да не може отново да бъде използвана срещу нас. — Може би е бил някой, който се опитва да ни предупреди, че на борда има саботьор.

— Ако е било така, е трябвало да се научи да пише бележки — отсякох аз. — Нека да разгледаме случая от друг ъгъл. Кой друг на борда може да знае за онзи трик с кохумет и другото нещо?

— Приндехлоран — каза той след друга хапка от сандвича. — Трудно е да се каже, за нещастие. Това беше любимо средство на революционерите преди двадесет години заедно с множество други измислици от леснодостъпни химикали и получи достатъчна публичност. Но всъщност никога не стана популярно главно защото изисква или много малка площ за обгазяване, или много химикали.

— И поради факта, че трябва да се запали?

— Определено — съгласи се той. — Като видят ярък жълт пламък да бълва зеленикав облак, повечето хора не чакат да разберат какво може да им стане от пушека.

— Освен ако лицето не е каликс в кома в каюта с размерите на кутия за обувки — заключих с гримаса. — Смяташ ли, че на борда има други толкова удобни за използване химикали?

Иксил преглътна и каза:

— Всичко в лечебницата при достатъчно голяма доза може да е смъртоносно. Ако не изхвърлиш всичко през борда, няма начин да се справим с това.

— Тази идея може и да не е толкова лоша — изръмжах аз. — Започвам да се чудя дали единствената причина да си все още жив не

е, че бягството на Шон е попречило на убиеца да си свърши работата.

— Досегашната ти теория не беше ли, че саботьорът е пуснал Шон, така че всички да хукнат да го гонят извън кораба, а той да се върне и да свърши мръсното си дело?

— Това беше старата ми теория — казах му. — Тази е нова. Той е отворил вратата ти, но после е чул шум на средната палуба и е решил, че е по-добре да намери някое място, където няма да го търсят. Не е искал да го хванат с джобове, пълни с химикали, така че ги е оставил в стаята и се е скрил някъде, но не е имал възможност да се върне.

— И е оставил контролния чип в стаята, така че да не може отново да отвори вратата?

Погледнах го.

— Вярно, това затруднява обяснението на фактите. Елегантността на теорията няма значение.

— Моите извинения — каза Иксил и на лицето му се появи странно изражение. Той остави недоядения сандвич на навигационната маса. — Хрумна ми нещо. Веднага се връщам.

И излезе. Замислих се. Ако някой саботьор бе планирал да се върне, защо беше извадил контролния чип? Да не говорим за повредата на освобождаващия бутон.

Освен ако това не се бе случило след като сме се върнали. Може би се е опитал да се върне рано и е открил, че корабът е обграден от наджикски митничари. Не е имал възможност да действа преди наджиките да се качат на кораба и е трябвало да чака да си отидат, после почнахме подготовката на „Икар“ за полет...

Но защо е счупил бутона в този момент? Какво е спечелил от това?

Освен ако вече не е бил в каютата и е искал да е сигурен, че никой няма да влезе и да му попречи. С непокътнат вътрешен бутон за отваряне е нямал никакъв проблем да излезе, когато пожелае.

Тогава какво беше направил вътре?

Чуха се тежки стъпки и Иксил се появи с нещо, увито в парцал.

— Провери ли Пикс и Пакс, след като се събуди? — попитах го. — Дали не са видели някой вътре?

— Да, проверих. Не са — каза той, седна, сложи нещото в скута си и започна да го развива. — Освен теб, когато си се върнал за плановете на кораба, разбира се. От друга страна, повечето време те са

спали, така че не мога абсолютно да гарантирам, че не е влизал никой друг.

Задънена улица.

— Трябвало е да им наредиш да спят един по един.

— Ако знаех преди да ми се случи, щях да се опитам — иронизира ме той. — Макар че може би нямаше да стане. Инструкции от този род често се губят, когато нямам нервен контакт с тях в продължение на няколко часа и не мога да повтора нарежданията.

Посочих нещото в ръката му.

— Какво е това?

— Експонат А. — Той вдигна един голям гаечен ключ, от тези, които се използват за отвиване на болтовете на двигателни кожуси.

— Какво имаш предвид?

— Погледни внимателно, точно тук — каза той и посочи едно петно приблизително по средата на дръжката с правоъгълно сечение. — Виж черната черта и тази по-бледата до нея.

— Нека да се досетя сам — казах и се облегнах назад. — Следа от гумения ръб на вратата на твоята каюта?

— Браво — каза Иксил, хвана ключа с парцала и го вдигна да го разгледа отблизо. — Тези врати удрят доста силно, когато амортизаторът не се включи. Моето предположение е, че той е натиснал бутона за отваряне, след това, когато вратата се е откряла, е пъхнал ключа в пролуката. И той още се е движел, когато вратата е ударила — оттук и размазаната черта.

— Това е осигурило достатъчна пролука за шишенцата, но не достатъчна да си промуши ръката — посочих аз. — Вероятно затова бяха до вратата. Освен ако не се е надявал някой да ги бутне навътре.

— Това е нямало да му свърши работа — напомни ми Иксил. — Забрави ли, че сместа трябва да се запали?

— Вярно — изръмжах и се отказах от всичко като безнадеждно. Бях сигурен, че някаква съществена информация още ни липсва. И докато не я научехме, единственото, което щяхме да постигнем, като разглеждаме оскъдните данни, беше да се объркваме още повече.

Очевидно Иксил беше стигнал до същото заключение, защото каза:

— Ти предположи, че във всичко това има някакъв смисъл, но ние просто не го знаем. — И започна да увива гаечния ключ.

— Смяташ да провериш за отпечатьци ли?

— Имах такова намерение — призна той. — Като зная състоянието на „Икар“ обаче, подозирам, че ще ни се нанижи да го използваме преди да стигнем до експерт по отпечатьци.

— Като зная състоянието на „Икар“, бих казал, че си прав — съгласих се. — Така че сега какво?

— Мисля да оправя вратата на каютата си — каза той, изщрака с пръсти и взе сандвича си. Двата порадотърчаха, изкатериха се по него и се настаняха на раменете му. — По-скоро на твоята врата, тъй като външният бутон от твоята врата сега е на моята каюта. Мога да взема бутона от празната каюта номер две на горната палуба и да подменя цялата ключалка.

— Ами ако искаме да влезем там?

— За какво? — възрази той съвсем основателно. — Във всеки случай, ако се наложи, винаги можем временно да свалим такъв бутон от някоя от другите каюти.

— Умно — казах. — Действай.

Той излезе, а аз въпреки собственото си решение да не губя време и усилия, запремятах оскъдните данни в ума си. Не стигнах доникъде.

После в коридора чух звук от приближаващи се стъпки. Не бяха на Иксил. Освен това бяха на двама души.

Вероятно беше нещо съвсем невинно, разбира се. Но бях имал достатъчно неприятни изненади за един ден и нямах желание за още. Скръстих ръце на гърдите си, плъзнах дясната под якето, хванах дръжката на плазмения пистолет и се обърнах на въртящия се стол към отворената врата.

Първа беше Тера — крачеше гордо по мостика, сякаш е неин.

— Трябва да говорим с теб — каза отсечено тя. В изражението й нямаше нищо дружелюбно.

Преди да мога да отговоря, зад нея се появи другата половина на „ние“. Никбар, с още по-малко дружелюбен вид. Никакъв добър признак.

— Влизайте — поканих ги спокойно, като пренебрегнах факта, че те вече бяха влезли. — Ревз, не трябваше ли да си в машинната зала?

— Да — отговори той и погледна скръстените ми ръце. Дори да подозираше, че държа пистолета си, не каза нищо. — Помолих Чорт да ме замества няколко минути.

Строго казано, като капитан изобщо да не бъда информиран за това си беше нарушение. Но по време на това пътуване бях доста небрежен относно разписанието на дежурствата и не изглеждаше много смислено да се правя ни шеф точно сега.

— Чудесно. Какво има?

Тера погледна Никбар, който на свой ред погледна към коридора и затвори вратата.

— Можеш да започнеш с малко честност — каза Тера. — Този Антониевич, чието име изплаши митническите инспектори. Кой точно е той?

Беше капан, разбира се. И при някой друг може би щеше да мине. Но Тера не можеше да владее лицевия си нерв и ѝ липсваше достатъчно нахалство, за да успее.

— Вие вече знаете отговора — казах аз. Преместих погледа си върху Никбар. — Или по-скоро ти го знаеш. Виждам, че вече си предал на Тера твоята версия. Защо не ми кажеш и на мен?

— Той е дилър на смърт и нещастие — каза Никбар с тъмен като изражението му глас. — Той купува и продава дрога, оръжия, митнически служители, правителства, човешки животи.

Очите му ме пронизваха.

— И ние искаме да знаем каква точно е твоята връзка с неговата организация.

— Добра реч — похвалих го аз. Печелех време. Още от самото начало знаех, че относително лесното набавяне на борандис за Шон неизбежно ще предизвика интерес как съм успял да го направя. Но не бях очаквал този интерес толкова бързо и дори толкова грубо да се превърне в абсолютно подозрение. Това наистина можеше да бъде много неприятно. — Специално за случая ли я съчини? Или ти е останала от последния кораб, на който си работил и който е имал връзки с Антониевич? Или от онзи преди това, или от още по-предния?

— За какво намекваш? — попита Никбар с неприятно спокойствие в тона, като във въздух пред буря.

— Казвам, че ти и всички на борда на „Икар“ по едно или друго време сте работили за Антониевич — отговорих му аз. — Човек няма

избор, ръката на Антониевич достига до всяко кътче на спиралния ръкав, практически е невъзможно да постъпиш на някоя работа, която да няма нищо общо с него.

— Това не е същото — възрази Тера.

— Значи ако не знаеш за кого работиш, не се брой, така ли? — присмях ѝ се. — Много е хлъзгава почвата под такъв вид морална позиция.

— Като стана дума за хлъзгава почва, още не си ни отговорил на въпроса — намеси се Никбар.

— Тъкмо се канех да отговоря — казах аз. — Просто исках да съм сигурен, че отговорът е в същия контекст. Един от начините, чрез крито Антониевич има дял в много бизнеси, е да купува законен бизнес. Поради монопола в транспорта на пат аз изпаднах в сериозно финансово затруднение. Антониевич ме купи. Край на историята.

— Не е край на историята — каза Никбар. — Всъщност той не е купил бизнеса ти. Тебе е купил.

— Разбира се, че ме е купил — съгласих се с горчива нотка в гласа. — Иксил и аз сме бизнесът.

— Значи си продал душата си — каза презрително Никбар. — За пари.

— Предпочитам да мисля за това като за размяна на моята гордост срещу минимална почтеност — възразих. — Или мислиш, че би било по-почтено да обявя банкрут и да оставя кредиторите си с пръст в уста?

— За какъв размер на дълга става дума? — попита Тера.

— Петстотин хиляди коммарки — отговорих аз. — И нека също да допълня, че опитах всички възможни законни начини да набавя парите преди края да се оставя хората на Антониевич да поръчителстват.

Което не беше съвсем вярно, разбира се. Но не беше нужно повече да размътвам водата.

— И сега какво? — попита тя.

— Какво „сега какво“? — контрирах аз. — Мислите ли, че не искам да изплатя дълга си и да се освободя от него? Антониевич го е правил по-рано и е много добър в това. Както си е подредил работите, ще му бъдем в услуга до около средата на следващото столетие.

— Трябва да има друг начин — настоя тя.

Почувствах как челото ми се набръчкава. За човек, дошъл тук, готов да ме обвини, че съм от изметта на спиралния ръкав, тя изглеждаше прекалено загрижена за моето лично впримчване в тази мрежа. Може би дори подозрително загрижена.

— Например? — попитах.

— Можеш да го предадеш на властите — каза тя. — Да отидеш в полицейското управление или в управлението за борба с наркотиците. Или дори във военното разузнаване на Бреговата охрана на Земята... ако търгува с оръжия, те сигурно също се интересуват от него. Можеш да им предложиш да свидетелствуваш срещу него.

Въздъгнах.

— Ти, изглежда, не разбираш. Виж, Тера, всички полицейски участъци на спиралния ръкав се опитват да хванат Антониевич най-малко от двадесет години. Бреговата охрана на Земята също, доколкото зная. Проблемът не е в липсата на доказателства или на някой глупак, който с риск за живота си да свидетелствува срещу него; проблемът е да се намери. Никой не знае къде е и както вървят нещата, скоро никой няма да научи.

— Но...

— И освен това, ако се раздрънкам, това означава край за мен — прекъснах я. — Той е продал дълга ми на една банка в Оники, а според тамошните закони длъжниците ги чака затвор. Достатъчно е да се внесе жалба срещу мен и ще прекарам следващите тридесет години в отработване на дълга си за петдесет коммарки на ден. Съжалявам, но моите планове са други.

— Например да прекараш същите тридесет години в работа за Антониевич? — посочи многозначително Никбар.

— Вярно, алтернативата понамира свя — съгласих се. — Но по този начин поне няма да върша тежка работа и ще мога да летя.

— Като напълно подчинен на Антониевич контрабандист.

Вдигнах рамене.

— Както казах, алтернативата понамира свя. Ако имате друга, готов съм да я изслушам.

— Какво ще кажеш, ако можеш да намериш някой да ти плати дълга? — попита Тера.

— Кой например? — попитах. — Ако банките по-рано не са ми вярвали, сигурно няма да ми повярват и сега. Ако никой от двамата ви

няма в наличност половин милион, това е немислимо.

Ъгълчето на устата ѝ трепна.

— Звучи така, сякаш вече си се предал.

— Просто гледам трезво на реалностите. — Повдигнах вежди. — Въпросът е вие двамата готови ли сте да направите същото?

И двамата се намръщиха.

— Какво искаш да кажеш? — попита Тера.

— Искам да кажа, че трябва да решите дали искате да се издигнете над дребнавите си скрупули и да летите с мен — казах аз. Знаех, че поемам риск, като поставям въпроса по такъв начин. Но малък — в края на краищата те бяха дошли преди всичко да се конфронтират с мен. Освен това, ако те можеха да са резки, аз също можех.

А Тера наистина можеше да е остра.

— Мисля, че се свежда до въпроса дали ще ти се разреши да летиш с нас — отвърна тя.

— Страхувам се, че въпросът не стои така — поклатих глава аз. — Аз съм пилотът, нает за този полет от Бородин. Никой няма положение или ранг да ме смени.

— При дадените обстоятелства се съмнявам, че ще имаш нахалството да направиш оплакване — посочи Никбар.

— О, може би не ми липсва нахалство — отвърнах. — Но няма да го направя главно защото с това нищо не би могло да се спечели. Ако не бях аз, вие и „Икар“ вече да сте изчезнали, отвлечени от похитителите, за които ви казах.

— Ако приемем, че в тази история има някаква истина — присмя се Тера.

— Защо да съчинявам такова нещо?

— Може би се надяваш да ни изплашиш, за да напуснем кораба — каза тя. — Може би си наел друг екипаж, готов да заеме местата ни, както беше готов с Иксил, когато бе убит Джоунс. Може би ти си истинският похитител.

— Тогава защо не докарах мой екипаж, когато бяхме на Дорсинд и вие обикаляхте да събирате впечатления? — контрирах аз. — Защо изобщо да съчинявам някаква история?

— И не знаеш кои са онези похитители? — попита Никбар.

— Зная само, че са много добре организирани — казах. — И че поради някаква причина мислят, че искат да отвлекат „Икар“.

— Мислят, че искат да го отвлекат?

— Е, не мога да видя друга причина, поради която да ни преследват така упорито — казах аз. — Товар, който е преминал през строгия митнически контрол на Гам, не може да представлява голяма ценност. Може би искат самия кораб, макар че лично аз намирам това за още по-неправдоподобно.

Погледнах отново Тера.

— Но каквато и да е причината, всичко се свежда до това, че вие сте свързани с мен. Опитайте се отгук нататък да намерите пилот, с когото да ме замените, и няма да знаете дали няма да е някой от самите похитители, или нает от тях за случая. Във всеки случай не и преди да е станало много късно. Забелязахте ли, че на никоя от вашите каюти няма ключалка?

Те се спогледаха. Нещастни погледи; погледи на хора, попаднали в клопка. Но те бяха измамени и го знаеха. В момента единствените хора, на които можеха да се доверят, вече бяха на борда на „Икар“. И беше сигурно, че никой от тях не можеше да се освободи от кошмара за механика.

— Лъжеш се, ако очакваш това да ни накара да имаме по-голямо доверие в теб — каза Никбар. — Откъде да знаем, че не протакаш с надежда да направиш по-добра сделка?

— А аз откъде да зная, че саботьорът не си ти? Или Тера, или някой от другите? Отговор: не зная. Ако имаше по-добри шансове, щях да ги използвам. Но няма. Не тук и не сега.

— Тогава защо те интересува какво ще стане с „Икар“? — настоя Никбар. — Или с някой от нас?

Погледнах го право в очите.

— Защото съм подписал договор да откарам този кораб на Земята. И възнамерявам да го направя.

— А как можем да ти вярваме?

Въздъгнах. Писваше ми от цялата тази тъпа игра.

— Вярвайте каквото си искате — казах му. — Но ако и когато пристигнем на Земята, искам да ми се извините.

Ще бъде пресилено, ако кажа, че той се усмихна. Но част от заплахата изчезна от лицето му. Помислих бегло за предишната му

кариера в Бреговата охрана, кариера, която не бе го обучила как да разбира хората.

— Ще го запомня — обеща той.

— Може би дори ще очаквам малко сервилност — предупредих го и се обърнах към Тера. — Ти какво ще кажеш? Желаш ли да работиш още малко с контрабандист, или на следващия космодрум ще напуснеш кораба?

Мислех, че думите или най-малко тонът ще предизвикат поредна реакция на лицевия ѝ мускул. Но тя ме гледаше спокойно, кестенявите ѝ очи изразяваха повече съжаление, отколкото омраза.

— Ще остана — заяви тя. — Аз също съм подписала договор.

— Добре — казах. — Значи отново всички сме едно голямо щастливо семейство. Колко хубаво. Ревз, мисля, че ти си още на служба?

— Засега ще остана на кораба, Маккел — каза тихо той. — Но помни какво ти казах. Ако открия, че превозваме наркотици или оръжия, напускам.

Кимнах и обещах:

— Ще го запомня.

Никбар ме погледна, после натисна бутона за освобождаване на вратата, тя се отвори и той изчезна в коридора.

Тера го последва, но спря на входа.

— Ти не си в клопка, Джордан — тихо каза тя. Тихо, сериозно и идеалистично като при начин за измъкване. Изобщо една комбинация, която мразех. На нея, много странно, това, изглежда, доста ѝ подходеше. — Трябва да има изход. Просто трябва достатъчно много да искаш, за да го намериш.

— Някога го вярвах — отговорих. — Мислех, че има бързо и просто решение на всеки проблем.

— Не казвах, че решението ще бъде бързо или просто контролира нетърпеливо тя, нивото на идеализъм падна, но сериозността нарасна, за да има някаква разлика. — Просто казах, че има решение, ако наистина го желаш.

— Ще го запомня — обещах и на нея. — А ти може би ще се опиташ да си спомниш, че сигурността, гарантирана от работата, е адски по-добра от гладната диета, на която тези дни са подложени всички освен пат. Лесно е на компютърен специалист като теб... ти не

трябва да летиш на космически кораби; навсякъде има компютри. Но аз не мога да летя върху счетоводното бюро на някоя фирма, нали?

— Предполагам въпросът е доколко сигурността е от значение за теб — каза тя. — В сравнение с, да речем, самоуважението. — Тя се обърна към вратата и излезе.

— Между другото, Тера? — казах аз.

Почти неохотно, вероятно раздразнена, че провалих драматичното ѝ излизане, тя спря.

— Да?

— Еверет ми каза, че си била в механичната работилница, когато дошъл да съобщи на всички за бягството на Шон — казах аз. — Какво си правила там?

Тя ме погледна хладно.

— Търсех комплект часовникарски отвертки. Един от дисплеите се държеше странно и мислех, че може би се нуждае от някаква настройка.

— Благодаря — казах аз.

— Няма защо — отвърна тя, обърна се и си тръгна.

Гледах как вратата се плъзна и се затвори зад нея, изчаках една минута тя и Никбар да излязат от коридора, после отидох и отворих вратата. Обичам уединението, но ако някой имаше намерение да се разхожда по средната палуба, исках да чуя приближаването му.

Върнах се на стола и възстанових заниманието си да се мръщя на дисплеите. Тера и Никбар поне имаха смелостта да изразят съмненията си към мен. Колко ли от останалите имаха същите мисли, само че не искаха открита конфронтация?

Не държах да съм популярен. Е, държах толкова, колкото и всеки друг човек, но отдавна се бях примирил с разбирането, че малко хора ще ме харесват. Съдбоносният въпрос сега обаче беше не популярност, а доверие и подчинение. Ако изобщо имаше някаква възможност за измъкване от примката на пат, тя щеше да изисква съвместна работа.

На всички. Включително и на загадъчния саботьор.

Щеше безкрайно много да помогне, ако можех да разбера какво точно целеше той. Но макар от трите или четири инцидента да бях могъл да си изградя една полезна теория, тя просто не действаше. Ако някой знаеше какво има в товарния трюм на „Икар“ и ако то беше толкова ценно, колкото мислехме всички, защо този някой не ни беше

предал на пат или на полицията на Потоси и не бе поискал наградата? Или донесението до наджикската митница беше неуспешен опит да се направи това? И как нападенията срещу Джоунс и Иксил се връзваха с всичко?

Изведнъж се сетих за онова, което бях казал преди минути на Никбар за възможността похитителите да са наели пилоти и се стреснах — те сигурно имаха достатъчно пари и аз бях единствената личност на борда, която познавах. Един добре платен стрелец можеше завинаги да ме извади от играта и с това за останалите да стане жизненоважно намирането на нов пилот.

И ако пат размахваха много пари пред пилоти на кораби, защо да не правят същото и пред корабни механици? Нашият местен саботьор, независимо какви бяха скритите му таланти, вероятно не можеше самичък да пилотира кораб от този клас. Но двама толкова талантиливи сигурно щяха да успеят.

И ако този втори човек също бе механик, тогава най-простият начин да се вземе на борда на кораба беше да се направи пробив в онази пролука. Нашият саботьор беше успял да елиминира Джоунс; но аз вече бях намерил Иксил да запълни тази празнота. Беше ли заплахата за отравяне с цианид опит за сплашване на Иксил, за да напусне?

Ако беше така, неизвестният щеше горчиво да се разочарова. Каликсириите по принцип не се плашат лесно, а Иксил беше още по-труден.

Кое то за нещастие все още оставяше без отговор въпроса защо „Икар“ вече не е в ръцете на пат; може би беше време да си отговоря и на този въпрос. Чичо Артър беше казал, че генералният директор на пат разговаря лично с различните правителства по нашия маршрут; но ако всъщност той не говореше за цялото правителство на пат? Винаги бях приемал, че пат са достатъчно единни поне що се отнася до отношенията им с други заинтересовани раси. А ако не беше така?

В такъв случай нашият саботьор може би не ни беше предал на пат просто защото още не бе попаднал на подходящия пат, на когото да ни предаде. Може би митническият инцидент на Потоси всъщност беше опит да се обърне вниманието на някой, само че съобщението не е било прието навреме? Или моят ход с името на Антониевич ни беше

спасил от беда и бяхме излетели от планетата по-бързо, отколкото някой бе очаквал?

Знаех, че няма надежда възможните комбинации за положението да се разнищят без по-подробна информация за пат, каквато не се надявах да получа скоро. Заедно с това предположение дойде една неочаквана възможност. Освен ако нашият саботьор не беше нает на космодрума на Мейма — което изглеждаше невероятно, — това означаваше, че той трябва да е имал връзки с пат отпреди това. Връзки, които, ако бях късметлия, щяха да се появят в сведенията, които чичо Артър беше обещал да ми даде при следващата спирка.

Погледнах отново дисплеите. Въпреки допълнителните разходи за гориво скоростта не се беше повишила много. Изведнъж ми се дощя да съм на Морш Пон.

11.

Полетът от Потоси до Морш Пон продължи осемдесет и четири часа, които преминаха и по-гладко, и по-неприятно, отколкото очаквах. Спиряхме само два пъти, за да може Чорт да поправи още гънки на корпуса, което, предвид рисковата конструкция на „Икар“, съвсем не беше толкова лошо. Може би сферичната конструкция на главния корпус, колкото и неуместна да беше, всъщност издържаше по-добре на налягането на хиперкосмоса от източените, изящни линии, каквито имаха повечето космически кораби. А може би цялото ни щастие беше еднопосочно прехвърлено върху нашия корпус.

Нямаше повече опити за саботаж, най-малкото не такива, които да са забележими, но имахме много други проблеми. Дозите борандис извадиха Шон от критичното състояние и го спасиха от трайни нервни поражения поне временно. За нещастие той вече бе отишъл твърде далеч, което изискваше повече от нормалното количество лекарства, за да се стабилизира. Еверет смяташе, че ще е добре до Морш Пон и може би дори до следващата ни спирка, но се налагаше по-скоро, отколкото се надявах, да набавим нови дози.

Архаичният ни компютър беше друг проблем, който също си показва рогата. Проблемът, за който беше споменала Тера с нейния дисплей, се оказа много по-сложен от обикновена настройка. Щом отвори кутията, и той стана ясен: тънки слоеве почти микроскопичен прах, прах, който просто имаше достатъчна електрическа проводимост, за да създава разнообразни поразии, когато охлаждащите вентилатори го издухваха върху различни платки и компоненти.

Беше също толкова очевидно, поне за Иксил и за мен, как се е случило. Пъхнат в някоя от долните каюти на Мейма, докато техниците на Камерон бяха потягали „Икар“, компютърът бе имал прекрасна възможност да събере прах през различните отвори. Но, разбира се, никой друг от нашия екипаж не знаеше историята на кораба, а потокът от въпроси и оплаквания — по-голяма част от последните от Шон въпреки твърдението, че лекарството го правело

мил и кротък — от известно време бяха доста намалели. Иксил понесе бремето от това, тъй като прекара почти седемдесет часа с Тера и Шон, помагайки им да разглобят компютърната система, да я почистят основно и отново да я сглобят.

Това само по себе си имаше както плюсове, така и минуси за моето душевно равновесие. Плюсове, защото Иксил, затворен с Шон и Тера, означаваше, че никой от тях няма да се промъква около дюзи на горелки или да се включва в интеркоми; минуси, защото през същите тези седемдесет часа бях лишен от помощта на Иксил за всичко, което можеше да се наложи да върша.

Което означаваше, че по времето, когато щяхме да имаме възможност да изпратим Пикс и Пакс между двата корпуса за подробно изследване, там вече нямаше да има нищо, което да могат да намерят. Никакви отпечатъци, които можеше да е имало преди множеството вибрации да са ги заличили; никакъв евентуално забравен инструмент; никакви следи от дадени на късо линии на интерком — вече сигурно бяха оправени, и то така, че да не личи. Почти единственото, което поровете можеха да намерят, беше странният факт, че външният корпус се усеща, мирише или има вкус на нещо, каквото не са срещали. Това сигурно не беше стандартен метал за корпус. По едно време фактически и аз се чудех дали митничарите на Потоси не са били далеч от истината — че Камерон контрабандира злато или иридий, или някой друг скъпоценен метал, прикован към вътрешния корпус. Но това изглеждаше и много сложно, и много малко за човек с репутацията и ресурсите на Камерон. Освен това не подсказваше нищо за нарастващия натрапчив интерес на пат към нас.

Възползвах се от ангажираността на Тера и Шон с компютъра и проверих каютите им, но и проверките не дадоха резултат. В никоя нямаше таен склад със скрити оръжия, глини кодови патиански книги или инструкции как се извършва саботаж на космически кораб. От друга страна, в каютата на Тера не намерих нищо, което да потвърждава, че тя е член на някоя от онези религиозни секти, чиито членове казват само първото си име. Може би беше просто предпазлива и не желаше да казва цялото си име на непознати.

Моралният дух на екипажа не беше много висок. Тайните опасения на Еверет, че отиваме на кочина като Морш Пон, не останаха

дълго тайни и около два часа след тръгването открих, че Шон и Тера провеждат кампания срещу мен да намеря някое друго място за зареждане. Никбар и Чорт не се присъединиха към агитката, но за Никбар имах подозрението, че се чуди дали не съм избрал Морш Пон преднамерено, за да не може Тера да намери човек, заслужаващ по-голямо доверие от мен, с когото да ме замени.

Накратко, минаха три и половина тежки дни на разочарование за всички. И с Морш Пон пред нас не очаквах нищо по-добро.

Късно следобед минахме над главната колония откъм запад и час след залез бяхме над Блу Дистрикт, нашата цел. Пристигаше единствено нашият кораб, макар да бях видял няколко други да излитат — всичките вероятно с фалшиви идентификационни документи като нашите. Съобщих на контролния център определения космодрум, получих координатите и приземих „Икар“ в тъмнината.

Извиках екип за зареждане и тръгнах към кърмата. Входният люк не беше отворен — очевидно всички бяха решили, че аз трябва да имам честта да бъда пръв, в случай че има изстрели. Сложих плазмения си пистолет в кобура — с изключение на Никбар никой друг не знаеше за оръжието и не изпитвах потребност да им съобщавам, — набрах кода и зачаках напрегнато. Люкът тежко се отвори. Този космодрум нямаше удобни вдлъбнати рами за приземяване, на каквито се бяхме радвали при последните ни две спирания, в резултат на което гледах над околния пейзаж от десет метра височина.

Никога не бях кацал на Морш Пон, но не можех да си представя, че гледката от тази височина е по-добра, отколкото отдолу. Дори на слабата улична светлина кръчмите, приютите за нощуване на бездомни и различните други вертепи, които изпълваха пространствата между различните групи площадки за приземяване, изглеждаха мрачни и недружелюбни. Повечето от сградите бяха неосветени, което им придаваше още по-мрачен вид. Пред нас имаше празен парцел, който приличаше на плешиво място сред неравните редици на сградите наоколо. В небето се виждаха няколко звезди, но дори и те изглеждаха унили, сякаш не искаха да гледат Блу Дистрикт.

— Интересно — промърмори Иксил зад мен. — Защо няма никого?

Намръщих се и погледнах сцената с нови очи. Беше прав. Вече бях забелязал тъмните сгради и празните площадки за приземяване

директно пред мен; сега видях, че никоя от най-близките площадки не е заета. В далечината съгледах нещо, което може би бяха извитите корпуси на два кораба, а на двеста метра вдясно имаше една кръчма с осветен вход. Но това беше всичко. Фактически никакви кораби, никакви отворени магазини, никакви транспортни средства, с изключение на зареждащата цистерна, която идваше към нас, и въобще никакви пешеходци. Сякаш бяхме кацнали в някой призрачен град.

— Хей, Еверет, ти нали каза, че това място гъмжало от убийци и пирати — извика обвиняващо Шон. — Къде са?

— Не зная — отговори Еверет зад мен. — Има нещо лошо. Нещо много лошо.

— От контролната кула споменаха ли нещо, когато се обади? — попита Никбар. — Болест, чума, карантина... изобщо нещо?

— Нито дума — казах аз, загледан в единствената осветена кръчма. Бяхме много далеч, за да мога да прочета фирмата, но доколкото познавах чичо Артър, бях готов да се обзаложа, че е „Бейкърс Дозън“ — мястото, което беше споменал в последния ни разговор. — Може би там ще могат да ни кажат нещо — предположих и посочих. — Някой да иска да дойде на разходка?

— Не и аз — каза твърдо Еверет. — Ако има някаква болест, не искам да я лепна.

— Законът изисква контролната кула да предупреждава пристигащите кораби за опасности за здравето.

— Това е Морш Пон. Тук сборниците със закони се използват за други цели — контрира Еверет. — Благодаря, но аз оставам тук.

— Аз също — присъедини се Шон.

— Аз идвам с теб — каза Тера. — Имам нужда да изляза за малко от кораба.

— Включи и мен — добави Никбар.

— Разбира се — казах, без ни най-малко да се изненадам от желанието им. Нито Тера, нито Никбар се тревожеха толкова от микробите, колкото да не се измъкна и да не направя нещо, което те не одобряват. — Чорт? Иксил?

— И аз ще дойда — съгласи се Чорт. — В кръчмата може би ще мога да си купя бутилка компри.

— Може би — съгласих се и се зачудих какво ли е компри. Вероятно някаква креанска напитка. — Ами ти, Иксил?

— Искам първо да видя, че корабът се зарежда — отговори той.
— Ще ви настигна.

— Добре — казах, като се престорих, че му вярвам, и заслизах по стълбата. Най-вероятно той нямаше да се присъедини към нас; щеше да остане на кораба и да наблюдава Еверет и Шон като ястреб с лице на игуана. — Няма да се бавим.

Разходката по безлюдните улици беше зловеща, стъпките ни кънтяха неестествено силно в тъмнината. Оглеждах всеки вход и уличка, покрай които минавахме, като очаквах да видя човешки или другопланетни фигури да дебнат в тъмнината. Но входовете и уличките бяха пусти.

Стигнахме до кръчмата без проблеми и установихме, че наистина е „Бейкърс Дозън“. Отворих вратата и погледнах вътре.

Беше доста обширно, недостатъчно осветено, но иначе изненадващо уютно — с тежки дървени маси и столове, традиционен дървен бар земен стил по цялата дължина на лявата стена и дори вдълбано в пода огнище в средата на помещението — не беше запалено. Посетителите бяха малко: десетина отпуснати на вид другопланетяни, банда пирати около три маси близо до бара; две млади жени, седнали на една маса близо до дясната стена; и три облечени в наметала закачулени фигури, навели глави над една маса в ъгъла в дъното. Това беше всичко. Зад бара косматото улкомалско лице гледаше навъсено студеното огнище. Когато влязохме, барманът вдигна глава и костеливите му бузи леко почервеняха от изненада.

— Значи вие сте от кораба, за който чух, че е пристигнал — каза той и се изправи. — Добре дошли, добре дошли.

— Благодаря — казах и огледах другите клиенти. Пиратите ни погледнаха, когато влязохме, но след бърза преценка отново наведеха глави към напитките си. Двете жени все още ни гледаха. Тримата с наметалата в дъното не си направиха труда дори да вдигнат глави. Може би вече бяха достатъчно пияни, за да ги интересува, макар че липсваха празни чаши, традиционно свързвани с напиване до такава степен. От друга страна, видях, че на никоя от масите няма селектори на меню, което означаваше, че барманът е същевременно и сервитьор, а от това, което се виждаше, сигурно не беше много зает да поддържа помещението подредено.

— Още ли сервирате?

— Какъв смисъл? — въздъхна той. — Всички вече избягаха.

— От какво са избягали? — попита Тера зад мен.

Барманът отново въздъхна.

— От балтий — каза той с тон, който беше едновременно гневен и примирен. — Късно следобед получихме съобщение, че готвят набег за спреймаркер.

— За какво? — попита Тера.

— Това е пример на балтийския закон за виновен за съучастничество — каза Чорт, докато отивахме към една маса близко до вратата, настрана от другите посетители. Избрах стол така, че да мога да наблюдавам входа и поне с периферното си зрение да държа под око другите клиенти. Никбар седна от лявата ми страна, с което пиратите бяха право в зрителната му линия, а Тера седна отдясно, откъдето не можеше да вижда много, с изключение на вратата и мен. Ако двамата съзнателно бяха намислили да ме държат в клопка, не биха могли да изберат по-добри места.

— Според балтийския закон общуването с личности, известни като престъпници, също е престъпление — продължи Чорт и се отпусна внимателно на останалия свободен стол.

— Много си запознат — похвали го барманът. — Репутацията на Морш Пон е напълно неоправдана, уверявам ви, но те периодично идват и пръскат със спрей багрило корабите на нашите площадки за кацане. Всеки такъв кораб, който влиза в космодрум, стопанисван от балтий, веднага се задържа и проверява, а екипажът се арестува и подлага на разпит.

— Разбирам защо това не се харесва на клиентите ви — съгласих се и кимнах към бандата пирати. — Те още ли не са получили съобщението?

— Капитанът им ми каза, че те не се страхували от балтий — отвърна барманът тихо и погледна към тях. — Друг член на екипажа обаче сподели, че планирали скоро да сменят покривните плочи на корпуса на кораба си.

Той посочи седящите на другите маси.

— Колкото до жените, те работят в един частен пансион, „Шик Плейс“. Джентълмените в дъното пък са толкова пияни, че не могат да си тръгнат.

Той наведе глава към мен.

— А каква е вашата история?

Намръщих се.

— Какво имаш предвид?

— Ами идвате тук въпреки че се говори за предстоящ набег.

— Което ние очевидно не сме знаели, нали? — обясних аз.

— Когато пристигнахте, нямаше ли други кораби, които да напускат? — контрира барманът. — Някой все пак трябва да си е отивал. Някой ли не ви предупреди?

— Да, имаше други кораби, които заминаваха — казах малко нетърпеливо, защото в главата ми забръмча предупредителен звънец. Никога не бях идвал на Морш Пон, но криминалните свърталища, които ми се бе налагало да посещавам, не бяха известни с прекалено любопитни бармани и сервитьори. Този вид разпит беше необичаен, въпреки че барманът навярно умираше от скука. — Но никой от тях не си направи труда да ни предупреди. А ти защо смяташ, че това те засяга?

— Не му обръщай внимание — прозвуча един сопранов глас от лявата ми страна.

Обърнах се. Една от двете жени беше станала и идваше към нас. Беше със среден ръст, стройна и ходеше малко неустойчиво. Зачудих се за момент дали не е куриерът на чичо Артър, но плътно прилепналата рокля, която носеше не можеше да скрие и покерен чип. Е, това поне означаваше, че не бива да се страхуваме, че може да ни нападне с оръжие.

— Извинявай, не те разбрах — казах.

— Казах да не му обръщаш внимание — повтори тя и посочи улкомалеца с повече или по-малко презрително пренебрежение. Слабата светлина в помещението се отрази за момент в големите й евтини обеци. Видях, че на врата носи шалче на момиче от бара — специален кариран плат, рекламиращ услугите, които предлагаше, и таксата за тях. За момент се зачудих дали Тера знае за тези неща; надявах се, че не знае.

— Казва се Нарптрик — продължи жената. — Обаче му викат Носльо, понеже си пъха носа навсякъде. Имате ли нещо против, ако седна?

— Бизнесът не върви, а? — попита Тера с леден глас. Очевидно знаеше за шалчето.

Жената ѝ се усмихна — осемдесетпроцентова усмивка на самодоволство.

— И твоят ли? — попита съчувствено тя, придърпа един стол от съседната маса, ловко избута с бедро Тера за неин очевиден ужас и намести стола си доста недвусмислено между нея и мен. — Аз съм просто дружелюбна, тъй като вие сте чужденци тук и прочие — добави тя, седна и обърна лице към мен и гръб към Тера. — Да има някакъв закон срещу това?

— Тук няма закони срещу нищо — продължи Тера многозначително. — Очевидно.

— И както каза ти, бизнесът не върви — добави жената и се размърда да си направи още малко място. — Сигурна съм, че с никой друг от присъстващите тук не мога да проведа свестен разговор. Казвам се Дженифър. Какво ще кажеш да ми купиш едно питие?

— Какво ще кажеш, ако ти предложи да отидеш някъде другаде? — отвърна Тера ядосано. — Това е личен разговор.

— Нервна е, нали? — коментира Дженифър и на устните ѝ се появи весела усмивка. — И недружелюбна. Често ли идвате тук?

Тера се надигна да стане, но Чорт я дръпна за ръката и тя пак седна.

— Страхувам се, че сме почти разорени, Дженифър — отговорих дипломатично. — Имаме пари колкото за гориво. За непредвидени разходи не остана нищо.

Тя ме погледна недоверчиво.

— Много лошо. — После погледна улкомалеца, който все още стоеше очаквателно зад Чорт. — За мен една малка водка, Нарп.

— А за останалите? — попита той.

— Случайно да имаш компри? — попита Чорт.

— Не, нямаме такова нещо — отвърна Нарптрик. — Нямаме креански напитки.

— Може би ние имаме в „Шик Плейс“ — каза Дженифър. — Там обслужваме всички видове пороци. — Тя се усмихна лукаво на Чорт. — Не е далеч, ако искаш да отидем да проверим.

Чорт ме погледна неуверено.

— Ако имаме време...

— Не — заяви категорично Никбар с тон, който не оставяше място за никакъв спор. — Щом заредят кораба, си тръгваме.

— Прав е — подкрепих го аз. Не ми харесваше мисълта да оставя някого от групата да се скита самичък. — Три коли и една вода — обърнах се към бармана.

Челото му почервения в знак или на примирение, или, може би, на презрение за такова скъперничество. После той тръгна към бара, като мърмореше под нос.

— Три коли и една вода? — възкликна Дженифър и поклати глава. — Вие наистина сте големи прахосници.

— Каза ти се, че нямаме пари в брой — твърдо заяви Тера. — Така че не си губи времето.

Дженифър вдигна рамене.

— Чудесно. Трябва обаче да знаете, че има лесен начин бързо да направите много пари.

Тя се наведе над масата и зашепна заговорнически:

— Има един кораб... никой не знае точно къде... Като го намерите, той ще ви донесе сто хиляди коммарки. В брой.

Побиха ме тръпки.

— Хайде стига де! — възкликнах аз, като се постарях гласът ми да прозвучи безразлично. — И защо този кораб струва толкова много? И за кого?

— Не зная — каза тя, обърна се и взе един сгънат лист от съседната маса — очевидно бе оставен при масовото излизане на клиентите. — Но тук всичко е казано. — И ми го подаде.

Разгънах го. За моя пълна липса на изненада беше същата листовка, която Джеймс Фулбрайт беше размахал под носа ми на Дорсинд.

С две неприятни разлики. Първата, както бе казала Дженифър, беше наградата — беше скочила от първоначалните пет хиляди на сто хиляди. И втората, че старата снимка от Търговския флот беше сменена с нова. Изключително добра.

— Това е някаква измама — казах, сгънах листовката и я пуснах на масата пред мен; кожата зад фалшивите белези на бузите ми потрепна. Значи затова агентът на пат на Дорсинд се беше отказал дори от символична съпротива. В неговите очи да ме остави да напусна планетата е било по-малко важно, отколкото да остане жив, за да предаде по-точно описание на господарите си. Изведнъж

дегизировката ми вече не ми изглеждаше толкова удобна и непроницаема. — Защо ни я показваш?

Дженифър посочи с ръка наоколо.

— Защото аз съм вързана тук. Но вие не сте. И може да видите някъде „Икар“.

Чорт изтръгна някакъв странен звук от гърлото си, после попита;

— Какво каза? „Икар“?

— Е, никой не знае как изглежда — каза Дженифър, без да му обръща внимание. Беше вперила очи в мен и ме гледаше все по-прелъстително. — Но казват, че този тип от обявата бил на него. И вие може би ще видите кораба; може би ще видите и човека.

— И тогава? — подканих я аз.

Тя се наведе още по-близо до мен.

— Тогава ще ме потърсите тук — отговори тя. Дишаше право в лицето ми. Миризмата на парфюм, смесена с алкохола в дъха ѝ, определено беше на най-ниското ниво в гамата на аромати. — Аз зная на кого да изпратя новината и от кого да получа парите.

— Нали каза, че просто искали кораба? — обади се Тера. Сега тя беше взела обявата и я разглеждаше. Въпреки слабата светлина ми се стори, че лицето ѝ малко преbledня.

— Искат и кораба, и екипажа — обясни Дженифър. Все още не откъсваше поглед от мен. — Не можеш ли да четеш?

— И защо? — настоя Тера и подаде обявата на Никбар. — Защо им е?

Дженифър я погледна с неудоволствие и изръмжа:

— Отде да знам? — Явно беше ядосана, че прекъсват търговската ѝ реклама. — И не ме интересува. Работата е, че от това могат да се направят пари и ние можем да сме тези, които ще ги направят.

— И как предлагаш да ги разделим? — попитах.

Тя отново ми се усмихна. Очевидно ролята на прелъстителка беше единствената, която знаеше как да играе.

— Всичко, което искам, е да се върна на Земята и с няколко хиляди да се устроя там — каза тя задъхано и отново се наведе към мен. — Това е всичко... останалото вземате вие. Само срещу едно малко обаждане по СтаррКомм. Дори ще ви дам пари за обаждането.

— И за какво си ни ти? — намеси се Никбар, като вдигна очи от обявата. — Защо да не се обадим ние?

— Защото аз зная как да ви набавя допълнителни петдесет хиляди — каза жената. — Частни пари. Пари за отмъщение. Виждате ли онези тримата там?

Обърнах глава. Трите закачулени фигури все още бяха наведени над масата си; но докато всички гледахме натам, сякаш по сигнал един от тях се размърда и движението беше достатъчно да зърна лицето му под качулката.

Беше от грозниците.

От лявата ми страна, откъм Никбар, се чу слабо, но остро поемане на въздух. Обърнах се да го видя, но той вече беше възвърнал обичайното си бездушно изражение.

Но съдържаното поемане на дъх беше показателно. Очевидно Никбар се беше срещал някъде с тези момчета.

— Пуснаха новината, че прибавят още петдесет хиляди към наградата — продължи Дженифър. Подобно на реакцията към името на преследвания кораб преди малко тя очевидно беше изпуснала реакцията на Никбар при вида на грозника. Или беше по-пияна, отколкото мислех, или влагаше толкова много усилия в опита си да ме съблазни, че не обръщаше внимание на нищо друго. — Чух, че човекът от обявата се бил скарал с две от приятелчетата си.

— Значи толкова са били приятели — казах. Взирах се с усилие в лицето ѝ не защото беше неприятно, а защото тя отново се беше приближила само на няколко сантиметра от мен. Може би разчиташе на въздействието на парфюма си да постигне желания успех.

Телефонът в якето ми звънна.

— Извинявай — казах, обърнах се настрана и пяхнах ръка в джоба си, радостен от това, че макар и временно, мога да се откъсна от погледа ѝ.

Беше Иксил, точно както очаквах.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Просто чудесно — отговорих. Нарптрик се върна с поръчаните напитки. — Разбрахме защо всички други са отлетели.

— Добре — каза той. — Но каквато и да е причината, те се връщат.

— Изглежда... Какво?

— Виждам петнадесет кораба във вектор за приземяване — каза той. — Поне пет от тях се насочват към нашия космодрум.

Погледнах улкомалеца и попитах;

— Нарптрик, балтий вземат ли пленници?

— Не, разбира се! — смая се той. — Не биха дръзнали... това е суверенна територия на улко.

— Тогава си прав, връщат се — съгласих се със съобщението на Иксил, като се помъчих да не допусна неочакваното напрежение да проличи в гласа ми. Цяла тайфа от завръщащи се пирати, контрабандисти и главорези; и вероятно всеки от тях с грижливо сгъната листовка на пат в джоба. Точно каквото ни трябваше. — Докъде стигна зареждането?

— Почти до половината — каза той. — Трябва да свършим, когато първата вълна пристигне. Дотогава трябва да сме готови за излитане, така ли да те разбирам?

— Ако не и по-скоро — казах аз. Каквото и да бе намислил чичо Артър за нас, най-добре беше да се откаже, и то бързо. — Идваме.

Изключих телефона и го пъхнах в джоба си.

— Някаква неприятност ли? — попита Дженифър.

— Точно обратното — уверих я и вдигнах чашата до устните си, но не пих — барманът може би ме беше разпознал и беше сипал вътре нещо. Ако досега не бях развил параноя, при това пътуване сигурно щеше да стане. — Корабът ни е почти зареден и трябва да тръгваме преди останалите ти клиенти да започнат да ангажират целия периметър на гравитационните лъчи.

Лицето ѝ помръкна. Толкова усилия — и сега се канехме да си тръгнем, без да ѝ дадем възможност да завърши онагледяването на лекцията си.

— Помисли ли за предложението ми? — каза тя с нотка на молба в гласа. — В него може да има и допълнителна изгода, не само пари.

— Така ли? — възкликнах и се противопоставих на изкушението да огледам дрехата ѝ. Щеше да е евтин трик, пък и тя сигурно получаваше достатъчно от обикновените посетители на „Бейкърс Дозън“. — Я покажи!

Евтините трикове очевидно бяха основното в репертоара на Дженифър. Тя сложи дясната си ръка зад главата ми, обещащите ѝ се

допряха за момент до косата ми, притегли ме последните тридесет сантиметра, които все още ни отделяха, и ме целуна.

Беше си истинска целувка, с истински натиск на устните, с отчаяната сила на жена, която вижда в това последния си шанс. Помислих си как бе казала, че е затворена тук и че иска да отиде на Земята, и за пръв път, откакто се бяхме срещнали, ми стана мъничко мъчно за нея.

А после езикът ѝ се мушна между устните ми — и изведнъж пристъпът на съчувствие изчезна в неочакван прилив на изненада и вълнение.

Стори ми се, че мина дълго време преди натискът да намалее и тя да се отдръпне, макар че не беше повече от няколко секунди. Главата ѝ се отмести от моята зрителна линия и видях Тера да ме гледа ледено. Открих, че непочтително се чудя през колко други изражения на изненада, ярост или отвращение е преминала. Дори и пропаднал мошеник като мен не трябва да се държи така в присъствието на една дама.

— Не забравяй, че там, откъдето дойде това, има много повече — каза Дженифър с прелъстителния си глас и лениво се изправи. Очевидно беше много доволна от себе си. — Ако видиш „Икар“, обади се по СтаррКомм в Морш Пон и остави съобщение за Дженифър в „Шик Плейс“. — И с последна усмивка към всички и усмивка на превъзходство към Тера се оттегли.

Всички други ме гледаха с различна степен на очакване.

— Е, не стойте като препарирани — казах аз. За моите може би свръхчувствителни уши гласът ми прозвуча малко неясно. — Изпийте си колите и да ставаме.

Изпиха си колите без коментар. Аз оставих моята чаша недокосната и тайно гледах Дженифър, докато вадех дребни монети. Тя се върна на масата си и каза нещо на приятелката си; а докато ставахме, отиде при масата на тримата грозници и погали единия.

— Да тръгваме — казах и сложих ръка върху гърба на Тера да тръгне първа — просто приятелски жест, от който моментално се отказах при изгарящия ѝ поглед.

Отправихме се към вратата; там минах пред другите и хвърлих един последен поглед назад. Пиратите ни гледаха с универсалните подозрителни изражения на постоянно преследвани хора. Барманът

беше зает с подреждане на бара, бухлатите му вежди бяха умерено оптимистични в страстно очакване на клиенти. Приятелката на Дженифър беше извадила огледалце и оправяше грима си със същия вид на очакване.

Самата Дженифър седеше на масата в дъното, наведена към единия грозник, и му говореше настойчиво, сякаш се мъчеше да го събуди, обещите ѝ улавяха светлината. Очите и зърнаха моите; и макар тя да не се усмихна, знаех, че се разбрахме.

Връщането беше много спокойно. След случилото се в кръчмата, изглежда, никой не искаше да говори с мен, а аз определено нямах намерение да започна разговор.

Иксил тъкмо плащаше на зареждащите. Заповядах всички да отидат по местата си, после изчаках в тунела Иксил да свърши, така че да мога лично да прибера стълбата и да запечатам люка. Отправих се по коридора на средната палуба към мостика, затворих вратата и седнах на капитанския стол.

И едва тогава, когато нямаше никой, който да ме види, извадих от мястото му между челюстта и бузата си предмета с размерите на чип за покер, който Дженифър беше прехвърлила от своята уста в моята по време на нашата целувка. Отвих капачето и внимателно извадих навития микрофилмиран документ и шест таблетки борандис, които бяха напъхани плътно под него.

Чичо Артър беше удържал на думата си.

Документът, за мое неудоволствие, но не и изненада, беше написан на каликсирски.

— Мразя го, когато прави това — въздъхнах аз, подадох докуматора на Иксил и легнах на койката. — Прочети го ти. Нямам настроение да дешифрирам каликсирски.

— Разбира се — каза Иксил, настани се удобно срещу вратата на каютата ми, като прояви такт да не започне отново да ми чете лекция защо чичо Артър постъпва по този начин. Каликсирският беше може би един от най-малко познатите езици в спиралния ръкав, което автоматично спомагаше за сигурността, ако случайно писмата попаднеха не у когото трябва, макар че се учеше изненадващо лесно. Освен това с начина, по който беше построено писмото на този език,

самите думи бяха много по-къси от еквивалентните английски, което означаваше, че на квадратен сантиметър може да се помести много повече текст.

А ни бяха изпратили много квадратни сантиметри.

— Започваме с Никбар — каза Иксил. — Имаме снимка. Малко стара... но, да, прилича си. Свидетелство за специалист по двигатели за звездни кораби и неофициално обучение по механика... тук са датите и подробностите; после можеш да ги видиш. Десет години в Бреговата охрана на Земята, точно както казва, стига до чин старши сержант... Интересно. Чувал ли си за някакъв опит преди шест години от Бреговата охрана на Земята да отмъкнат двигател „Галарик“?

— Не и докато чичо Артър не го спомена — отговорих, зачуден защо ли споменаването на шест години ми звучи познато. — Никбар участвал ли е в него?

— Щом се описва тук — отговори сухо Иксил. — Той е бил в групата на командосите, които са проникнали в завода „Пат Стар Транспорт Индъстрис“ на Ойгрин.

— Шегуваш се! Нашият Никбар?

— Така се казва тук — увери ме Иксил. — От посочените по-долу подробности става ясно, че е напуснал служба три месеца след провала на акцията.

В стомаха ми започна да се появява странно усещане. Шест години! Никбар беше казал, че преди шест години е напуснал флота.

— Казва ли се защо се е провалила акцията?

Иксил ме погледна особено.

— Всъщност има бележка, която предполага, че може би до пат е достигнала вътрешна информация. Виждаш ли някаква връзка?

— Може би — казах мрачно. — Три месеца е точно времето за провеждане на закрит военен съд.

— Сигурен ли си?

— Повярвай ми. Нали съм съден, забрави ли? И едно друго нещо. Казах ти, че видях трима грозници в онази кръчма. Не ти казах обаче, че Никбар реагира доста остро, когато разбра какви са. Във всеки случай много остро за него.

За момент Иксил се замисли, после каза:

— Все пак сигурно не е имало истинско дело срещу него, иначе нямаше да му разрешат да подаде оставка и да напусне.

— Но трябва да е имало достатъчно основание да бъде изправен пред военен съд — посочих аз.

— Освен ако не е имало военен съд — каза Иксил. — Може би три месеца е времето за отчет след завръщане от акция.

— И той си е взел шапката и е напуснал една обещаваща десетгодишна кариера просто ей така? — Вдигнах рамене. — Е, може би. Все пак може би лошите чувства обясняват защо е напуснал последния си кораб: понеже са били подставено лице на пат. Има ли нещо друго?

— Различни подробности от живота му — каза Иксил, преглеждайки текста. — Нищо особено интересно, макар че можеш да ги прегледаш, когато решиш да го дешифрираш. Повечето са публични и официални материали... Чичо Артър сигурно не е имал достатъчно време за нещо по-задълбочено.

— Сигурен съм, че по-късно ще има наистина интересни подробности — казах аз. Умението на чичо Артър да се добира до поверителна информация беше легендарно. — Трудно ще е ние да се доберем до нея. Кой е следващият?

— Хайдън Еверет — каза Иксил. — Той наистина е бил две години професионален състезател по кикбокс. Напуснал е ринга преди двадесет и две години.

— Бил ли е добър?

Иксил вдигна рамене.

— Според регистрираните победи и загуби бих казал, че не. Все пак се е задържал на ринга две години, така че все трябва да е имал известни данни.

— Или просто борбен дух — казах аз. — Дали тогава този район е влизал в космическото пространство на пат?

— Не зная — каза Иксил. — Но може би ще ти е интересно да знаеш, че загубата в последната среща срещу Донсън Чука е била оспорвана. Това име звучи ли ти познато?

— Разбира се — казах и се намръщих. Преди двадесет години Чука беше в епицентъра на един от най-големите скандали в кикбокса. — Той беше изцяло собственост и управляван от един от партньорите на корабния транспортен конгломерат „Тр’дармиш Спирасиа“, нали?

— Имаш добра памет — похвали ме Иксил. — Тук са дадени подробности. Плюс интересния факт, че „Тр’дармиш Спирасиа“ е била

една от първите банкрутирали компании, когато на сцената се появява „Таларик“.

— Интересно — промърморих. — Сигурен ли си, че не е просто случай на лошо управление или свръхрастване?

— Въобще не съм сигурен — отговори Иксил. — Директорите на „Спирасиа“ сигурно са имали необходимите качества за една движеща се по ръба компания. Не забравяй и че „Таларик“ се появи цели шест години след тази среща и четири години след скандалния провал на Чука. Ако Еверет отчасти е бил притежание на пат и ако те са приели неговото поражение толкова лично, това означава, че отдавна му имат зъб.

— Що се отнася до такава злопаметност, шест години не са дори регионален рекорд — казах аз. Друг въпрос, който да поставим пред чичо Артър. — Кой е следващият?

— Чорт — каза Иксил. — Пълно име... няма значение, не може да се произнесе. Той излиза в открития космос само от четири години, което едва ли го нарежда в списъка на майсторите. Това може да обясни защо е бил свободен и Камерон е могъл да го наеме на Мейма.

— Не, за мен не може — възразих аз. — Креанците са все още каймакът на специалистите за работа в открития космос; и само защото Чорт няма двадесет години практика, не е причина да е без работа.

— Питал ли си го за това?

— Не още — отговорих аз. — Всъщност не зная историята и на Тера. Ще трябва да коригирам този си пропуск. Нещо друго за него?

— Никакви сведения за директни връзки между него и пат, ако имаш предвид това. — Иксил неочаквано се намръщи. — Хм. Интересно. Знаеше ли, че креанската икономика е нараствала с шестнадесет процента през последните дванадесет години?

— Не — признах аз. Предвид средното нарастване за спиралния ръкав такъв растеж практически беше нечуван. — Казано ли е какъв е бил растежът преди „Таларик“?

— Да. Между един и два процента — отвърна той. — И то в най-добрите им години.

Поклатих глава.

— Излиза, че е свързано с чичо Артър. Той дава ли някакво обяснение за този забележителен растеж?

— Очевидно Креа отглежда и експортира значителна гама от нетрайни храни и деликатеси, които не издържат при обикновени методи за съхранение — каза Иксил. — По-голямата скорост на превоза е довела до силно нарастване на техния пазар.

Намръщих се.

— Което ги нарежда в челото на списъка на правителствата за натиск от страна на пат.

— Да — съгласи се Иксил. — За нещастие се съмнявам дали те знаят, че на борда на „Икар“ има креанец.

— Освен ако не са хванали Камерон и не са го накарали да проговори — казах аз. — Той вероятно е единственият, който има списък на целия екипаж.

Иксил отново се намръщи.

— Мисля, че последната ти теория беше, че Камерон е закопан някъде на Мейма.

— Нямам последни теории — отговорих начумерено. — Всичките ми теории са безполезни, остарели и не струват пукната пара.

Иксил не каза „хайде, хайде“, но от изражението му можеше да се предположи, че си го е помислил. Вместо това каза:

— Следващият в списъка е Джоф Шон. За човек само на двадесет и три години данните са забележително много: дълъг списък от академични награди плюс почти толкова дълъг списък от проблеми със закона.

— Нещо сериозно?

— Не особено. Нарушения на правилата за улично движение, полувандалски лудории, няколко малки кражби на университетска електроника... такъв вид нарушения.

Изсумтях.

— Типичен гениален студент перко. Блестящ и го знае, и си мисли, че обичайните норми на поведение не се отнасят за него. Споменава ли се нещо за пътуването до Ефис?

— Нито дума — каза Иксил. — Но той каза, че никой не знаел за това, нали?

— Поне го загатна — съгласих се неохотно. — Но колкото повече си мисля за това, толкова повече се чудя дали той и неговите

приятелчета наистина са могли да се измъкнат, без да бъдат забелязани.

Иксил се замисли.

— В който случай — каза бавно той — възниква въпросът дали неговата зависимост от борандиса изобщо е здравен проблем.

— Точно така — съгласих се. — Разбира се, Еверет потвърди диагнозата. Но Еверет очевидно не можа да разпознае нито симптомите на зависимостта от наркотика, нито на болестта на Коул, докато Шон не започна да получава конвулсии. Има ли нещо за медицинското обучение на Еверет?

Иксил нагласи документа в докуматора.

— Изглежда, е изкарал основен курс в търговския флот и е получил диплома.

— Колко дълъг курс?

— Двегодишен.

— С което остават двадесет години между неговия кикбокс и медицинската му кариера — казах. — И с какво си е запълвал времето?

— С най-различни работи — каза Иксил, преглеждайки текста. — Нека да видя. Пет години инструктор по кикбокс, две като спортен съдия и шест охранител на казино. След това още по една година като барман на лайнер, помощник-механик и организатор на турнири на асоциацията по кикбокс. И след това медицинският курс.

— Като се сумира всичко, се губят две години.

— Това е времето по кодекс за смяна на различните професии — обясни Иксил. — По осем месеца на всяка.

— Чудя се какъв ли е искал да стане като порасне — промърморих. Макар че, ако трябваше да съм честен, трудовото му досие не беше по-лошо от моето. — Добре, да се върнем на Шон. Има ли нещо, което да подсказва, че може да е взимал и други наркотици освен борандис?

— Нищо — каза Иксил. — Макар че няма и нищо, което да го изключва. Има още едно име в списъка.

— Правилно — съгласих се и си взех наум друга бележка. — Тера.

— Тера — повтори като ехо Иксил. — Започваме с негативното. Предварителните проверки в дадените ми от теб списъци на религиозните групи не откриха такова име. След това...

Той спря, лицето му внезапно стана сурово.

— Джордан — попита той, — би ли казал, че чичо Артър е склонен към драматизъм?

— Много неясен ли е — контрирах го аз, почувствах как настръхвам и станах. — Колко драматичен е този път?

Без да каже нито дума, той ми подаде докуматора. Взех го и погледнах неясната снимка, която можеше да е на Тера, а можеше и да не е, и с чувство за надвиснала заплаха втренчих очи в последната част на текста.

Сякаш ме удариха през лицето с мокър парцал. Прочетох го два пъти — първия бях сигурен, че съм го разбрал неправилно. Не излезе така.

— Къде е Тера сега? — попитах.

— Може би в каютата си — отвърна той. — Не е на вахта, а няма навика да се мотае в дневната.

— Ела да я намерим — казах и разкопчах кобура на пистолета.

Тръгнах към вратата, но Иксил беше по-бърз и ми блокира пътя.

— Сигурен ли си, че тази идея е добра? — попита той.

— Не съвсем — отговорих. — Но искам да разбера със сигурност и искам да го разбера сега. Откритият разговор ми се струва най-добрият начин за това.

— Да, но тя ще иска да знае как сме разбрали — предупреди ме той. — Това може да бъде доста неприятно.

— Няма — поклатих глава аз. — Тя вече знае, че пренасяме товари за Антониевич, и знае, че дългата му ръка достига до всичко. Можем да минем това по негова сметка, няма проблем.

Той все още не изглеждаше убеден, но въпреки това се отмести. Натиснах бутона на бравата, проверих дали няма някой в коридора и тръгнах към стълбата на кърмата. Иксил остана малко да вдигне поровете си от пода, после ме последва.

Стигнахме горната палуба, без да видим никого — очевидно антисоциалната атмосфера на „Икар“ все още не беше нарушена от нещо, наподобяващо истинско другарство. Вратата на каютата на Тера беше затворена. Събрах кураж и натиснах бутона; вратата се плъзна настрана и се отвори и аз нахълтах вътре.

От предишното ми тайно посещение в каютата на Тера знаех, че тя използва най-долната койка, и това едва не ме уби. Още докато

насочвах нападението си към долната койка, със закъснение открих на светлината, която се процеждаше от коридора, че тази койка е празна. Вдигнах глава и видях тяло и внезапно движение на най-горната — очевидно тя ги сменяше вероятно точно по същата причина.

Промених посоката в движение и едва не се сецнах, докато посягах да ѝ запуша устата. В ръката ѝ блесна нещо метално. Извих ѝ китката, измъкнах го и с другата си ръка отново опитах да ѝ запуша устата. Лявата ръка на Иксил ме превари и я затисна почти деликатно, дясната подпря главата ѝ отзад.

— Спокойно, Тера — побързах да я успокоя. — Искаме само да поговорим.

Тя не ми обърна внимание, хвана ръката на Иксил и се опита да я отблъсне — което предвид мускулатурата на Иксил бе абсолютно прехосване на сили. От движението на главата ѝ се досетих, че се опитва и да го ухапе — друго прехосване на сили. Вратата зад нас се затвори.

— Сериозно, само това искаме — казах, пуснах я и отидох да включа лампата. — По-добре ще е, ако онова, което имаме да ти кажем, засега остане тайна за другите.

Тя изръмжа нещо неразбираемо, но несъмнено доста грубо.

— Радвам се да видя, че ти също си въоръжена — добавих аз и огледах оръжието, което ѝ бях взел. Беше гладкоцевен маломощен пистолет, който можеше добре да нареди нападател от малко разстояние — типично за бой на борда на кораб без опасност случайно да пробие корпуса. При по-раншното ми търсене в каютата ѝ не го бях открил — тя очевидно го носеше със себе си. — Разбира се, това нещо е достатъчно шумно, за да събере целия екипаж. Добре че не успя да стреляш. Ако Иксил си махне ръката, обещава ли да не вдигаш шум, докато не чуеш онова, което имаме да ти кажем?

Тя погледна пистолета си в ръката ми. И кимна. Неохотно, но кимна.

— Добре — казах и кимнах на Иксил.

Той бавно я пусна, готов отново да я хване, ако тя не изпълни обещанието си.

— Какво искате? — тихо попита Тера. Личеше си, че е напрегната, но паниката вече беше отминала.

— Просто да поговорим, нали ти казах. Искаме да разберем какво знаеш за този кораб, Тера... Или трябва да те наричам Илейна?

Лицето ѝ трепна. Не много, но достатъчно, за да разбере, че съм улучил в целта. Чичо Артър наистина беше свършил добра работа.

— Илейна? — попита предпазливо тя.

— Илейна — повторих. — Илейна Тера Камерон. Дъщеря на Арно Камерон. Човекът, който докара всички ни на борда на този кораб.

12.

За момент си помислих, че ще се опита да продължи с маскарада. Лежеше на койката си и ме гледеше ядосано. А след това отпусна юмруци и разбрах, че се предава.

— Какво ме издаде? — спокойно попита тя.

— Нищо, което си казала или направила — уверих я. — Макар че сега вече разбирам някои неща, които показват, че ти беше повече от онова, което изглеждаше. „Случайното“ ти идване на мостика например, точно в подбрания момент, сигурна, че не съм напуснал кораба с парите, които баща ти ми даде на ръка. Виж, ние просто събрахме допълнителна информация, че дъщерята на Камерон не е виждана от известно време. И нашият информатор беше достатъчно любезен да ни даде снимка. И това беше достатъчно.

— Разбирам — каза тя. — Откъде точно дойде информацията?

— Знаеш как сме свързани — отговорих. — Нека спрем дотук.

Тя, изглежда, ме преценяваше.

— Добре — съгласи се накрая. — И сега какво?

— Сега ще ни кажеш какво, по дяволите, значи всичко това — казах. — Най-напред ще ни кажеш къде е баща ти.

— На Мейма, разбира се — отговори тя. — Нали излетяхме без него.

Поклатих глава.

— Съжалявам, но това не е вярно. Цялата планета го търси по обвинение в убийство, а там няма къде да се скрие.

— Което означава, че е бил на борда, когато отлетяхме — добави Иксил. — Предполагам, че Джордан е гонил в пространството между корпусите точно него.

Тера се намръщи. Аз също. Чувствах се абсолютен глупак. По целия път от долната палуба знаех, че тя е дъщеря на Камерон, но това изобщо не ми беше дошло наум.

— Значи той се е включил към моя интерком — казах аз. — И се е опитал да убие Иксил с горелката.

— Татко не искаше да го нарани — възрази Тера, изчерпи се и погледна Иксил. — Той смяташе, че си достатъчно добър професионалист и ще провериш горелката.

— Направих го — отвърна спокойно Иксил. — Но при дадените обстоятелства нямаше как да зная, че трябва да проверя още един път.

— Съжалявам — каза тя, изражението ѝ от гневно стана виновно. — Той също съжалява за твоето нараняване.

Иксил наведе глава.

— Приемам неговите извинения.

— Приемаш ги лично, нали? — намесих се аз. — Илейна, искаме да говорим с баща ти още сега.

— Тера — поправи ме тя. — Освен това татко не е тук. Той слезе на Потоси.

Погледнах Иксил. Най-голямата корабостроителница на пат в целия регион и там Камерон да реши да напусне кораба?

— Защо? — попитах.

— Не зная — отговори тя. — Единственото, което зная, е, че когато всички се върнахме, след като бяхме отишли да търсим Шон, него го нямаше.

Иксил изръмжа дълбоко.

— Ще ми простиш ли, ако кажа, че в това няма никакъв смисъл?

— Можеш да претърсиш кораба, ако искаш — каза тя остро. — Уверявам те, че не е тук.

— Дайте да се върнем към началото — прекъснах ги, за да не допусна, ако е възможно, това противопоставяне на действителност с логика. — Нека започнем с това как си отишла на Мейма и защо си на борда на „Икар“ под чуждо име.

Тера местеше изплашен поглед от мен към Иксил. После попита:

— А защо трябва да ви казвам? Вие вече признахте, че работите за един престъпник. Защо трябва да ви вярвам?

— Защото все трябва да вярваш на някого — казах спокойно и сериозно. — Що се отнася до този кораб и екипажа, това сме ние. Знаеш ли, че пат ни преследват?

— Да. Имаше такива признаци когато напуснахме Мейма, а татко и аз ви чухме да говорите за това в твоята кабина.

— Добре — казах. — Тогава спомни си за Потоси, където един от нашия екипаж подшушна на властите, заради което митническите

агенти на наджиките едва не ни задържаха.

— Откъде да съм сигурна, че е бил някой от нас?

— Никой освен нас седмината не знаеше, че летим под името „Спящата красавица“ — казах аз. — Ако не ви бях измъкнал, „Икар“ щеше да е в ръцете на пат. Това поне трябва да показва, че съм на твоя страна.

— И коя е моята страна?

— Страната на откарване на „Икар“ и товара му непокътнати на Земята. Всъщност аз рискувах да бъда застрелян, за да не допусна на това да се попречи. А що се отнася до Иксил, някой на борда... и предполагам, че това е същата личност... очевидно се опита да го изплаши, за да напусне кораба. Докато вие търсехте Шон на Потоси, този някой е пъхнал химикалите за отровен газ в кабината на Иксил. А после, за по-сигурно, е счупил бутона за отваряне на вратата, за да не може да влезе никой.

— Не! Не вярвам!

Вдигнах рамене.

— Можеш да попиташ Еверет. Той беше с нас, когато намерихме химикалите.

— Работата е там, че някой работи задкулисно — каза Иксил. — Но също и ти, и баща ти — по някакви ваши съображения.

— И единственият начин да разберем коя е другата личност — заключих аз — е да ни кажеш кое е дело на Камерен и неговата дъщеря и кое не е. — Двамата с Иксил понякога можехме да смайваме с логиката си — когато ни се наложеше. — И така, да започнем от началото. Как дойде на борда на „Икар“?

Дори да беше смаяна, Тера го прикриваше добре.

— Татко финансира археологическите разкопки на Мейма — почна тя, отметна одеялото и провеси крака от койката. Забелязах, че е облечена — нещо, което хората правят, когато очакват проблем. Не й бяха необходими нашите аргументи, за да знае, че на кораба има проблем. — Преди три месеца ни съобщиха, че са намерили нещо голямо, нещо, което може да промени хода на човешката история.

— Археолозите понякога малко прибързват — промърморих. — Особено при находка, която не им е ясна.

— В този случай обаче може би са я омаловажили — каза Тера и седна на средната койка. — Татко чул тяхното описание и решил, че

трябва да закараме находката на Земята колкото се може по-бързо и по-тайно. Отне му един месец да извърши необходимата подготовка, след което пристигна с екип технически специалисти и частите на „Икар“, опаковани в сандъци. Те сглобиха кораба под земята, единственото място, където можеха да работят, без да ги видят. После двамата с него отлетяхме да проверим последните работи. Той отиде с личния си кораб, „Менсана“, а аз взех търговския лайнер с фалшив документ за самоличност.

— Защо? — попита Иксил. — Защо си отишла с лайнер, искам да кажа?

— Аз бях скритото асо в ръкава му — каза тя и на устните ѝ за миг се появи лека усмивка. — Или поне така каза той. Никой не трябваше да знае, че съм там... Моята работа беше да следя ихмиситските власти и да внимавам дали някой няма да прояви прекален интерес към нашата работа.

— Появата на звезден кораб изневиделица предполага точно това — казах аз.

— Помислихме и за това — каза Тера и ме погледна свирепо. — Имай поне малко вяра в нас. Татко събра втори екип да построи копие на „Икар“ в един от неговите заводи за тежко машиностроене на Рачина. Идеята беше копието да пристигне и да мине през всички законни проверки на космодрума на Мейма. После да отлети на мястото на разкопките, откъдето да отлети оригиналът. Смятахме, че по времето, когато някой се натъкне на скритото копие в пещерите, ще сме вече на Земята.

— И какво се обърка? — попита Иксил.

Тера се намръщи.

— Двама грозници — от онези, които онази уличница Дженифър се опитваше да събуди в кръчмата на Морш Пон, по някакъв начин се промъкнали в разкопките. Убили доктор Чоу... Ужасно! Не бях там, но татко каза, че оръжията им го изгорили жив.

— Да, видях ги в действие — казах и почувствах как стомахът ми се сви. — Гледката определено не е приятна.

Тя се намръщи.

— Да, каза, че си убил двама от тях, нали?

— При самоотбрана — казах и се зачудих как ли ще реагира, ако ѝ кажа, че Дженифър вместо да се опита да събуди грозниците, им

беше инжектирала сопорифик, за да сме сигурни, че техният блажен сън ще продължи много след като „Икар“ напусне планетата. — Но вие сте направили същото с вашите, нали?

Тя потрепери и тихо каза:

— Убиха ги, да. Като теб, при самоотбрана.

— Но вие сте знаели, че те имат приятели — протестира Иксил.

— Да. — Тера видимо отхвърли мислите за смърт. — Ние... по-скоро те... знаеха, че трябва веднага да изкарат „Икар“. Затова направиха нещо, което да извади от строя сензорите на космодрума, вдигнаха във въздуха тавана на пещерата и татко и пилотът на „Менсана“ изкараха кораба.

— А защо са се върнали? — попитах. — Защо не са натоварили всички на борда и не са избягали?

— Защото не всички бяха готови да заминат — въздъхна тя. — Имаше важни хора, които не бяха наблизно, и не искахме да заминаваме без тях. Знаехме също, че след експлозията ихмиситите ще дойдат да разследват, и мислехме, че ако цялата група е там, ще отпадне всякакво подозрение относно експлозията. После... просто не очаквахме официалната реакция да е толкова силна.

— Така е защото пат вече са се били включили — казах. — Само че не е имало начин да го знаете. Грозниците, изглежда, са ударната им сила.

— Така изглежда — каза тя. — Във всеки случай ихмиситите се спуснали като глутница кучета, намерили доктор Чоу и двата трупа на другопланетяните и арестували всички. Един от техниците успял да се измъкне от примката и да отиде в града и да предупреди татко, но след час също бил заловен. Хванали и пилота на татко и останалите, които били извън мястото на разкопките.

— Ихмиситите знаели ли са, че баща ти е на Мейма? — попита Иксил.

— Отначало не — отговори тя. — Сигурна съм, че това го е спасило. За щастие компютърът, който групата използваше за анализите си — „Уортрам Тера-66“, който е тук — е една от малкото компютърни системи, с които всъщност мога да работя, затова реших да дойда на кораба като компютърен специалист.

— Ти участваше ли в наемането на екипажа? — попитах я.

— Татко не позволи — поклати глава тя. — Не искаше да рискува дори да ни видят заедно в кръчмата.

— Много лошо — каза Иксил. — Това може би щеше да е полезно да сравним историята на всеки от екипажа по наемането с един независим източник.

— Не мога да ви помогна — каза Тера. — Във всеки случай след като всичко беше уредено той отиде някъде да прекара нощта и на сутринта отиде на кораба.

— Как е влязъл? — попитах. — Проверих ключалката с програмирано време на люка — не беше отваряно.

— Има втори люк над машинната секция — каза тя. — Точно отпред на по-малката сфера. Изкачил се е по стълба, поставена на левия борд, влязъл е и я е прибрал. Стълбата и люкът са скрити зад цяла плетеница тръби и кабели.

Значи за това бяха жлебовете, които бях видял на техническия корпус: места за закрепване на стълбата.

— И тъй като бордните карти, които той ни даде, ни отвеждаха до кораба откъм левия борд, той е преценил, че дори ако някой от нас отиде там преди той да е стигнал до кораба, няма да го види.

— Единственият проблем беше ти — каза Тера. — Видях те да чакаш на южната бариера, готов да се втурнеш към „Икар“, щом я вдигнат. Татко беше на западната, но южната беше малко по-близко и аз се уплаших, че ще стигнеш до кораба преди него.

— И затова си направила онзи анонимен донос — казах кисело. — И си подхвърлила и за баща си. Знаела си, че това е нещо сериозно, за което могат да ме задържат.

— Да — каза тя. — А после се обадох втори път да опровергая първото съобщение, за да те пуснат.

— Блестящо — казах аз. — Наистина блестящо. И изобщо не ти е дошло наум, че като свързваш името ми с Камерон още от самото начало, правиш опасността двойно по-голяма.

— Съжалявам — каза тя и сведе очи. — Единственото, което мога да кажа, е, че не знаех колко заинтересовани са били пат. Ако знаех...

Тя ме погледна и на лицето ѝ отново се появи някакво скрито подозрение.

— Откровено казано, не знаех какво съм направила. А и не знаех дали мога да ти вярвам. И все още не зная.

— Това сега не е важно — казах аз и ѝ върнах пистолета. — Все пак, изглежда, пат също играят играта си малко тайно. Директорът на космодрума Ейм-Мастр например очевидно не знаеше какво всъщност става, иначе не би ме пуснала така лесно.

— Нито теб, нито кораба — добави Иксил.

— Правилно — съгласих се. — Добре. Толкова по историята. Сега да се върнем на списъка с подозрителни дейности. Предполагам, че ти си включила гравитационния генератор по време на първото излизане в космоса, в резултат на което Чорт беше запратен в стената на кораба. Бях му наредил да провери машинната секция за гънки върху корпуса и ти си се изплашила, че може да види допълнителния люк.

— Да — каза тя и по лицето ѝ премина болка. — Той е скрит, но отблизо лесно може да се види.

— А смъртта на Джоунс?

— Не — възрази тя категорично. — Нито аз, нито татко имаме нещо общо с това.

— Значи можем да отнесем това към нашия мистър Х. Както можем, предполагам, да отнесем и анонимния донос до наджикската митница?

— Това също не беше моя работа — каза Тера. — Мислиш ли, че бих искала да привлека официално вниманието върху нас наскре космодрума на пат?

— Питам просто да се уверя — отвърнах. — А ние вече установихме, че баща ти е извършил саботажа с горелката и с интеркома. Колкото до прекъсвачите...

— Там вината всъщност е моя — призна тя. — Той ме предупреди, че може би е открит, и изведнъж интеркомът замлъкна. Отидох да проверя кутията с прекъсвачите. Не можах да възстановя прекъсвача и се сетих, че си го открил. Нямах време да проверявам коя верига е на късо, затова изскубнах всички прекъсвачи и ги скрих.

— Умно — казах аз. — Досадно, но умно. Дал съм на късо интеркома на твоята компютърна стая, нали?

Тя кимна.

— Панелът в стената заяждаше и понякога трябваше да го блъскаме. Това си чул първия път, когато се нахвърли върху мен.

— Чух го и от лечебницата, докато говорех с Шон — казах аз. — Той също го беше чувал няколко пъти. Впрочем има и друго нещо, което трябва да припишем на мистър Х: разхлабването на ремъците на Шон, за да може той да избяга.

— Мислиш, че е било нарочно? — попита Тера и се намръщи.

— Разбира се — отвърнах. — Нашият мистър Х не би могъл да опита да влезе в стаята на Иксил с химикалите за отровния газ, ако екипажът е на борда. Но аз наредих всички да останете на кораба, така че той е трябвало да измисли начин да ви изкара навън.

— Страхувам се, че тук и двамата може би изпускате един важен момент — каза Иксил. — Докато всички сте били извън кораба, Арно Камерон е изчезнал. Но дали по собствена воля?

Погледнах Тера; лицето ѝ беше преbledняло.

— Но как? — попита задъхано тя. — Как са могли дори да знаят, че той е тук?

— Може би по същия начин, по който разбрах аз — отвърнах. Зловещите последици от неговото отвлечане се премятаха в ума ми като листа при силен вятър. — Или пък са ви чули да говорите.

— И може би това е била истинската цел на митническата проверка — каза Иксил. — Да забави откриването на изчезването му. И да ни накарат да напуснем Потоси колкото се може по-бързо, така че когато някой забележи, той отдавна да е изчезнал от сцената.

— Но защо са взели всичките му неща? — настоя Тера. Очевидно изобщо не можеше да приеме този сценарий. — Той имаше всичко за построяване на лагер: храна и бидони с вода, постелка, дори каталитична тоалетна.

— Откъде е взел всичко това? — попитах.

— Аз купих всичко на Ксатру — каза Тера. — Той беше планирал да излезе след първата ни спирка, но след смъртта на Джоунс реши, че трябва да се крие малко по-дълго.

— Аха! — възкликнах, като си спомних саковете и торбите, които беше донесла на борда на Ксатру и колко ядосана беше, че не ѝ разреших да пазарува на воля.

— Но защо някой ще си прави труда да вземе всичко това? — попита тя отново.

— Може би са искали да премахнат всякакви следи, че той въобще е бил тук — предположи Иксил. — Тяхното наличие би им показало, че баща ти е пазил в тайна присъствието си на борда. По този въпрос основно се стига до твоята дума срещу тяхната.

— Ако въобще някога се стигне до това — добавих аз. — Защото може би са планирали нещо друго за нея.

Тера пак се опита да ме погледне свирепо, но не се получи.

— Голям умник си, Маккел — озъби се тя. — И двамата сте големи умници!

— Естествено — контрирах аз. — Обаче всъщност нищо не стана ясно. Онова, което искам да знам, е защо този кораб все още лети. Най-малко на два пъти едва не ни спипаха. Защо не ни хванаха?

— Не зная — въздъхна тя.

— Може би ще помогне, ако знаем какво точно караме — каза Иксил.

Тера ни гледа дълго, очевидно се опитваше да реши доколко може да ни се довери. Или може би просто се опитваше да скалъпи поредната лъжа.

— Добре — каза тя най-после. — „Икар“ не кара никакъв товар. Самият той е товар.

Тя махна с ръка около себе си.

— Това откри екипът на Мейма: две сфери, свързани една с друга, по-голямата празна освен един гравитационен генератор, по-малката натъпкана с другопланетна електроника.

— Колко другопланетна? — попита Иксил.

— Много другопланетна — мрачно каза тя. — Нещо, което никой не беше виждал, с напълно непознати маркировки и означения. Ние все още не знаем дали е отпреди цивилизациите в спиралния ръкав или е просто от някоя неизвестна територия. Затова на борда е и старият „Уортрам“ — археолозите го бяха включили за изучаване на малката сфера и когато построиха „Икар“, просто изградиха около него компютърна зала.

— Значи оттам идва допълнителната гравитация във външния корпус — казах аз. — Смятах да те питам как си го направила.

— Ние нямаме нищо общо с това — каза Тера. — И нямаме представа за какво е. Единственото, което знаем, е, че поддържа гравитация приблизително осемдесет и пет процента от земната и е

напълно самонастройващ се, поради което не се влияе от гравитационния генератор на „Икар“.

Тя се усмихна.

— Разбрах, че е работил по същия начин на Мейма. Дори когато е в пълно планетарно гравитационно поле, човек може да ходи навсякъде в сферата, без да пада.

— Сигурно е било чудесно изживяване — промърморих аз.

— Половината от експедицията го харесваха; другата половина не можеха да го понасят. И точно затова построиха вътрешния корпус толкова далеч от външния... металът, изглежда, по някакъв начин екранира гравитационното поле на сферата, но ако двата корпуса са по-близо, на границата между двете полета се получава ужасна дезориентация.

— И затова пат толкова искат да го вземат? — попитах. — Да сложат ръка на нов гравитационен генератор? Това едва ли заслужава да се извърши убийство.

Тя поклати глава.

— Не съм сигурна, че пат дори знаят за гравитационния генератор. — В гласа ѝ имаше нещо, от което ме полазиха тръпки. — Казах, че екипът не може да дешифрира маркировката и нищо друго върху двете сфери. Но гравитационният генератор не е единственото нещо, което работи. Голяма част от електронните уреди в малката сфера са в някакво състояние на стендбай и отчитат много показания. Анализи на форма на вълната, знакови генератори... такива неща.

Тя пое дълбоко дъх, после тихо каза:

— Обаче специалистите не са сигурни. Все още не разбират много неща. Всъщност повечето. Но от онова, което можах да дешифрирам на ниво устройство и нива на енергия и дори геометрични форми на някои компоненти... Ами, мислят, че цялото това нещо може да е звезден двигател.

Погледнах Иксил.

— Какъв вид звезден двигател? — попита той.

— Бърз — отвърна тя. — Много бърз. От показанията на уредите специалистите заключават, че може да е двадесет пъти по-бърз от „Таларик“ на пат.

— Виж, за това вече — тихо каза Иксил — си заслужава да убиеш.

13.

Пратихме Тера да спи, доколкото можеше да спи след страшно ободряващия ни разговор, и продължихме военния си съвет на мостика на „Икар“. Шон, които беше дежурен, изобщо не възрази да бъде освободен и тръгна към каютата си с провлечена стъпка, което подсказваше, че още не се е възстановил напълно от последния пристъп болестта си. Или от зависимостта от борандис.

Но макар мостикът да ни осигуряваше необходимото уединение или най-малкото уединението, което можехме да получим на „Икар“, той не ни предлагаше нищо нито като вдъхновение, нито като отговори.

— Колкото и да е трудно да се повярва — казах на Иксил докато наблюдавах как поровете се спускат по краката му и тичат към коридора да изпълнят задачите си на часови — мисля, че сега цялата работа е още по-объркана.

— Защо попита Иксил. — Вместо да имаме тайнствен убиец саботьор на борда, сега имаме само тайнствен убиец.

— Да бе това много ни помага — казах саркастично.

— А и Тера отпадна като заподозряна — продължи той, без да обръща внимание на сарказма в думите ми. — С което остават само Чорт, Никбар, Шон и Еверет. Това все пак е нещо.

— Само ако всичко, което тя ни каза, е вярно. Не забравяй, че снимката, която ни изпрати чичо Артър, не е много ясна. Тя може просто да е много умел лъжец с талант за импровизация.

— Наистина — каза той. Сега неговият глас беше пълен със сарказъм. — А да не би гравитационното поле от голямата сфера да идва от таланта ѝ на лъжец и импровизатор?

— Добре де, добре — промърморих и се предадох. — Тера е света вода ненапита. Само имай предвид, че дори когато признава коя е, целите ѝ могат да не съвпадат с нашите.

— Съгласен съм — отвърна той. — Тогава откъде идва допълнителното объркване?

— От Камерон. С цялото дължимо уважение, не вярвам много в твоята теория за отвличане. Ако те са знаели достатъчно, за да дойдат и да го отвлекат, защо не са отвлекли „Икар“?

— Може би не са знаели истинската му стойност — каза Иксил. — Може би са смятали, че товарът е в трюма, и да са решили, че нямат време да се занимават с него.

— Защо тогава ни позволиха да напуснем планетата? Във всеки случай те поне имат представа какво преследват. Сто хилядарки награда не се дават само въз основа на предположение.

— Такъв извод не е задължителен — каза той. — Може би единственото, което знаят, е, че на „Икар“ има нещо, което Камерон желае да откара на Земята, и искат да го видят от обикновено любопитство. Може би доносът за скъпоценни камъни беше просто претекст да надзърнат в трюма.

— Ако е така, значи имат страшни проблеми с координацията — посочих аз. — Наджиките ни пуснаха, без да им мигне окото.

— Също и Ейм-Мастр на Мейма — каза Иксил. — Мисля, че пат са решили да не манифестират своето участие в това публично.

— На високо ниво сигурно е широко известно — напомних му. — Половината от правителствата в региона вече са заплашени със санкции, ако не ни намерят и задържат.

— Вярно, но това не е същото като работа директно с местните администратори и митнически агенти — посочи той. — На висшите правителствени служители обикновено може да се вярва, че няма да изтече информация, особено когато става дума за нещо, което може да причини икономическа паника.

Намръщих се срещу дисплея си.

— И така, докъде стигаме с това?

— Най-малкото не сме толкова на тъмно, колкото повечето от онези, които ни търсят — вдигна рамене той. — Каквото и да знаят или да не знаят пат, те съвсем сигурно не са съобцили никакви подробности на никого. Защото тогава нито едно правителство не би и помислило да ни предаде на тях.

— Предполагам, че би трябвало да сме им благодарни — казах и се опитах да помисля какво предимство ни дава всичко това. Честно казано, не можах да видя. — Това обаче ни довежда до друг въпрос. Може би трябва да се заемем да съставим списък на правителствата, на

които да предадем „Икар“ като последно спасение, за да не попадне в ръцете на пат.

— Бихме могли — съгласи се неуверено той. — Проблемът е да намерим някой, който да представлява по-малка заплаха от самите пат.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко — отвърна той най-сериозно. — Доколкото знаем, пат нямат истинска армия освен отбранителните си сили.

— Нямаат. Наемат си грозници — казах раздразнено.

— Мисълта ми е, че пат биха използвали звездния двигател на „Икар“, за да затвърдят господството си в гражданския транспорт, докато някой друг може да го използва за военни цели.

Замислих се. Един по-бърз звезден двигател не би помогнал в битка в нормалното пространство, а в хиперпространството не беше възможно никакво сражение. Вярно, той би направил по-лесно транспортирането на войска, припаси и бойна техника, но това не би било голямо предимство в малките локални конфликти, които все още възникваха тук-там. Дори при огромна регионална война — всички се надявахме тя да е останала в далечното минало на спиралния ръкав — звездният двигател на „Икар“ не би дал на агресора голямо предимство.

Но пък нещо като звездния двигател на „Икар“ бе точно предимството, което би очаквал един потенциален агресор. Не особено приятна мисъл.

— Да, ще направим такъв списък — казах аз, станах и отидох при навигационния пулт. — Може би трябва да опитаме с консорциум, така че никой свят да няма абсолютен монопол.

— По-точно с консорциум, който ще позволи на екипажа на кораба да живее — каза Иксил. — За предпочитане е нещо по-малко ограничаващо от килия.

— Това също стои начело на моя списък с приоритети — уверих го и затраках по клавиатурата на навигационния пулт.

— Винаги е добре да имаш цел. Накъде точно отиваме в момента?

— Не зная — признах аз. — По принцип летим към Утено, тъй като с документите за напускане на Потоси ще ни е по-лесно да влезем и да излезем от друг свят на наджиките.

— Утено е само на, колко, седемдесет и пет часа?

— Седемдесет и три — уточних аз. — И тъй като това е само половината от пробег на „Икар“, мисля, че една спирка там може да ни позволи да се отскубнем от някой, който може би следи движението ни.

Махнах с ръка към пулта.

— Но започвам да се чудя дали не е по-добре да не попадаме във властта на никое отделно правителство повече от веднъж.

— Може би — каза бавно Иксил. — Все пак не съм сигурен дали това има значение. Пат сигурно са съобщили на всички по маршрута ни.

— Тогава мислиш ли, че трябва да се отклоним от този курс? Да летим по затворен кръг и да се опитаме да се промъкнем на Земята от другата страна?

— Не. — Той беше категоричен. — Пат не могат да бъдат излъгани толкова лесно... те ще съобщят навсякъде, където „Икар“ може да отиде. Това ще ни донесе единствено увеличаване на броя на спирките за зареждане, където сме най-уязвими, и ще даде повече време на пат да научат как точно изглежда „Икар“.

— И ако наистина държат Камерон, ще получат пълен списък на екипажа — съгласих се. — Значи остава Утено.

— Да, Утено — съгласи се Иксил и щракна с пръсти да извика поровете си. — Отивам да дремна — продължи той, когато животинчетата изтърчаха по краката му и забиха нокти в раменете му. — Искам да оздравея напълно преди да сме стигнали Утено.

— Пази се — предупредих го. — Нашият убиец може да не е доволен, ако следващите химикали не бъдат смесени, за да се получи отровен газ.

— Ще оставя Пикс и Пакс да пазят — увери ме той. — Пък и зная някои трикове за охрана на вратата. Ти се пази.

— От какво да се пазя? — отговорих остро. — Аз съм единственият, който може да пилотира това чудо! И единствено аз съм в безопасност на борда.

— Да се надяваме, че нашият убиец го помни — отвърна многозначително Иксил, стана и тръгна към вратата. — Но все пак не се надувай, че си единственият пилот.

Излезе и остави вратата отворена. Потвърдих вектора и подходящия момент за пристигане на Утено, после затворих

навигационния пулт и се върнах на капитанския стол. И се замислих.

Разговорът ни с Тера беше добър. Той ни даде информация, която, стига всичко, казано от нея, да бе вярно, беше също много полезна.

Проблемът беше, че освен това той бе сринал цялата крехка кула, която си бях изградил толкова старателно след убийството на Джоунс. Преди това се чудех, когато парчетата на пъзела не можеха да се наместват. Сега вече го нямаше самия проклет пъзел. Джоунс и Чорт, саботажа с горелката, анонимните обаждания на различните митници и власти... всеки път, когато ми просветнеше, внимателно прибавях новите детайли към останалото, като се стараех да включа местонахождението по това време на всички заподозрени. И макар да не се заблуждавах, че съм подредил всичко, поне бях започнал да се надявам, че ще успея.

Сега изведнъж всичко се промени. Половината саботаж беше извършен от Тера и баща ѝ, персонаж, за когото дори не знаех, че участва в тази конкретна сцена на нашата малка драма, и то по причини далеч по-малко злокобни, отколкото биха подсказали резултатите от тях. И с това откровение моят грижливо изготвян списък кой къде е бил стана направо за боклука. Всъщност почти всичко, което трябваше да си обясня, беше доносът за контрабандиране на скъпоценни камъни и компонентите за отровен газ и разбития бутон на вратата на Иксил.

И, разбира се, убийството на Джоунс.

И най-отвратителното беше, че точно това бяха инцидентите, за които никой нямаше убедително алиби. Всеки на борда би могъл да повреди респиратора на Джоунс; и всеки беше бил самичък по времето, когато беше бърникано в стаята на Иксил.

Всеки. Включително и Тера.

Защото противно на мнението на Иксил за мен тя все още беше подозрителна. Нещо повече. Снимката, изпратена от чичо Артър, за мен не беше категорично доказателство и ако Илейна Тера Камерон все още беше някъде из спиралния ръкав, ние никога нямаше да научим за това тук на „Икар“. Вярно, тя знаеше за другопланетния гравитационен генератор; но пък ако беше от екипа на археолозите или техниците, пак щеше да го знае. Чичо Артър беше казал, че ихмиситите са хванали цялата група, но след като не знаех източника

на информацията му, бях принуден да я смятам за непълна, ако не и за направо подозрителна. Колкото до останалата част от историята на Тера, аз фактически не бях виждал Камерон на борда на „Икар“ и, разбира се, не бих потвърдил, че съм преследвал тъкмо него между двата корпуса.

А не можех да не забележа интересното съвпадение на времето на проникване на пат на разкопките на Мейма с двойката грозници точно когато „Икар“ беше готов да отлети. Може би беше съвпадение или нещо в тяхното собствено външно разузнаване беше привлякло любопитното око на пат; възможно беше те да са имали агент на мястото на разкопките. А ние имахме само думата на Тера, че тя не е била този агент.

Но пък повярвахме на казаното от всеки друг за това какъв е бил. Тера беше казала, че Камерон е пазил в тайна присъствието ѝ на Мейма. Може би беше направил същото с всички други и както беше казала самата Тера, човек не може да каже онова, което не знае. Може би това беше вторият коз на Камерон.

И ако това беше вярно, то можеше накрая да обясни защо все още сме на свобода. Или нашият предател още не беше съобщил за нас на пат, защото очакваше наградата да се увеличи, или защото подозираше, че на борда има друг от хората на Камерон, и не искаше да разкрие истинските си намерения преди да разбере кой е той.

И така, защо беше убит Джоунс?

Знаел ли беше нещо, което уличава убиеца? Или пък убиецът се беше изплашил, че Джоунс може да научи нещо, което той не може да си позволи никой друг да знае? Трябваше да е било нещо, което механикът е научил при нормалните си задължения, иначе последвалото нападение над Иксил не би имало никакъв смисъл.

Освен ако заплахата с отровен газ не беше само параван. Може би единственото, което бе искал мистър Х, е било да се освободи от Джоунс и покушението срещу Иксил е било мнимо, за да изглежда, че е срещу всеки, който се опитва да заема длъжността на механик на „Икар“.

Погледнах намръщено дисплеите. Тези размишления не ме довеждаха доникъде, само ме объркваха. Какво можеше човек като Джоунс — напълно непознат за останалия екипаж на „Икар“ — та какво можеше да знае, за да трябва да го убият? Може би фактът, че

въпреки претенциите си за умения като механик Никбар не можеше да различи болт от пирон? Но защо едно нечувано изопачаване на истината трябваше да доведе до убийство? Освен това биографичната бележка на чичо Артър за Никбар показваше, че той има такива умения. Тогава дали не беше нещо около Чорт? Или Еверет, или Шон?

Къркоренето в стомаха ми нахлу в мислите ми като звуков сигнал, че не съм ял от доста време. Направих последна проверка на дисплея, станах и тръгнах към дневната. Корабът можеше да бъде оставен и сам, докато хапна един сандвич, а литър-два кафе може би щяха да ми помогнат да мисля. Макар че от опит много се съмнявах.

Направих си сандвич от доста невъобразими продукти и си налях кафе в кана, която не се разплисква. И изведнъж чух леки стъпки в коридора. Обърнах се и за моя пълна липса на изненада видях Чорт.

— Извинявай, капитан Маккел — каза той със свирещия си глас. — Нямах намерение да се натрапвам.

— Изобщо не се натрапваш — уверих го и му махнах да влезе. — Дневната е за всички. Влизай.

— Благодаря — каза той и колебливо влезе. — Зная, че дневната обикновено е за всички. Но сега не изглежда така.

— „Икар“ е необикновен кораб — напомних му аз, взех чинията и каната и седнах на масата. Досега не бях имал възможност да говоря с Чорт насаме, а случаят, изглежда, предлагаше идеална възможност за това. — И летим при необикновени условия — добавих. — На нашия екипаж му липсва обичайната сплотеност на хора, тръгнаха да пътуват заедно. — Погледнах го изпитателно. — Макар че за теб това може би няма толкова голямо значение. Ти не летиш отдавна, нали?

Перушинестите му люспи леко изпърпориха.

— Толкова ли е очевидно?

— Е, малко — казах. — Аз обаче не бих се тревожил за това. Ти си креанец; космическите пътувания са в кръвта на расата ти.

— Може би. — Той изтрака тихо два пъти с човка; за пръв път чувах да издава такъв звук. — А може да е просто мит.

— Дори да е мит, страшно много хора го приемат за истина — казах аз и отхапах от сандвича. — Има ужасно търсене на креанци за излизане в открития космос.

— Търсенето може да е оправдано — каза той и ме погледна внимателно. — А може и да не е. Кажи ми какво ти каза Бородин за

тази акция?

— Какво имаш предвид? — попитах и се намръщих. Беше казал „акция“. Не „пътуване“ или „курс“. — Бях нает да откарам „Икар“ от Мейма до Земята. Защо, на тебе друго ли ти каза?

— Не точно друго — отговори той. Чисто белите му очи продължаваха да ме изучават със смущаваща настойчивост. — Каза обаче, че имало и нещо повече.

Минаха още няколко удара на сърцето, после той продължи:

— Дванадесет други се опитваха да ме наемат на трудовата борса на Мейма — каза той. — Бородин ме дръпна настрана и ми каза, че макар да не можел да ми плати толкова, колкото ми предлагат другите, можел да ми предложи шанс да направя нещо за моите хора, нещо, което никога няма да се забрави.

— Разбирам — казах, като се помъчих гласът ми да е безразличен и непринуден, и отхапах нова хапка, за да скрия внезапното си треперене. Бях истински идиот до момента на откровението на Тера да не направя никаква връзка с данните, изпратени от чичо Артър за разцвета на креанската икономика и излизането на „Галарик“ на космическите линии. — Какво друго ти каза?

Очевидно бях преиграл акта на безразличие.

— Ти не ми вярваш — каза Чорт. — Извинявай за безпокойството.

— Не, не... моля те — казах и се приготвих да скоча, ако е необходимо, за да го спра. Неочаквано изникнаха цял куп нови възможности, които много исках да си изясня. — Не исках да кажа това. Разбира се, че ти вярвам. Каза ли Бородин нещо друго?

— Вие не разбирате — каза той. — Вие, хората. Вие страшно ненавиждате пат... чувам ви какво говорите. Но вие наистина не разбирате.

— Тогава ми помогни да разбера — подканих го и посочих стола срещу мен. — Защо, да не би да трябва да обичаме пат?

Той се поколеба, после бавно седна на посочения стол.

— Ти говориш, че излизането в открития космос е в кръвта на креанците — каза той. — Може би в известен смисъл е така. Ние обичаме свободното падане и се чувстваме добре в космически жизнени среди. В нашата родна система имаме пет, знаеш ли това?

Кимнах.

— Чувал съм, че били красиви. Ще ми се вашето правителство да разреши да ги посещават и некреанци.

— Наистина са красиви — каза той и белите му очи странно се разфокусираха. — Повечето креанци биха предпочели да живеят на такива места или в самия наш роден свят, ако това е възможно.

Очите му отново се фокусираха върху лицето ми.

— Но това не е възможно. В областта на науката или технологията ние нямаме нищо, което може да се конкурира с продуктите на Земята или Базни, или Дж'каир. Въпреки това ние трябва да продължим да създаваме богатство, ако искаме да използваме изгодите от тази технология или ако искаме да построим повече жизнени среди за нашия народ.

— Вие имате износ на храни — напомних му. — Зная, че тези храни са много търсени.

— Но те могат да се транспортират само на ограничено разстояние, защото бързо се развалят — каза той. — Изправени пред такава дилема, какво могат да направят креанците?

Въздъгнах. Разбрах много добре накъде бие.

— Наемат свои хора в спиралния ръкав, разбира се — казах аз. — Кажи ми каква част от твоето възнаграждение отива в креанското правителство?

Човката му силно изтрака.

— Седем десети — отвърна той.

Седемдесет процента данък! Робство с договор с тази разлика, че робуваха на собственото си правителство и на собствения си народ.

— Не бях чувал за това — признах. — Защо го пазите в тайна?

Перата му леко изпърпориха.

— А защо да говорим за него? Това е нещо, с което се гордеем. Да се продаваме в служба на другопланетяни не е приятно.

— Всъщност не е по-различно от това, което правят всички останали. Никой от нас не се продава: ние продаваме само уменията и опита си на други. Това се нарича работа.

— Това никога не е било креански начин на поведение — заяви твърдо той и наклони глава на една страна — много раздразнен птичи жест. — Но този начин може би се променя. Търговците на пат ни дадоха възможност да продаваме хранителните си продукти на повече

пазари, отколкото преди. Само за две десетилетия ние може би ще имаме необходимите ни ресурси за жизнените среди, които искаме да построим. Когато това стане, ще можем да се върнем по домовете си, при нашите семейства и нашия народ.

Поклатих глава.

— Ще ни липсват — казах аз. Наистина го мислех и трепнах като разбрах колко банално прозвучаха думите ми. — Защо ми казваш това?

Той сложи нежните си ръце на масата и леко потри пръсти.

— Някога се мислеше, че само нашата бъдеща свобода зависи от пат и техния звезден двигател. Но сега мнозина се страхуват, че самият ни живот е здраво в ръцете им. В циклите след като „Таларик“ започна да лети, все по-голяма част от нашите ресурси бяха предоставени за производство на повече храни за износ. Ако пат неочаквано откажат да ги извозват, нашата икономика ще банкрутира за едно денонощие.

Бях предупредил Иксил, че Чорт може да бъде чувствителен спрямо натиск върху пат; но не си бях давал сметка колко силно са застрашени креанците икономически от пат.

— Мисля, че разбирам — казах. — Какво искаш от мен?

Той помисли, после каза:

— Искам да не утежняваш отношенията ни с пат.

Господ ми е свидетел, че последното нещо, което исках, беше да разтревожа пат или техните приятели с ръчните крематориуми. За нещастие дори това, че продължавах да дишам, вероятно представляваше заплаха за тях.

— Какво те кара да мислиш, че искам да направя такова нещо? — попитах.

— Ти не обичаш пат — каза той. — А пат търсят точно теб и този кораб.

— Кой ти каза това?

Перата му изпърхаха.

— Никой не ми го е казал. Съществата, които ни показва младата жена в кръчмата „Бейкърс Дозън“, бяха клиентска раса на пат.

— Откъде знаеш?

— Това се знае от всички креанци — обясни той изненадан, че изобщо питам. — На всички търговски кораби на пат има креанци за

работа в открития космос. С тях винаги пътуват ликами — като охранители и защитници. За разлика от пат, те са груби и вечно кисели.

— И понякога буйни — съгласих се. Поне грозниците вече имаха име. Чичо Артър щеше да е доволен от това. — Все пак това, че ликамите ме преследват, не означава, че са включени и пат.

Чорт чак се накокошини.

— Не ме лъжи, капитане — тихо каза той. — Ликамите не действат без разрешение на пат. Те не се движат през тези райони на космоса без присъствие и ръководство на пат.

— Не те лъжа, Чорт — уверих го спокойно и почувствах по тялото ми да полазват тръпки. Ако той беше прав, това означаваше, че около двамата ликами, които бях убил на Ксатру, трябваше да е имало надзирател пат. Пат, който просто е пропуснал да завладее „Икар“, намиращ се само през няколко преки.

А пък тримата пат, които двамата с Камерон бяхме видели в кръчмата на Мейма, вероятно бяха водили няколко ликами, криещи се някъде. Нещо, което трябваше да запомня, ако някога видех друг пат.

— Може би не е точно лъжа — каза Чорт. — Но все пак се опитваш да ме отклониш от истината. — Той отново наклони глава. — Каква е истината, капитане?

— Прав си, Чорт — въздъхнах и го погледнах втренчено в лицето: страшно ми се щеше да мога да разгадая изражението му. — Пат наистина искат този кораб. Те смятат, че на борда има нещо, което може да застраши тяхната икономическа империя, построена през последните петнадесет години.

— Това вярно ли е?

— Не зная. Но е възможно.

Един дълъг момент той остана неподвижен, навел глава към масата, притиснал пръстите си един към друг. Познавах тази креанска поза на дълбок размисъл. Аз също стоях неподвижен — страхувах се, че всяко помръдване от моя страна може да развали магията. Изпитвах все по-силно желание да мога да разчета изражението му. Никбар беше заплашил да напусне кораба, ако научи, че пренасяме контрабандна стока. Щеше ли да отпрати същата заплаха и Чорт — или по-лошо, да я изпълни — сега, когато знаеше, че има сериозна заплаха да станем причина гневът на пат да се стовари върху Креа?

С неочакваност, която ме стресна, Чорт ме погледна и каза:

— Тази заплаха за пат би ли могла да бъде от полза за Земята?

— Ако всъщност е заплахата, за която мислят пат... а в това не съм сигурен... тогава отговорът е да.

— А ще бъде ли от полза за Креа?

Поколебах се.

— Не зная. Ако зависеше от мен, вие сигурно щяхте да сте едни от тези, които ще имат полза, при условие че помогнете за това пътуване. Но не мога да ви обещавам.

— Бородин загатна, че случаят ще е такъв — напомни ми той. — Не може ли да му се вярва?

— О, на него може да му се вярва — уверих го. — Но ние не знаем къде е той сега, а решението може да бъде взето без него. Особено ако някой друг завземе „Икар“ преди да можем да го закараме на Земята.

— А ако успеем да го закараме на Земята?

— Пак не мога да обещавам — казах и усетих как по челото ми се стича пот. С поставеното на везна бъдеще на цялата си раса Чорт очевидно пресмяташе шансовете и претегляше възможностите.

За нещастие аз виждах пред него само три възможности, от които да избира: да напусне кораба, да ни помогне да откараме „Икар“ на Земята или да ни предаде на пат при първата възможност, която му се удаде, с надежда да изкупи икономическата сигурност на своя народ. Само краткосрочна сигурност, разбира се — в дългосрочна перспектива пат не бяха по-великодушни от никоя друга раса. Но съпоставена с демонстрираната способност за дългосрочна омраза дори краткосрочната изгода беше най-логичният път, по който да тръгне. На мястото на Чорт аз вероятно бих направил този избор.

А ако той...

Неочаквано почувствах неудобство от тежестта на плазмения си пистолет. Не можехме да си позволим Чорт да напусне кораба. Точка. Дали той планираше да ни предаде, или просто се надяваше да изчезне преди пат да са ни намерили, нямаше значение — ние не можехме да го оставим да се разхожда свободно с онова, което знаеше за „Икар“ и за екипажа. Трябваше да го държим на борда, дори заключен или завързан, докато тази ужасна игра на криеница не свършеше.

Чорт изведнъж обърна глава към дневната и каза:

— На корпуса се образува друг ръб. Най-добре ще е да спреш кораба.

Не бях чул нито почувствал нещо, но не се съмнявах в преценката му. Бях се изправил още преди да беше спрял да говори. Изскочих от дневната и бях по средата по пътя към мостика преди да ми дойде наум, че изобщо не се бях усъмнил в преценката му. Бях вече на мостика и се пресягах към червения бутон, когато от корпуса проехтя характерен стържещ звук.

Чак много по-късно, когато ръбът беше отстранен и отново летяхме, се сетих, че той не се беше върнал да довършим разговора.

Или бяхме свършили разговора, а аз просто, не бях разбрал това? Както не знаех коя от трите възможности е решил да избере.

Помислих си да го извикам по интеркома и дори да отида при него в каютата му. Но се отказах и от двете. Не можех да му предложа никоя от гаранциите, които той очевидно желаше, а без такова обещание нямаше нищо, което мога да кажа, за да го придумам да остане на „Икар“. Един по-нататъшен натиск не би довел до нищо освен да накара и двама ни да се чувстваме неудобно.

Във всеки случай бяхме на по-малко от три дни от Утено. Някъде през първия час след кацането ни щях да разбера кой път е избрал.

14.

Не го разбрах поради простата причина, че не кацнахме на Утено. Макар че тогава не го знаех, щеше да мине много време преди въобще да кацнем някъде.

Първото загатване за проблема беше какофонията на радиопредаванията, която заглуши официалните честоти на комуникационния пулт, когато пространствената матрица за хиперкосмоса отново се връза в нормалното пространство. Не можах да разбера нищо поради шифровката, разбира се, но обемът на съобщенията трябваше да ми подсказже, че става нещо важно.

Комуникационното табло беше задръстено от бърборене, визуалните дисплеи също посочваха ужасно объркване на корабния трафик около планетата на сто различни фиксирани орбити. Един запис на информационния канал за пристигащи кораби повтаряше непрекъснато извинение за закъснението, цитираше две сблъсквания и повреда на наземна станция като причина за бъркотията и обещавахе да уреди всичко колкото се може по-бързо.

И в един нехарактерен за мен изблик на доверчивост им повярвах. При това общо объркване набрах на клавиатурата посочената ми орбита за стоянка и се насочих към нея.

„Претъпкано“, разбира се, е относителен термин, когато се отнася за орбити за изчакване. Определената ни стоянка беше на петдесет километра от всичко друго, като двата кораба на такова разстояние бяха един наджикски товарен кораб откъм левия борд и един тромав товарен влекач на тлека, на същото разстояние откъм десния. Повече по навик, отколкото поради друга причина, включих увеличение за средно разстояние и внимателно огледах двата кораба.

И точно докато гледах товарния влекач, предупредителните звънци зазвъняха в главата ми.

Набрах интеркома в машинната зала.

— Ревз, какво е състоянието на звездния двигател?

— Нормално — отговори той. — Защо?

— Искам го включен и в готовност — отсякох аз. — Бързо.
Последва съвсем кратко колебание.

— Изпълнявам предстартова подготовка — докладва той. —
Какъв е проблемът?

— Насочени сме към стоянка на петдесет километра от товарен
влекач на тлека — казах аз. Все още изучавах дисплея. — Не съм
сигурен, но ми се струва, че нещо се спотайва от другата му страна.

— Нещо като митнически кръстосвач на наджиките?

— Или нещо дори по-голямо.

— Обръщай и да се махаме оттук.

— И да им дадем да разберат, че знаем за тяхното присъствие? И
че сме с гузна съвест и затова бягаме?

— Прав си — съгласи се той. — Ще се правим на невинни.

— Като младенци — казах аз. — Поне докато не пуснеш
звездния двигател. Да се надяваме, че няма да ни засекаат.

— Тяговите двигатели са доста шумни — посочи той. — Това
все трябва да маскира звездния двигател на разстояние петдесет
километра. Трябват ми още тринадесет минути за пълна готовност. Ще
видя дали мога да ги съкратя с две.

— Добре. Действай.

Не бързах да изминем останалата част от пътя и успях да
изконсумирам почти пет от тринадесетте минути, необходими на
Никбар. Държах два от дисплеите насочени към нашите компаньони от
двете страни и се чудех кой от тях ще се раздвижи пръв.

Тази чест се падна на наджикския кораб. Докато подавах тяга
към предните маневрени сопла, за да намалю част от инерцията,
големият му страничен люк се отвори и се появиа три тъмносиви
звездни изстребителя.

Спряха за момент, сякаш да си поемат дъх, след това си
групираха във формация и се насочиха право към нас.

Набрах всички интеркоми на кораба.

— Говори Маккел. Всички да се завържат и да се хванат за нещо.
Имаме вражеска компания. Ревз?

— Остават още най-малко шест минути — докладва той. — Дори
седем. След колко време ще са тук?

— Зависи колко бързат — казах аз с вече напразната надежда, че
тревогата е фалшива, че те фактически се интересуват от нещо съвсем

друго. Но те продължаваха да летят към нас и не показваха никакви признаци, че може неочаквано да завъртят някъде другаде. — Поддържай маневрените двигатели на високи обороти — ако усетят, че пускаме звездния двигател, ще долетят веднага.

Още докато го казвах, наджиките ни предупредиха официално.

— Товарен кораб „Икар“, говори Утено — чу се спокоен наджикски глас от комуникационния говорител. — Изключете маневрените двигатели и се пригответе за абордаж.

— От шума от маневрените двигатели сигурно ги болят ушите — коментира спокойно Никбар. — Сега какво?

— Няма да им обръщаме внимание — отговорих. — Това беше радиосъобщение, не беше теснолъчево предаване, а според нашия идентификационен документ ние сме „Стюд Брънзуик“. Може би все още не са сигурни кои сме и се опитват да ни стреснат. Във всеки случай не можем да си позволим да изключим маневрените двигатели.

— Рискуваш да ги предизвикаш да открият огън — предупреди ме той.

— Още не — казах аз и превключих вниманието си от идващите изтребители към задната страна на влекача. Беше класическа, проверена от времето тактика: група шумни гоначи отпред, които подкарват дивеча към ловеца, скрит в храстите. В храстите или зад влекача, както беше в случая.

Само че в този случай ловецът вече не се криеше. Вече беше съвсем открит, оръдията му на левия борт вече се издигаха над гръбнака на товарния влекач — наджикски разрушител. Беше боядисан на ленти като зебра и това го правеше да изглежда почти елегантен. От мястото, на което се намирахме, изглеждаше приблизително с размерите на Париж.

— Внимавай да не насочват йонни лъчи за прицелване предупреди ме гласът на Иксил зад мен.

— Благодаря — казах, като се опитах гласът ми да не прозвучи прекалено саркастично, и бързо погледнах през рамо. Иксил гледаше дисплеите, изражението му както винаги беше безстрастно. Поровете на раменете му обаче издаваха всичко. — Имаш ли някой друг дълбокомислен съвет?

— Имам предвид противолазерни или противоракетни каза той и пристъпи до навигационния пулт. — Ако действат самостоятелно

срещу предполагаеми контрабандисти, няма да държат сметка за повредата, както ако действат по нареждане на пат.

И тъкмо да го информирам, че те вече са ни идентифицирали като „Икар“, те услужливо се обадиха.

— Товарен кораб „Икар“, това е последно предупреждение. Изключете маневрените двигатели, иначе ще открием огън.

Това съобщение, за съжаление, направиха в тесен лъч специално за нашите уши и за никой друг. Което означаваше, че знаят кои сме, и всички мисли за минаване между капките се изпариха от главата ми.

Както и всичко, което се надявахме да спечелим, като се правим на невинни.

— Дръж се — предупредих Иксил и като включих енергия към маневрените двигатели, превключих изгорелите газове към предните маневрени клапи. Скоростта напред рязко намаля — и с това и орбиталната стабилност. Слязохме под идващите изстребители и започнахме рязко да падаме към планетата на пет хиляди километра под нас.

За нещастие „рязко“ е печално относителен термин. С изстребител или дори с кораб с повишено отношение тяга маса, каквото имаше „Сторми Банкс“, с такава маневра бих изненадал противника. Но с летяща торба цимент, каквато представляваше „Икар“, не се държахме като скачащ ягуар, а като хипопотам, който се хвърля в блато. Можех да си представя как наджиките в изстребителите и разрушителя наблюдават тромавия ни опит да избягаме и ни се присмиват.

Можеха да се присмиват колкото си искат. Логическото допускане — или най-малкото онова, което се надявах, че ще направят — щеше да е, че няма да активираме звездния си двигател, докато те не заложат капана си, от което предположение трябваше да заключат, че имат десет до дванадесет минути, през които спокойно да ни откарат в ръцете на чакащия в засада ловец. Онова, за което, надявах се, все още не се бяха досетили, бе, че ние бяхме фактически на по-малко от четири минути до измъкването. Трябваше само да ги задържа далеч от нас през тези четири минути и щяхме да сме свободни.

Имаше обаче едно много голямо ако. Особено като се има предвид, че наджиките в тази операция очевидно не бяха от типа, който се разтакава просто за да убие времето. Звездните изстребители

се извиха в съответствие с моята маневра още преди да я бях завършил; и докато се приближаваха, от шлюзовете под носовете им избухнаха зелени йонни лъчи и се насочиха към нас.

Увеличих енергията към клапите на левия борд и се отклонихме настрани — надявах се да защита хиперкосмическата пространствена матрица на носа от йонните лъчи. Но се движехме като спънати; и докато ругаех безпомощно под нос, лъчите се съсредоточиха върху матрицата.

Това беше. Продължих безполезната маневра, като очаквах противникът да локализира йонния заряд и да последва избухване на високоволтова искра, която да разстрои електрониката на пространствената матрица и да обезсмисли усилията на Никбар.

Спуснах се в гравитационната яма на Утено и лъчите моментално се отклониха от целта — но щяха да се върнат, щом стрелците се преориентираха. Всеки момент искрата щеше да избухне.

Намръщих се и в главата ми зазвъня нова серия звънци. Нещо не беше както трябва тук, имаше нещо погрешно. Знаех как действат йонните лъчи — бях обстрелван с такива лъчи повече пъти, отколкото исках да си спомня — но тези нещо прекалено се бавеха. Включих камерите за наблюдение на носа и ги фокусирах върху матрицата.

И дъхът ми спря. Йонните лъчи се събираха върху „Икар“ точно както показваше сензорът. Но на около метър преди да достигнат матрицата ставаше нещо съвсем неочаквано. Вместо да продължат да се разпространяват по права линия, те се разфокусираха, йоните бурно се разпръскваха и отиваха по дяволите. Което означаваше, че вместо да натрупват йонизиран товар, който да създаде унищожителна искра, единственото, което правеха, беше да изхвърлят йони върху плочите на корпуса, където товарът щеше да се натрупа, без да направи нещо друго.

— Корпусът е — каза Иксил. Гласът му беше изпълнен със същия страх, който изпитвах и аз. — Радиалното гравитационно поле в корпуса.

И след това, разбира се, всичко си дойде на мястото. Излизанията на Чорт в откритото пространство бяха показали, че другопланетното гравитационно поле в главния корпус е много слабо, за да се почувства извън кораба, но очевидно ефектът беше достатъчно силен да разруши

лъч от субатомни частички. Или това, или нещо друго в полевия генератор ги объркваше.

Неочаквано отново имахме шанс. Наведох се над контролния пулт и зададох допълнително отклонение.

— Маккел? — извика Никбар по интеркома. — Какво правиш?

— Йонните лъчи на изстребителите не достигат до пространствената матрица — извиках и насочих вниманието си към разрушителя. Той вече не чакаше търпеливо да бъдем подкарани към него, а се носеше към нас; собственият му йонен лъч ярко пламтеше, макар че още беше далеч. — Подозирам, че лъчът на разрушителя също няма да успее, но почти сигурно ще пробие корпуса на машинната секция и ще обърка системите ти там. Затова обръщам „Икар“, за да разположа главния корпус между теб и тях.

— Което ще остави машинната секция открита за изстребителите — промърмори Иксил от навигационния пулт. — А те са по-близо от разрушителя.

— Но техните лъчи са много по-слаби — напомних му. — А и има възможност по-тежкия метал там да ни защити от тях. Във всеки случай точно сега нямаме много възможности. Ревз, започни обратното броене!

— Една минута и двадесет — каза той. — При скоростта, с която се приближава разрушителят, ще сме на косъм.

Забавих въртенето ни, когато кърмата на „Икар“ се обърна към идващите изстребители. Целият бях потен. Изстребителите вероятно нямаха необходимото сензорно увеличение, което да им позволи да видят колко странно се държат техните йонни лъчи. Разрушителят, за нещастие, вероятно имаше. Рано или късно командирът щеше да дойде достатъчно близко, щеше да погледне пространствената ни матрица и щеше да разбере, че ни спасява не само лошият мерник на неговите стрелци. И щеше да открие огън по нас с по-тежки оръжия вместо да рискува да му се изплъзнем.

Освен ако някой не му подсказеше защо тази идея може да е лоша.

Набрах честотата, на която пристигаха заповедите на наджиките, и казах:

— Наджикски отряд със специално предназначение, говори „Икар“. На ваше място щях да съм по-внимателен с тези йонни лъчи.

На борда имаме много чувствителна електроника и съм готов да се обзаложа, че пат ще са изключително недоволни, ако я повредите.

— Товарен кораб „Икар“, говори военният отряд от Утено — отговори наджикският глас все така спокойно. — Последно предупреждение. Спрете маневрените двигатели, иначе ще ги спрем ние.

— Надявам се, че ви е минало през ума, че нещо, което пат толкова силно искат да притежават, ще е достатъчно ценно за всеки, който го притежава — продължих аз, сякаш той не беше говорил. — Например за наджиките. Твоите началници може би ще искат сериозно да помислят по въпроса преди просто да ни предадете на пат.

— Товарен кораб „Икар“, заповядвам ви да изключите маневрените си двигатели — прозвуча отново гласът. Очевидно бе на същество с ограничено мислене, а не такова, което може да бъде въввлечено в дискусия по политически въпроси.

От друга страна, той още не беше отговорил със своите лазери. Ако се забавеше още четиридесет секунди, реших, докато изключвах връзката, това си беше чиста победа.

— Ревз?

— Още сме на мушка — докладва той. — Получавам малки искри от йонните лъчи на изстребителите, но засега действието им е ограничено само върху периферната апаратура. Какво не позволява на разрушителя да порази пространствената матрица, по дяволите?

— Ще ти кажа по-късно — отговорих и погледнах секцията на звездния двигател на дисплея на контролния пулт и на другите дисплеи. Все още извършвах маневри за изплъзване, ако това беше правилният термин за недодяланото подмятане — единственото, което „Икар“ можеше да извършва; но ако разрушителят проявяваше предпазливост към нас, същото не можеше да се каже за изстребителите. Те бяха увеличили скоростта си и очевидно имаха намерение да ни атакуват, като стрелят по пространствената матрица от три различни посоки.

Което означаваше, че ще изпитат възможностите на йонните лъчи за последен път, а после няма да губят време и ще преминат към лазерни оръжия. А от такова разстояние не можеше да се очаква друго освен тривиална операция с хирургическа точност.

— Ревз? — викнах.

— Тридесет и три секунди — отговори той.

— Нямаме толкова — сопнах се. Изтребителите вече префучаваха покрай машинната секция: държаха се близко до корпуса, за да се предпазят в случай, че имаме оръжия, скрити между маневрените отвори. — Имаме най-много десет.

— Не мога да го направя за десет секунди — възрази той. — Опитай се да ги измамиш.

Стиснах зъби.

— Дръж се тогава.

Натиснах цяла редица контролни ключове и включих наведнъж група въздушни клапи.

„Икар“ трепна като кон, опитващ се да препусне във всички посоки едновременно. Но дори с това нашата реакция не беше толкова драматична, колкото на трите изтребителя. Попаднали директно в струята свръхнагрят газ, те се люшнаха и се отклониха от курсовете си. В следващия миг обаче излязоха от струята, маневрените им ауспуси бълваха пара — те се опитваха да компенсират тласъка, който бяха получили. Изключих всички въздушни клапи освен тези на главния десен борд и отново преобърнах „Икар“. Вертикалният стабилизатор на опашката на един от изтребителите остърга корпуса ни. В същия момент секцията на звездния двигател на контролния пулт светна.

— Готови сме — извика Никбар.

Не отговорих — пръстите ми вече натискаха ключовете за активиране на предварително програмирания код на курса, който бях въвел. Откъм комуникационното табло се чу шум — наджикският командир несъмнено казваше нещо изключително грубо — и после пространствената матрица направи електронната си магия и звездите около нас изчезнаха.

— Браво — промърмори Иксил.

Обаче беше избързал с похвалата. Точно бях започнал отново да дишам, когато палубата силно се разтърси.

— Какво става, Ревз? — викнах.

— Повреда в запалването — отговори той. — Половината калибровки са променени. Трябва да изключим.

— Давай — заповядах аз.

Звездите отново се появиха, само че този път без никаква планета или слънце наблизо. Бързо сканирах площта, но това си беше губене на време. Краткият ни полет ни бе отвел до някакво затънтено място, на светлинни години от познатите ми места. Е, за момента поне бяхме в пълна безопасност от всякаква външна заплаха.

— Изключих — докладва Никбар.

— Повреда?

— Не изглежда нещо сериозно — каза той. — Няколко изгърмели прекъсвача, вероятно една-две лампи, които трябва да сменя. И трябва да се направи прекалибровка, разбира се. Отнема време, но не е сложно и може да почака. Ти обаче каза, че ще ми съобщиш по-късно как се отървахме от онези йонни лъчи. Е, сега е по-късно.

Намръщих се. Но той беше прав. Беше време да съобщя на всички на какви пачи яйца сме се насадили.

— Прав си — съгласих се и набрах на интеркома всички в кораба. — Всички да изключат пултовете си и да дойдат в дневната. Трябва да ви кажа някои неща.

Мълчаха и ме гледаха невярващо.

Повечето, във всеки случай. Прескочих истината за самоличността на Тера и факта, че Камерон — за пред тях Александър Бородин — е бил таен пътник през първата част на пътуването ни. Също така разкрасих ролята на Тера в различните инциденти, които ме бяха държали в душевен смут през по-голямата част от това време. Последната част не се нуждаеше от много украсяване, тъй като Иксил и аз бяхме единствените, които знаеха за случилото се.

Не включих в картината и случилото се с Джоунс оставих го да се счита за злополука. Конфронтацията с група заподозрени, един от които убиец, можеше и да помогне в разнищването на случая, но в момента целта ми беше да откарам „Икар“ на Земята, а за това се нуждаех от сътрудничеството на всички. Разкриването на убиеца на Джоунс можеше да почака.

Всички освен Тера изглеждаха поразени. Тя ме гледаше със заплашително мълчание, от което разбрах, че предполага, че ще разкрия голямата ѝ тайна.

Всъщност „поразени“ е слабо казано. Но че бяха подозрителни и невярващи, си е съвсем точно.

— Ти да не ни мислиш за идиоти, Маккел? — изсумтя Шон, когато свърших. — Тайнствена другопланетна технология? Хайде де!

— И цялата раса пат да ни гони? — добави Еверет и поклати глава. — Наистина, Маккел, трябваше да отделиш повече време и да измислиш нещо по-добро.

— Очаквах такава реакция — отвърнах и погледнах Иксил. — Имаш ли необходимото?

Той мълчаливо извади конектора, който беше свалил от механизма на вратата, и също така мълчаливо отиде в дъното на дневната и махна една от плочите на вътрешния корпус.

Един по един всички отидоха между двата корпуса сами да усетят другопланетното гравитационно поле. Някои останаха по-дълго от други; но когато се върнаха, всички бяха убедени.

И бяха изплашени до смърт.

— Това е лудост — каза Еверет и отпи глътка уиски — всички си бяха взели по някоя алкохолна напитка. — Истинска лудост. Това е задача за професионалисти, а не за безработни космонавти, събрани по улиците на Мейма.

— Повярвайте ми, и аз бих искал да имам отделение от Бреговата охрана на Земята вместо да сме ние — съгласих се чистосърдечно. — Но нямам. Само ние сме.

— Предполагам разбираш, че ако пат ни хванат, сме мъртви — каза навъсено Никбар, втрещен в напитката си.

— Нямаме никакъв шанс да ни пуснат. Не и с това, което знаем за този кораб.

— Ако наистина знаем нещо за него — каза Шон, който нервно потропваше с пръсти по масата. — Защото какво всъщност знаем? Маккел мисли, че това е другопланетен звезден двигател. Но откъде пък точно той ще е толкова голям експерт?

— Не, той може би е прав — каза Чорт преди да отговоря. — Ранните креански звездни двигатели са използвали подобна конструкция с две сфери с открита резонансна камера, едната от тях отворена. Макар и по-малка, разбира се.

— Да, но летели ли са? — попита Шон. — Никога не съм чувал за такава конструкция.

— Което означава, че може би не е била използвана — измърмори Тера. — Още повече ти не си чувал за нея.

Шон я погледна сърдито.

— Двусферните конструкции работят чудесно — намеси се Никбар категорично. — Единствената причина да не се използват е, че конструкцията с Мьобиусова лента е много по-стабилна.

— Страхотно — каза Шон и подсмъркна. — Нестабилен звезден двигател. Точно каквото ни трябва. Точно от каквото се нуждае спиралният ръкав.

— Тя не е нестабилна в този смисъл — каза Никбар малко ядосано. — Теорията показва, че при условия на силен натиск могат да се получат осцилации с по-високи хармонични, това е всичко.

Шон изсумтя.

— Сигурно, но ако...

— Вижте, ако искате да дискутирате теорията на звездния двигател, правете го през свободното си време — прекъсна ги Тера ядосано. — Аз искам да зная как ще стигнем до Земята през тази блокада.

— Защо до Земята? — попита Шон. Очевидно днес имаше намерение да се скара с всички. Дали пък действието на лекарството му не свършваше? — Просто защото повечето тук сме човеци?

— Като същество, което не е човек — намеси се спокойно Иксил, — бих казал, че Бородин като собственик определя нашата цел и тази на товара.

— Чия собственост? — възрази Шон. — Той го е изкопал в пустинята на чужда планета. Какво му дава повече право върху него от това на ихмиситите, които живеят там?

— Основният закон на общността относно опазването на археологическите находки — каза категорично Тера. — Според този закон Бородин и неговата раса са собственици. По това не може да се спори.

— Добре, добре — усмихна се саркастично Шон. — Обаче откога точно ти стана нашия местен юридически авторитет?

— Отклоняваме се от въпроса — намесих се бързо. Не се съмнявах, че Тера би могла да цитира съответните закони ред по ред, и нямах никакво намерение да оставя Шон да я подтикне към подобно безразсъдство. — Тера е права за претенцията на Бородин —

продължих аз. — Но не е права относно функционалността на този звезден двигател...

— Този така наречен звезден двигател — настоя Шон.

— Този така наречен звезден двигател — поправих се аз — не е наша грижа. Всъщност тази метална грамада може да бъде всичко, което стои между нашето завръщане на Земята и някоя много дълбока дупка, в която пат могат да ни натикат.

Няколко секунди те просто ме гледаха. Еверет го проумя пръв, доколкото можах да разбера от провисналата му почти до пода челюст.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Точно така — отговорих аз. — Пат знаят много добре колко бързо може да лети „Икар“ — това не е като при звездните двигатели, където скоростите са тайна. Но не искат за тази гонитба да научат повече хора, отколкото е необходимо, което означава, че вероятно подбират времето на подкупи и правителствен натиск, за да повлияят на системите пред нас.

— Разбирам какво искаш да кажеш — каза Никбар замислено. — Ако можем да минем пред този вълнов фронт, може би ще имаме шанс да кацнем и да заредим преди някой в района дори да знае каква тлъста плячка сме.

— Точно така — повторих. — Ще продължаваме да се натъкваме на случайни разузнавачи на пат пред нас, но ще ни е много по-лесно да се спасим с това, отколкото да се измъкваме от митници и военни подразделения.

— А какво ще правим с лицата от подземния свят, които те са наели? — попита Еверет. — Дори пат да си мълчат, те ще разпространяват новината за нас.

— Вярно, но не забравяйте, че те са им съобщили само половината от историята. Подземният свят на спиралния ръкав търси мен и не знае нищо за „Икар“. Името „Икар“ няма да им е от полза, тъй като ние влизаме във всеки космодрум с различен идентификационен документ.

— Освен ако не разкрият формата на кораба — промърмори Шон. — Все пак сме малко особени, знаете го.

— Знаем, че наджиките вече са направили връзката — добави Никбар. — Какво им пречи да я съобщят на пат и на целия спирален ръкав?

— Същото, което пречи и на пат да го направят — отговорих му. — А именно да играят цялата игра колкото се може по-тайно. За пат причините са очевидни; за наджиките това е надеждата да ни хванат те и да си получат наградата.

— Основната мотивация — каза Тера уж небрежно, но мисля, че можах да открия в гласа ѝ неохотно уважение към съображенията ми. Или може би беше просто примирение. — Всички твои предполагаеми съюзници отделят толкова време за борба за позиции сред останалата част от групата, колкото и за самата гонитба.

— Което е почти единственото, което има значение за нас — казах аз. — Плюс самия звезден двигател. Ако можем да го пуснем.

— Но какво знаем за тази другопланетна техника? — попита Еверет.

— Не много — отговорих. — От друга страна обаче не започваме от нула. Тера ми каза, че е намерила в компютъра подробните доклади на експедицията.

— Шегуваш се! — възкликна Еверет. — Оставили са всичките си файлове на борда?

— Защо не? — обади се Никбар. — Нали искат и данните да отидат на Земята. Защо да не изпратят всичко заедно?

Шон се изсмя.

— Някога да си чувал всички яйца да се слагат в една кошница?

— Всъщност в случая май става дума точно за това — казах аз. — Мисля, че причината нашият компютър да е толкова неподходящ за работа на звезден кораб е, че той никога не е бил предвиден или програмиран за тази цел. Вероятно е бил работен компютър на експедицията и вече е бил свързан с другопланетната електроника в по-малката сфера. И просто са построили „Икар“ около него.

— Може би — каза Шон. — Но дори да приемем, че това не е просто някакво халюцинаторно самозалъгване, как точно предлагаш да продължим? Ако Чорт е прав, сега седим в стая, която би трябвало да е резонансна.

— Да — съгласих се. — И очевидно, за да резонира, ще трябва да е празна. В по-голямата си част във всеки случай.

— Резонанс означава *изцяло* празна, Маккел — изръмжа Шон. — Това го знаят и студентите първокурсници. Да не би да си мислиш, че можем да натъпчем целия кораб в тунела?

— Не трябва да е изцяло празна — каза Чорт и крилата му изпърпориха. — Резонансният ефект изисква само централната площ да е празна.

— Той е прав — подкрепи го Никбар.

— Всъщност наличието на вътрешно гравитационно поле показва, че конструкторите не са очаквали цялото пространство да е празно — добавих аз. — Полето очевидно е създадено, за да освободи центъра и да премести всичко в края, където не пречи.

— Освен ако гравитацията не е част от резонанския механизъм — каза Тера.

— В теорията няма такова нещо — възрази Никбар. — Поне аз не си спомням.

— Аз също — подкрепи го Чорт.

Шон махна с ръка.

— Чудесно. Вземам си думите назад.

— И така, какъв е планът? — попита Никбар. — Демонтираме всичко и го натрупваме покрай вътрешния край.

— По принцип да — казах аз. — Само че според мен нямаме нито място, нито нужда да запазим всичко. Материалът от вътрешната стена и корпуса трябва да се раздели на плочи от по един квадратен метър, които можем да изхвърлим през главния люк. Също и някои други ненужни неща.

— А какво ще стане, ако това *не е* звезден двигател? — попита Шон. — Как после ще приберем всичко?

— Няма да го прибираме — казах. — Затова ще изхвърлим само неща, за които знаем, че няма да са ни нужни.

— И все пак какво ще правим, ако този двигател не работи? — настоя Шон. — Само ще изгубим много време и няма да сме по-добре отсега.

— Но няма да сме и по-зле — обади се Никбар.

— А ако успеем да го пуснем, помисли си какво ще означава това за всички нас — добави Еверет замислено.

Шон подсмръкна и каза:

— Бородин ще спечели много. А ние ще имаме късмет, ако получим дори обещаните ни две мръсни хилядарки.

— Ще ги получим — обещах аз. — И тях, и премията, за която се споменава в бележката.

— Да бе! — изсмя се Шон.

— Всъщност можем да спечелим дори повече — каза Еверет. — Всичко зависи от това кой накрая ще пипне кораба.

— Мисля, вече решихме, че „Икар“ принадлежи на Бородин — каза Тера. Заплахата в гласа ѝ беше едва доловима, може би дори неуловима за другите. Но аз я чух и бях сигурен, че Иксил също я чу.

— Така е — съгласи се Еверет и погледна Никбар. — Поне повечето от нас. Просто предполагам, че вече сме спечелили повече от обещаните ни на Мейма две хиляди.

— Справедлива компенсация за положения труд — вметна Шон. — Виждате ли? И аз мога да говоря като юрист. Ето ви още един важен юридически термин: изнудване.

— Всяко искане трябва да съдържа заплахата на едно „или иначе“ — каза Тера студено. — На кого предвиждаш да дадеш „Икар“, ако Бородин не се чувства достатъчно податлив на изнудване този ден. На пат?

— Нека само да ви кажа, че всеки, който желае да има работа с тези мръсници, трябва да мине през мен, за да го направи — намеси се Никбар.

— Пат вече не са единствените играчи в тази игра — напомни му Еверет. — Ако Бородин няма да сътрудничи, има много други, които бихме могли да измамим да участват.

— Може би дори Креа — каза Шон и се усмихна лукаво на Чорт. — Ще се съгласиш, нали, Чорт?

Перата на Чорт настръхнаха и той несъмнено направи някакъв престорено съдържан отговор. Но аз не слушах. Неочаквано коментарът на Еверет беше сглобил всички парчета на пъзела с такова шумно тракане, та беше чудно, как другите не го бяха чули. Неочаквано непоследователността и случайната логика в цялото пътуване на „Икар“ започнаха да се изпълват със смисъл. Неочаквано откъслечните данни и случайните странни коментари се подредиха като детски кубчета.

Неочаквано аз знаех защо беше убит Джоунс. Кой го е извършил още не знаех. Но знаех защо.

— Маккел?

Трепнах. Никбар ме гледаше озадачено.

— Прощавай — извиних се. — За минутка се бях замислил. Какво каза?

— Попитах за това ли беше събранието — повтори той. — Защото ни чака много работа.

— Що се отнася до мен — да — казах аз. „Във всеки случай засега — поправих се мислено. — Следващия път, когато проведе съд като този, ще посоча убиеца.“ — Освен ако някой не иска да допълни нещо.

Чорт вдигна ръка.

— Имам една мисъл — каза той почти извинително. — Макар че се колебая дали да я споделя, тъй като това ще означава повече работа за всички нас.

— И така ни чака цял тон работа — добави Иксил. — Половин тон отгоре едва ли ще се отрази забележимо. Говори.

— Както посочи Шон, „Икар“ има много забележителна конфигурация — каза Чорт. — А нашият опит на Утено показва, че тази конфигурация сега е известна. Моето предложение е да се опитаме да я променим.

— Напълно разбираемо — казах аз. — И как предлагаш да направим това?

— Основното тяло на „Икар“ се състои от две сфери — продължи той, като чертаеше контурите на кораба във въздуха с пръсти. — Моята мисъл е, че с непотребните плочи от вътрешността бихме могли да направим цилиндрична обвивка, която да минава над сферите в най-широките им места. Тогава отвън главното тяло ще изглежда като скосен цилиндър със закръглени краища вместо две свързани сфери.

— И от двете страни ще стърчат само носовият конус и машинната секция — казах аз и почувствах предпазливо вълнение, когато погледнах Иксил. — Възможно ли е?

— Не виждам защо да не е — каза той. Гласът му както винаги беше спокоен, но поровете потрепваха. — Най-малкото теоретически. Имаме апаратура за точкова заварка на плочите към сферите, а самите плочи могат да бъдат свързани една с друга със същите скрепителни елементи, с които са свързани и сега.

— Горелката нали е счупена — напомни му Шон.

— Имаме друга с дъгово заваряване — каза Иксил.

— Ами подпори? — попита Никбар. — Тук не може да се говори за никаква якост на конструкцията.

— Можем да добавим няколко скоби отдолу — обясни Иксил. — При условие, че заваряващите електроди стигнат, ще имаме достатъчно материал.

— И при условие, че имаме достатъчно енергия за заваряващия апарат — допълни Тера. — Как сме с горивото, Маккел?

— Имаме повече от достатъчно за хранване на генераторите, докато се нуждаем от тях — уверих я аз. — Обаче докога ще ни стигне лекарството на Шон?

Последва момент на неловка тишина. Очевидно никой не беше помислил за това.

— Да, това наистина е ограничаващ фактор — съгласи се Еверет. — Бих казал, че ни е останало за не повече от осем или девет дни. И това при условие, че намалим дневната доза.

— Не разполагаме с много време — каза Тера. — Особено като се има предвид, че след завършване на цялата работа по преустройството ще трябва да отидем и до космодрум.

— Вярно. — Погледнах Шон. — Ти какво мислиш? Можеш ли да издържиш на намалени дози?

— Ако трябва, ще изкарам една седмица без никакви дози — отговори той злобно. — Вие сигурно не знаете, но пат имат някои много печеливши операции на Ефис и бяха бесни, когато Общността забрани достъпа дотам. Не мисля, че биха проявили някакво съчувствие към мен, ако ни хванат. Да не говорим пък да ми дадат борандис.

— Макар че вероятно биха сметнали, че си им направил услуга — тихо каза Чорт. — Теб поне биха те оставили да умреш от естествена смърт.

Тера потрепери и каза:

— След тази бележка аз гласувам „за“.

— Подкрепям предложението — съгласих се и станах. — Иксил, да отидем да извадим инструментите.

15.

Едно нещо е да предложиш да разглобиш един цял кораб отвътре навън. Съвсем друго да започнеш да го правиш.

Все пак съвсем скоро стана ясно, че самата природа на странната конструкция на „Икар“ ще ни помогне. На нормален звезден кораб всички преградни стени и палуби са солидно облицовани или заварени една към друга, а повечето различни секции са отлети или формовани според специфичните изисквания. На „Икар“ преградните стени и палубите бяха свързани със същите елементи, използвани от хората на Камерон за закрепване на вътрешните плочи на корпуса, което направи процеса на разглобяване бърз и лесен. Освен това цялото вътрешно сглобяване беше от същите плочи от по един квадратен метър: единична дебелина за вътрешния корпус и повечето стени, двойна или тройна за палубите и поддържащите прегради. В един от малкото моменти, когато останах сам с Тера, я попитах за това и тя потвърди предположението ми, че техниците на Камерон нарочно са го конструирали така. Моделираните или излети подпорни секции щели да предизвикат недоумението на митническите инспектори на Мейма, но никой не обръща внимание на простите градивни плочи от по един квадратен метър.

Инвентарът на Иксил включваше само три инструмента за свързващи елементи, но тъй като трябваше да се извърши много пренасяне, ограниченият им брой дори ни помагаше. Камерон, Бог да го благослови, беше използвал метални сплави с голяма якост, но малко тегло, което означаваше, че дори Шон и Чорт могат сравнително лесно да влачат плочите до тунела. Сменявахме се на около двадесет минути, внимавайки да не се претоварим. Както беше предположил Иксил, имаше доста физическа работа.

През първите шест часа се ограничихме само върху демонтаж, като започнахме с неносещите стени и подвижните прегради, местехме плочите в тунела и ги трупяхме до люка. После реших, че имаме достатъчно материал да започнем изпълнението на плана на Чорт за

промяна на външността. Все още имахме два скафандъра на борда — третия оставихме на Ксатру, когато предадох трупа на Джоунс заедно с рапорта за неговата смърт. Казах на Тера и Никбар да ги облекат, изпратих ги с Чорт навън и стиснах палци.

Беше по-добре, отколкото бях очаквал. Оказа се, че Чорт умее добре да работи със заваряващ апарат, най-малкото толкова добре, колкото Иксил, ако не и малко по-добре. Бях се тревожил за това как ще се монтират плочите; Тера реши всеки от двамата да сглобява цяла надлъжна секция и да я нагласява на място между двете сфери, след което Чорт да прави заваряването. Четиримата останали си сменявахме работата от демонтаж с по-деликатната задача за преместване на нещата от несъществуващите вече каюти в новите помещения във вътрешността на корпуса. Гравитацията от 0.85 *g* на голямата сфера направи задачата за вдигане и пренасяне по-лека и в същото време помагаше за избягване на инерционните проблеми и погрешни стъпки на средите с малка гравитация.

Дните протичаха по постоянна, макар и леко френетична програма. Чорт прекарваше всеки час, когато не спеше, навън, очевидно с удоволствие, с изключение на кратките периоди, когато трябваше да влиза за презареждане на респиратора си. Онези от нас, които можеха да се поместят в скафандрите — всички освен Еверет, — се редуваха да излизат навън с него. Останалото ни време беше разпределено между демонтаж, преместване на необходимата апаратура до вътрешния корпус и изхвърляне на останалото или в лежане върху преместените койки почти в кома, което състояние заместваше нормалния сън.

След словесните престрелки и пълното отсъствие на общителност, с които се отличаваше пътуването до този момент, се бях подготвил за нарастване на общото напрежение, което щеше да създаде цялата тази непланувана работа. Отново — и това наистина бе изненада за мен — не се случи. От време на време имаше хапливи подмятания или ругатни под нос, но иначе спътниците ми се държаха повече като чартърен екипаж, отколкото като случайно събрали се полувраждебни непознати.

От друга страна, не трябваше да съм изненадан от неочакваната промяна. Преди наджиките да ни изпуснат в Утено бяхме най-обикновени междузвездни превозвачи, вършещи скучна работа срещу

ниско заплащане, без да очакваме нещо в края на курса и със смътна заплаха от възможно отвлечане. Сега неочаквано бяхме във фокуса на историята с възможност да се прочуем и в същото време застрашени от пат и тяхната омразна икономическа империя. Имахме шанса за обезсмъртяване — и, което е по-важно, за може би сериозно забогатяване — и това безсрамно групово посягане към златния телец ни сплотяваше.

Разбира се, зад шанса да влезем в историята се криеше по-мрачното разбиране, че ако пат ни хванат, дори нашите лични истории бързо ще свършат. Това несъмнено също беше част от причината за сътрудничество.

Но каквато и да беше причината, през първите четири дни нямаше нищо забележително. Бяха толкова безинтересни, че по средата на петия ден изтеглих Еверет и Иксил от работния екип и ги пратих на кърмата в машинната зала да започнат прекалибровка на апаратурата, която йонната атака на наджиките беше разкалибровала. После, докато Чорт, Никбар и Шон работеха навън, отидох при Тера в компютърната зала за един ударен курс по непознати междузвездни двигатели.

Урокът не продължи толкова дълго, колкото се надявах.

— Това ли е всичко, което са намерили? — попитах, когато последната страница с данни се появи върху компютърния дисплей.

— Бъди благодарен, че имаме и това — хапливо каза Тера, но и по нейното чело се появиха бръчки на безпокойство. Може би и тя като мен започваше да разбира колко малки наистина са изгледите за успех на цялата тази схема.

Намръщих се на отвора от един квадратен метър — маскиран панел за достъп в сферата, който Тера, за щастие, знаеше как да отвори, и попитах:

— И никога не са влизали повече от два метра вътре?

— Не — каза тя. — Страхувах се да не се оплетат в жиците и да не повредят нещо. Виждаш какъв лабиринт е вътре.

Легнах на пода и светнах в дупката. Беше права — вътре беше истинска джунгла.

— Прилича ми на машинно помещение — казах и осветих друга площ. Малкото, което можах да видя, приличаше на светещи панели. — Чудя се дали е проектирано така, или всички кабелни връзки са се

омотали през годините. Ти каза, че има друг достъп от другата страна на сферата, нали?

— Да, зад второто табло с прекъсвачи в машинната зала — каза тя. — Таблото е на панти за по-лесно отваряне.

— Оттам по-добре ли се вижда?

— Всъщност не. — Тя посочи отвора. — Опитаха се да изпратят работи, но интерфейсният кабел се оплете в жиците и доктор Чоу се страхуваше да не скъсат нещо, ако се опитат да го освободят. Имаха и един самонасочващ се робот, който влезе малко по-навътре, но нещо обърка сензорите му и той блокира.

— Е, без пълна представа какво става тук няма да стигнем доникъде — казах аз.

— Надявам се не предлагаш някой от нас да влезе вътре — каза тя. — Щом роботите не успяха, ти изобщо няма да успееш.

— Ще ми се да мисля, че съм малко по-компетентен от разни железа — казах. — Но при това положение мисля да започна с нещо малко по-малко.

— Как така? — намръщи се тя.

— Доведи Иксил — казах — и ще ти покажа.

Иксил не беше по-ентузиазирани от Тера от идеята ми.

— Не зная, Джордан — каза той. Галеше неспокойно Пакс, който се беше свил на лявото му рамо. — Във всяка конструкция на звезден двигател, за която съм чувал, има десетки места с високо напрежение и свързани с тях шокови кондензатори. Ако Пакс се допре до някой, ще загине.

— Той непрекъснато минава през силови изолационни тръби — напомних му аз. — Как избягва местата с нарушена изолация там?

— Той знае какво да очаква при нашите конструкции — каза Иксил. — Това е другопланетна, непозната конструкция със съвсем различни условни знаци. Поради тази причина дори линиите с ниско напрежение може да са останали без изолация. Ние с теб сме достатъчно големи да преживеем такива малки токови удари, но Пакс не е.

— Зная — отвърнах аз. — Ще ми се да беше обратното. Но не е. Трябва да видим какво има вътре и Пикс и Пакс са единствените очи, които имаме.

— Освен нашите — добави Иксил. — Защо вместо него не вляза аз?

— Не — възрази Тера част от секундата преди да отвори уста. — Няма начин.

— Но аз мога да видя какво има вътре — настоя той. — Има знаци, които аз зная как да разчета, докато на Пакс му липсва интелигентност за това. Ако вляза само малко, достатъчно, за да огледам тази плетеница, мога да го информирам какво съм намерил и да го пусна вътре *тогава*. С това ще му дам по-добър шанс.

Тера поклати глава.

— Съжалявам, Иксил, но не мога да позволя да го направиш. Никой не трябва да влиза вътре, докато не изготвим план на всички силови източници. Или Пикс или Пакс — или никой.

— Добре — каза той и въздъхна примирено. — Какво точно искаш да направи той?

— Трябва да намери път до центъра на сферата — казах аз. — Чорт и Никбар не са съвсем наясно с детайлите на тази конструкция с две сфери, но и двамата смятат, че някъде в центъра трябва да има резонансен кристал, вероятно с контролен панел или увит около кристала, или някъде наблизко. Ако са прави и ние можем или да разгледаме внимателно контролните табла... или, още по-добре, да ги свържем с нашата контролна система тук... може би ще можем да го активираме.

— Ако изобщо работи — измърмори Иксил и сложи Пакс на рамото си.

— Е, нещо вътре все пак използва енергия — напомних му. — Макар че нямам ни най-малка представа откъде се взима тази енергия. Предупреди го да внимава къде си пъха носа и да не бърза. Бездруго не бързаме кой знае колко.

Иксил само кимна — общуваше с разузнавачите си. После пое дълбоко дъх, вдигна Пакс от рамото си и го сложи на пода до отвора. За момент порът подуши ръба, малкият му нос се сбръчка, сякаш той не хареса миризмата. После със звук, който прозвуча почти като успокоителен писък, се вмъкна вътре.

Иксил моментално коленичи, взе фенерчето от ръката ми и светна.

— Не изглежда да има някаква гравитация там — каза той. — Пакс се движи покрай проводниците така, както го прави при нулева гравитация.

Погледнах Тера.

— Не зная — каза тя. — Макар че ако целта на гравитационното поле тук е да поддържа центъра на резонансната кухня празен, сигурно в по-малката сфера няма да има нужда от такова.

Няколко минути мълчахме. Накрая Иксил се изправи, върна ми фенерчето и каза:

— Изчезна зад нещо, което прилича на многокабелен куплунг.

— Няма да пострада — тихо каза Тера и сложи успокоително ръка върху рамото му. — Нали върши тази работа непрекъснато.

Иксил изсумтя; очевидно не искаше да бъде успокояван.

— По-добре да се върна в машинната зала... там има да се правят още много настройки, а Еверет не знае как. Ще ме викнете ли като се върне?

— Да — уверих го аз. — Всъщност, Тера, ти може да отидеш с него и да отвориш другия отвор за достъп, онзи, който каза, че е зад таблото с прекъсвачите. Ако Пакс се обърка с ориентировката, ще е добре да има втори изход.

— Добра идея — каза тя. — Да тръгваме, Иксил.

Те се изкачиха по малката кривина — все още малко ми се виеше свят, като гледах хора да ходят по корпуса — и изчезнаха през отворената херметическа врата в тунела с нулева гравитация. Въздъгнах, легнах на пода и светнах с фенерчето. Пакс беше изчезнал, макар че ми се стори да чувам случайни драскания от маневрите му в лабиринта. Внимателно си пяхнах главата в дупката и осветих вътрешността.

И тогава видях пролуката.

Все още лежах и я изучавах, когато Тера се върна.

— Той наистина се притеснява, нали? — каза тя и клекна до мен. — Твърди, че не били домашни любимци, но аз мисля, че наистина...

— Чоу и неговите хора правили ли са снимки на онова, което може да се види от този отвор? — прекъснах я аз.

Трябваше й половин секунда да превключи.

— Мисля, че да — каза тя. — Не ги споменах, защото...

— Покажи ми ги — заповядах. — Намери ми такава, която показва сив трапецоид, широк половин метър и с две дузини проводници, излизащи от златни конектори по краищата му.

Тя седна на компютъра и пръстите ѝ заиграха по клавиатурата.

Станах и отидох при нея.

Оказа се, че хората на доктор Чоу са направили много снимки. На Тера ѝ трябваше почти минута да намери онази, която търсех.

И когато я намери, предположението ми се потвърди.

— Тера, ти каза, че баща ти е напуснал кораба на Потоси — казах аз. — Откъде знаеше? Баща ти остави ли ти бележка?

Тя поклати глава, после ме погледна.

— Не, нищо толкова — каза тя с нотка на неопределен ужас, който прие от моето настроение. — Казах ти: нямаше го, нямаше го и багажа му.

— Правилно — кимнах аз. — Само че не си се сетила да погледнеш в малката сфера, нали?

Очите ѝ се разшириха.

— О, не! Той не е... о, Господи!

— Не, не, не го видях — побързах да я уверя. — Искам да кажа...

— Няма никой?

— Да — потвърдих аз. — Но има пролука в кабелите. Сякаш някой си е проправил път, за да мине.

— Не е ли възможно да е бил Пакс?

— С човешки размери е — казах тихо. — Виж, той може би се крие там.

Тя поклати глава, кратко нервно движение.

— Не, през последните два дни работихме тук. Той щеше да чуе гласа ми и да излезе. — Тя преглътна. — Ако не е...

Погледнах отново през дупката и стигнах до неизбежното решение.

— Влизам — заявих и пристъпих натам.

Успях да направя само една крачка. Ръката ѝ се стрелна към мен като гърмяща змия и ме хвана за китката.

— Не! — отсече тя. Стискаше със сила, която ме изненада. — Не! Ако той е мъртъв, това означава, че нещо го е убило. Не можем да рискуваме и теб.

— Такава загриженост за някакъв си мръсен контрабандист? — отвърнах язвително. Не беше добре да го казвам, но в момента не се чувствах особено добър. — А може би той не е мъртъв... може би е ранен или в безсъзнание, или парализиран. Може би не може да стигне до отвора и дори не може да те извика.

— Ако е влязъл, докато бяхме на Потоси, е вътре от единадесет дни — каза тя. Гласът ѝ прозвуча глухо, но ръката ѝ ме стискаше все така силно. — Всяко достатъчно сериозно нараняване, за да не може да излезе самичък, отдавна го е убило.

— Освен ако не е ранен току-що — отвърнах. Не бях склонен да се предам. — Може би още е жив.

Тя пое дълбоко дъх.

— Ще изчакаме Пакс да излезе.

— Половин час — предупредих я аз.

— Един.

Възразих, отново я погледнах и се предадох.

— Добре, един час.

Тя кимна и цяла минута гледа в отвора. После неохотно изключи компютърната снимка, която бяхме гледали, седна до бюрото и помоли:

— Разкажи ми за себе си, Маккел.

Вдигнах рамене и седнах до нея.

— Няма много за разказване.

— Разбира се, че има — възрази тя. — Някога си имал надежди и планове, и мечти. Може би все още имаш. Какво щеше да правиш, ако не се занимаваше с контрабанда?

— Кой може да каже? — отвърнах аз. Тя не се интересуваше от моите надежди и мечти, разбира се. Знаех го. Просто търсеше някакъв разговор, нещо, което да я отвлече от мислите за баща ѝ, плуващ мъртъв някъде между кабелите. — Някога мислех, че мога да направя кариера в Бреговата охрана на Земята. Това свърши, когато казах на един старши офицер какво мисля за него.

— Публично?

— Достатъчно публично да ме изправят пред военен съд — признах аз. — После се опитах да направя транспортна корабна фирма, само че отново си изгървах нервите и ударих един от партньорите.

— Странно — промърмори тя. — Не правиш впечатление на крайно саморазрушителен тип.

— Не се тревожи — успокоих я аз. — Аз съм саморазрушителен само когато се отнася за потенциално перспективни кариери. Когато става дума за лично оцеляване, не съм толкова избухлив.

— Може би проблемът е, че се страхуваш от успеха — предположи тя. — Виждала съм го у много хора.

— Това не е особено оригинална диагноза — казах аз. — И други мои познати са го предполагали. Разбира се, за непосредственото бъдеще моите възможности за всякакъв вид успех са доста скромни.

— Приблизително до средата на следващото столетие, предполагам.

— Приблизително.

Тя замълча за момент.

— Какво ще кажеш, ако предлага да откупя теб и твоя договор от онзи контрабандист?

Намръщих се. На лицето ѝ не можах да открия никакъв хумор.

— Моля?

— Какво ще кажеш, ако предлага да откупя договора ти? — повтори тя. — Веднъж вече те питах, ако си спомняш. Ти доста подигравателно ме контрира — запита ме дали имам половин милион джобни.

Изчервих се.

— Тогава не знаех коя си.

— Сега знаеш — каза тя. — И знаеш също... или трябва да знаеш, ако все още не знаеш... че имам значително повече от половин милион коммарки.

По тялото ми премина не съвсем приятна тръпка.

— Искаш да кажеш, че да ме избавиш от моето затруднение, породено от собственото ми твърдоглаво погрешно ръководене на бизнеса ми, е толкова важно за теб?

— Защо не? — попита тя. — Мога да си го позволя.

— Сигурен съм, че можеш — отговорих. Тази територия не беше безопасна. — „Камерон Индъстрис“ вероятно харчи половин милион годишно само за кламери. Което, ако мога да се изразя така, е адски по-добро капиталовложение, отколкото ще бъда аз.

— Защо реши, че си някакво капиталовложение? — контрира ме тя.

— По метода на елиминирането — отвърнах. — Не отговарям на изискванията за благотворителност и съм твърде стар, за да бъда осиновен.

Очаквах да се засегне. Но тя или беше много разтревожена за баща си, за да забележи неблагодарното ми отношение, или се дразнеше по-трудно, отколкото предполагах.

— Може би наградата ще е безопасното завръщане на „Икар“ на Земята — каза тя. — Възнаграждение за извършени услуги.

— По-добре почакай да стигнем на Земята преди да рискуваш с възнаграждението — предупредих я. — Освен ако, разбира се, не мислиш, че това е най-добрият начин да си осигуриш моята лоялност.

— Или ако искам да ти дам нов шанс — каза тя все още необяснимо невъзмутима. — Мястото ти не е при контрабандистите и престъпниците. Ти не си от техния тип.

Беше по-лошо, отколкото си мислех. Сега тя виждаше в мен благородство и нежност, и скромност. Трябваше да пресека това веднага, преди да възникне затруднение, от което нямаше да мога да изляза.

— Не го схващай като обида или нещо подобно — казах аз, — но висшето общество, сред което си израснала, не е точно средата, която е необходима, за да можеш да съдиш за хора като мен. Аз бих могъл да ти разкажа за човек с херувимско лице и маниери, който би могъл да поръча на главорезите си да ти изтръгнат сърцето и да наблюдава това, без да му мигне окото.

— Май много ги разбираш тия работи — коментира тя.

— Просто не искам да пострадаш от забъркване в неща, които *ти* не разбираш — промърморих. — Нещо повече, не искам и аз да пострадам. Остани си при корпоративните сливания или археологическите разкопки, или при онова, което си правила при баща си, Илейна Тера Камерон. Така ще живееш по-дълго.

Неочаквано се намръщих — бях се сетил за нещо.

— Илейна Тера Камерон — повторих. — ЕТС^[1]?

— Браво — похвали ме тя. — Това е малка шега от страна на баща ми. Аз съм четвърто дете, малко непланирано, и единствена

дъщеря — мама искала да си има и момиче. А тя обикновено постига онова, което си е наумила.

— И оттук *et cetera*?

— Тя дори не го забелязала четири години — каза Тера. — Чак докато не започнах да се уча да пиша и да драскам инициалите си навсякъде.

— Бас държа, че е била благодарна на баща ти.

— Всъщност беше повече ядосана, че е пропуснала да открие шегата. Особено като се вземе предвид, че татко е специалист по такъв вид игра на думи.

— Но не е имало нищо такова с имената на братята ти, така ли?

Тя вдигна рамене.

— Поне никой не го е разгадал. Татко никога не би разкрил скритите си шегички с имената.

— Точно в неговия стил — казах аз. — Той има репутацията на играч, който непрекъснато има скрити карти.

— Само когато е необходимо — поправи ме Тера. — И никога не ги крие от семейството си и приятелите си. — Тя погледна към отвора. — Което прави всичко това още по-странно. Защо ще влезе вътре, без да ми каже? Особено след като нареди никой да не го прави?

— Може би се е страхувал, че пак ще вляза между двата корпуса да го търся — предположих аз.

— Но защо не ми е казал? — настоя тя. — Между инцидента и нашето приземяване на Потоси имаше ден и половина. Ако е мислел, че трябва да се скрие от теб, имаше достатъчно време да го обсъдим.

— Освен ако не е мислел, че може да вляза неочаквано и да го открия — казах. — Не забравяй, че на кораба няма друго място, където би могъл да се скрие.

— О, разбира се, че има — възрази тя. — Каюта номер две на втората палуба — тази на Джоунс. След като Иксил свали бутон за отваряне и го сложи на собствената си врата, тя стана идеална за криене. Предвиждахме той да се премести там.

— С достъп за влизане и излизане през вътрешния корпус? — попитах аз и почувствах как лицето ми пламна, но се надявах, че тя няма да го забележи. Отново се бях изложил. Макар че, ако трябваше да съм честен, когато бях научил за тайния пътник, той вече беше изчезнал.

— Не можехме да поемем риска някой да го види, нали? Бяхме махнали някои от свързващите елементи на корпуса, така че да може бързо да влиза и излиза.

— Ясно! — възкликнах. Изпитвах към него все по-силно уважение — като към носител на Нобелова награда. Бях изминал цялата площ между двата корпуса от десния до левия борд и не ми беше дошло наум да проверя за разхлабени или липсващи съединителни елементи на вътрешния корпус. — Но той никога не е бил там.

Тя поклати глава.

— Планирахме да се премести, когато ти отиде да търсиш наркотика за Шон, но Шон избяга и всички трябваше да излезем да го търсим. После възникна проблемът с митницата и не можех да го потърся, докато митничарите не се махнат.

— Затова ли си била в машинната зала, когато Еверет те е търсил? — попитах. — За да вземеш инструменти?

Тя се усмихна напрегнато.

— Много си проникателен. Да, точно затова. И когато Еверет дойде, помислих, че сме открити, но той каза, че Шон е изчезнал, и изскочи навън, без да ме пита какво търся там. — Тя вдигна рамене. — После, разбира се, когато ти ме попита и изложих компютърната история, трябваше да разглобя компютъра и да твърдя, че е имало дефекти. Добре се получи с праха вътре. Това беше голяма изненада и за мен.

Чу се далечен слаб звук като от стържене на метал о метал и аз погледнах с надежда към отвора. Но нямаше никаква следа от Пакс. Вероятно някой от групата навън беше ударил в корпуса с нещо.

— Може би го е видял някой от другите — предположих. — С това може да се обясни решението му да се скрие другаде.

— Но тогава защо този някой не е казал нищо? — посочи основателно Тера. — Искам да кажа след оставената от него бележка, в която обяснява защо не е дошъл, не мислиш ли, че ако някой го беше видял на борда, нямаше да каже?

— Би трябвало — съгласих се. — Освен ако този някой не е имал причина да го запази в тайна. Може би баща ти го е хванал да върши нещо, което... ох, по дяволите!

Тера го разбра едновременно с мен.

— Отровата, която намери в каютата на Иксил — каза тя задъхано. — Разбира се. Татко по някаква причина е вървял по коридора и го е видял да я оставя.

Очите ѝ се разшириха.

— О, Боже! Маккел... той може би не е влязъл самичък! Може би са го...

— Влизам — казах аз, взех фенерчето и го пъхнах в колана си. — В лечебницата има две санитарни чанти. Донеси ми едната.

Тя бързо затича по изкривената повърхност, стъпките ѝ злоещо ехтяха в празното пространство. Отправих се в почти обратната посока през останалото от вътрешния корпус на „Икар“ към двата купа апарати от механичната и електронната работилници и взех един инструментален колан, електронен детектор за поле, няколко рула изолационна лента и няколко други неща.

Когато се върнах, Тера вече чакаше до компютъра.

— Ето чантата — каза тя. — Сложих и вода и няколко кубчета храна за първа помощ.

— Благодаря — казах аз, без да ѝ напомням, че обременяването ми с ненужен товар ще направи движението ми през сферата още по-трудно. Но тя само се опитваше да ми помогне. Закачих чантата на колана си и казах колкото се може по-хладнокръвно: — Добре. Чао.

— Успех — тихо каза тя.

Погледнах я намръщено, зачуден дали не съм усетил в гласа ѝ загриженост. Но после разбрах, че тази загриженост не е за мен, или поне не главно за мен. Беше за баща ѝ.

Обърнах се, отидох до отвора, клекнах, поех дълбоко дъх и се вмъкнах вътре.

---

[1] Съкращение за *et cetera* — и така нататък (лат.). Така се изписват инициалите на английски. — Б.пр. ↑

16.

Първият етап от пътя беше доста безпроблемен. Зад мен идваше много светлина и при нулева гравитация точното движение беше достатъчно лесно и пътят беше чист чак до пролуката, която бях посочил на Тера. През цялото време държах електрическия сензор за поле на една ръка разстояние пред себе си като мистичен талисман, внимателно отчитах показанията и често спирах да проверя източника на всичко, което караше индикаторите да трепкат.

Там наистина течеше ток, силен. За щастие за целите на навигацията най-силните източници, изглежда, бяха в малко панели, разпръснати произволно по вътрешната повърхност. От ограничения изглед, който имах, не можех да разбера точно какви са панелите; понагоре положението не беше много по-ясно — може би това бяха дисплеи, показвали всяка промяна в оборудването със странни чуждоземни символи. За нещастие те можеха също така да са светлини, отразяващи непрекъснатата промяна на настроението на, която и да беше тя, безмозъчната електронна мисъл, която беше дежурна тук. Общо взето реших, че вероятно трябва да държа сметка за летящите звездни кораби и да оставя на мира глупавите фантазии.

След няколко минути стигнах до пролуката и видях, че отворът съвсем не е сигурно доказателство за преминало тяло с човешки размери. Отчасти това се дължеше на факта, че тази част беше много по-чиста от заобикалящата я среда; отчасти на перспективата, която беше направила пролуката да изглежда по-голяма, отколкото всъщност беше.

Половин метър навътре висяха проводници, препречващи прохода — не бях могъл да видя това от отвън. Ако Камерон беше минал отгук, бе свършил доста работа, за да заличи следите си.

Което освен това означаваше, че съвсем не е сигурно, че изобщо е влизал тук, камо ли пък все още да плува в безсъзнание или мъртъв вътре.

Една минута осветявах с фенерчето тъмнината зад увисналите кабели и наблюдавах отблясъците, когато лъчът се отразеше от другопланетен метал или пластмаса, или керамика, и се чудех какво да правя. Ако Камерон не беше вътре, по-нататъшното търсене не само щеше да е ненужно, но може би и опасно.

Разбира се, ако Камерон не беше вътре, се връщаме към неприятния въпрос, къде, по дяволите, можеше да е отишъл? Ако бе напуснал „Икар“ на Потоси, доброволно или по принуда, вероятно беше в по-голяма беда, отколкото ако беше тук. Всъщност, като помислих, разбрах, че неговото похищение на Потоси може би обяснява защо наджиките бяха идентифицирали „Икар“ толкова бързо на Утено. Макар че бе също толкова вероятно рапортът от митницата на Потоси да е стигнал заедно с нас.

От друга страна, независимо дали Камерон беше вътре, или не, ако искахме да се измъкнем от мрежата на пат, трябваше да разберем как работи звездният двигател. И все пак щеше да е по-умно внимателно да се върна назад и да отложи всякакви други планове, докато Пакс не се върне с рапорта си.

А после чух тих далечен звук. За разлика от шума, който бях чул, когато говорех с Тера, този беше много познат. Беше писукане на уплашен каликсирски пор, звук, който обикновено бързо излизаше от тоналната скала и после също толкова бързо се връщаше в нея.

Само че този звук не се върна, а продължи да спада до половината от скалата и след това изведнъж спря.

В неочакваната тишина, нахлула в ушите ми, се втренчих в тъмнината. Чувствах по челото и врата ми да се събират капчици пот. Не се чуваше дори шепот от постепенното заглъхване на този призив; никакво скимтене, никакво тежко дишане — никой от звуците, които би трябвало да чуя от излизане на въздух от дробовете на Пакс, който заспива или изпада в безсъзнание.

Което означаваше, че той нито е заспал, нито е изпаднал в безсъзнание. Беше мъртъв.

Нещо тук го беше убило.

Погледнах назад. Ако Тера беше чула краткия смъртен писък, щеше да си блъска главата в търсене на обяснение. Но секундите течаха, Тера не се обаждаше и реших, че само аз знам какво се е случило.

Което означаваше, че решението какво да се прави трябва да взема сам. Изтрих потта от челото си с левия си ръкав, разчистих жиците, които ми пречеха, и предпазливо запълзах навътре.

Бях казал на Иксил и Тера, че не бързае особено много. Сега, след писукането на Пакс, бях още по-малко склонен да поемам ненужни рискове. Придвижвах се бавно и внимателно, като проверявах всяка жица и тръбопровод по пътя си и визуално, и с детектора за поле.

Отне ми почти цял час да измина първите три и половина метра; и тъкмо бях започнал да се чудя дали ще мога да мина десетте метра до центъра, когато минах през една пролука в нещо като рибарска мрежа и изведнъж се намерих в открито пространство.

Държах се за мрежата с една ръка, като балансирах успоредно на нея при нулевата гравитация и зашарих с фенерчето наоколо. Доколкото можах да видя, пространството не беше толкова празно, колкото изглеждаше на първи поглед. Десетина различни кабелни витки, промушени през дупките на мрежата, се поклащаха леко около краищата — приличаха на някакви морски водорасли. Имаше и няколко осветени дисплея, свързани с жици през мрежата и обърнати към центъра. Една протегната шарнирна черно-сребърна ръка сочеше на шест и половина метра от мен, където трябваше да е центърът на сферата. Всички дисплеи светеха червено и придаваха на мястото зловещ кървав вид. Отново преместих лъча от фенерчето и се стегнах за много неприятната гледка на вероятно мъртвия пор. Но не видях тялото му. Очевидно той не беше преодолял лабиринта от жици преди да умре.

И изведнъж спрях да дишам и отново насочих светлината към центъра. Толкова съсредоточено търсех тялото на Пакс, та чак сега ми дойде наум, че тук трябва да има нещо друго: резонансният кристал и контролният пулт, с каквито според Никбар и Чорт трябваше да е оборудван звезден двигател като този.

Нямаше.

Бях повярвал на допускането на Тера, че „Икар“ носи скрит другопланетен звезден двигател, но до този момент не си бях дал ясна сметка фактически колко много съм вярвал. Ако не можехме да накараме това нещо да ни пренесе покрай мрежата на пат, с нас чисто и просто беше свършено. Спомних си въпроса на Шон по този въпрос

и колко нагло го бях отхвърлил. Щяхме да сме в по-лошо положение, ако археолозите на Камерон бяха сбъркали.

Но аз бях този, който беше сбъркал. Цялата свършена от нас работа беше нахалост, точно както ме беше предупредил Шон. Нещо по-лошо, цялата ми блестяща схема ни беше отнела ценно време, загуба, за която горчиво щяхме да съжаляваме. На пат не само беше дадена възможност да се организират по-добре, но изгубените дни бяха допринесли за влошаване на здравословното състояние на Шон до такава степен, че ни оставаха вероятно не повече от три или четири планети, до които можехме да стигнем навреме, за да доставим необходимия му борандис. И отгоре на всичко, ако пат се сетеха, че трябва да направим ремонт или прекалибровка след атаката на Утено, те щяха да съсредоточат всичко, каквото имат, в този регион. В региона, в който рано или късно трябваше да се появим.

От друга страна, ако този електротехнически кошмар не беше звезден двигател, какво, по дяволите, все пак искаха пат? Но веднага се сетих, че все пак можеше да е двигател, както подозираха хората на Камерон, само че или с изваден, или с разпаднал се кристал. Това щеше да ни постави в незавидното положение да имаме нещо напълно безполезно, за което едва не ни бяха убили.

Освен ако...

Отново зашарих с фенерчето. Ако беше въпрос за намиране на нужния вид кристал, трябваше да стане някакво чудо, за да успеем, тъй като се съмнявах, че такъв кристал може да се намери лесно, но ако можех да се обадя на чичо Артър, той може би щеше да може да намери някъде и да ни го изпрати.

Пуснах се от мрежата и се понесох във въздуха. И изведнъж чух звук като от две метални парчета, стържещи едно о друго. Същия звук, който бях чул, докато седях с Тера в голямата сфера.

Само че този път идваше някъде отблизо.

Осветих с фенерчето наоколо, надявайки се да зърна движеща се машина. Но звукът вече беше спрял. Изругах и се пресегнах назад към мрежата.

Пръстите ми уловиха въздуха. Не можах да достигна мрежата.

Раздвижих тромаво тялото си и отново се опитах, и се намръщих на напълно нелогичната ситуация. Бях относително неподвижен спрямо мрежата, когато тръгнах; и независимо колко се бях извивал и

обръщан, центърът на масата на тялото ми трябваше да остане на същото разстояние от нея. Това е основен закон на физиката.

Мрежата беше само на пет сантиметра от ръката ми. Знаех, че не се бях блъснал в мрежата, за да получа необходимия тласък, а всеки въздушен поток при такова движение трябваше да извири в ушите ми, което не се беше случило. Измърморих поредната ругатня и извадих от колана с инструменти най-дългата сонда. Патентованото щастие на Маккел не можеше да ми изневери. Стиснах края на сондата и се протегнах към мрежата.

Не я достигнах.

Гледах разстоянието между мрежата и края на сондата и неочаквано устата ми пресъхна. Отдалечавах се от мрежата. Бавно и неуловимо, но определено се отдалечавах. И единственият начин да мога да се движа така беше, ако малката сфера неочаквано бе създавала гравитационно поле като по-голямата си сестра.

Отново се огледах и обърнах по-голямо внимание на кабелните витки, висящи откъм моята страна на мрежата. Не, полето не бе като това на по-голямата ѝ сестра. Беше точно обратно на него. Вместо да привлича всичко към външната страна, това поле дърпаше всичко към центъра. Опитах се да си обясня как е възможно, но в момента не ми беше до това — имаше по-спешни неща, за които трябваше да мисля. Ако полето беше фокусирано към центъра на сферата — а това сигурно беше така, като се съдеше накъде сочеха висящите кабели — тогава като достигнех нулевата точка, щях да спра там. И тъй като нямаше абсолютно нищо, което да ритна или от което да се отблъсна, щях да бъда хванат като комар в паяжина.

Избрах друга ругатня от репертоара си, този път жестока, и осветих наоколо с фенерчето в търсене на вдъхновение. Видях висящите кабели, разбира се, сега наподобяващи повече лишеи, отколкото плаващи морски водорасли. Но без да зная за какво е всеки от тях, имаше голям риск да повредя или „Икар“, или да се нараня, ако се хвана за тях, за да се изтегля. Освен това при втория оглед видях, че не се приближавам към тях.

Все пак, след като потиснах реакцията на паника и се усилих да мисля рационално, разбрах, че едва ли съм в ужасно затруднение. Тера знаеше, че съм тук, и след като не се върнех, щеше да е само въпрос на време преди Иксил или някой от другите да се реши да влезе и да

провери какво ми се е случило. Едно навито въже, внимателно прокарано между плетеницата от жици, и щях да се измъкна. Настойчивостта на Тера да взема храна и вода може би в края на краищата щеше да се окаже добра идея.

Сега, изглежда, се носех по-бързо, макар че беше трудно да се каже със сигурност. Неочаквано с крайчеца на окото си видях жълта светлина и се обърнах. Един от плоските дисплеи, който допреди миг показваше същите червени символи като другите, беше променил координатната си мрежа в жълти и черни квадрати. Докато още я разучавах, друг от дисплеите също се промени — в оранжеви и черни квадрати. Гледах ги една минута, опитвайки се да разбера дали в оцветените квадрати има някаква схема. Но и да имаше, не я видях.

Бях на около два метра от центъра, когато неочаквано ми дойде наум, че ако продължавам в същата посока, ще се натъкна директно на шарнирната ръка, която стоеше под ъгъл спрямо траекторията на движението ми.

Светнах с фенерчето над ръката и за стотен път се изпотих. Вече бях забелязал, че ръката е съставена от редуващи се серии от черни и сребърни ленти; онова, което не бях забелязал, беше, че в самия край на ръката, на около двадесет сантиметра, цветната схема е смущаващо луминесцентно сива. Моят сензор за поле още не беше открил нищо, но аз все още бях твърде далеч от всякакъв ток под двеста волта. Ръката не приличаше на никой от силовите кабели, покрай които се бях промъкнал, но като се имаше предвид другопланетният произход на сферата, това не ме утеши много.

Онова, което беше ясно и въобще не беше утешително, бе, че дори ако ръката неочаквано засветеше с достатъчно сила, нямаше да се намери начин да не се блъсна в нея. Единственото, което можах да измисля, беше внимателно да се хвана за нея, когато я доближа, и като я използвам като опора, да я заобиколя.

Проблемът беше, че ако тя нямаше необходимата структурна якост да издържи на такова рязко налягане, сивият край вероятно щеше да се отчупи. От друга страна, ако беше толкова слаб, тя вероятно пак щеше да се счупи, когато се блъсна в нея.

И докато стигна до това потискащо и нерадостно заключение, бях при нея. Стиснах зъби. Чувствах се като човек, който се опитва да

се промъкне покрай гнездо на пепелянки. Протегнах дясната си ръка и внимателно хванах ръката.

Съвсем внимателно. Но материалът беше по-хлъзгав, отколкото изглеждаше, и още преди да разбера какво става, ръката ми се хлъзна надолу по частта с ленти към сивия край. Стиснах по-силно и едновременно с това се опитах да извия тялото си, както бях планирал. Но това, че не се бях хванал здраво, означаваше, че изобщо нямам опорна точка, и вместо да се хлъзгам по ръката се намерих в нещо като нискогравитационна версия на пожарникарски стълб за слизване по тревога.

Не го бях планирал така, но поне ръката беше по-здрава, отколкото очаквах. Дори при цялото ми тегло тя не показваше никакъв признак на чупене и дори на извиване. Може би дори беше достатъчно здрава, за да я използвам да се изкача по нея назад до мрежата.

При условие, разбира се, че бих могъл да се сетя как да се хвана здраво за това проклето нещо. Разлюлях се малко, хванах я и с другата си ръка и стиснах.

Почувствах се сякаш съм хванал проводник под напрежение сто волта. Изведнъж тялото ми изтръпна, космите на врата и ръцете ми настръхнаха, стиснатите ми зъби затракаха. И като връх на всичко след цялото ми повишено внимание, граничещо с параноя, накрая наистина се бях допрял до проводник под напрежение. Но най-лошото беше, че го бях направил съвсем съзнателно.

И все пак малката част от ума ми, която не бях изгубил при моментното изпадане в паника, показваше, че ако това е токов удар, той е от непознат вид. Нямах болка например. Освен това изтръпването протичаше равномерно по цялото ми тяло, не само по ръцете и гърдите, както трябваше да бъде при нормален токов удар. Чу се звук като от далечна гръмотевица и всичко стана черно.

Но само за миг. Почти преди тъмнината да има възможност да се регистрира, светлините се върнаха. Не като пронизващ лъч на фенерчето ми, а мека приглушена светлина. За един миг си помислих дали не съм изгубил съзнание, но и тъмнината, и светлината бяха дошли без никой от нормалните признаци на загуба и възвръщане на съзнание.

Докато размишлявах като на забавен кадър, изведнъж забелязах, че ръката и умело замаскираната клопка на края ѝ я няма. Нямахе ги и

жиците, и мониторите и дисплеите.

Със закъснение се взрях в познатия ми извит сив корпус. Значи бях изгубил съзнание достатъчно дълго и не бях разбрал как са ме измъкнали в голямата резонансна сфера на „Икар“. Но защо Тера не ми крещеше?

Причината беше много проста — нея я нямаше.

Нямаше го и комплекта инструменти, който бях оставил до отвора. Нямаше го и корабния компютър. Нямаше ги и купчините панели от по един квадратен метър, нямаше ги и личните вещи.

Да, бях в голяма сфера. Проблемът беше, че не бях на „Икар“.

Едно познато чувство на пропадане проникна в ума ми: гравитационното поле беше започнало да действа и ме дърпаше леко към вътрешната повърхност. Много бавно, или поне така изглеждаше, като се имаше предвид, че на „Икар“ имахме гравитация $0.85 g$. И тъкмо да реша, че полето на тази сфера е по-слабо, се озовах на един метър от повърхността и интензитетът на полето изведнъж нарасна. Едва успях да свия колене за удара, паднах и се блъснах в метала. Очевидно гравитационното поле радиално се променяше много по-силно, отколкото си представях, макар че не можех да разбера как.

А после, когато ехото от моето падане заглъхна, чух друг звук — идваше от отвора към по-малката сфера.

Беше Пакс.

Пистолетът вече беше в ръката ми. Чист рефлекс, разбира се. Господ ми е свидетел, че нямах никаква представа какво ще правя с него.

Приклеках до отвора и чух слабото сумтене на пора отвътре; и което беше по-важно, чух и слаби звуци на нещо, движещо се там с него. И ако аз не мислех да открия безразборно огън, нямаше никаква гаранция, че онзи, който беше там, ще има такива скрупули. Легнах на пода и предпазливо погледнах вътре.

На първи поглед вътрешността на малката сфера нямаше нищо общо с онова, което бях видял на „Икар“. Един втори поглед ми показва, че по-голямата част от видимото различие се дължи на факта, че кабелите, през които се бях промъквал в сферата на „Икар“, бяха грижливо прибрани до стените и прикрепени с по-плътна версия на мрежата, през която бях минал там. На различни места по мрежата имаше дисплеи, излъчващи многоцветни светлини. Ръката, по която се

бях хлъзнал като по водна пързалка, също беше там, простираща се под ъгъл от мрежата до центъра.

Прибраните по този начин кабели изглеждаха по-оплетени, отколкото на „Икар“, поради което ми трябваша още около две секунди преди да забележа движението малко вдясно. Беше Пакс. Изглеждаше здрав и бодър, вървеше по мрежата към мен и душеше любопитно всичко по пътя си.

— Здравей, Маккел — извика един глас толкова неочаквано, че подскочих. — Доста се забави.

Обърнах се. На четвърт обиколка по сферата, почти скрит в ослепителния блясък на редицата дисплеи, един мъж гледаше дисплеите и пишеше лудо в бележник, поставен върху коляното му.

Арно Камерон.

17.

Ситуацията изискваше блестящ коментар, остроумна забележка или пълно мълчание. Тъй като в момента не се чувствах нито блестящ коментатор, нито остроумен, затворих уста, прибрах плазмения пистолет и се съсредоточих да мисля върху някакъв според мен много хитър преход между двете сфери.

Оказа се, че това съвсем не е толкова трудно, колкото очаквах. В тази малка сфера, за разлика от онази, която трябваше да прекося на „Икар“, гравитационното поле теглеше към повърхността, а не към центъра, така че с изключение на малката дезориентация, докато пълзях около ръба на отвора, нямаше никакъв проблем.

Между самото маневриране и една кратка атака на лизане по носа и бузите от каликсирския пор, очевидно открил в мое лице познат, успях да отделя почти минута да се възстановя преди да се опитам да говоря.

— Здравейте — казах и внимателно стъпих върху мрежата. Целта ми беше да го кажа непринудено и възпитано, нещо характерно за мен, но гласът ми прозвуча като грачене на тийнейджър, изправен пред родителите на първата си приятелка. Край на ефикасността на цялото това шикалкавене.

Камерон обаче само се усмихна и затвори бележника си.

— Пищях и крещях половин час след като се озовах тук — засмя се той. — Казвам го, ако ще ти помогне да си възстановиш достойнството.

— Благодаря, но моето достойнство е неизчерпаемо — отговорих аз. Този път думите прозвучаха много по-добре. — Точно сега съм загрижен повече за живота, свободата и преследването от алчните пат и техните отмъстителни другарчета.

Огледах се.

— И честно казано, наистина не ми се ще да се замесвам в нещо, което плаши толкова много Арно Камерон.

— Не се безпокой, не е толкова лошо, колкото си помислих отначало. — Веждите му леко се повдигнаха. — Значи знаеш кой съм? Какво друго знаеш?

Вдигнах рамене.

— Зная, че нашият така наречен компютърен специалист, Тера, е дъщеря ви Илейна Тера Камерон. Безопасно ли е да се ходи по това?

— Напълно — увери ме той. — Избягвам да стъпвам върху дисплеите, но всичко друго е стабилно като коммарка.

— Жиците не се ли късат или охлабват? — попитах и подозрително погледнах многоцветната плетеница в краката си.

— Имах достатъчно време да ги проуча — отговори той. — Повярвай ми, здрави са като тези на „Икар“.

— Ясно — казах и предпазливо направих една крачка към него. — Значи цялото онова прекалено внимание, с което минах през сферата на „Икар“, е било напразно губене на сили?

— Щом го разглеждаш по този начин. — Той вдигна рамене. — Лично аз никога не съм смятал никое усилие за напразно.

— Сигурно — съгласих се уклончиво. Кабелите и тръбите издаваха тих шум като от шляпане във вода, когато ходех по тях, но иначе всичко беше достатъчно здраво. Все пак нямаше никакъв смисъл да рискувам и продължих да вървя бавно и внимателно. Оцених, че гравитацията е почти 0.85 *g* каквато беше и в голямата сфера на „Икар“.

— Значи Илейна ти каза коя е — каза Камерон, докато се приближавах към него. — Малко съм изненадан. Изрично й наредих да пази самоличността си в тайна.

— Случаят беше по-сложен — отбелязах и му разказах подробностите. — Просто за да спестим време, зная как сте прекарвали тайно „Икар“ на Мейма, а след това и обиколката, която сте направили по орбита, за да го легитимирате и да кацнете на космодрума. И зная, че пат много държат да го пипнат. — Огледах сферата. — И мисля, че вече зная защо го искат. Очевидно досега грешах.

Камерон шумно въздъхна.

— Както и всички ние, моето момче. Кажете ми, имаш ли представа къде сме сега?

— Очевидно вътре в друг от вашите другопланетни артефакти — казах. — Което означава, че вместо прост звезден двигател вашите

хора са изкопали светия Граал на единната теория за полето на Айнщайн-Башермен.

— Интересен, но стегнат начин за излагане на факти — каза Камерон. — Да, ние всъщност седим вътре във физическото доказателство, че всичките теории за пространствени тунели и телепортиране са повече от математически понятия. Когато това стане известно, учените направо ще се побъркат.

— Ако стане известно — казах мрачно. Вече бях стигнал до него и бързо го огледах критично и, надявах се, дискретно. Лицето му беше изпито и бледо, беше брадясал. Той не стана и се зачудих дали не е прекалено слаб, за да стане. — Ако пат искаха да подкупват и да убиват за звезден двигател, който може, а може и да не съперничи на техните, представете си какво биха направили да вземат един истински работещ звезден тунел.

— Пат или някой друг — каза той и се намръщи. — Което прави още по-наложително да закараме „Икар“ на Земята преди някой друг да разбере какво представлява той.

Изкашлях се.

— Веднага виждам един-два проблема с това. Имате ли представа колко далече сме от „Икар“?

— Единственото, което зная, е, че сме много далеч — каза той и посочи голямата сфера. — В приемната стая има няколко малки люка... не се виждат, но аз намерих лостовете за отварянето им. Прекарах голяма част от последните два дни да търся съзвездие... някакво съзвездие... което да мога да позная. Не можах да намеря нито едно, дори в деформиран вид.

— Да разбирам ли, че не говорите само за съзвездия, виждащи се от Земята? — попитах просто за сведение.

Този път усмивката му беше обидена.

— Бил съм от единия край на спиралния ръкав до другия, Маккел — каза той. — Повтарям: няма нищо познато.

Почувствах в гърлото си буца.

— Ужасно — промърморих аз. — Адски се надявам, че не сме нахлули в чужда територия.

— Това би било много неприятно — съгласи се той. — Все пак аз съм тук от единадесет дни и не се появи никой освен теб и твоя малък домашен любимец.

Той неочаквано се намръщи.

— Вече единадесет дни, откакто кацнахме на Потоси, нали? Тук времето тече наистина доста незабелязано.

— Да, приблизително единадесет дни — потвърдих аз. — Да смятам ли, че това малко отклонение не е част от вашия план!

— Защо мислиш, че може да е? — изсумтя той.

— Като имам предвид всички останали измами, които вие и дъщеря ви извършихте при това пътуване, мисля, че имам право да попитам — отговорих многозначително. — Как точно стана така, че попаднахте в капана?

Той се намръщи.

— Промъкнах се в предавателната каюта на „Икар“ малко преди да напуснем Потоси. Веднага след срещата ми с потенциалния убиец. Работех върху проводниците...

— Момент — прекъснах го. — Какво имате предвид, като казвате „потенциалния убиец“?

— Мъжа, който очевидно планираше да отрови един от вашия екипаж — обясни той. — Седма каюта на долната палуба. Не знаете ли?

Каютата на Иксил.

— Знаем, че се е случило нещо странно — казах малко нервно. — Но не можахме да го разберем. Ще попълните ли тази наша празнота?

— Няма много, което мога да кажа — вдигна рамене той. — Илейна ми съобщи, че всички напускат кораба и отиват да търсят избягалия член на екипажа... мисля, че се казваше Шон, онзи със здравния проблем. Вече бях решил временно да се преместя в малката сфера, така че изчаках кораба да утихне и се отправих към долната палуба да си взема храна.

— Как излязохте? — попитах. — През втора каюта, старата каюта на Джоунс?

— Да — каза той. — Виждам, че Илейна ти е казала и това. Ти беше този, който ме преследваше между корпусите, нали?

— Да.

— Така си и мислех. Във всеки случай след като ти едва не ме хвана, разбрах, че пространството между двата корпуса не е безопасно. Не беше безопасно да остана и в каютата на Джоунс, затова реших да

се преместя в малката сфера. Но когато отидох на долната палуба, видях, че всички светлини са изключени и че един човек с фенерче работи върху вратата на една от каютите.

— Кой беше? — попитах и почувствах как пулсът ми се ускорява. Най-после щях да науча едно име, което да свържа с убиеца на Джоунс.

Очакването ми беше преждевременно.

— Съжалявам — поклати глава Камерон. — Светлината от фенерчето беше много малко и той се виждаше просто като силует, свит до вратата. Дори не знам дали беше от екипажа. Може да е бил някой от космодрума, промъкнал се на борда, след като всички са излезли.

— Люкът е бил заключен — казах аз. — Което означава, че някой от екипажа е трябвало да се върне, за да го пусне да влезе.

— Аха. — Той се втренчи в мен. — Имаш предвид убиеца на Джоунс?

— Мисля, че на един кораб с размерите на „Икар“ да има един убиец и съучастник на съвсем друг убиец ще е прекалено голямо съвпадение — отговорих сърдито. — Добре, чудесно, значи нашият убиец има приятели. Кой няма? Какво стана след това?

— Той очевидно мислеше, че корабът е празен, защото беше така погълнат от работата си, че стигнах почти до него преди да ме усети — каза Камерон. — Беше пъхнал един голям гаечен ключ да държи вратата отворена...

— Да, зная — прекъснах го. — Аз я нагласих така, че да се затваря.

— Така ли? — Той ме погледна странно, после вдигна рамене. — Във всеки случай той се обърна точно когато бях на две крачки от него. Честно казано, не смятах да го нападам, но той опита да издърпа ключа. За мой късмет, беше го напъхал доста надълбоко и докато го извади, го ударих по врата.

Погледнах ръцете му. Бяха доста мускулести, но за моя може би свръхкритичен поглед изглеждаха по-слаби, отколкото когато го бях видял на Мейма.

— Разбирам, че е имало резултат — казах аз.

— Да, за моя изненада — съгласи се той. — Особено като се има предвид, че светлината от фенерчето точно в този момент ме заслепи и

ограничи способността ми да видя целта. Постарах се, докато пада, да нанеса още няколко удара, просто за всеки случай. И за мой късмет той падна на пода и не помръдна.

— Много е приятно, когато се случи така — съгласих се. — Мислите ли, че ще го познаете, ако го видите?

— Съмнявам се — каза той. — Всъщност не го видях добре. Освен това мисля, че вече е много късно. Той сигурно е офейкал от кораба, щом е дошъл в съзнание. Освен ако ти и „Икар“ неочаквано не сте взели нов човек, искам да кажа.

— Не, няма нови хора.

Той разпери ръце.

— Нищо не може да се направи. Трябва да признаеш, че спиралният ръкав е много голям, за да може да се намери в него определен човек.

— Някога си мислех, че е голям, за да се намери звезден кораб — казах. — Вече не мисля така. После какво направихте?

— Видях шишенцата на пода и ги разгледах. Тогава изчезнаха всякакви съмнения, че е трябвало да го ударя — оказаха се съставки за отровен газ. Знаех, че нямам много време преди той да се събуди или всички вие да се върнете на борда, а нямах нищо, с което да го завържа, затова реших, че единственото, което мога да направя, е да попреча на този план и да привлека вниманието върху него — продължи той. — Вратата на каютата все още беше открената от пъхнатия гаечен ключ, така че бутнах шишенцата колкото можах понавътре и след това измъкнах ключа и оставих вратата да се затвори. После, просто за да съм сигурен, че той няма да има време да опита нещо друго, извадих чипа от контрола на механизма за отваряне и счупих каквото беше останало вътре в ключалката.

— И ни оставихте много трудна загадка — казах аз. — Направо пощуряхме да разберем какво се е случило.

— Съжалявам — каза той. — Всичко, което мога да кажа, е, че нямах намерение да бъде толкова загадъчно. Планът ми беше само да се скрия за ден-два, докато ти претърсиш основно площта между двата корпуса и се увериш, че там няма никой. Очаквах да заключиш, че си преследвал човек от екипажа, и да преустановиш да търсиш пътника без билет, за да мога да се върна. След това щях да мога да разкажа на

Илейна цялата история и тя щеше да намери начин да те предупреди за евентуално нахлуване в кораба отвън.

Той поклати глава, преглътна и продължи:

— Само че не стана точно така. Минах през плетеницата на кабелите и се озовах в приятно празно пространство. А после дойде гравитацията и ме изтегли към средата. Хванах се за раираната ръка, опитах се да се задържа и се ударих в нещо — сега разбирам, че е било пусков механизъм, — и ето ме тук.

— На незнайно място — казах тежко и огледах хлътналите му бузи. — Да не говорим за разстоянието до най-близкия магазин за хранителни стоки. Малко съм изненадан, че не сте умрели от глад.

— Напоследък храната ми е малко оскъдна — призна той. — Не предвиждах да остана тук много дълго, макар че, разбира се, си бях осигурил малък запас за всеки случай. Не за толкова дълго обаче. Да не би да носиш вода?

Съвсем бях забравил за водата и блокчетата храна.

— Разбира се — казах и почувствах угризение на несъмнено егоистично нежелание, докато му ги подавах. Нямаше да стигнат достатъчно дълго дори за един човек, камо ли за двама. — Дъщеря ви сигурно е медиум — добавих аз, докато той отваряше бутилката. — Аз планирах само кратък оглед в малката сфера, но въпреки това тя ме накара да взема тези неща.

Последва кратка тишина — той жадно пиеше. Огледах отново сферата и забелязах постелката му и каталитичната тоалетна.

— Господи! — каза той, когато накрая си пое дъх. С друго угризение забелязах, че е останала само две трети от водата в шишето. — За щастие това няма да ни потрябва.

— Какво искате да кажете? — намръщих се аз.

— Искам да кажа, че си отиваме у дома. — Той вдигна шишето и отново пи, този път по-малко. — Веднага щом съберем нещата ми.

— Наистина — казах аз с подчертано неутрален тон. Никога не бях чувал някой да загуби разума си толкова бързо, което подсказваше, че това е станало преди да бях дошъл тук. — И как по-точно?

— Не, не съм си загубил ума, Маккел — увери ме той, вдигна ръка и посочи вдясно от мен. — Погледни ей там.

Погледнах и видях един от другопланетните дисплеи, онзи, маркирания с жълти и черни квадрати.

— Какво е това?

— Това е настройката за местоназначение на пътуването — каза той. — Местоназначението, дефинирано като конкретен звезден тунел, към който ще пътуваш, ако се хлъзнеш надолу към центриращата ръка и пусковия механизъм. Виждаш ли дисплея отдясно?

— Виждам го — казах. Вторият дисплей беше идентична матрица от квадрати, само че всичките черни.

— Този дава идентификационния код на звездния тунел, който току-що напусна — каза той. — За нещастие било конструктивно, било поради неизправност той остава осветен само няколко минути след транспортиране. Точно затова не можах да се върна — когато разбрах значението му, той беше изгаснал. Обаче...

— Момент — казах и се намръщих. — Откъде знаете всичко това? Тера ми каза, че археолозите не са стигнали много далеч в анализа на находката.

Той вдигна рамене.

— Е, нали съм тук вече единадесет дни. Не можех да седя и да не правя нищо. И макар да не го знаеш, имам научна степен по другопланетни науки. Като млад направих доста археологически изследвания и преводи на другопланетни текстове.

Това си беше приказка специално и внимателно подбрана за впечатляване и заблуждаване на лековерни. Но не бях в настроение да бъда впечатлен и още по-малко приспан.

— Това са глупости — казах му направо. — Изкарали сте един курс по археология и три по другопланетни езици и всички са били насочени към известни раси и не са имали нищо общо с превеждане на неизвестни ръкописи. И почетната титла ви е дадена от Каплейнския университет след като сте им дарили петдесет милиона коммарки за нов археологически изследователски център.

— Добре си информиран — каза той и се намръщи. — Да се чуди човек защо. И от кого.

— От приятели с добра памет — казах аз. — А *защо* е също толкова просто: искам да зная за кого работя. Сигурно няма да разбере това, ако приемам казаното от вас за чиста монета.

Той ме погледна колебливо, после каза:

— Можеш да разбереш защо пазя в тайна всичко за себе си и за плановете си. Но какво е *твое* извинение?

— Обичам живота си — казах му. — Не непременно при сегашните обстоятелства, просто основната идея за продължително съществуване.

— И какви са твоите сегашни обстоятелства?

— Малко объркани — признах аз. — Но нека не се отклоняваме от въпроса. Откъде знаете толкова за звездния коридор?

Гледахме се няколко секунди. После очите му се отклониха от моите, сякаш беше много уморен от тази безсловесна битка.

— Илейна не знае за това — каза той, — но археолозите дешифрираха голяма част от другопланетния ръкопис преди да пристигна на Мейма и да построим „Икар“. След преодоляване на това препятствие можахме да научим много от начина на работа на артефакта, макар все още да смятахме, че това, с което разполагаме, е нов звезден двигател с дисплеи за входяща информация за местоназначение и за навигация.

— Къде е цялата тази информация? — попитах аз. — Надявам се, няма да се опитате да ми кажете, че сте я запомнили.

— Защо искаш да знаеш?

— В случай, че ви се случи нещо — обясних търпеливо. — Не зная дали ви е известно, но сега вие сте последният мохикан... цялата ви група е в ръцете на ихмиситите. Фактически може би сега са в ръцете на пат — не съм в течение на последното развитие на нещата. Ако ви хванат, същото ще се случи и с вас.

— А ако ти знаеш къде са данните, можеш да се изкушиш да ги размениш срещу живота си, който толкова много искаш да опазиш — каза той. — Мисля, че ще е по-сигурно, ако засега запазя тази малка тайна.

Намръщих се.

— Да се изправите твърд и непоколебим срещу нахлуващите орди може да е добра мелодрама, но е отвратително в политиката на реалния свят. Разберете го, Камерон. Вие сте в опасна и напълно незащитима позиция тук и ще трябва да се доверите на някого. В момента този някой съм аз.

— Прав си — въздъхна Камерон. — Добре. Данните са кодирани в бележника ми. Ако нещо се случи с мен или с Илейна, моят помощник Стан Авъри ще може да ги декодира.

— Разбрах. Искам цялата истина — казах и осъзнах, че го казвам прекалено прибързано. Но думите му бяха вероятно поне част от истината и за момента трябваше да се задоволя с това. — Добре. Когато се върна на „Икар“, ще ви изпратя още вода и храна. Тоалетната ви система работи ли добре?

— Я чакай малко — каза той и смръщи вежди. — Какво имаш предвид с това „когато се върна“? Можем да се върнем и двамата — не е необходимо някой да остане тук, за да управлява системата.

Поклатих глава.

— Съжалявам, но вие все още не можете да дойдете на „Икар“. Не ви ли казах: разглобихме по-голяма част от вътрешността на кораба. Правим го по-безопасен за завръщане, но това също означава, че няма място, където да се скриете. Ако се появите и някой ви види, може да разбере всичко.

— Ами малката сфера? — попита той и за момент гласът му прозвуча изплашено. — Мога да се скрия в малката сфера.

— Освен това вие сте човекът, който държи ключа към това бомбоубежище — продължих и посочих бележника. — Не забравяйте, че на борда на „Икар“ има убиец. Колкото по-далече сте и вие, и вашият бележник, толкова по-добре.

Не беше доволен от чутото — виждаше се по лицето му. Но разбираше логиката в думите ми, а и няколко допълнителни дни изолация не бяха толкова голяма беда срещу опасността да забият нож в гърба му. Накрая се овладя и кимна.

— Добре, ще остана. Да имаш някаква представа колко ще продължи това?

— Докато намерим сигурно място да ви скрием — отвърнах. — Не се тревожете, ще ви съобщя.

— Няма да е зле — каза той и се опита да се усмихне. — Гледката оттук не е много приятна.

— Можете да давате имена на съзвездията — казах и станах. — Добре. Как да работя с това нещо?

Той посочи шарнирната ръка на двадесет метра над нас.

— Настроил съм пулта и единственото, което трябва да направиш, е да се придвижиш по ръката до секцията с пусковия механизъм — каза той. — По същество същото, което си направил на „Икар“.

С тази разлика, че на „Икар“ гравитационното поле сочеше в обратна посока. Сега трябваше да се изкачвам, и то дълго.

— Добре — казах аз. — Не се тревожете, ако минат два часа преди да се върна с продуктите. Точно сега на кораба няма голяма възможност за уединение, а не искам някой да ме хване, че подготвям пакет за първа помощ. Може да си направи погрешно заключение.

— Или правилно — подсказа той.

— Особено пък правилно — съгласих се.

По лицето му премина сянка.

— Ще предадеш ли на дъщеря ми, че съм добре? Почти не сме говорили, откакто започна пътуването... просто нямаше никаква възможност... но зная, че тя се тревожи за мен.

— И обратното? — предположих аз.

Той стисна устни.

— Да, повече обратното — съгласи се той. — Ще съм ти благодарен, ако се грижиш за нея.

— Ще се грижа — обещах му. — Можете да разчитате на мен.

За момент той се вгледа в лицето ми, сякаш се опитваше да разбере дали наистина съм човек, на когото може да окаже такова доверие. Посрещнах погледа му спокойно и не отместих очи, излъчвах всичката искреност, на която бях способен. След няколко удара на сърцето той кимна и каза с въздишка:

— Добре. Тръгвай.

Подсвирих. Пакс изскочи изпод една купчина проводници и се втурна към мен. Успях да го хвана преди да се вкопчи в рамото ми и го гушнах.

— Ще ви кажа кога можете да излезете — казах на Камерон, докато прекосях сферата. — Или ще дойда лично, или ще изпратя някой от поровете.

— Разбрах — отвърна той. — Успех.

— На вас също — казах и започнах тромаво да се изкачвам.

Тромавостта ми не продължи дълго. Бързо почувствах, че изпадам в безтегловност. Около пет секунди висях в нулева гравитация, а после гравитацията се появи отново, само че този път в обратна посока, към центъра на сферата. Обърнах се и видях, че Камерон все така стои залепен върху вътрешната повърхност. Не зная защо откриването на двуредова изкуствена гравитация в една

другопланетна торба с трикове трябваше да ме изненада, но ме изненада. Силата на привличане беше приблизително като тази на борда на „Икар“ и ми помогна в ходенето нагоре, без да ми създава чувство за неконтролирано падане. Погледнах бързо към Камерон, когато двамата с Пакс се хлъзнахме към центъра, и се попитах дали е забелязал, че се бях измъкнал от искането му да кажа на Тера, че е тук.

Защото нямаше начин да я пусна да влезе в онова, което всъщност беше „Икар“. Нямаше начин, по дяволите! Поради простата причина, че тогава щеше да разбере, че знаем какво в действителност е то. Като модерен звезден двигател тази конструкция може би можеше да работи, а можеше и да не работи. „Икар“ имаше потенциално висока, но все още мъглява цена. Като звезден тунел с доказани възможности тази цена неочаквано се беше вдигнала до астрономическо ниво.

И аз нямах никакво намерение да позволя на Тера да разбере, че цената на „Икар“ е на светлинни години от жалкия дълг от половин милион, с който ме беше заробила организацията на Брат Джон и Антониевич. Че е достатъчна, за да откупя договора, гарантиращ ми имунитет срещу преследване за всеки незаконен акт, който съм извършил, и отгоре на това да ми осигури лукс до края на живота ми.

Стигнах пусковия механизъм и погледнах за последен път към Камерон, който не знаеше нищо от онова, което дъщеря му беше научила за мен. Но когато натиснах пусковия механизъм и тялото ми изтръпна и ме обгърна тъмнина, се зачудих дали не се е досетил за истината.

18.

Пътуването обратно до „Икар“ вероятно не продължи по-дълго от това при излизане от него. Казвам вероятно, защото определено изглеждаше по-дълго. Това отчасти се дължеше на факта, че го очаквах със съпровождащото леко чувство на страх, и отчасти, защото този път на ръката ми се беше свил каликсирският пор, чиято главна реакция на чувството за изтръпване беше да се опита да забиے нокти в кожата ми.

Главно обаче се дължеше на неприятното разбиране, че при една малка грешка в изчисленията на Камерон щях наистина да изпадна в много сериозна беда. Защото ако Камерон се беше досетил, че не съм точно онова, което той мислеше, че е наел в кръчмата на Мейма, и ако беше решил, че не иска повече такъв като мен на борда, тогава една малка грешка в панела за кодиране щеше да е най-простият начин да се отърве от мен завинаги.

Но ноктите на Пакс не направиха нищо, което да не зарасне от само себе си, а Камерон не беше направил никаква грешка несъзнателно или нарочно. Видях купищата плочи, очакващи вниманието на Чорт, другите купища апаратура и лични принадлежности, и архаичния компютър до отвора.

Относително малка част от ума ми, която не беше разтревожена от излизането ми на незнайно място във Вселената, беше заета с въпроса как щях да обясня на Тера неочакваното си появяване, без да й призная за истинския характер на направеното от баща ѝ откритие. Но Тера я нямаше. За момент се зачудих дали не е влязла в малката сфера след мен, но се сетих, че най-вероятно просто е отшила в техническата секция да види дали няма да изляза оттам.

За разнообразие късметът този път, изглежда, ми се усмихваше.

Тъкмо стигнах до повърхността, готов този път за неочакваното нарастване на гравитацията при последния метър, когато люкът на тунела се отвори. Тера несъмнено идваше да ми зададе въпроси, на които нямах намерение да отговоря.

Но за моя умерена изненада от нулевата гравитация на тунела не изпълзя Тера. Беше Чорт, все още със скафандър, но със свален шлем — висеше на конектора на врата му и леко се удряше в ключиците му.

— Капитан Маккел — изпухтя той, щом ме видя. — Добре... надявах се да те намеря тук.

Устоях на импулса да попитам къде другаде е мислил, че може да съм отишъл. Щеше да е ненужен сарказъм и при моя опит от изминалия час — доста неискрен.

— Какво има? — попитах и сложих Пакс на пода.

— Трябва да тръгваме — каза той, притегли се през останалия път в сферата и се изправи. — Колкото се може по-бързо.

Намръщих се.

— Свършихте ли вече с покриването?

Той поклати глава.

— Не. И няма да го свършим. Шон е болен.

Намръщих се. Във вълнението от моето пътуване до неизвестността и обратно почти бях забравил за това ограничение на нашата малка операция.

— Много ли е зле?

— Сам ще видиш — отвърна Чорт. Гласът му беше по-свирещ от обикновено. — Никбар ще го внесе вътре веднага щом свърши пристъпът.

Настръгнах. Пристъп? Това беше ново за мен.

— Ревз има ли нужда от помощ?

— Увери ме, че ще се справи. Но трябва да набавим още борандис колкото се може по-скоро.

— Разбрах — казах, отидох при компютъра и набрах интеркома на машинната зала. — Иксил?

— А, ти ли си? — чух гласа на Тера. — Къде беше?

— Къде мислиш, че съм бил? — отговорих язвително. — Вътре в онази проклета топка, да измъкна проклетия пор на Иксил. Защо, според теб не се ли върнах достатъчно бързо? Дай ми Иксил.

Тя не отговори. Можех да си представя объркването и изненадата ѝ от необяснимата ми грубост. Испитах чувство на вина, но в момента вината бе на най-долното стъпало на приоритетите ми.

— Да, Джордан? — Гласът на Иксил беше спокоен.

— Шон има някакъв пристъп — казах му. — Ревз ще го донесе веднага щом премине. Стартирай маневрените двигатели и звездния двигател и изпрати Еверет и Тера по местата им преди да затворим тунела.

— Разбрано — каза той. — Тръгват.

— Добре. О, намерих Пакс. Жив и здрав е. — Хрумна ми нещо...
— След малко ще ти го донеса.

И изключих преди да може да попита защо ще си губя времето да му нося пораз, щом е жив и здрав, вместо да се заема с навигацията.

— Какво да правя? — попита Чорт.

— Иди в лечебницата и пригответи санитарната кушетка — наредих му и посочих купа оборудване от лечебницата. — После остани да помагаш на Еверет. Аз трябва да върна Пакс на Иксил.

Извинението, макар и неубедително, не беше необходимо. Чорт вероятно не ме чу, защото вече тичаше през сферата. Отправих се в обратна посока, към личната си чанта с принадлежности и към хранителните продукти, които сега бяха натрупани удобно близо до каютата. Бях обещал на Камерон храна и това може би беше последната удобна възможност да я занеса.

Тъкмо свърших с пълненето на чантата с храна и вода, когато от тунела се появи Еверет и Тера. Еверет се отправи по най-краткия път към Чорт; Тера, което не беше изненадващо, се насочи по най-краткия път към мен.

Посрещнах я по средата на пътя.

— Е? — попита тя тихо и разтревожено. Изражението ѝ показваше, че очаква най-лошото.

— Не е там — поклатих глава аз. — Нито жив, нито мъртъв, нито ранен.

Тревогата на лицето ѝ намаля, но само малко.

— Тогава къде е? — попита тя.

— Не зная — отговорих аз: изявление, което технически беше вярно, макар и адски подвеждащо. — Може би все пак е слязъл на Потоси.

— Той не би напуснал „Икар“ — тихо каза Тера. — Не и доброволно.

Помислих върху последното. Друго технически вярно твърдение, макар тя да не го знаеше.

— Може би — съгласих се. — Аз обаче не бих губил надежда. Ако някой може да намери място да се скрие от пат, това е баща ти.

Тя бавно пое дъх.

— Надявам се да е така.

— Зная, че е така — казах и обърнах глава настрана. От тихата болка на лицето ѝ сърцето ми трепна и изпитах желание да ѝ кажа, че е права.

С героични усилия устоях на изкушението. Дори ако си позволях да ѝ намекна за истинското положение, нямаше да мога да ѝ кажа нищо определено. Никой от нас не можеше да си го позволи.

— Трябва да занеса това животинче на Иксил преди Никбар да херметизира тунела — казах бързо.

— Разбира се — съгласи се тя: мислите ѝ очевидно все още бяха заети с баща ѝ.

Което за момента беше много добре. Ако можех да се махна от погледа ѝ преди тя да се сети да попита какво има в чантата ми, щеше да има едно нещо по-малко, за което да трябва да я лъжа. Свирнах на Пакс, който се ровеше из запасите с храна, и се насочих към тунела.

Иксил се носеше из ограниченото пространство на машинната секция като масивен облак — проверяваше мониторите и индикаторите, после стартира маневрените и звездния двигатели.

— Радвам се да видя, че си добре — каза той. Бутнах Пакс към него и той полетя във въздуха, като цвърчеше щастливо и драскаше с нокти във въздуха в търсене на опора за лапите си. — И двамата — добави Иксил, когато Пакс стигна до него и изтърча до обичайното си място на рамото му. — Някакви проблеми?

— Стотици — казах му и се насочих към панела за достъп в малката сфера: Тера предвидливо го беше оставила отворен. — Няма да повярваш каква разходка направихме с Пакс.

Плетеницата от жици на тази страна на сферата беше толкова лоша, колкото и на другата. Сега обаче, след уверенията на Камерон, че са по-здрави, отколкото изглеждат, се страхувах по-малко, че случайно блъскане може необратимо да повреди нещо. Проправих си път, отмествайки проводници и тръби с дръзка невъздържаност, и в резултат стигнах до мрежата само за пет минути, вместо за цял час.

Измъкнах бележника си и набързо написах на Камерон да не излиза от скривалището си, докато някой от поровете или аз не го

извикаме. Пъгнах бележката в чантата и внимателно я запратих към края на контролната ръка. В последния момент ми се стори, че може би ударът в края няма да е достатъчен и ще е необходимо някакво натискане на пусковия механизъм. Ако бе така, трябваше да измисля начин да си върна чантата и да я изпратя с Пакс или Пикс, завързан по някакъв начин за нея. Освен това трябваше да измисля как да обясня изчезването на хора пред останалата част от екипажа, защото последното нещо, което бих могъл да си позволя, бе Пакс неочаквано да се появи в центъра на голямата сфера, когато всички сме там.

Но очевидно не се изискваше натискане. Чантата се плъзна по ръката и изчезна. Чу се само слабо кратко жужене.

Върнах се в машинната секция — пак за пет минути.

— Това е невероятно — тихо каза Иксил. — Абсолютно невероятно.

— Нали — съгласих се. — Но е истина.

Иксил разсеяно погали Пакс по главата и каза:

— Не можем да допуснем другите да научат за това. Пат ще почнат да свалят правителства, ако разберат какво преследват.

— И аз се сетих — уверих го. — Включително и за факта, че не можем да го кажем и на Тера.

Поровеите трепнаха.

— Защото работим за Брат Джон, нали?

— И защото предаването на „Икар“ ще ни отърве от цялата организация — казах аз. — Тера и сега не ни вярва... тя би ни заварила задниците за корпуса на кораба, ако знаеше какъв разменен чип имаме.

— Да. — Иксил замълча за момент. — Което за нещастие ни връща към въпроса за нашето непосредствено бъдеще.

Намръщих се, после казах:

— Не мисля, че имаме избор. Освен ако не искаме да седим тук и да гледаме как Шон умира. Трябва да му намерим още малко борандис.

— Всъщност — замислено каза Иксил — ние имаме само неговата дума, че някога е имал такова заболяване. Доколкото си спомням, Еверет не можа нито да го потвърди, нито да го отрече. Дали не лъже с тези негови припадъци, за да ни накара да излезем от скривалището си преди да сме готови?

— В този случай се връщаме към въпроса защо не ни е издал по-рано и да ни спести всички досегашни неприятности — напомних му

аз.

— Да. — Той ме погледна внимателно. — Няма да криеш информация от мен, нали?

— Как да крия? — попитах аз.

— Не зная — каза той и вдигна рамене. — Например да предложиш „Икар“ на Брат Джон, без да се посъветваш с мен.

— Не ставай глупав — казах, като вложих в гласа си известна обида. — Макар че, трябва да го признаеш, това би било начин да го запазим невредим.

— „Невредим“ е изключително относителен термин.

— Вярно — съгласих се. — Все пак Брат Джон вероятно би могъл да предостави на пат всичките удоволствия на света.

— И, разбира се, след като му дадем такъв тлъст кокал, ще ни издигне в организацията на Антониевич — продължи той. — Не се преструвай, че не ти е минало през ума.

— Мина ми, обмислих го и го отхвърлих — уверих го. — Имам много грешки, но нямам такива амбиции. — Вдигнах вежди. — Освен ако ти не искаш да се опиташ.

— Какво, да бъда първият другопланетен, участващ директно в управлението на организацията на Антониевич? — попита той сухо. — Благодаря, но мисля, че няма да се възползвам.

Махнах с ръка.

— От теб зависи. Впрочем Никбар вече внесе ли Шон в кораба?

— Да, дойдоха, докато ти беше в малката сфера — каза той. — Тера ще ни съобщи, когато налягането в тунела се възстанови. — Той наведе глава настрана. — Тя изглежда доста раздражена, че си останал от тази страна на тунела, след като си имал работа оттатък.

— Всъщност останала е много малко работа — казах и вдигнах рамене. — Вече зная накъде се насочваме.

— И накъде?

Изкашлях се.

— Мисля, че трябва да опитаме Големия панаир на Плоринс на Палмари.

Поровете отново мръднаха уши, доста впечатляващо този път.

— Шегуваш се — каза Иксил.

— Можеш ли да се сетиш за по-добро място да се скрием от един претъпкан град? — попитах.

— Претъпкан с крадци, джебчии и измамници? И с тайни агенти да ги следят? Като всички търсят нас?

— Разбира се, че е лудост — съгласих се. — Точно затова никой няма да го очаква.

Той поклати глава. Но поне поровете останаха спокойни.

— „Лудост“ не е достатъчно силна дума — каза той с въздишка. — Но при дадените обстоятелства този план е също толкова добър, колкото и всеки друг.

— Така е — казах. — Освен това те ще наблюдават всеки космодрум на разстояние хиляда светлинни години от Утено. Колкото по-задръстен е космическият трафик, в който се промъкнем, толкова по-голям е шансът да им се изплъзнем.

— И толкова по-голямо объркване и паника можем да предизвикаме, ако не успеем, така ли?

Вдигнах рамене.

— Нещо такова.

Интеркомът иззвъня.

— Маккел? — прозвуча гласът на Тера. — Тунелът е отворен. Имаш ли желание да си домъкнеш задника тук и да намериш място, на което да кацнем?

— Да, скъпа — промърморих аз.

— Какво каза?!

— Че идвам веднага — отговорих. — И кажи на Ревз да дойде тук и да помогне на Иксил с процедурата за стартиране.

Палмари беше от онези полунезависими колониални светове, които, макар и относително нови, успяват по някакъв начин да изглеждат, сякаш са съществували вечно. В неговия случай това отчасти се дължеше на факта, че за разлика от повечето колонии, на Палмари нямаше доминиращи видове, които да контролират по-голямата част от местната недвижима собственост. Тринкианците го бяха открили преди двадесет години и бяха започнали неговото развитие, но за няколко години към тях се бяха присъединили заселниците уонч, миньорите порпифиан и горските обитатели к'Тра. Някой от някаква нова служба беше похвалил планетата, изтъквайки

предимствата ѝ, и за няколко години тя беше започнала да изглежда почти пренаселена.

Големият панаир на Плоринс беше нещо, което бяха донесли к'Тра и което останалите бяха приели с желание. В зависимост от това с кого говориш, Панаира беше или дълбоко съдържателна изява с езотерично, историческо и културно значение, или най-големият повод за веселба в спиралния ръкав. Според мен истината вероятно беше някъде по средата — тя винаги е склонна да се намира там, — но определено ми се искаше да приема, че милионите същества, които всяка година пристигаха на планетата за триседмична веселба, проявяват поне малък интерес към историята и културата на к'Тра.

Понякога сравнявах Панаира с празника Марди Гра, който се честваше на различни места на Земята и нейните колонии. При тези сравнения Марди Гра неизменно губеше.

Използвах телевизионните камери на корпуса да прегледам набързо промените, които бяха направени на кораба, преди да се отправим към хиперкосмоса. Чорт беше прав: маскировката съвсем не беше идеална. От друга страна, той и неговите помощници бяха сложили достатъчно плочи, за да променят значително визуалната и радарната ни характеристики. Можехме да се надяваме, че това ще ни помогне да кацнем, без да задействаме алармите на пат.

След кацането обаче всеки, който минеше наблизо, лесно щеше да види през пролуките между плочите характерните свързани една с друга сфери. Имах една-две идеи за решаване на този проблем, но във всеки случай първата ни задача беше да кацнем.

До официалното откриване на Панаира имаше още три дни, но най-големите запалнянковци вече задръстваха космическите агенции, за да разучат кои са най-интересните места или просто да отидат там преди откриването. С нашия нов силует плюс направения от Иксил нов фалшив документ, идентифициращ ни като „Шермас Брандър“, минахме без проблеми през предварителните формалности за приземяване. Някакъв диспечер с глас като на разбойник ни насочи към една правоъгълна площадка на космодрума „Бангрот“ — име, което не фигурираше в моя смятан за изчерпателен листинг, и ни пожела приятно прекарване.

Причината да го няма на листинга стана ясна веднага щом влязох във визуалния диапазон на дадените ми координати. Космодрумът

„Бангрот“ беше просто една голяма празна площ на юг от градовете Дробни и к’Барч — площ, която приличаше на изоставен строителен участък. Очевидно Панаира вече беше станал толкова голям, че се кацаше навсякъде, където имаше достатъчно свободно място.

А официалното откриване щеше да е чак след три дни. Ако нещата продължаваха така, след няколко години можеха да обявят Панаира за постоянно парти.

Дори този космодрум беше претъпкан с кораби и жужеше от усилена дейност.

Бях малко разтревожен какво ще стане с посоките „горе“ и „долу“ в „Икар“, когато влезем в гравитационното поле на Палмари. Тера ни беше казала, че чуждоземният генератор на поле в голямата сфера можел да премахва всички други гравитационни ефекти, но това било преди техниците на Камерон да влязат вътре и да объркат всичко. Ако полето не успееше да превъзмогне гравитационното привличане на Палмари, щях неочаквано да се намеря легнал по гръб, докато се опитвам да пилотирам кораба. Или, още по-лошо, нашата временна система за ориентиране на седалките можеше напълно да откаже и да полетя заедно с цялото контролно табло към дъното на сферата на двадесет метра надолу.

Тези страхове се оказаха безпочвени. С махането на металните прегради, които бяха оформили стените и подовете, другопланетният генератор беше възстановил пълната си сила и почти не почувствах промяната на гравитацията, докато приземявах „Икар“ на определеното ни маломерно място за паркиране.

— Сега какво? — извика Тера, когато включих корабната система на стендбай.

— Сега трябва да намерим малко борандис — отвърнах, извих шия да я погледна и видях темето ѝ, когато тя стана от мястото си пред компютъра и тръгна към тунела.

— А останалите, останалите какво ще правим? — извика Шон от една четвърт от пътя около сферата в точката на естественото дъно на кораба. Бях разположил всички, с изключение на Никбар на места, където теоретически беше невъзможно някой да падне и да се претрепе. — Всички трябва да седим тук като миналия път и да те чакаме, така ли? Да седим и да си клатим краката?

— Можете да си клатите каквото си щете — срязах го и слязох по кривата към тях. — Обаче ти и Еверет оставате тук, докато се върна с лекарството.

Посочих Чорт и Тера — тя идваше от другата страна.

— Вие двамата и Никбар няма да имате време да си клатите краката. Искам да съберете всички аварийни лампи, които имаме, и да ги наредите в междините на кожуха така, че да светят навън. Всичко да е красиво като коледна елха. Ако имаме късмет, това ще попречи да се виждат сферите.

— Ако намерим цветни обвивки да покрием лампите, ще изглеждат още по-празнични — каза Тера.

— Права си — съгласих се. — Но не зная колко добре е оборудван този временен космодрум. А и не искам някой да се чуди прекалено много за нещо, което наистина не е от решаващо значение.

— Има трамвайна мрежа, която води от космодрума до центъра на всеки от двата града — обади се Никбар откъм тунела. — Видях я на мониторите, докато се приземявахме. Щом са имали време да я построят, сигурно имат и един-двама доставчици на декоративни материали. Мога да отида да проверя... няма да се бавя.

— Откажи се — изръмжа Шон. — Той никога не пуска друг да излезе, забрави ли? Само той.

— Шон — предупреди го Еверет и сложи ръка на рамото на момчето.

— Остави ме на мира! — викна Шон и гневно отблъсна ръката му. — Не съм дете.

— Ако ще провериш набързо, тръгвай — казах на Никбар. — Но след половин час да си тук да помогнеш на Тера и Чорт с лампите.

— Ще се върна — обеща Никбар. — Не се безпокой, навън е истинска лудница. Изобщо няма да ми обърнат внимание. — Той се обърна и изчезна в тунела.

— А какво ще прави той? — попита Тера и посочи Иксил, който стоеше малко настрана, без да взема участие в разговора.

— Ще ви командва — казах, без да обръщам внимание на злобния поглед на Шон — този път той вероятно беше ядосан, че все пак пускам Никбар да излезе. Дори когато беше в най-добро настроение, Шон не обичаше да му доказват, че греша, а сега, когато

беше в криза, беше съвсем вкиснат. — И ще използва Пикс и Пакс да държи под око нещата около кораба.

— Как планираш да го набавиш този път! — попита Тера. — Борандиса имам предвид.

Погледнах я. Тя също ме гледаше, изражението ѝ не издаваше нищо.

Но фактът, че не искаше изражението ѝ да издаде нищо, сам по себе си говореше достатъчно.

— Защо, да не би нещо да те притеснява? Ще направя каквото трябва. Остави това на мен.

— Чудесно — каза тя. Без да се обиди. Поне видимо. — Просто искам да ти напомня, че не можем да си позволим да ти се случи нещо. Ако не се върнеш, няма да можем да излетим.

— Ще се върна — уверих я и минах покрай нея към тунела. — Не се тревожи за мен — добавих през рамо. — Заеми се с лампите.

Никбар вече беше отворил люка и бе спуснал стълбата. Проверих кобура да се уверя, че е откопчан, и погледнах надолу.

Никбар беше прав: долу наистина беше лудница. Плътното паркиране на космическите кораби беше вкарало бъдещите весели компании в относително тесните проходи между тях, а там трябваше да се движат и зареждащи цистерни, митнически автомобили и безброй малки увеселителни двуместни коли, които очевидно бяха предназначени да облекчат пешеходците, но успяваха само да направят задръстването още по-голямо.

Всичко това се свеждаше до почти идеалната ситуация, каквато бих искал. Дори ако пат и техните мускулести ликами бяха тук и ни търсеха, трябваше да пресеят огромна маса от хора, и при това бързо и колкото е възможно по-благоприлично. Като се ориентирах по най-близките трамвайни линии, за които беше споменал Никбар, слязох по стълбата и се слях с тълпата.

Първата ми мисъл беше да се опитам да взема някоя от колите. Но не видях свободна и тръгнах пеша. Което беше добре, както бързо разбрах, защото колите едва пъплека. Трамвайната линия не беше далече и можех да използвам ходенето пеша за гимнастика, а времето — за да помисля сериозно.

Но не за това как да намеря искания от Шон борандис. Въпреки малко мелодраматичния ми отговор на Тера, че ще направя каквото

трябва, тази част всъщност щеше да е най-малката ми грижа. Тъй като борандисът беше напълно законно вещество за поне десет от бльскащите се около мен раси, всяка аптека щеше да го има и едва ли щяха да ми задават нежелани въпроси. Не, точно сега непосредственият и критичен въпрос беше същият, който ме измъчваше от доста време: как да изпреваря пат и да закарам „Икар“ на Земята.

Заедно с допълнителния въпрос дали е разумно да правя това.

Защото в ума ми се въртеше последният ми разговор с Иксил и неговият зададен уж на шега въпрос дали бих предложил „Икар“ на Брат Джон. Бях го уверил, че нямам никакво намерение да го направя; сега обаче не бях толкова сигурен, че не е най-доброто решение, което имаме. Това щеше да предаде звездния тунел в човешки ръце — мръсни ръце, разбира се, дори окървавени, но все пак човешки, както и да спомогне за моята кариера, нещо, за което човек в моето положение можеше само да мечтае. Дори можеше да се срещна с неуловимия Антониевич, което наистина щеше да ми отреди място във високопоставена компания.

Камерон нямаше да е доволен от такъв ход, разбира се. Нито пък Тера; и ако Тера нямаше да е щастлива, Никбар вероятно също нямаше да е щастлив. Дватамата, изглежда, бяха станали доста близки след онзи сблъсък на мостика относно моите тъмни делови връзки. Все пак в този момент щастието или нещастията на други хора не стоеше особено високо в списъка на приоритетите ми. Бяхме изминали едва една пета от разстоянието от Мейма до Земята и бяхме изпадали в доста повече критични ситуации, от колкото ми се щеше да мисля. Другите вярваха, че „Икар“ има свръхбърз другопланетен звезден двигател и несъмнено все още се надяваха да се измъкнем от мрежата на пат; Иксил и аз, от друга страна, знаехме, че такава възможност не съществува.

От почти всяка гледна точка идеята си струваше. А Камерон и Тера все някак щяха да се примирят с накърненото си честолубие. И все пак не бях съвсем готов да взема такова решение. Още не. Може би след като напуснем Палмари.

Трамвайната линия, въпреки очевидно бързото ѝ построяване, беше по-комфортна, отколкото бях виждал на много по-напреднали светове. Взех трамвая за к'Барч — реших, че в град на к'Тра вероятно

ще има много по-буйно веселие и поради това ще е по-безопасно за преследван като мен човек.

Повечето от другите пътници очевидно бяха стигнали до подобно заключение, макар и несъмнено поради други причини. Оставих потока да ме отнесе през вратата в една от колите, притиснат между група изпотени нарчньри и група чисти, но също толкова миризливи стафи.

Трамваят потегли. През прозореца видях, че допускането на Никбар е правилно: имаше не само магазини за декоративни материали, но и ресторанти и кръчми. Дори СтаррКомм, вероятно използваща сателитна станция, така че космонавтите, които имаха нужда да установят връзка, да не трябва да ходят далече. Отново промених оценката си колко много пари носи Панаира на палмарската икономика.

Стигнахме до края на линията, която, както изглежда, свършваше застрашително близо до епицентъра на предстоящите празненства. Потокът, нахлул през вратите на трамвая, потече в обратна посока и след няколко хаотични минути вървах по тротоар, който беше само малко по-малко претъпкан от трамвая. След една пресечка видях аптека и тръгнах към нея.

И изведнъж нещо ме удари в тила и потънах в мрак.

19.

Свестих се бавно — на постепенни и мъчителни етапи. Беше ми студено и главата ми се пръскаше от болка. Имаше ми нещо обаче и на ръцете, макар да не можех да разбера какво точно. Някъде имаше и светлина, бледа и неясна, и си помислих, че ако обърна глава, може би ще мога да разбера откъде идва. Трябваше ми известно време и усилие да си спомня как се прави това, но накрая разбрах и доста доволен от това постижение обърнах глава малко настрана.

И моментално се събудих напълно, защото почувствах изгаряща болка в тила и врата. Някой очевидно беше направил всичко, на което беше способен, да ми откъсне главата с голи ръце. Стиснах зъби, почаках болката да стихне и после, като държах главата си колкото е възможно по-неподвижна, отворих очи.

Седях на обикновен дървен стол, с отпусната на гърдите глава. Какво им беше на ръцете ми стана очевидно веднага: и двете ми китки бяха закопчани с белезници към страничните облегалки на стола. Експериментално поместих леко десния си крак и установих, че не са си направили труда да закопчат и краката ми. Чух слаби звуци от далечна музика; по-наблизо, някъде точно пред мен, чух някой да говори на съвсем непознат език. Бавно, с мисъл за чука, който чакаше да започне работа върху тила ми, внимателно повдигнах глава и погледнах.

И веднага съжалих, че съм го направил. Бях в средно голяма стая, обикновена и почти необзаведена, с една лампа на тавана и една вероятно затворена врата на четири метра право пред мен. Двама мускулести лика ми седяха зад ниска дървена маса по средата между вратата и мен; на масата пред тях видях телефона си — беше полуразглобен.

В момента обаче те не обръщаха внимание нито на телефона, нито на останалото съдържание на джобовете ми, което бяха изсипали безцеремонно върху масата. Въпреки моите усилия да скрия, че съм се свестил, те гледаха право в мен.

И доколкото можех да съдя по другопланетните им лица, не особено приятелски. По-скоро приличаха на пазачи, на които е заповядано да се грижат затворникът да е жив и по възможност здрав, но които в същото време тайно желаят въпросният затворник да им създаде някакъв проблем, за да имат повод да го спукат от бой.

Какъвто бях сговорчив, изглеждаше срамота да ги разочаровам.

Изправих се, наведох се напред за равновесие и повдигнах стола зад гърба си. Въпреки тайната им надежда една неочаквана и явно самоубийствена атака от моя страна беше вероятно последното нещо, което очакваха. Направих две крачки напред и се завъртях на 180 градуса, като внимавах столът да не закачи ръба на масата. После с всичка сила аз и столът се насочихме право срещу тях.

Те видяха, че идваме, разбира се. Но както седяха с крака под масата, не можеха да направят нищо. Всичките паднахме с гръмотевичен трясък на разцепващо се дърво и другопланетни ругатни. Понеже бях закопчан за стола, движенията ми бяха силно ограничени, но въпреки това бях в много по-добро положение за бой от противниците си. Развъртях задник и ги заудрях със стола, а после почнах да ги ритам — по главите и в слабините, навсякъде. След, както ми се стори, цяла вечност те престанаха да се движат. Ритнах ги по още веднъж в случай, че се преструват, после се строполих задъхан върху тях.

Не лежах дълго обаче. Имаше сериозен риск да не мога да се справя, като се свестят, но нямах голям избор. Двама срещу един беше риск, който вероятно щях да приема; но ако чаках да извикат началника си с новината, че жертвената кукла вуду се е събудила и е готова да забият игли в нея, никога нямаше да напусна тази стая жив.

Краткият бой беше тих, а музиката, която чувах, означаваше, че наблизо има някой друг. Столът ми беше пострадал в боя, но достатъчна част беше оцеляла да ме държи заключена към него. Претърколих се тромаво и започнах да проверявам изпадналите в безсъзнание тъмничари за ключове за белезниците.

Носеха същия вид гръцки туники като двамата, които се бяха нахвърлили върху мен на Ксатру, и не ми отне много време да откроя, че в джобчетата им няма ключове. Никой не носеше оръжие.

Но на два метра от мен на пода беше телефонът ми, паднал от преобърнатата маса.

Коленичих, дотътрих се до него и видях, че ликамите не са го разглобили — само бяха свалили капака, не знам защо, може би се надяваха да измъкнат от паметта телефонни номера, които да могат да използват.

Ако беше така, щастие то не им се беше усмихнало. Това беше телефонът, който бях взел от Джеймс Фулбрайт на Дорсинд, и в него нямаше никакви компрометиращи номера, свързани с мен.

Зарадвах се. Телефонът ми даваше възможност за връзка с външния свят. Полегнах на една страна и обърнах апарата. Едно бързо обаждане на Иксил щеше поне да предупреди другите, че пат са тук и са ме заловили. С един последен поглед към вратата протегнах пръсти към клавиатурата...

И спрях.

Имаше нещо много лесно в това. Нещо подозрително лесно. Къде бяха пъргавите подкрепления да нахлуят в стаята и да ме спрат? Защо двамата ликами бяха бърникали в телефона вместо да го направи някой специалист? И всъщност защо бяха само двама?

Изключих телефона и го обърнах така, че да мога да видя схемата. И понеже знаех какво да търся, бързо го видях.

Сръчните ми пазачи бяха свързали един повторителен чип в предавателната линия, на горната страна на стикера за кодиране. Не можах да разчета добре модела на чипа, но това беше без значение — с по-простия чип, „Марк V“, те можеха да подслушат всеки мой разговор. С по-модерната версия „Марк X“ и подходящо комплектуван телефон не само можеха да слушат, но можеха и да засекаат чрез местната телефонна система другия край на разговора. Бях ги подценил — те възнамеряваха да завладеят „Икар“ по лесния начин.

Отново се надигнах на колене, зарязах телефона и се насочих към падналия плазмен пистолет и калъфката с картата ми за самоличност.

И тъкмо когато се наведох да ги вдигна, вратата се отвори.

Свякох се на пода, грабнах оръжието и без да обръщам внимание на червената мъгла, която падна пред очите ми, го насочих към вратата.

Трябва да призная, че гледката наистина беше впечатляваща. Четирима лика ми стояха в полукръг, стиснали ужасните си оръжия. Бяха неподвижни като статуи. Зад тях имаше още двама грозници — несъмнено очакваха с нетърпение шанса си да се справят с мен.

И точно по средата, между двете групи, беше застанал облечен в черна роба пат.

— Не си прави труда, Маккел — каза той. Гласът му беше типичен за пат — смесица от искреност и презрение, така характерна за расата им, както креанското свирене за Чорт. — Нима мислиш, че сме ти оставили годно оръжие?

— След тъпия номер с телефона всъщност не — съгласих се аз. Трудно беше да се прицеля с пистолета, при положение че ръката ми бе закопчана за облегалката на стола, но доколкото можах, го насочих точно в центъра на гърдите му. — Някога обаче да си чувал за „застраховката“?

Предните четири статуи леко се напрегнаха.

— Не съм — каза той. — Но съм сигурен, че умираш от желание да ми кажеш.

— Точно така — казах одобрително. — „Застраховката“ е кондензатор с голям капацитет, свързан със схемата на плазменото оръжие. Зарежда се от главния енергиен пакет, но иначе е независим от него. Има достатъчно енергия за два до четири изстрела. Това означава, че трима от твоите подлизурковци ще умрат, ако някой от вас се приближи. Ако посочиш най-малко любимите ти, ще видя какво мога да направя за теб.

Четири статуи стискаха пистолетите си в неестествено изпънатите си ръце и се целеха в мен. Но аз имах предимство и те го знаех. Бях на четири метра от тях, на края на обсега на пистолетите им, докато те бяха в моя. Прибавете към това факта, че не можеха да си позволят да ме убият — и също толкова важния факт, че никой от тях не искаше да бъде убит — и ще получите един добър старомоден равен резултат.

За момент изглеждаше, че наистина мога да се измъкна от положението. Лицето на пат почти не се виждаше в сянката на качулката, но от онова, което можах да видя, той май се измъчваше от сериозна нерешителност. Явно не беше професионален ловец, нито дори стандартен лакей, свикнал да се подчинява на заповеди без лукса

да може да постави свои собствени изисквания. Имаше вероятност да е високопоставен гражданин, притиснат от необходимост и отчаяние да ме преследва и да ме залови.

Но докато той се колебаеше, един нов глас от външната стая се присъедини към дискусиата. Друг патиански глас, също толкова мазен като първия, но носещ със себе си непогрешимата тежест на властта.

— Глупости — каза той. — Блъфира. Ениг, кажи на твоите глупаци да му вземат оръжието. Нямаме време за губене.

Пат на вратата изръмжа нещо и двамата от ликамите пристъпиха с нежелание напред. Пистолетите им бяха насочени право в мен. Пуснах ги да направят две крачки в случай, че на някого му мине друга мисъл, после оставих плазмения пистолет на пода и признах:

— Вярно. Блъфирах.

— Доведете го тук — заповяда вторият глас. В тона не можах да открия нито злорадство, нито някакво облекчение. Той беше взел решение, беше издал заповед, тя беше изпълнена и той не беше изненадан нито от покорството, нито от факта, че неговото решение се е оказало вярно. Очевидно се бяхме изкачили на няколко стъпала по социалната йерархия на пат.

Ликамите ме вдигнаха и ме замъкнаха в другата стая. Беше много по-приятна, почти три пъти по-голяма и обзаведена доста по-добре. До стената вляво имаше бюро с няколко монитора и друг пат зад него. Стаята беше пълна с ликами, но аз и не очаквах друго.

— Не е лошо тук — казах, докато ме водеха към друг обикновен дървен стол, поставен пред бюрото. И тук, изглежда, имаше само една врата за излизане, точно срещу онази в моята килия. На тавана имаше нещо вградено, което на първи поглед приличаше на оберлихт, но при внимателно оглеждане се оказа стандартна осветителна арматура, проектирана да изглежда така. На тавана и на пода имаше два отдушника с декоративни решетки, които изглеждаха достатъчно слаби и можеха да се откъртят, но можах да видя, че въздуховодите зад тях са много тесни и няма да може да мине дори същество слабо като Чорт. Преброих набързо ликамите и установих, че са общо осем.

— Никак не е лошо — добавих, когато моите пазачи отключиха белезниците от облегалките на счупения стол, сложиха ме на новия и заключиха китките ми по същия начин. Този път обърнах внимание кой от тях прибра ключовете в джоба си. — Ако държите затворниците

си в място като това вместо в онзи преустроен склад, вероятно ще постигнете по-добро съдействие.

От другата страна на бюрото не последва никакъв коментар. Спокойно свърших с огледа на стаята, после насочих цялото си внимание към другия пат.

Бях сбъркал с първото си предположение за неговия статус. Вместо обичайното без украса сиво, носено на обществени места от повечето пат, неговата роба беше сива, но с оранжева гарнитура на ръкавите и по ръба на качулката. Беше от елитното дипломатическо тяло на пат, може би дори самият посланик на Палмари.

— Впечатлен съм — казах. — Мога ли да попитам с кого имам честта да говоря?

Той ме разглежда един миг преди да отговори.

— Можеш да ме наричаш Наск, Маккел. Знаеш ли, ти наистина си много неприятен тип.

— Благодаря — казах и леко кимнах, като преодолях пристъпа на болка, предизвикан от това движение. — Ти, изглежда, мислиш, че играта е свършила.

— Защо го казваш? — попита той спокойно. — Така е, разбира се, но какво те кара да се изразяваш по този начин?

— Твоето така наречено име — отговорих аз. — „Наск“ е една от думите на пат за „победа“.

— Интересно — каза той. — Прави бяхме за теб. Ти не си обикновен пилот на товарен кораб.

— Правилно, не съм — съгласих се. — Аз съм служител на много силен и опасен човек. Личност, която, позволявам си да кажа, ще създаде огромен проблем дори на икономическата империя на пат.

— Нека се опитаме да познаем за кого намекваш — намеси се другият пат, Ениг. Стоеше малко зад Наск и досега почтително мълчеше. Но му личеше, че моят блъф с плазмения пистолет го е ядосал, защото го бе направил на глупак пред началника му.

На по-добрата светлина тук можах да видя издайническия блясък на белега на звезден пилот, имплантиран около очите му. Почтителното му отношение беше допълнително доказателство, че Наск наистина е много високопоставен.

— Този силен и опасен човек не е ли случайно Джонстън Ското Райланд? — продължи Ениг.

— Добре си информиран — казах и се помъчих да овладя неочакваното усещане за свиване в стомаха. Ако те знаеха за моята връзка с Брат Джон и не бяха разтревожени от това, сигурно знаеха и нещо, което аз не знаех. — Предполагам знаете какво значи да застанете на пътя на такъв човек.

— Знаем — каза Наск. — Но ти много грешиш, ако мислиш, че заставаме на пътя му. След като твоята връзка с Райланд стана известна, ние се свързахме с неговата организация. Искаш ли да чуеш неговата реакция, предадена на генералния ни директор преди шест часа?

Стомахът ми се сви още повече.

— Разбира се.

Наск включи един от дисплеите и прочете:

— Цитирам: „Джордан Маккел не ни е известен“. Край на цитата. Казано кратко и ясно, нали?

— Съвсем — съгласих се с въздишка. Положението беше станало напечено и Брат Джон беше реагирал, като ме беше хвърлил на лъвовете. Типично. — И какво следва от това?

— Следва, че ще трябва да се спазарим — каза Наск. — И без никакви номера и уловки.

Намръщих се.

— Моля?

— Много добре ме чу — увери ме той. — Съвсем е просто: ти имаш „Икар“. Аз го искам.

— Разбирам — казах и се опитах да разчета изражението на полускритото в сянка лице. Напразно. Едно такова предложение, идващо от човек, означава, че неговият началник трябва напълно да бъде изваден от играта. Но Наск беше пат и едва ли мислеше така. Възможно ли беше все пак?

— Ще ми кажеш ли какви точно уловки и номера искаш да избегнеш?

— Обичайните — махна с ръка той. — Юридически разпоредби, Единния кодекс на Общността, намеса на човешкото правителство. Всякакви спънки, които пречат на прогреса и просперитета на разумните същества.

— Този списък включва ли намеса на друго правителство?

— Включва всички правителства, които спъват прогреса — каза той. — Естествено правителства, които вместо да пречат поощряват прогреса, са добре дошли.

— Ясно! — казах и кимнах. С други думи, той предлагаше ние тримата да сключим сделка, която Наск и Ениг след това щяха да променят и да продадат на правителството на пат с печалба. С Наск бих могъл да постигна по-изгодно за мен споразумение, отколкото с генералния директор на пат. Наск и Ениг щяха да се изкачат няколко стъпала по-нагоре по социалната стълба за положените усилия, а пат като цяло щяха да получат „Икар“.

Погледнах ликамите. И, разбира се, ако щедростта на Наск не се окажеше достатъчно съблазнителна, неговите главорези можеха да ме накълцат на парчета, без правителството на пат официално да се намеси.

— Добре, да чуя предложението ти — казах аз.

Наск вдигна рамене — жест, който пат бяха възприели от хората. По някакъв начин този жест го направи да прилича по-малко на човек, отколкото без него.

— Да чуя твоето искане — контрира той. — Ние сме готови да бъдем великодушни.

— Да приемем, че моята цена включва не само пари в брой — казах аз. Отчаяно се чудех колко дълго съм бил в безсъзнание. В някой момент Иксил все щеше да се сети, че съм отвлечен, и щеше да намери начин да откара „Икар“ от Палмари без мен. Ако можех да шикалкавя дотогава, поне другите щяха да бъдат спасени. — Какво ще кажеш, ако включва живота и свободата на екипажа ми?

— Техният живот, разбира се, може да бъде включен във всяка сделка — каза Наск. — Тяхната свобода... е, това ще е малко по-трудно.

— Колко по-трудно?

Той отново вдигна рамене.

— Може би те ще пожелаят да останат за известно време гости на генералния директор. В съвсем приятна обстановка, уверявам те. И накрая вероятно ще бъдат освободени.

— Сигурен съм, че ще броят дните на това гостуване — казах аз. — И колко дълго се предполага да продължи тази ваканция сред лукс?

Очите му се забиха в моите.

— Докато другопланетният апарат, който носите, не проработи или пък не се окаже нефункционален. Твоето сътрудничество или отказ определено би могло да повлияе върху продължителността на този престой.

— Стига да знаех нещо, с което мога да помогна. — Чудех се какво знае той за артефакта. Или по-скоро колко мисли, че знае. — Той е запечатан.

— Разпечатването ще е най-малката ни трудност — сухо каза Наск. — Така: животът и евентуално свободата на твоите спътници. Какво друго?

— Е, трябва да има и пари, разбира се — казах аз. — Много пари. — Повдигнах вежди. — За нещастие от парите няма голяма полза, ако човек не може да ги харчи. А аз едва ли ще мога да ги харча, ако съм затворен, нали?

Той направи някакъв непонятен жест с пръсти.

— Ако се страхуваш от отмъщение от страна на другарите си, ще уредим да бъдеш настанен отделно.

— Не ме разбра — поправих го аз. — Искам да кажа, че си тръгвам. Веднага. Другите можеш да държиш затворени отсега чак до Страшния съд, изобщо не ми пука. Но аз си взимам парите и заминавам.

— Съжалявам — поклати глава той, — но съм сигурен, че генералният директор няма да се съгласи. Не можем да си позволим до останалата част на спиралния ръкав да изтече дори намек за тази находка.

— А какво ще правим с Камерон? — попитах. — Той знае за „Икар“ и доколкото знам, е жив и здрав.

— Информацията ти е стара — обади се Ениг. — Арно Камерон беше арестуван на Мейма преди два дни и е в нашия затвор там.

— Така ли? — учудих се. Край на поддръжката на Брат Джон; край и на честността на пат. Голяма изненада и по двете линии.

— Все пак мога да те уверя, че по времето, когато си задържан, ще имаш жилище, храна и обслужване като на кралска особа — продължи Наск с тих сериозен глас, заслужаващ пълно доверие. — А след това ще бъдеш наш приятел до края на живота си.

— Струва си — казах с малко сарказъм и забелязах, че червенината на лицето му леко се усилва. И защо гледаше не мен, а

дисплеите? — Но да предположим, че апаратът се окаже безполезен? Доколко ще ви бъде приятел тогава?

— Когато пат обещава приятелство, това обещание винаги се изпълнява — каза той. — Твоята добра воля и помощ ще допринесат за това независимо какъв ще бъде крайният резултат.

— Разбирам — казах и усетих, че настръхвам. Думите и тонът на Наск бяха някак между другото — вниманието му бе насочено изцяло към дисплеите. Там ставаше нещо, нещо по-важно от сладките приказки с мен за „Икар“. — Да предположим, че мога да намеря начин да гарантирам мълчанието си по друг начин...

— Трябва да избереш бързо — прекъсна ме Наск. — Кажи ми къде е „Икар“, иначе ще трябва да приложим сила.

— Чакай малко! — възкликнах. — Защо...

Ключалката на вратата изщрака.

— Той е тук — каза Наск безнадеждно. — Славата и печалбата отиват у генералния директор.

Вратата се отвори. Обърнах се да погледна...

И дъхът ми спря. Влизащите с вид на собственици, които идват да повишат наема, бяха двама. Единият беше пат с роба с познатите ми имплантации на звезден пилот, трепкащи около очите му.

Другият беше Ревз Никбар.

20.

Това беше последното, което очаквах да видя. Последната личност в спиралния ръкав, за която бих помислил, че може да влезе с арогантно спокойствие в бърлогата на пат. Отворих уста да кажа нещо — каквото и да е, — но той ме изпревари.

— Виждам, че сте го хванали — каза той на Наск. — Навреме.

— Да, хванах го — отговори Наск, значително по-малко изненадан от появата на Никбар от мен. — Ти кой си?

— Как смееш да ми задаваш такъв въпрос? — презрително изръмжа Никбар. — Къде гледа, когато Брош показва картата ми за самоличност на монитора?

— Видях ясно само печата на генералния директор — отвърна Наск. — Не и номера или ранга.

С крайно сдържана въздишка Никбар извади от вътрешния си джоб калъфка с документ за самоличност и я сложи на бюрото.

— Добре. Заповядай.

Наск я взе и я разглежда почти половин минута. Останалите стояха по местата си и мълчаха. Аз също. Никбар огледа стаята и всички грозници подред, погледна и мен за кратко и съвсем безразлично, след това отново се обърна към Наск.

Той почти неохотно затвори калъфката и я сложи на бюрото.

— Е? — попита Никбар.

— Ще изпълня всичко, което наредите — каза Наск. Гласът му прозвуча почти сърдито.

— Добре — каза Никбар. — Брош ми каза, че ти си посланик на Палмари. Ако ми кажеш, че това е някаква пристройка на посолството, бих искал доказателство за това.

— Разбира се, че не е посолството — каза категорично Наск, бръкна в робата си и извади калъфка с картата си за самоличност. — Избрах това място точно защото не исках срещата да се състои на официално място.

— Тогава къде сме все пак? — попитах аз.

Наск ме погледна, но не отговори. Никбар разглеждаше документите на Наск и дори не си направи труда да ме погледне. Погледнах ликамите, но изглежда, никой от тях не искаше да говори с мен. След малко Никбар затвори картата на Наск, остави я на бюрото до своята и попита:

— Докъде стигнахте?

— Ами хванахме го. — Наск ме посочи. — Това е началото. — Той се изкашля. — Ще ме простите, че се изненадах от неочакваното ви появяване, но никой не ми е съобщил, че ще дойдете.

— Още по-изненадан ще си, ако ти кажа името на кораба, с който дойдох — сухо каза Никбар. — Един малък независим транспортен кораб на име „Икар“.

Тримата пат сякаш едновременно хванаха един и същ проводник под високо напрежение.

— „Икар“? — възкликна Ениг. Прозвуча повече като пъшкане, отколкото като членоразделна реч.

— Вие не четете ли последните бюлетини на собственото си правителство? — намуси се Никбар. — Моята снимка трябва да е разлепена из цялото посолство и да ме идентифицира като човек от екипажа на „Икар“.

— Няма такива снимки — каза Наск. — Още изграждаме профила на екипажа на „Икар“ чрез събиране на данни от различни донесения и нямаме никакви картини или скици.

— Немарливост — измърмори Никбар.

— Правим всичко каквото може с онова, което имаме — настоя Наск. — Беше чист късмет, че телохранителите на Ениг са видели Маккел да отива към аптеката и са го познали въпреки маскировката.

— Телохранителите на Ениг? — Никбар се намръщи и погледна към Ениг.

— Да — каза Наск. — Ениг и Брош са първи и втори пилоти на товарния кораб „Предпазлив“.

— Цивилни? — възмути се Никбар. Очите му хвърляха мълнии. — Въвели сте цивилни в тази операция?

— Нямах избор — отвърна остро Наск. — Не можех да включа моя персонал, по същата причина не заведох Маккел в посолството. Освен това Брош и Ениг вече не са съвсем цивилни. Техният кораб е единственият, който в момента е на планетата, а след като вземем

„Икар“, ще имаме нужда от пилот да го откара на Аут. Така че мобилизирах и двамата.

— Разбирам — каза Никбар. — Значи знаете къде е корабът?

— Още не — призна Наск. — Тъкмо бях започнал разпита. — Той ме погледна доста възмутено. — Сега, предполагам, въпросът е решен.

— Не съвсем — каза Никбар. — Останалите от екипажа знаят, че този тук е изчезнал, и са вдигнати по тревога. Трябва да сме внимателни, иначе рискуваме артефактът да бъде повреден.

— А това ще е много лошо — промърморих аз.

Никбар ме погледна, сякаш съм нещо, което е видял залепено за подметката му.

— Кои са тези? — попита той и махна към струпаните лица.
— Други повикани на военна служба?

— Те са охрана на личния ми кораб — каза Брош, очевидно подразнен от пренебрежението на Никбар. — Много способни бойци.

— Така ли? — каза Никбар, обърна се и огледа всички лица един по един. — Да не би да имаш шапки невидимки за всички?

— Какво? — попита Брош стреснато. — Какви шапки?

— Това е единственият начин, по който ще можем да се доближим до „Икар“ достатъчно, за да можем да използваме тези оръжия — каза Никбар и потупа пистолета на най-близкия до него ликам.

— Да, разбирам — кимна Наск. — Правилна забележка. Брош, охранителите отвън имат ли плазмено оръжие?

— Само някои — отговори Брош притеснено. Очевидно не беше свикнал да има работа с високопоставени агенти. — Ще се обадя да питам колко са.

— Не по телефона — каза Никбар, когато Брош бръкна под робата си. — Не искаме нищо, което може да бъде проследено по телефонната система. Вие тримата — той посочи трима от ликамите — идете при другите и съберете плазмените им оръжия.

— Момент — протестира Брош и ме посочи. — Не можете да ги изпратите навън. Какво ще правим с него?

— Какво? Трябват ви повече от пет от твоите висококвалифицирани защитници да пазят един окован в белезници затворник? — презрително възкликна Никбар.

— Той има право — намеси се Наск. — Маккел е много опасен човек и вече се е измъквал от няколко капана. Ениг може да свърши тази работа с оръжията.

— Аз искам не по-малко от вас вие тримата да не излизате от тази стая — каза Никбар с глас, от който личеше, че губи търпение. — Вие дори не би трябвало да *се намирате* в тази част на града.

— Сега почва Панаира — каза Наск. — Всички раси се събират. — Той кимна на тримата ликами, които Никбар беше посочил. — Изпълнете заповедта.

— И донесете един за мен — добави Никбар, когато тримата тръгнаха към вратата.

— Не сте въоръжен? — учуди се Наск.

— Знаеш, че не съм — каза Никбар. — Не може да не си наблюдавал, докато Ениг и телохранителите му ме проверяваха за оръжие отвън.

— Моят въпрос беше повече в смисъл защо въобще нямате оръжие — каза Наск.

— Как да се кача с оръжие на борда на „Икар“, като Маккел си пъха носа навсякъде? — напомни му Никбар.

— Добре ни измами — изръмжах аз злобно. — Особено онази реч, която изнесе в машинната зала.

Той вдигна подигравателно вежди и каза:

— Така ли? Мисля, дадох ясно да се разбере, че според мен пат са несправедливо тормозени просто защото са технически по-оригинални от останалите. Сигурно не си слушал внимателно.

— Сигурно — промърморих и усетих как надбъбречната ми жлеза почва да отделя голяма доза адреналин. Бях слушал този разговор; бях чул всичко. И той в никакъв случай не отговаряше на онова, което Никбар казваше сега.

Което означаваше, че той или играе някаква напълно безсмислена игра с мен... или че тук става нещо съвсем друго.

И тогава, точно когато Никбар презрително ми обърна гръб и пак заговори на Наск, чух най-прекрасния звук, който бях чувал през живота си. Мек звук, едва доловим и, разбира се, съвсем не мелодичен. Но въпреки това звук, който ме изпълни с надежда.

Мекото кихане на каликсирски пор.

Щях да съм изненадан, ако някой от другите го бе чул. Никбар разговаряше с нисък началнически тон с Наск — вероятно обсъждаха плановете за предстоящото нападение над „Икар“, а лицата продължаваха да ме гледат гадно. Бавно, все едно и аз ги оглеждам така, извъртях глава и накрая видях отдушника на пода.

Там беше, едва се виждаше в сянката на решетката: Пикс или Пакс, не можех да кажа кой от двата, с обърната настрана глава, сякаш се чеше. Също толкова бавно се обърнах отново към бюрото — не исках интересът ми към тази част на стаята да предизвика никакво неприятно любопитство.

Никбар гледаше косо към мен, без да спира да приказва на Наск. Спуснах клепач един милиметър надолу и в отговор получих също толкова микроскопично кимане. После той забеляза, че идентификационната му карта все още е на бюрото, и си я прибра в джоба. Не своята карта, разбира се, а онази, която бях взел от агента на пат на Дорсинд след опита на моето старо приятелче Джеймс Фулбрайт да спечели наградата. Очевидно моята първоначална оценка за Томпсън като малко повече от усърден счетоводител съвсем не беше вярна.

— И сега сигурно се чудиш какво ще правим с теб — сухо каза Никбар.

— О, не, не ми казвай — казах аз, като не забравих да вложа в гласа си същата злоба, като преди малко. — Аз обичам изненадите.

— Ако бях на твое място, нямаше да съм толкова лекомислен — укори ме Никбар. — Дали останалата част от екипажа на „Икар“ ще живее, или ще умре зависи изцяло от теб. Фактически ще кажа само, че... какво става, по дяволите? — Той скочи към стената. Наск възкликна уплашено.

И съвсем основателно. От отдушниците — и от горния, и от долния, неочаквано изскочи гъст светложълт пушек.

— Пожар! — изкрещя Ениг.

— Вие тримата, излизайте отгук! — отсече Никбар и се наведе над долния отдушник. — Охрана... затворете този отдушник.

Двама от петимата лицами вече подскачаха, опитвайки се да стигнат дръжката за затваряне на горния отдушник. Откъм долния се чу остър звук на счупен метал — и след миг Никбар изскочи извън пушека.

Държеше тримилметровия пистолет на Фулбрайт.

Първите два изстрела повалиха двамата ликама, които все още ме пазеха. Третият охранител вдигна оръжието си, но изгуби последния си шанс, понеже се наведох настрана, изритах оръжието му и с още един ритник го повалих. Никбар систематично отстраняваше останалите охранители. Засилих се отново със стола на гърба и се хвърлих към Наск.

Той избута стола си назад и бръкна да извади нещо от чекмеджето.

— Спри — предупреди го един познат глас от входа.

Наск замръзна. Успях да спра, после бавно се обърнах. През черната мъгла, появила се пред очите ми от неочакваното усилие, видях Иксил с плазмен пистолет в ръка. Целеше се право в Наск, широките му рамене и спокойната поза отнемаха всяка надежда за бягство на двамата патиански пилоти, които стояха вцепенени пред него.

— Разбирам — каза Наск и бавно се изправи. Ръцете му бяха празни.

— Това тук е като повторно класово обединяване — казах аз. Гласът ми прозвуча като от много далеч — механичният чук, който очевидно беше свършил обедната си почивка и отново беше започнал да ме удря по тила, го заглушаваше. — Надявам се някой да се е сетил да донесе някакво болкоуспокояващо.

— Направихме нещо по-добро — увери ме Иксил, вкара Брош и Ениг при Наск и затвори вратата. — Доведохме Еверет. Чака отвън.

— Еверет? — повторих като ехо. — Аз му казах да стои при Шон.

— Тера и Чорт са при Шон — успокои ме Никбар. Сега той беше до мен и разглеждаше белезниците. — Дойде ни наум, че ти може би ще се нуждаеш по-спешно от медицинска помощ, отколкото той.

— Засега не, но може би ще се наложи — признах аз и кимнах към един от мъртвите охранители на пода. — Този. Ключовете са в торбичката на колана му. Как ме намерихте?

— Всъщност изобщо не сме те губили — каза Никбар и се наведе да извади ключовете. — Тера искаше да знае къде точно щеше да отидеш, за да изпълниш поръчката.

Наск ни гледаше намръщено.

— Не се безпокой, че ще издадеш нещо — казах на Никбар. — В края на краищата те ме причакаха пред аптеката. Вече сглобяват мозайката.

— Почти сме я сглобили — тихо каза Наск. — И рано или късно ще ви хванем. И тогава ще искате да се бяхте спазарили тук и сега. Много ще искате.

— Искаш ли да се обзаложим, че няма да искаме — предложих му. Но не бях толкова сигурен. Защото поне в обозримото бъдеще парите определено бяха у пат. — Значи като излязох, тя ви извика и ви прати да ме проследите? — попитах Никбар.

— Фактически ние вече се бяхме организирали — каза Никбар и се зае с белезниците ми. — След като ликамите се нахвърлиха върху теб, те последвах дотук и после извиках Иксил. Той донесе химикалите, които ми бяха необходими, и докато приготвях димките и фитилите, изпрати поровете да разузнаят. Те се върнаха и им сложихме хамути да внесат димките и пистолета.

— И ме освободихте — казах и заразтривах китките си. Значи това беше правил порът в отдушника: беше прегризал коланите на хамута, така че да избяга, когато димката избухне. — Какво предвижда останалата част от плана?

Никбар кимна към тримата пат.

— Закопчаваме тези приятели един за друг и се махаме оттук.

— Добър план — казах аз. — Има само един проблем. Техният кораб. Трябва да е доста голям, иначе Наск нямаше да мисли, че ще могат да завладеят „Икар“. Ако се освободят преди да отлетим от планетата, може да им хрумне да се опитат да ни заловят.

— Прав си — призна Никбар. — Е... ако си съгласен, аз ще се оправя с това.

— Предупредих ви — каза Наск заплашително. — Убийството на наши граждани се наказва с най-строгото наказание, което можете да си представите.

— И как ще разберат кой го е извършил? — присмя се Никбар.

— Има начини — каза Наск все така заплашително. — Винаги има начини.

— Няма значение — казах преди Никбар да може да отговори. — Във всеки случай ние не можем да застреляме хладнокръвно невъоръжени цивилни.

— Тогава какво ще правим? — попита Никбар. — Ще ги оставим така?

— Ще ги оставим тук — каза Иксил, пристъпи напред и ми подаде пистолета си. — Но не точно така. Джордан, бъди така добър да ги пазиш; Ревз, ще ти бъда благодарен, ако отвориш горния отдушник, та Пикс да може да излезе.

— Какво ще правиш? — попитах го. Гледах с едно око тримата пат, а с другото Иксил. Той взе един от пистолетите с коронен разряд и почна да го настройва.

— Експеримент — каза Иксил. — Открих тези настройки, когато разглеждах оръжията, които донесе след твоята среща на Ксатру. Доста маломощен е... всъщност прекалено маломощен, за да служи като надеждно оръжие.

— За какво ти е тогава? — измърмори Никбар, докато смъкваше решетката от горния отдушник. Пикс отдавна чакаше и се хвърли през отвора почти преди решетката да е свалена. Тупна на пода, заобиколи телата на ликамите и се засили по крака на Иксил.

— Предполагам, че се използва за мъчение — каза Иксил. — Нещо, което причинява болка без риск от физическо увреждане.

— Прекрасна идея — казах и погледнах сурово Наск. Той не каза нищо, беше се втренил в оръжието в ръката на Иксил.

— Наистина — каза Иксил, довърши настройката и се насочи към Брош.

— Един момент — каза Брош и бързо отстъпи назад. — Аз съм обикновен пилот на звезден кораб от гражданския търговски флот. Нямам нищо общо с разни заговори и така нататък.

— Разбирам — каза Иксил и хвана едната му ръка в желязна хватка. — И по тази причина искрено се надявам, че няма да боли много.

Притисна пистолета в лявата скула на Брош и натисна спусъка.

Не последва никакъв огън — токът беше много слаб, за да създаде искра. Но реакцията на Брош беше такава, сякаш Иксил беше включил върху лицето му хиляда волта. Той пое рязко дъх, главата му се отметна с такава сила, че моите собствени рани зачукаха от съчувствие. Иксил не му даде възможност да се отскубне, а стреля в другата скула. Брош отново ахна — звук, който, изглежда, граничеше с паника или истерия.

— Само още един — успокои го Иксил и стреля в челото над очите му.

Изведнъж Наск изръмжа нещо на езика на пат. Явно беше разбрал какво прави Иксил.

— Ти *сакундиан* другопланетен *фразт*...

— Сега ще минем на ръцете — каза Иксил, без да обръща внимание на ругатните на Наск и стенанията на Брош, и стреля в дланите на пилота. — И това — добави той и пусна Брош толкова бързо, че той едва не падна по гръб — е всичко.

— Да, наистина — съгласих се аз. — След като всичките тези чудесно имплантирани схеми са объркани или изгорени, корабът им е без първи пилот.

— След момент ще бъде и без втори — каза Иксил и се обърна към Ениг.

Ениг се държа по-достойно и поне не охкаше и не стенеше.

— Сега вече можем да ги закопчеем за бюрото — каза Иксил и захвърли с отвращение оръжието и взе плазмения пистолет от ръцете ми. — Ревз, ще приемеш ли тази чест?

Минута по-късно тримата пат бяха овързани като коледни пуйки. И тримата запазиха стоическо мълчание по време на операцията, но посланикът през цялото време гледаше Иксил и в изражението му имаше нещо, от което по гръба ми полазиха студени тръпки.

— Изглежда добре — казах аз, след като огледах свършеното от Никбар. Не че не вярвах, че е свършил работата както трябва, но не биваше да допускаме излишни рискове. — Обаче как се излиза оттук?

— Направо през клуба — каза Иксил, щракна с пръсти, Пакс изостави разглеждането на един от мъртвите ликами и забърза към него. — Ние сме в задните стаи на един нощен клуб.

— Трябваше да се сетя от музиката — отвърнах аз. Пакс зае обичайното си място върху рамото на Иксил. И изведнъж се сетих, че от известно време всъщност не чувам музика. Или изстрелите на Никбар бяха увредили слуха ми, или клубът неочаквано беше притихнал. Последното беше зловеща възможност. — Да се махаме оттук.

Тръгнах към вратата, като по пътя взех един от пистолетите с коронен разряд просто за да имам някакво оръжие. Никбар и Иксил

заеха прикриващи позиции от двете ми страни. Никбар откряна вратата да огледа навън. Иксил наблюдаваше тримата пат.

— Чисто е — промърмори Никбар и тръгна да излиза...

— Каликс.

Обърнах се. Наск гледаше Иксил, в очите му се четеше смъртна заплаха.

— За стореното тук скъпо ще си платиш — тихо каза посланикът. — Ти и цялата ти раса. Ще си спомниш за тази нощ, когато гледаш хората ти да умират от глад.

Иксил го гледаше с безизразно лице. Зачудих се неспокойно дали не съжалява за избраната страна. Ако Наск просто не плашеше — и ако можеше да убеди генералния директор да го подкрепи, — пат имаха икономическата сила да направят живота на Каликсири отворителен.

— Иксил — подкани го Никбар тихо.

Гласът му, изглежда, развали магията.

— Да — отвърна Иксил и се обърна. — Тръгвайте. Аз ще пазя отзад.

След секунда вървахме по добре осветения пуст коридор. Все още нямаше музика; не се чуваше нищо освен стъпките ни.

— Какво направи, изплаши всички посетители с влизането си ли? — промърморих аз.

— Нещо такова — промърмори Никбар.

— Надявам се да си изплашил и ликамите — допълних аз. — Наск каза, че цяла група пазела сградата.

— Пазеха я — каза мрачно Иксил. — Ние с Еверет се оправихме с тях, докато пат бяха заети с теб и Никбар.

— Еверет...

— Нищо му няма. На пост е в главния салон — каза Иксил. — Ей там, вдясно.

Заобиколихме един ъгъл и видях крецящо украсена въртяща се сцена. Искрящите й светлини трепкаха въпреки че танцьорки нямаше. Имаше само две изгубени шалчета, просто за колорит. Над въртящата се сцена, от всичките три страни освен онази, на която бяхме ние, бяха масите — с изоставени бутилки и чаши, с разбъркани столове: доказателство за бързината, с която бяха напуснали посетителите.

Еверет не се виждаше никъде.

— Къде ли е? — промърмори Никбар.

— Не зная — каза Иксил. — Може да е излязъл по някаква причина.

„Или може би пат или ликамите са го отвлекли“ — помислих си, но не го казах. Ако беше така, историята не бе свършила.

— Къде е вратата? — попитах.

— Има авария изход зад онези оранжеви светлини в ъгъла — отговори Никбар. — Извежда на алеята точно до една от главните улици.

— Да се надяваме, че е там — казах аз. — Води.

Никбар тръгна към оранжевите светлини, които беше посочил. Бяхме минали приблизително две трети от пътя, приковани като молци в отблясъците на трепкащите светлини, когато зърнах движение зад тъмните маси вляво.

— Внимавай! — извиках аз и посочих.

Предупреждението закъсна. Чу се приглушен пукот на лазерно оръжие и Никбар падна на едно коляно и почна да стреля към мястото, откъдето беше дошъл изстрелът.

— По дяволите — изръмжах аз, скочих до него и го бутнах на пода. Зад мен Иксил откри прикриващ огън с плазмения пистолет.

— Рамото — каза Никбар през стиснати зъби; гласът му почти не се чуваше сред съскането на плазмата от пистолета на Иксил и шумната серия от тримилметровия пистолет. — Май не е много лошо. Можеш ли да го видиш?

Не можех, обаче можах да видя неясни движения в сенките — нашият нападател очевидно се местеше на нова позиция за следващия си изстрел. Но без оръжие, което може да стреля толкова далеч, нямаше голямо значение дали мога да го видя, или не. Вместо това аз се хвърлих към масите, сграбчих най-близката и я обърнах пред Никбар.

И в същия миг отдясно на нашия нападател блесна друг плазмен изстрел, придружен от отчаяно цвърчене.

— Улучих го — изкряска един дрезгав глас. — Давайте!... Улучих го!

— Стой тук — нареди тихо Иксил и ме бутна безцеремонно зад прикритието на масата до Никбар. И още докато залитах, се хвърли напред със скорост и бързина, изненадващи за съществуване с неговата

големина и маса. Пикс и Пакс вече бяха изчезнали в лабиринта от маси и столове. Затаих дъх и зачаках изстрела, който щеше да го повали.

Но смъртоносният изстрел не дойде, а пак чух гласа му.

— Елате — извика той, махна ни и прибра плазмения пистолет в кобура си. — Това е Еверет. Ранен е.

Исках да кажа, че и ние сме ранени, но успях да се сдържа. Без да знаем дали друг нападател не се крие някъде в сенките, двамата с Никбар минахме през въртящата се сцена за рекордно време.

Еверет наистина беше ранен. Плазмено изгаряне, доста лошо, на дясното бедро точно над коляното.

— Май се разсеях — обясни той и успя да се усмихне, докато Иксил внимателно сваляше изгорения крачол от раната. — Извинявай.

— Не се безпокой за това — казах аз, взех плазмения му пистолет и бързо се огледах. Дори да имаше още нападатели, те се спотайваха. — Всички сме в същото състояние като теб. Къде е онзи, който стреля по нас?

— Някъде там — каза той и кимна настрана.

— Видях го — казах аз и тръгнах към някакъв безформен денк под един от столовете. Денкът беше друг от вездесъщите ликами. Още стискаше пистолета си. Причината за смъртта беше очевидна: плазмено изгаряне в гърба от малко разстояние. — Добър изстрел.

— Благодаря — каза Еверет и изпъшка, когато Иксил отлепи овъгления плат докрай. — Извинявай, че не го застрелях по-рано... но бях в безсъзнание. Колко лошо е това изгаряне, Ревз?

— Адски ще боли, но не мисля, че има сериозна опасност — каза Никбар, който ровеше в медицинската чанта. — Как така са те оставили жив?

— Не зная — призна Еверет. — Но съм доволен.

— Аз също — съгласих се. — Можеш ли да ходиш?

— Защо, ще ме носите ли? — изсумтя Еверет, бръкна в медицинската чанта, като изблъска ръцете на Никбар, и извади две лепенки за изгорено. — Надявам се, че знаеш как се слагат.

— Имам по-дълга практика, отколкото ми се ще да си спомням — измърмори Никбар и махна овъглената риза от рамото си със стоическо безразличие към болката.

— А ти как си, Маккел? — продължи Еверет, като отвори една лепенка и внимателно я постави на изгореното си място. — Доколкото

си спомням, дойдохме да спасяваме теб.

— Добре съм — уверих го. — Е, бих могъл да взема болкоуспокояващо за главата, но болките още не са започнали да стават много силни. С изключение на Иксил мисля, че вероятно съм в най-добра форма от всички.

— Ако бях на твое място, не бих изкушавал съдбата по този начин — предупреди ме Никбар. — Еверет?

— Готов съм — отговори Еверет и трепна, когато Никбар притисна лепенката към крака му. — Макар че може би ще се нуждаем от малко помощ, докато упойката подейства.

Въздъгнах. Несъмнено бяхме точно подходящите хора да предизвикаме гигантския октопод на икономическото господство на пат. Човечеството разчиташе на нас — и човечеството беше в беда.

— Кажете ми някои по-добри новини — казах злобно.

— Всъщност мога — отвърна той, извади шише болкоуспокояващо и ми го подаде. — Намерих сигурно убежище. Поне временно.

Намръщих се.

— За какво говориш?

— По пътя от кораба насам влязох във връзка с един приятел — каза той. — Повиках го от станцията на СтаррКомм до трамвайните линии. Той е пенсиониран доктор, беше ми преподавател. Сега има частно заведение за ски и алпинизъм на един малък тих курортен свят на пет дни оттук и има и малък космодрум. Зареждане с гориво, земни изтласквачи, гравитационни лъчи — всичко.

— Той сигурно е свикнал с частни яхти — каза Никбар. — Може ли да обслужи кораб с размерите на „Икар“?

— Съобщих му размерите на „Икар“ и той каза, че може — отвърна Еверет. — И точно сега не е сезонът, което означава, че е празно.

— Има ли градове наблизо? — попита Иксил.

— Най-близкият е на двеста километра — каза Еверет. — Ще имаме време да свършим с камуфлажа на кораба и всичките ни изгаряния да заздравеят. — Той понижи глас. — Може би дори ще можем да пуснем звездния двигател.

— Звучи твърде добре, за да е вярно — казах аз. — Каква е уловката?

— Няма никаква уловка — отвърна Еверет. — Той няма представа кои сме и какви сме... казах му, че сте инвеститори, които се интересуват от закупуване на курорти като неговия и влагат много пари. Той дори няма да е там... след ден-два отива да закупува оборудване. Цялото имение ще е на наше разположение.

Погледнах Иксил и въпросително повдигнах вежди. В отговор той леко вдигна рамене; изражението му отразяваше собствените ми мисли. Дори това да се окажеше капан, при условие че пат вече дишаха във вратовете ни, нямахме какво да губим.

— Добре — казах. — Ще опитаме. Коя е тази планета?

Еверет се поколеба и се огледа.

— Трябва да знам — казах аз, отидох до него и долепих ухо до устните му. — Прошепни ми я.

Еверет въздъхна, дъхът му беше неприятно топъл на бузата ми.

— Бейскрим — прошепна той. — Северозападната част на континента Хайландия.

— Разбрах — казах и му стиснах ръка. Беше прав — дори прошепването тук беше рисковано. Но аз трябваше да зная коя е планетата и то преди да сме се върнали на кораба. — Окей. Вече можем да тръгнем.

21.

В края на краищата излезе, че цялата огнева мощ е изразходвана в клуба — навън нямаше полиция, а само пъстра тълпа. Полицията може би беше заета с други по-спешни случаи и нашата безобидна престрелка не беше достатъчно важна, за да изисква специално внимание.

Особено без да има никакви оплаквания от страна на собственика на клуба; а и беше сигурно, че посланик Наск не би рискувал пат да изгубят контрол над „Икар“, като извика местните власти.

Кое то също беше добре, като се имаше предвид колко трудно се измъкнахме дори без намесата на властите. Вече беше среднощ, тълпите по улиците бяха поне два пъти повече, отколкото когато пристигнахме, и блъсканицата беше невероятна. В края на втората пресечка почти бях готов да извадя пистолета и да почна да стрелям, за да си разчиствам път.

Към блъсканицата се прибавяше напрежението от неизвестността дали и кога пат ще се прегрупират за ново нападение. Дори сред такава пъстра тълпа от различни раси Иксил и неговите порове са открояваха и привличаха далеч по-голямо внимание, отколкото ми харесваше. Но също като полицаите, пат и техните раболепни ликамски слуги не се появиха. Или вече бяха извели основната част от силите си, или Наск беше решил да съсредоточи каквото му беше останало на входовете на космодрума вместо да се мъчи да претърсва целия град. Надявах се, че неофициално възникналият космодрум, на който бяхме кацнали, не е отбелязан на неговата карта.

Оказа се, че нощният клуб не е много далеч от аптеката, където ликамите се бяха нахвърлили върху мен, което пък не беше много далеч от трамвайната спирка, на която бях слязъл. Иксил обаче ни поведе в съвсем различна посока. Разбрах тактическия замисъл на този

план: на най-близката спирка естествено щяха да бъдат съсредоточени наблюдатели на пат.

Накрая стигнахме до някаква спирка и Иксил каза:

— Почакайте ей там. Ще проверя за нежелана компания.

— Правилно — съгласих се и помогнах на Еверет да седне на земята. — К’Тра може би имат мониторинг камери и тук.

— Ще се погрижа за тях — обеща Иксил и се изгуби в гъмжащото множество.

— Какво беше това за мониторите? — попита Еверет и почеса крака си по краищата на лепенката за изгорено.

— Мониторните камери могат да бъдат използвани не от тези, които са ги поставили — казах аз. — Може би пат не си правят труда да ни търсят, защото вече са се включили в общоградската мониторинг система.

— Факт, който Иксил, изглежда, веднага проумя — каза Никбар. Той се беше облегал на стената срещу мен и ме гледаше замислено. — Иксил има ли някакъв военен опит, Маккел?

— Летим заедно шеста година — отговорих. — Не е споменавал за военна служба.

— Интересно — каза Никбар. Беше затворил очи и сега видях, че онова, което бях взел за замисленост, е просто голяма умора. — В някои отношения мисли като военен.

— Вероятно влияние от мен — казах аз. — Служил съм пет години в Бреговата охрана на Земята.

— Да, Тера ми разказа малко за твоята кариера — каза Никбар, отвори за кратко очи, после пак ги затвори. — Във всеки случай се надявам, че разбираш колко добър партньор е Иксил.

Не изпъчих гърди нито поех рязко дъх, нито извърших някои други неща, традиционно съпровождащи подобен момент на ослепително прозрение. Но с думите на Никбар последното от упоритите парчета на пъзела накрая си отиде на мястото. Сега знаех кой е убил Джоунс, кой се беше опитал да убие Иксил и работеше срещу нас, откакто „Икар“ излетя от Мейма.

И, което беше може би дори по-важно, знаех защо.

Иксил се появи до нас и каза:

— Всичко е чисто. — После помогна на Еверет да стане. — Хайде, трамваят идва.

— Чудесно — казах аз. — Вие тримата тръгвайте. Ще се срещнем на кораба.

Погледнаха ме така, сякаш неочаквано ми е изникнала втора глава.

— Какво си намислил? — попита Никбар.

— Трябва да свърша работата, за която дойдох — отговорих аз. — Не можах да взема борандис за Шон. Като стана дума за това, Наск ми взе всичките пари.

— Аз ще отида за борандис — каза Иксил. — Ти се връщай с другите.

— Те са ранени, Иксил — напомних му аз. — Ти си единственият здрав тук. Те се нуждаят от твоята помощ, за да се приберат благополучно.

— Ами ти? — възрази Еверет. — Не е безопасно да обикаляш самичък.

— Той е прав — съгласи се Никбар. — Иксил, помогни на Еверет да се прибере. Аз ще отида с Маккел.

— Иксил може би също ще се нуждае от твоята помощ — казах аз. — Еверет може да изпадне в шок и да трябва да се носи. Всъщност, Ревз, ти също можеш да изпаднеш в шок и няма начин аз да мога да те занеса на кораба. — Погледнах по линията. — И ако не тръгнеш, ще изпуснеш трамвая.

— Но... — започна Никбар.

— Не се хаби — посъветва го Иксил и сложи ръката на Еверет през рамото си. Пикс и Пакс затърсиха нови позиции. — Няма смисъл да спориш с него, когато е решил нещо.

— И какво ще стане, ако ликамите пак го пипнат? — изръмжа Никбар.

— Ликамите са мъртви или разпръснати — казах аз. — Лично аз съм повече загрижен какво ще се случи, ако пат намерят кораба и вие не сте там да го защитите. Наистина ли смятате, че Тера и Чорт могат да отблъснат едно организирано нападение сами?

— Той е прав — съгласи се неохотно Еверет.

— Разбира се, че съм прав — казах аз. — Един час след като се приберете, ще се върна. Ако не се върна, Иксил по-добре да се опита да излети. Отправете се към скришното място на Еверет, а аз ще се опитам да дойда там. А сега ми дайте пари.

— На — каза Иксил, извади портфейла си, подаде ми го и ме погледна спокойно. — Трябва да има достатъчно.

— Благодаря — казах и го взех. Видях, че има много, което му се ще да ми каже, но не искаше да го прави пред другите. — Тръгвайте.

— Пази се — каза Иксил.

— Имай вяра в мен — успокоих го аз.

Те тръгнаха, а аз отворих портфейла. Триста коммарки; повече от достатъчно. После се смесих с тълпата и тръгнах подир тях. Отчасти това беше обикновена предпазливост от моя страна, желание да бъда в задна позиция, в случай че не всички ликами са убити или разпръснати. Главно обаче исках да съм сигурен, че тримата наистина ще се качат на трамвая.

Скрит зад една група сканкси наблюдавах как тримата се качиха. Помотах се, докато трамваят потегли, после тръгнах да търся аптека.

Бях очаквал да нямам никакви трудности с купуването на борандис и наистина беше така. Десет минути след като влязох в аптеката бях отново на улицата с борандис за двеста коммарки, грижливо прибран във вътрешния ми джоб. Върнах се на спирката и зачаках следващия трамвай.

Той беше почти празен — пред празненствата повечето пътници отиваха към градовете, а не в обратна посока. Малкото пътници ме караха да съм по-подозрителен, отколкото ако трамваят беше препълнен, но пък можех да седна и да си почина. Общо взето, предимствата и недостатъците бяха еднакви.

Пътуването беше спокойно. Не видях нито пат, нито ликами, нито някакъв признак, че съм наблюдаван или следен. И след като пътувах, както ми се стори, доста кратко, вратите се отвориха на спирката на космодрума.

Очакваше ме дълго ходене до „Икар“, освен ако шансът и намаляващата плътност на тълпата не ми позволиха да взема някоя от маршрутните коли. Но с кола или пеша пристигането ми щеше да се отложи малко. Вместо да завия надясно и да се отправя към „Икар“, аз се обърнах наляво и тръгнах към сградата на СтаррКомм.

Администраторът на чичо Артър ме задържа няколко минути, което само по себе си беше лош знак — означаваше, че трябва да го събудят, а събуден от сън чичо Артър винаги беше далеч от най-доброто си настроение. Като към това се прибавеха и новините, които

се канех да му съобщя, вероятно щях да имам един от най-неприятните ни разговори.

Когато накрая дисплеят светна, разбрах, че моята оценка на положението е зловещо неточна. Чичо Артър не беше по пижама и набързо наметната над нея роба и косата му не бе разрошена в многопосочен ореол. Вместо това беше в безупречен вид, добре сресан и облечен с най-елегантните дрехи, които го бях виждал да носи от години.

Което означаваше, че вместо да го вдигна от леглото всъщност съм прекъснал заседание на по-високо ниво от това на веригата хранителни магазини, в чиито тъмни води беше плувал през по-голямата част от живота си. Опитах се да преценя дали това е по-добро, или по-лошо, отколкото ако го бях събудил, но чукащата ми глава не можа да реши тази задача.

А после го погледнах в лицето и усетих как в сърцето ми се промъкна студ. Беше гробовно лице, лице на човек, който е бил притиснат в ъгъла от враговете си, без да има къде да отстъпи. Лице на шахмайстор, останал само с цар и пешка, който болезнено разбира, че ще трябва да жертва пешката.

— Здравсти, Джордан — каза той подчертано безразлично. — Тъкмо говорехме за теб. Как е положението?

— Моето не е толкова напечено — отговорих аз. — Как е вашето?

— Не е много добро — призна той. — Къде си сега.

— На Палмари — казах аз. — И се надявам да напусна колкото се може по-бързо.

— Да разбирам ли, че имаш проблеми?

— Може да се каже и така — съгласих се саркастично. — Пат ме разкриха и пуснаха ликамските си слуги да използват главата ми за барабан. Моят екипаж успя да ме освободи, но двама души получиха плазмени изгаряния. Зная, че не обичате да се въвличате много в моя живот, но ни е нужна известна подкрепа. И то бързо.

Изражението му, ако въобще беше възможно, стана малко по-безразлично.

— Къде отиваш след като излетиш?

— Един от екипажа има приятел на Бейскрим, с уединена хижа, която не използва — казах аз. Усещах смъртния студ да се разпростира

още по-дълбоко в мен. Той още не беше отговорил на искането ми за подкрепа, а и споменаването на Бейскрим би трябвало да го накара бързо да потърси данни на компютъра си. Но не го беше направил. — Предполага се, че е на пет дни полет оттук, което, мисля, е в обхвата поне на някои от вашите хора.

— Да, така е — съгласи се неохотно той. — Джордан... страхувам се, че няма да получиш подкрепа.

Погледнах го.

— Мога ли да попитам защо?

— Ако трябва да съм откровен, защото Земята се огъна — каза той и гласът му неочаквано стана злобен. — Преди по-малко от петнадесет минути в Женева беше публикувано официално съобщение, че никоя обществена, правителствена или частна организация или хора с граждански връзки със Земята, или светове, свързани със Земята, не трябва да дават информация, персонал, материали или друга помощ на звезден кораб, летящ под името „Икар“.

Устните му трепнаха.

— Ти беше изрично споменат, Джордан. Заедно с Иксил и трима други от екипажа, на които знаеха имената.

— Това е глупост — казах аз. Сърцето ми се разтупка. Чичо Артър беше последният ми шанс. — Те не могат да направят това. Залозите са...

— Залозите са точно такива, каквито ги мислят — каза той и се намръщи. — Не ти казах другата част. Десетина минути преди Женева да публикува съобщението, пат публикуваха свое. Целият каликсирски народ те анатемоса.

Погледнах го и изречената от Наск заплаха срещу Иксил и неговия народ прозвуча в ума ми.

— Много бързо — казах аз. — Няма и час, откакто посланикът на пат отпрати тази заплаха.

— Да — каза чичо Артър. — Не зная какво си направил, за да ги ядосаш, но изглежда, пат са решили да спрат да играят играчки.

— Повече ми харесваше, когато дебнеха, без да кажат на никого кого или какво всъщност искат. Женева забрави ли, че тук е включен и Арно Камерон?

Той вдигна рамене.

— Едва ли. Ако самият Камерон беше там, сигурен съм, че той би дърпал конците и дори би извлякъл облаги. Но доколкото зная, не е бил, а конците не се дърпат сами. — Той леко присви очи. — Освен ако *ти* не знаеш къде е.

— Дори и да знаех, сигурно нямаше да *ви* кажа — контрирах рязко. — Най-малкото не и пред агентите от печата с дълги уши.

Той погледна облеклото си и каза:

— Тази премяна ме издава, нали? Да, Женева беше достатъчно деликатна да изпрати двама представители да ми донесат лично копие от този указ. Но всъщност те не ни слушат.

— Ами значи трябва да ви благодаря за малките услуги — промърморих аз. — Край с нашето малко частно споразумение.

— Край, наистина — съгласи се той. — Малко съм изненадан, че властите не са ме забравили след толкова време.

— Жалко, че не са — казах и внимателно опипах буцата на тила си. Чувствах я с големината на грейпфрут, спечелил наградата на селскостопанска изложба. — Добре, значи ви е наредено да нямате работа с мен. И на вас, и на всеки друг от спиралния ръкав с десет пръста и червена кръв. Какво точно означава това?

Той въздъхна.

— Страхувам се, че означава точно това, което гласи. Не мога да имам въобще нищо общо с теб.

Изсумтях.

— О, стига! Откога държите сметка, че някой ви е казал какво можете и какво не можете да правите? Особено пък някой в Женева?

Той поклати глава.

— Ти не разбираш, Джордан. Това не е стратегическо или политическо решение от страна на държавници. Това е паническа реакция на хора, които са ужасени от онова, което пат биха могли да ни сторят, ако някой човек в спиралния ръкав — който и да било човек — бъде видян да ти помага.

— Това е смешно — настоях аз. — Пат блъфират... не може да не блъфират. Човешките стоки и товарите, свързани с хората, съставят поне четири-пет процента от товарите на пат. Те не могат да си позволят да изгубят всичко това с едно драскане с перото.

— Но го направиха с каликсите — напомни ми той. — Да, зная, че каликсийският дял е минимален в сравнение с нашия. Но

никой в Женева не е готов да нарече това блъф. — Той се поколеба. — И ако трябва да съм съвсем честен, и аз не съм убеден, че е блъф. Не и щом като може да се счита, че икономическото бъдеще на пат може да зависи от онова, което съдържа „Икар“.

Около половин минута никой от нас не каза нищо. Чичо Артър първи наруши тишината.

— А какво става с Рейланд и Антониевич? — попита той. — Съмнявам се, че Женева може да им връчи лично копие от указа.

— Не е трябвало да го правят — казах и се намръщих. — Посланикът на пат каза, че Брат Джон вече се бил отрекъл от всякаква връзка с нас.

— Много лошо — промърмори той. — Независимо какво мислиш за Антониевич, неговите хора може би имат ресурси да ви помогнат.

— Много странно, Тера изказа същото предположение — казах аз и подобно на обелка от лук от ума ми падна още една загадка относно убийството на Джоунс. — Макар че, за разлика от вас, на нея не ѝ харесва идеята да предадем „Икар“ на престъпници.

— Не мога да кажа, че на мен ми харесва — призна чичо Артър. — Но ако трябва да избирам дали Антониевич, или пат да имат „Икар“... — Той поклати глава.

Поех си дълбоко дъх. Това беше. Всички парчета от пъзела накрая си отидоха на мястото и беше време да нанесе моя удар.

— А какво ще кажете, ако можете да имате всичко това? — попитах аз. — „Икар“ и всичко друго? Всичко, което винаги сте желали? Докъде бихте отишли, за да го вземете?

Един дълъг момент той не каза нищо, светлосините му очи бяха втренчени в мен по онзи начин, който винаги ме караше да чувствам, че иска да си пробие път до различни слоеве на душата ми.

— Говориш сериозно — каза най-после той.

— Адски сериозно — съгласих се. — Мога да го направя. Имайте предвид също, че ако не направим нищо, ще изгубим „Икар“. Или ще го вземат пат, или...

— Добре, убеди ме — прекъсна ме той. — Какво ти е необходимо?

През следващите десет минути му обясних всичко подробно.

Както можеше да се предвиди, когато напуснах сградата на СтаррКомм, нямаше маршрутни коли, което означаваше дълго ходене. Като имах предвид времето от един час, което бях дал на Иксил, тръгнах толкова бързо, колкото позволяваше чукащата ми глава и необходимостта да не изглеждам подозрителен.

Когато най-после се довлякох до кораба, не видях никого от другите навън. Но пък аз всъщност и не очаквах да видя някого, след като бях натоварил Иксил и Никбар да организират охраната. Чак когато стигнах до стълбата, открих Пикс, свит в сянката на един от плазовете за приземяване, възможно по-далеч от тълпата космонавти, разхождащи се наоколо дори в този час. Подсвирнах и той се спусна към мен. Успях да го хвана за ушите преди да има възможност да се опита да се изкатери по пиццала ми като по дърво.

— Иксил? — извиках тихо.

— Тук съм — чу се глас отгоре и отляво. Погледнах нагоре точно когато Иксил се появи зад празничните светлини, поставени по мое нареждане в пролуките на нашето камуфлажно покривало. — Някакъв проблем?

— Никакъв — казах аз. Той се промуши през една от поголемите пролуки и скочи на земята. — При теб?

— Беше много спокойно — каза той и махна с ръка на някого зад мен. Обърнах се и видях Чорт — тъкмо скачаше от една паркирана цистерна. — Чорт и Тера добре са се справили с илюминацията, нали?

— Добра работа — съгласих се и огледах светлините. — И сте заели много добро снайперистко положение.

— Всъщност идеята е на Чорт — каза Иксил, взе Пикс и го сложи на рамото си. — Той беше горе на пост, когато ние с Никбар и Еверет се върнахме. Тъй като каликсирите се забелязват малко по-лесно от креанците, го поставих на цистерната.

— Как е Шон?

— Зле, но не е в критично състояние. Този път поне не избяга. Тера се погрижи да бъде завързан здраво преди да заеме поста си на входния люк. — Той погледна нагоре. — Всъщност тя трябва да е още там — нито Еверет, нито Никбар бяха във форма да я сменят. Обади се преди да тръгнеш да влизаш — имам чувството, че е малко нервна.

— Много добре я разбирам — казах сухо и се обърнах към креанеца. — Как си, Чорт?

— Добре, капитан Маккел, благодаря — извири той и ме погледна внимателно. — Разбрах обаче, че ти си извадил лош късмет.

— Бил съм и по-зле — уверих го. — Остани с Иксил. Корабът е зареден, нали?

— Резервоарите са пълни догоре и всичко е платено — увери ме Иксил.

— Добре — казах аз, стъпих на най-долното стъпало на стълбата и хвърлих последен поглед наоколо. Никъде не се виждаха пат или ликами. Нито полиция или митничари. Но сега вече беше обелена последната люспа на лука, което всъщност не ме изненада особено. — Да тръгваме тогава.

22.

Петдневното пътуване до Бейскрим беше най-дългият скок без прекъсване, който бяхме опитвали с „Икар“. За това си платихме с цената на три драскотини на корпуса и две тънки пукнатини. Всяка изискваше от два до шест часа работа в открития космос и тези часове прибавиха почти цял ден към времето за пътуване.

Най-разочароващата част поне за някои от по-нетърпеливите членове на екипажа беше, че вече не бе ясно дали такава ремонтна работа е необходима сега, когато знаехме истинската природа на „Икар“. Пукнатините и драскотините бяха само върху външното покритие на корпуса, което хората на Камерон бяха сложили върху сферата на артефакта, и нямаше никаква индикация, че другопланетният метал под него е повлиян от налягането на хиперпространството, на което беше подложен. Проведохме няколко разгорещени дискусии върху въпроса, всъщност повечето от тях, докато Чорт и Иксил бяха заети навън с поредната ремонтна работа. Но представените аргументи бяха в по-голямата си част съвсем съмнителни. Аз предложих да удължим спирането за ремонта независимо дали е необходим, или не и никой не гласува против.

Това не беше просто предпазливост обаче, или дори липса на вяра в способностите на конструкторите на „Икар“. Въпреки уверението на Еверет, че неговият приятел бил безукорен, ние отивахме към до голяма степен неизвестна ситуация в напълно непознат свят.

При трима от нас ранени — четирима, ако вземем предвид и здравните проблеми на Шон — прецених, че колкото по-дълго пътуваме до целта, толкова по-добре.

Все пак трябваше да призная, че първото ни преминаване покрай Бейскрим показва, че мястото е такова, каквото ни беше представено. Планетата се гордееше само с пет обществени космодрума, като никой от тях не се доближаваше дори до ниските стандарти на Мейма. Координатите, дадени ни от приятеля на Еверет, ни отведоха в някаква

планина, в буквално най-загънтеното място. Автоматизираната система за приземяване ни насочи към група от пет площадки, а малко по-надолу беше хижата с размери на жилищен блок. Самата група площадки граничеше с обширна ивица храстоподобни синьо-зелени дървета. Избрах най-близката до дърветата площадка и приземих кораба паралелно на тях на разстояние, което ми позволиха клоните, като не забравих първо да го завъртя така, че люкът да е откъм хижата, а не откъм дърветата.

Тера посочи, че кацането на самия ръб на изкуствено построена площадка е опасно, защото теглото на „Икар“ може да го откърти. Еверет също беше критичен по отношение на мястото на приземяване, само че неговият аргумент беше, че съм избрал най-отдалечената от хижата площадка и с това съм увеличил със сто метра разстоянието до комфорта, който ни чака вътре. Посочих на Тера, че идеята е дърветата да ни осигурят поне малко визуално укритие от някой самолет, който може да мине над нас; на Еверет казах доста неучтиво, че ако след няколко дни почивка ходенето все още му е трудно, може да не слиза.

Той направи точно това, макар че го представи повече като доброволно оставане на пост на кораба, а не като някакво детинско цупене или обида. Приех предложението му, като се направих, че вярвам в неговите подбуди, и заедно с останалите тръгнах към хижата.

От въздуха бях видял, че хижата е голяма, но чак сега разбрах, че всъщност е огромна. До главната правоъгълна секция, успоредна на площадката за приземяване, имаше крило — простираше се от средата на постройката към самата планина и придаваше на сградата Т-образна форма. Не зная как бях пропуснал това крило — освен силно скосеният наклонен покрив да го бе скрил толкова добре в каменистия склон, та да не бях разбрал, че е част от хижата. Бейскрим, изглежда, беше страшно популярно място в разгара на туристическия сезон.

Големината на хижата означаваше и че ние шестимата — или седмина, когато Еверет благоволи да се присъедини към нас — ще имаме добра възможност да сме отделени един от друг. След принудителната близост, която създадохме, като разрушихме палубите и каютите на „Икар“, малко усамотяване беше нещо, което целият екипаж очакваше с нетърпение. Смятах да останем всички заедно достатъчно дълго, за да можем поне да проверим хижата за следи от последните ѝ обитатели, но когато го предложих, Тера категорично

заяви, че поне през следващите два часа не се интересува от ничия компания. После грабна ключа за една от стаите за гости — старомодните ключове очевидно бяха част от непринудената атмосфера на курорта — и изчезна. Шон и Никбар последваха примера ѝ и си избраха стаи, а Чорт се отправи към кухнята да провери каква храна има. Изпратих Иксил с него и излязох при широкия преден портал.

Бяхме кацнали късно следобед и според навигационния листинг за времето на завъртане на Бейскрим бях предположил, че ни остават още два или три часа дневна светлина. Но бях пропуснал да взема под внимание ефектите от планинската верига на запад и високите дървета. Слънцето вече се спускаше зад хребета и след около половин час щеше да се смрачи.

Все пак половин час слънце и свеж въздух беше по-добре от нищо. Взех един от столовете, наредени до портала, изнесох го навън и седнах.

Еверет очевидно също мислеше така, поне що се отнасяше до свежия въздух. От мястото, където седях, го видях да гледа към мен. Помислих да му махна, но реших, че липсата на такъв жест от негова страна вероятно означава, че все още не се чувства дружески настроен, поне към мен. Затова просто си останах удобно разположен на стола, без да давам да се разбере, че го виждам, както и той мен.

Седяхме, потънали в малките си лични светове. Слънцето се скри, светлината на западното небе помръкна и премина от многоцветно зарево в мрак. Иксил дойде да ми каже, че Чорт е намерил продукти и готви вечерята, след това отиде да му помага. Останах още няколко минути да наблюдавам небето и планините. Мракът се сгъсти и се появиха блестящи звезди. Еверет също наблюдаваше звездите и планините. А може би наблюдаваше мен.

Минаха още дващестина минути и изстиващият въздух започна да прониква през якето ми. Реших, че е достатъчно, и отидох на „Икар“.

Еверет лежеше на койката си в главната сфера и прелистваше фармацевтичния листинг на кораба; раненият му крак бе вдигнат на една от медицинските чанти.

— На люка е скучно, а? — попитах го.

— Стана много студено — отвърна той. — Какво става при вас?

— Абсолютно нищо — отговорих. — С изключение на това, че вечерята скоро ще е готова. Нали ще дойдеш да хапнеш?

— Какво ще има? — попита той.

— Нямам представа — признах аз. — Чорт готви, така че би трябвало да е вкусно.

— Сигурно — каза Еверет, помръдна крака си и леко трепна. — Обаче не зная дали ще мога да ходя.

— Така ли? — казах, намръщих се и клекнах до него. — Не знаех, че толкова те боли, иначе нямаше да се държа толкова грубо одеде. Извинявай.

Той махна с ръка.

— Не се тревожи за това. Ти беше прав... досега трябваше да е оздравял. Може би студът и по-ниското налягане пречат.

— Значи хижата и едно меко легло са точно онова, от което се нуждаеш — казах аз, изправих се и му подадох ръка. — Хайде, ще ти помогна.

— Не, няма нужда — каза той. — Искам да си почина още малко.

— Ще дойдеш при нас да вечеряш, Еверет — казах твърдо. — Това е първото ни свястно ядене от сума ти време.

— Виж, благодаря за поканата, но...

— Освен това ще имаме сериозен разговор за това какво ще правим, след като си тръгнем отгук. И то засяга всички ни. Така че последно: или идваш с мен, или след малко пращам Никбар и Иксил да те пренесат. Избирай.

— Убеди ме — каза той, остави листинга и се усмихна кисело.

— Достатъчно болка ми причиниха, докато ме носиха до „Икар“ на Палмари. Не искам това да се повтори.

Влязохме в тунела. Доколкото можех да видя, кракът на Еверет, изглежда, не му създаваше чак толкова големи проблеми, но независимо от това бях нащрек да му помогна, ако се наложи. Включих лампата на входа за по-добро осветление и тръгнах пред него надолу по стълбата. Той слезе безпроблемно и се насочихме към хижата.

Беше започнал да духа лек ветрец и от това кракът на Еверет май още повече се вдърви. Трябваша му повече от десет минути да прекоси четиристотинте метра до хижата и докато стигнем до стъпалата, той

вече се беше отказал от гордостта си и се облягаше тежко на ръката ми.

— Извинявай — изпуктя той. — Май все пак трябваше да се съглася Иксил да ме пренесе.

— Спокойно — казах му. — Ще се почувстваш по-добре след като се измъкнем от тази студена нощ... по дяволите!

— Какво има? — попита той.

— Светлините — казах и се обърнах. „Икар“ беше красиво окъпан от светлините на прожекторите. — Изобщо не се сетих да ги изгася.

— Ще се върнеш ли? — попита той.

— Трябва. Освен ако не искаме да си направим реклама пред всеки, който мине — казах аз, отворих вратата и му помогнах да прекрачи прага. От приятните аромати, идващи от кухнята, стомахът ми изкъркори. — Влизай... трапезарията е вляво. Ей сега идвам.

— По-добре вземи фенерче за на връщане — каза той, когато се обърнах. — Поляната е пълна с камъни.

— Ще взема — извиках през рамо. — Стига да намеря някое. Кажете на Чорт да ми остави ядене.

— Разбира се — извика той. — Е, поне ще опитам.

Със светлините от хижата зад мен и прожекторите на кораба отпред нямах никакъв проблем да прекося терена. Изкачих се по стълбата, изключих прожекторите и влязох в главната сфера.

Противно на онова, което бях казал на Еверет, знаех точно къде са фенерчетата и беше работа за десет секунди да измъкна едно от купа механично оборудване. Но сега, когато най-последно бях самичък на кораба, имаше по-неотложни работи, с които трябваше да се заема, и извинението с търсенето на фенерче трябваше да ми осигури необходимото време.

Най-напред се залових с щурвалната и навигационната системи и тъй като ги познавах, успях да свърша работата за около две минути. Следващата задача от списъка ми беше компютърът на Тера — друга сравнително бърза и лесна работа, като се има предвид колко се бях занимавал с него напоследък. След това се насочих към машинната секция.

Дори при пълно осветление лабиринтът от кабели и тръби беше труден за преминаване. Само със светлината от джобно фенерче и при

това максимално намалена, такава сафари беше направо опасно. Но отидох до контролната станция, без да се обеся на някоя жица, и след пет минути бях свършил.

Панелът към вътрешната сфера беше отворен — бях казал на Иксил да го свали. Светнах вътре, но не видях нищо освен обичайната плетеница от жици. Закачих няколко витки на една тръба над панела за прекъсвача, за да съм сигурен, че някой разсеян няма да го затвори, и след като се погрижих вратата на тунела също да остане отворена, излязох от машинната секция.

Минах през люка, загасих фенерчето и се спуснах по стълбата. Еверет или някой друг може би гледаше насам, а аз имах да изпълня една последна задача преди да отида да вечерям. Заобиколих кърмата и отидох до десния борд на кораба.

Клоните на дърветата спираха звездната светлина от тази страна и тук беше по-тъмно, отколкото откъм левия борд. Въпреки това не беше трудно да намеря каналите за ключалката, които бях видял при първия оглед на кораба — каналите, на които, както по-късно бях научил, Камерон беше закрепил прибираща се стълба при влизането си в кораба онази сутрин. Опипах внимателно с пръст и усетих на дъното в единия от тях напъханото от мен парче от бордна карта.

Сгънатото пластмасово парче не беше заклинено по средата, както го бях оставил. Беше избутано до дъното на канала. Една бърза проверка на другия канал показва, че другата половина на бордната карта е натъпкана по същия начин до дъното.

Заобиколих тяговите двигатели и се върнах при стълбата. После, и чак тогава, включих фенерчето и тръгнах към хижата.

Еверет, както предполагах, не ме чакаше в обширното фоайе, където го бях оставил. Беше в трапезарията и седеше на една от грубо скованите дървени маси. Шон, Тера и Никбар се бяха настанили до него, а Чорт и Иксил тъкмо внасяха голяма, изпускаща пара тенджерка. Четири места все още бяха празни: по едно от двете страни на Еверет, едно до Шон и четвъртото в отсрещния край на масата. Избрах него, като оставих Чорт и Иксил да си избират от останалите три, и седнах.

Вечерята беше любопитна работа, пълна със странни контрасти. Два часа уединение бяха направили малки, но забележими чудеса за нивото на вежливост между групата, особено за Тера и Шон, които споменаха, че били прекарвали времето в наваксване на острата нужда

от сън. Чувството за сигурност, създадено от тихата околност, несъмнено беше успокояващ фактор.

В същото време обаче се долавяше скрито напрежение, напрежение, което се проявяваше по безброй малки начини — от леко приповдигнатия разговор и дългите, неловки тишини до начина, по който очите на всички периодически и неочаквано се насочваха към арката зад мен, сякаш очакваха цялото население на родния свят на пат неочаквано да нахлуе. Тера изглеждаше най-зле в това отношение, а нервното потрепване на главата на Шон го класираше на второ място. По някакво неизказано взаимно съгласие избягахме темата за останалата част от нашето пътуване и шансовете ни да стигнем до Земята.

Яхнията свърши, разговорът също взе да стихва и всички започнаха да проявяват безпогрешни признаци, че са готови да се разотидат. Изкашлях се и вдигнах лявата си ръка за внимание.

— Зная, че всички сте уморени и очаквате с нетърпение да си легнете — казах. — Но има някои въпроси, които трябва да обсъдим.

Израженията им не можеха да се смятат чак за враждебни, но определено не можах да открия в тях голям ентузиазъм.

— Не може ли това да почака до сутринта? — попита Еверет. — Кракът ме боли и трябва да полегна.

— Ще ви отнема само няколко минути — уверих го аз. — И наистина не може да чака.

— Разбира се, че не може — промърмори Шон. — Не и щом Маккел мисли, че е важно.

— Преди всичко — започнах аз и кимнах към Чорт и Иксил — трябва да благодарим на Чорт и Иксил за чудесната вечеря. Особено на Чорт, който, разбрах, е извършил по-голямата част от подготовката.

Последва нестроен хор от кимания и благодарности, съпроводен от стържене на крака на столове в пода, когато Шон и Никбар бутнаха столовете си назад и станаха.

— Нещо друго? — попита Еверет и също понечи да се изправи.

— Всъщност да — казах и извадих дясната си ръка с пистолета над масата. — Всички да седнат и да сложат ръце на масата — казах в неочаквано настъпилата шокираща тишина. — Между нас има убиец и искам да го видите.

23.

За няколко секунди всички застинаха като мраморни статуи, втренчени кой в лицето ми, кой в пистолета в ръката ми. Аз също не помръдвах, давах им необходимото време да осъзнаят какво съм казал.

Първи се окопих Еверет и се облегна внимателно на стола си, като че ли зад него имаше яйца, които не искаше да счупи. Сякаш това беше сигнал, Шон и Никбар също така внимателно се размразиха и седнаха. Тримата мъже и Иксил вече държаха ръцете си на масата, както бях заповядал; вдигнах вежди към Чорт и Тера и те неохотно последваха примера им.

— Благодаря ви — казах и се облегнах на стола, без да отмествам ръката си с пистолета от масата. — Още от началото на това пътуване имаше няколко необяснени и, поне на първи поглед, необясними събития, които ни следваха неотлъчно. Гравитацията на кораба неочаквано се включи, докато Чорт работеше по първата драскотина на корпуса, което вероятно можеше сериозно да го нарани или дори да го убие, ако се беше ударил в нещо при падането. Второ, смъртта на Джоунс. После инцидентът с горелката, от която Иксил получи лоши изгаряния и която сигурно щеше да го убие, ако двамата с Никбар не бяхме успели да я спрем навреме. Имахме също комбинация от потенциално смъртоносни химикали, оставени в каютата на Иксил, и счупена ключалка на каютата, докато той се възстановяваше от изгарянията.

Помълчах за по-голям ефект и продължих:

— Има и други, но аз споменавам само тези три първо, защото са най-лесно и невинно обясними. Изглежда, Тера е била тази, която е включила гравитацията по време на работата в откритото пространство, за да не открие Чорт една тайна относно кораба, която тя не е искала да се знае.

Всички очи, които бяха вперени в мен, се обърнаха, сякаш притеглени от невидими конци към Тера.

— Която *тя* не е искала да се знае? — попита Никбар.

— По-специално един втори люк върху машинната секция — казах аз. — Люк, който баща й е използвал да се промъкне на кораба онази сутрин на Мейма.

— Момент — каза Шон смутено. — Тера е... Тера е дъщеря на Бородин?

— Точно така — казах аз и кимнах одобрително, като се опитах да игнорирам втрещения вид на Тера. — Само че мъжът, който ни се представи като Александър Бородин, всъщност е добре известният индустриалец Арно Камерон.

— Арно Камерон? — ахна Еверет. — Не може да бъде!

— Много се чудех — промърмори Никбар. — От друга страна, човек трябва да има огромни ресурси, за да сглоби такова нещо като „Икар“.

— А ако Камерон има нещо, това са огромни ресурси — съгласих се аз. — Оказва се също, че Камерон е бил онзи, който е извършил саботажа с горелката, макар че изгарянето на Иксил беше случайност. Той е подслушал разговора между Иксил и мен, когато обсъждахме да прорежем дупка в товарния трюм, и по очевидни причини не е искал да го направим. Повреждането на горелката е бил единственият начин, по който е можел да ни спре предвид ограниченото време, с което е разполагал.

— Бородин... искам да кажа Камерон... е бил на борда на кораба с нас? — попита Шон. — Къде се е крил?

— Трябва да е бил в пространството между вътрешния и външния корпуси — каза Никбар. — Идеално място за криене. Никой от нас не знаеше, че там има толкова много място, докато не започнахме да разглобяваме кораба.

— Точно там — потвърдих аз. — Излязъл е няколко пъти да се свърже с Тера или да провери курса в компютърната зала, но главно се е крил.

— И къде е сега? — попита Еверет. — Надявам се, няма да се опиташ да ни кажеш, че още се крие някъде на кораба?

— Ще съм много изненадан, ако установя това — отговорих аз. — Но да се върнем към същината на въпроса. Оказва се, че Камерон е бил отговорен за смъртоносните химикали в стаята на Иксил.

— Грещиш — отсече Тера. — Вече ти казах. Татко не искаше да нарани нито Иксил, нито някой друг.

— Не исках да кажа, че е искал — отвърнах тихо. — Фактически неговата част в тази история е била да спаси живота на Иксил. Но на това ще се върна по-късно.

— И така, както казах, някои от тези инциденти могат да се обяснят — продължих аз и огледах екипажа си. — Но не всички, за нещастие. Което ни довежда до убиеца на нашия първи механик, Джоунс.

— Убиец? — възкликна Чорт. — Нали беше злополука?

— Не беше — казах аз. — Но убиецът се е надявал повечето от нас да го приемат за злополука. Всъщност всички — с изключение на една личност.

— Но това е смешно! — изсумтя Еверет. — Защо пат ще искат да убият Джоунс?

— Не съм казал, че пат имат нещо общо с това убийство — казах аз. — Но тъй като ти го зачекна, истинският въпрос е какво направихме ние досега, за да попречим на убиеца. Спомняте ли си предизвиканото от болестта бягство на Шон на Потоси и митничарите наджики, които едва не спряха кораба? Това също е било негово дело.

— Какво искаш да кажеш с това „негово дело“? — попита Тера. — Шон си избяга самичък.

— Не, на него му е помогнато, макар че той вероятно не си спомня — казах аз. — За убиеца е било необходимо Шон да избяга, така че всички да се пръснат да го търсят и той да е свободен да направи две частни видеообаждания — казах аз. — Трудността тук е, че нашият убиец, изглежда, е бил адски решен да спре „Икар“ независимо какво трябва да направи. И все пак на всяко място, където е можел да ни предаде на пат, той не го е направил.

— Звучи така, сякаш ни описваш шизофреник — промърмори Еверет.

— Или направо психопат — добави Шон. — Някой, който убива за удоволствие.

— Всъщност изобщо няма нищо, което да говори за нарушено душевно равновесие — уверих ги аз. — Но, добре, да приемем за момент, че този човек е луд. Нека ви поставя друг въпрос, който ми помогна да се ориентирам в ситуацията. Значи имаме Арно Камерон, създател на огромна финансова и индустриална империя, който обикаля Мейма да търси екипаж да закара на Земята жизненоважна

техника. Въпрос: ако успехът на Камерон трябва поне отчасти да е основан на отлична преценка на характерите, как, за Бога, той *не* е разбрал, че един от хората, които наема, е шизофреник, психопат и потенциален убиец?

Цяла минута единственото, което видях на лицата им, беше объркване или от самия въпрос, или защото бяха озадачени от отговора на въпроса. На всички лица, с изключение на лицето на Тера. В този момент аз видях в нейните широко отворени очи, че парчетата от пъзела най-после се подреждат.

— Отговорът, разбира се — продължих, без да чакам да се обади някой — е, че той *не* е доловил такъв проблем, защото един от вас не е бил нает от него.

— Това е невероятно — каза Чорт. — Как някой е могъл да знае, че „Икар“ е достатъчно ценен?

— И след като го е знаел, защо просто не е отишъл при пат да ни предаде? — добави Шон. — Това е още по-глупаво от теорията за психопат и луд.

— Всъщност не — казах аз. — Отговорите съответно са, че той изобщо не е знаел, че на „Икар“ има нещо специално. И не е предал кораба на пат, защото е дошъл на борда със съвсем друга цел.

Кимнах към Еверет и казах:

— Той беше този, който ме насочи по правилната следа. Това стана, когато всички вие научихте какво носи „Икар“ и Еверет посочи, че Бородин и пат не са единствените възможни играчи в тази игра. Тогавя разбрах, че е прав; и нещо повече — разбрах кой е другият играч.

— Кой? — попита Тера.

Вдигнах ръка.

— Аз.

Настъпи кратка тишина.

— Не разбирам — каза Шон. — За какво говориш?

— Говоря за мен и за хората, за които работя — отговорих. — И за факта, че убиецът дойде на борда на „Икар“ с единствената задача да ми предаде едно съобщение. Урок за подчинение.

Докато говорех, бях размахвал пистолета си почти небрежно към всички. Сега с плавно движение го насочих към мъжа, който седеше срещу мен.

— Ти му кажи, Еверет — казах тихо. — Ти му кажи какъв урок трябваше да получа.

Отново се възцари тишина, този път плътна и тъмна като катран.

— Не зная за какво говориш, по дяволите! — каза Еверет. Гласът му бе лепкав и тъмен като тишината.

— Говоря за престъпния бос Джонстън Ското Райланд — казах аз. — За човека, който мисли, че трябва да ми се даде урок за строго изпълнение на заповедите и за подчинение на господаря.

— Чакай бе, чакай — обади се Шон объркано. — Нищо не разбирам. Какво общо има някакъв престъпен бос с всичко това?

— Защото този престъпен бос държи половинмилионния дълг на Маккел — каза Никбар. Очите му ме проучваха с настойчивост, която хич не ми харесваше. — През последните няколко години Маккел е вършил контрабанда за него.

— Ти си контрабандист? — възкликна Шон. — Значи затова толкова лесно набави борандис. Трябваше да се сетя, че лицемер като теб...

— Спри, Шон — прекъсна го Никбар. — И какво си направил, за да заслужиш този урок, Маккел?

— Двамата с Иксил карахме товар за Ксатру — казах аз. — Движехме се малко преди разписанието, затова се отклоних за малко до Мейма.

— Защо? — попита Тера.

— До това ще стигна по-късно — казах аз. — Райланд има свои информатори навсякъде, дори на такъв затънтен свят като Мейма. Мисля, че Райланд вече се съмняваше в лоялността ми, така че когато един от неговите доносници му е докладвал, че съм кацнал там вместо на Ксатру, той очевидно е решил, че съм готов да изоставя кораба или служа на двама господари, или нещо такова. Независимо какво си е помислил, той е решил да ми даде урок, че това не е хубаво. Ти ли беше този информатор, Еверет, или само отговорник за района?

Еверет не отговори.

— Е, това не е чак толкова важно — казах аз. — И в двата случая Райланд е заповядал на Еверет да ме следи и да научи какво кроя. Той ме е проследил, докато обикалях из Мейма; и може би е бил в кръчмата, когато Камерон дойде и ми предложи да стана пилот на „Икар“.

— Как е научил, че си бил нает за пилот? — попита Тера. — Толкова близо ли е бил, че да ви подслуша?

— Сигурен съм, че не — казах аз. — Много внимателно следях и щях да запомня, ако имаше някой толкова близко. Но не е необходимо да чуе нещо. Било му е необходимо единствено Камерон да ми даде бордната карта, за да знае, че съм нает да работя с него.

— И когато Камерон си тръгна, Еверет е решил да проследи него, вместо да остане при мен. Вероятно е искал да разбере с кого точно ще работя. Аз бях намислил да проследя Камерон, но ме нападнаха трима яванци и го изгубих. Той обаче е проследил Камерон, видял е, че наема още трима, и очевидно е решил да следи някой от вас. Така че е оставил Камерон, последвал е последния нает и в някоя тъмна уличка го е пребил.

— И кой е бил този човек? — попита Тера.

— Онзи, когото Камерон е наел за корабен медик, разбира се — казах аз. — Защото когато Еверет се е обадил да докладва какво е установил — което не е било много, — Райланд му е казал да заеме това място и да ме последва на борда на „Икар“. За късмет Еверет всъщност е имал такава квалификация. Или може би не е било само късмет; може би нарочно е избрал медика.

Чорт изведнъж изсвири така, че направо ме проглуши.

— Ами да! Той пристигна последен. Каза, че бил задържан на бариерата.

— Всъщност вероятно се е крил около някой от другите кораби и е наблюдавал пристигането ни — казах аз. — Навярно е имал история за пред Камерон как е получил работата от приятелче, което неочаквано се е разболяло, или нещо от този род.

— Доста неправдоподобна история — изсумтя Никбар.

— Може да е било нещо по-добро. — Вдигнах вежди към Еверет. — Чувствай се свободен да напуснеш, ако смяташ, че е засегната честта ти или достойнството ти.

— Не, не, продължавай — каза той спокойно. — Всичко това са глупости, разбира се, но е интересно.

С крайчеца на окото си видях как Никбар леко сбърчи чело. Еверет не изглеждаше особено разтревожен; а ако имаше някой, който да има основание да се тревожи, това беше именно той.

— Каквато и да е тази история, тя се е оказала ненужна — продължих аз. — Камерон не дойде, така че Еверет просто се представи за нает.

— Знаеш ли, Маккел, Еверет е прав — изръмжа Шон. — Всичко това е спекулация. Ти сам каза, че Камерон се е разделил с теб на Мейма. Откъде можеш да знаеш какво се е случило след това?

— Въобще не е спекулация — възразих аз. — След инцидента в каютата на Иксил помислих и разбрах, че това е работа на Камерон, който се е криел на кораба. Той се е счепкал с някой, който е приготвял смес за отровен газ в коридора на „Икар“; но това *не е бил никой от екипажа*. Предположил е, че е някой, дошъл отвън; но ако някой от екипажа е пуснал да дойде външен човек, защо не е бил с него да помогне да се извърши това второ убийство? Не, по-просто е да се допусне, че човек от подбора на Камерон екипаж е подменен още от самото начало.

— Ти каза, че Еверет е дошъл на борда да ти даде урок — каза Тера. — Какво имаш предвид?

— В очите на Райланд аз готвех измяна — казах аз и погледнах навъсено Еверет. — Той очевидно е смятал, че все още бих могъл да размисля или най-малкото да бъда сплашен и вкаран в правия път. И по своя типичен груб и деспотичен начин е заповядал на Еверет да убие партньора ми.

— Твоя партньор? — ахна Тера. — Джоунс е бил твой партньор?

— Не, разбира се, че не — отсякох аз и неочаквано ме заля вълна от емоции. Един невинен човек беше умрял заради мен. — Джоунс беше точно това, за каквото се представяше: нает от Камерон механик за „Икар“. И тук Еверет направи грешката, която толкова размъти водата, та чак сега успях да проумея всичко. Той е бил толкова убеден, че моят партньор и аз ще напуснем кораба и ще изоставим контрабандата на Райланд на Мейма, та просто е решил, че механикът на „Икар“ е моят партньор. Прибавете към това вродената дружелюбност и непринудените обноси на Джоунс — и на него вероятно му се е сторило, че ние се познаваме от години. И като е знаел, че механикът по принцип има задължение да ми помага в работата в открития космос, той е повредил респиратора на скафандъра, който беше с ръста на Джоунс, и е зачакал да се случи неизбежното.

Посочих с плазмения си пистолет към Еверет.

— Но тогава си направил пропуск — малък пропуск, който не забелязах, докато един коментар на Ревз, направен на Палмари, не ме подсети. Ние отидохме на Ксатру да предадем тялото на Джоунс на властите на космодрума и между другото да вземем Иксил. Когато всички бяхме слезли от кораба, ти си се обадил на Райланд и си докладвал, че мръсната работа е свършена, но си му казал също, че взимам друг механик на мястото на Джоунс. И тъй като товарът на Райланд е бил доставен по график, всичко вече е било спокойно и той просто ти е наредил да останеш на „Икар“ и да ме следиш.

— Какъв е този пропуск? — попита Шон. — Не виждам никакъв пропуск.

— Пропускът беше по-късно — казах аз втренчен в Еверет. — Докато говорех с Иксил в тунела. Ти го погледна и каза: „Значи *това* е твоят партньор?“ Нямахме никаква причина да го казваш, ако вече не си смятал някой друг за мой партньор.

Изражението на Еверет не се промени, само горната му устна леко трепна. Достатъчно, за да покаже, че съм улучил целта.

— Имам един въпрос — обади се Никбар. — Ако всичко е било толкова спокойно, защо той се опита да убие Иксил на Потоси?

— Защото между Ксатру и Потоси положението изведнъж престана да е спокойно — отговорих. — Първото нещо, което направих при пристигането на Потоси, беше да се обадя на Райланд, за да ми даде адреса на наркопласьор, от когото да купя борандис. По това време активността на пат около „Икар“ беше започнала да се засилва и Райланд не беше много доволен, че един от неговите хора — в случая аз — е център на тяхното внимание.

— Защо не ти е наредил да зарежеш кораба? — попита Шон.

— Защото знаеше, че няма да го направя — отговорих аз. — Вече му бях казал, че част от моето прикритие като беден, но честен пилот е свързано с „Икар“, а той ме познава достатъчно добре и не искаше да спори по видеовръзката. Освен това вече е имал план.

— Казах на всички да останат на борда, докато отида да намеря борандис — продължих аз. — Но Еверет е имал заповед да се обади на Райланд и затова е разхлабил коланите на Шон, за да може той да се измъкне и да избяга. После, докато всички вие сте го търсили, Еверет е отишъл да му се обади — може би дори по времето, докато аз говорех

с него: Райланд доста време не беше на линията — уж търсеше адреса на наркопласъора.

— Във всеки случай Райланд му е казал да направи две неща — поясних. — Да се обади на наджикската митница и да съобщи, че пренасяме скъпоценни камъни; и второ, да убие Иксил, за когото Еверет му е докладвал, че още спи от изгарянията си. Защото ако митничарите бяха намерили на борда мъртвец, щяха да запечатат „Икар“ за разследване и аз щях да бъда вън от играта.

— За нещастие въпреки цялата му хитрост от този момент всичко се е объркало — продължих. — Камерон е хванал Еверет да подготвя убийството на Иксил, ударил го е и е пхнал шишенцата с химикалите в каютата на Иксил, откъдето Еверет не е можел да ги вземе.

Погледнах Тера.

— Спомняш ли си, Тера, когато се намеси в телефонния ми разговор с Еверет да ни кажеш, че сте намерили Шон? Спомняш ли си как говореше той?

— Наистина говореше малко странно — каза тя. — Като замаян.

— Точно така — казах аз. — Тогава предположих, че Шон го е ударил при бягството си. Сега зная, че е било, защото още не се е бил оправил от нанесените му от баща ти удари.

— Татко се поддържа в добра форма — каза Тера. — И има добър удар.

— Особено когато има основание — съгласих се аз. — Ще трябва да проуча досието ти като състезател по кикбокс, Еверет, и да видя дали има случаи лесно да си свалян в нокдаун, или пък Камерон просто е извадил късмет... Във всеки случай, когато Еверет е бил повален, той е знаел, че няма да има време да изпълни плана си преди да пристигнат наджиките, затова е офейкал от кораба, като не е забравил да заключи люка. Малко след това идват наджиките, обаче идва и Чорт и решава, че не може да ги пусне да влязат в отсъствието на капитана. И ги спира — защото никой в спиралния ръкав не смее да ядоса креанец. Това е вторият лош шанс на Еверет. Докато наджиките се чудят какво да правят, идва третият и последен лош шанс за Еверет.

— Ти? — подсказа Никбар.

— Да — казах. — Райланд знае колко далече в града ме е изпратил за борандис и решава, че цялата работа ще бъде свършена

много преди да се върна. Не знае обаче, че ще завали като из ведро, което ще ме накара да наема такси, вместо да използвам анонимния обществен транспорт, както се предполага да правят неговите служители. Във всеки случай аз се върнах навреме и успях да попреча на наджиките да претърсят „Икар“.

— Много интересна измислица — коментира Еверет и поклати глава. Очевидно все още не беше склонен да се предаде. — Със сериозни недостатъци, разбира се, но все пак интересна. Кажете ми тогава следното, детективе: ако съм искал да предам теб или Иксил, защо рискувах живота си да ви помогна да избягате от пат на Палмари? Дори да ме ранят, ако си спомняш?

— О, много добре си спомням — казах и кимнах. — И причината е проста, макар подробностите да са малко неясни. Ти не нарани нито Иксил, нито мен, защото тогава вече знаеше колко ценен наистина е „Икар“ и че пат ще го искат. На теб ти трябваше пилот, та корабът да излети от планетата. Това е причината за безкористността.

Посочих Никбар и казах:

— С Ревз обаче случаят беше по-сериозен. На теб ти трябваше пилот и специалист по двигатели, та „Икар“ да може да отлети; но с Иксил и Ревз ти имаше *двама* специалисти по двигатели. При други обстоятелства вероятно щеше да си щастлив от такова дублиране; но по някое време в подготовката за моето освобождаване Ревз сигурно се е изпуснал и е казал, че е служил в Бреговата охрана на Земята. Това е било чудесно за операцията по спасяването ми, но не толкова чудесно, когато си се замислил за по-нататъшните си действия. И така, когато Иксил те е оставил в клуба като ариергард, ти си подпрял един от мъртвите ликами в правдоподобна поза зад някоя от масите, клекнал си наблизко и си стрелял в собствения си крак.

— Сам се е прострелял? — изсвири Чорт. — Но защо?

— Поради две причини — казах аз. — Първо, защото му е трябвало извинение, че го няма, когато Ревз и Иксил ме измъкнаха от задната стая. Не забравяй, че той е трябвало да стреля в Ревз от укрытие близо до оставения от него убит ликам, после да се премести и да стреля в трупа в гръб, та всичко да изглежда правдоподобно. Единствената правдоподобна причина, която е могло да има за това, че е там, е била, ако е ранен.

Спрях за момент, после продължих:

— Обаче явно не е имал късмет и можа само да рани Ревз, вместо да го убие.

Докато говорех, гледах право в Еверет — и видях как очите му трепнаха миг преди да чуя тихия познат глас откъм вратата зад мен.

— Много си умен, Джордан — каза гласът. — Наистина си много умен.

Поех дълбоко дъх. Всички пак се бяха направили на статуи.

— И втората причина, поради която се е прострелял — добавих и въздъхнах, — е, че му трябваше причина да остане на борда на „Икар“, след като всички дойдат тук. Защото неговият приятел не е никакъв доктор.

И без да се обръщам, посочих с палец зад себе си.

— Позволете ми да ви представя Джонстън Ското Райланд.

24.

— Впечатлен съм, Джордан, наистина съм впечатлен — каза Брат Джон. — Значи затова стоя цяла вечер на верандата? Чакаше да видиш дали ще дойда?

— Всъщност не — отвърнах. — Недей! — казах на Никбар, когато той посегна към пистолета си.

— Да, послушай го — съгласи се Брат Джон. — Ако не ти се умира. Ти също можеш да пуснеш пистолета си, Джордан. Значи не ме очакваше да се появя, така ли?

— Не и преди да се стъмни — казах, оставих пистолета си на масата и чак тогава се обърнах. Брат Джон стоеше на вратата усмихнат и спокоен, охраняван от шестима огромни и невероятно зли на вид бандити. Лицата им бяха на хладнокръвни убийци, а оръжията, които бяха насочили към нас, правеха моя плазмен пистолет да прилича на детска играчка. — Всъщност Еверет ви чакаше да пристигнете.

— Не ми се прави на много хитър — каза Брат Джон. Гласът му все още беше весел, но в него прозвуча и заплаха. — Всъщност не си мислил, че ще ви пусна да дойдете тук преди нас, нали? Ние ви чакахме в задното крило на хижата почти цял ден. Не, аз мисля, че ти чакаше Еверет да се умори от бдението си и да влезе в къщата.

— Какво точно става тук? — попита Тера: мъчеше се гласът ѝ да прозвучи спокоен, но безуспешно.

— Мисля, че това е очевидно — каза Брат Джон. Погледът му все още бе насочен към мен. — Ние ви вземаме „Икар“ и неговия другопланетен звезден двигател.

— Ще се опитам да обясня по-подробно — казах. Двама от телохранителите изправиха Иксил и Чорт и започнаха бързо, но внимателно да ги претърсват. Другите четирима ни държах на мушка. — На Еверет му е казано да ни примами тук с обещание за сигурно убежище. Господин Райланд и неговите хора, както вече знаем, са чакали скрити в хижата. Планът е бил щом всички ние влезем вътре, да се промъкнат на кораба и да отлетят, като ни оставят безпомощни.

Бандитите не намериха оръжие нито у Иксил, нито у Чорт, блъснаха ги на столовете им и се заеха с Тера и Шон.

— Изненадана съм, че не ни изправиха до стената да ни разстрелят — отсече Тера. Гледаше сърдито Брат Джон и се мъчеше да не обръща внимание на ръцете, които опипваха тялото ѝ.

— Подценяваш господин Райланд — казах ѝ аз.

— Точно така — съгласи се Брат Джон. — В края на краищата вие вече ми дължите живота си. Моите хора на Палмари стояха на пост на космодрума по време на вашето бързо излитане. Както и на контролната кула, разбира се.

— Чудех се защо се измъкнахме толкова лесно — промърмори Никбар. — Най-малкото, което биха направили пат, беше да не ни позволят да излетим.

— Опитаха се — каза Брат Джон и се усмихна. — Наистина се опитаха. Беше упражнен натиск и правителствените власти издадоха нареждане. По някакъв начин диспечерите можаха да видят по-добро и по-убедително съображение.

— Това наистина му дължим — съгласих се аз. — Но когато казах, че го подценяваш, Тера, имах предвид нещо съвсем друго. Господин Райланд никога не би помислил да ни убие тук. Не и щом може да спечели малко допълнителни пари, като ни предаде на пат.

Тера ме погледна и зяпна.

— Искаш да кажеш... — Тя поклати глава и се обърна към Брат Джон. — Ти си боклук!

— Би ли предупредил приятелката си да млъкне, Джордан? — каза Брат Джон с глас, изпълнен с ноемврийски студ. — Особено след като стойността на живота ви забележимо спадна през последните три минути.

— Какво ще рече това? — попита спокойно Никбар. Бандитите бяха взели пистолетчето на Тера; сега беше ред на Никбар и на мен.

— Той иска да каже, че не е планирал да ни продаде на пат само за да получи малко повече в брой — обясних аз и трепнах, когато претърсващите ръце тръгнаха по натъртеното ми тяло. — Искал е да спечели повече време, за да изкара „Икар“ оттук и да го скрие някъде. Тъй като никой от нас няма да знае какво се е случило с кораба, пат биха могли да ни разпитват колкото си щат, без да научат нищо, което да им е от полза.

— Знаеш ли, Джордан, наистина съжалявам, че те подценявах — каза Брат Джон, докато един от неговите хора прибираще пистолета ми. — Не, не, не сядайте — добави той. Ти и твоят другопланетен партньор идвате с мен. Знаеш ли, никога не си ми казал, че той е другопланетянин.

— Да, зная — отвърнах аз. — Затова Еверет взе Джоунс за мой партньор. Вие не сте му казали, че Иксил е другопланетянин, защото не сте го знаели.

— Мразя другопланетяните — каза Брат Джон. — И мразя и онези, които ги харесват. Еверет, ти също ще дойдеш с нас. Останалите ще останат тук, докато не решим какво да правим с тях.

— Може би да вземем момичето, господин Райланд — каза Еверет. — Маккел каза, че тя е дъщеря на Арно Камерон.

— Сериозно! — учуди се Брат Джон и за пръв път, откакто беше дошъл, видях на лицето му истинска изненада. — На всяка цена вземете и нея. В края на краищата Маккел може би ще се нуждае от допълнителен аргумент за убеждаване.

— Убеждаване? — попита Никбар, докато един от бандитите дърпаше Тера да стане.

— Да — каза Брат Джон. Гласът му изведнъж бе станал леден. — Изглежда, нашият много, много способен приятел е направил нещо на контролните системи на „Икар“ и хората ми не могат да пуснат нищо.

— Не исках да си тръгнете, без да проведем този малък приятелски разговор — казах тихо и погледнах Еверет. — Еверет, кажи истината. Ти ни изнесе много добро шоу тук; но все пак ти уби Джоунс, нали?

— Значи въпреки всичките си шумни заплахи всъщност не си знаел със сигурност, а? — усмихна се подигравателно той. — Аз го убих, разбира се. Да не мислиш, че Чорт го е направил?

— Просто исках да съм сигурен — промърморих аз.

— Радвам се, че можахме да изясним това — каза Брат Джон. — Дар, Кинрик, вие останете тук. Другите елате с мен.

Тръгнахме към „Икар“. Брат Джон и Еверет вървяха напред с двама телохранители. Зад тях бяхме Иксил, Тера и аз, следвани от останалите, които спазваха почтителна дистанция от пет крачки в случай, че някой от нас внезапно изпита желание да се самоубие, като се опита да се спъне и да ги събори.

Вече беше по-тъмно. По-тъмно и по-студено. Лекият ветрец беше станал неприятен, направо сърдит. Думи, които, не по съвпадение, описваха и Тера — тя крачеше до мен в злобно мълчание и несъмнено стоварваше цялото обвинение за ситуацията върху моята глава. За да съм честен, трябва да призная, че не бих могъл да не се съглася с тази нейна гледна точка.

Но в момента за мен беше без значение студът, както и гневът на Тера и дори пистолетите на охраната. Цялото ми внимание беше съсредоточено върху зарчето, което се търкаляше на въображаемата игрална маса пред очите ми. То беше хвърлено, играта беше започнала, и след няколко минути щях да разбера дали съм изгубил, или спечелил.

Когато стигнахме до „Икар“ и започнахме да се качваме по стълбата, видях една неясна фигура да чака в отворения люк. Пръв влезе Брат Джон, следван от своя телохранител и Еверет, после Тера, друг телохранител и Иксил. Останалите телохранители ме хванаха здраво и почти ме повлякоха нагоре. Или Брат Джон ме смяташе за най-опасен, или фактът, че аз бях онзи, който беше направил трика с кораба, ми беше спечелил това специално отношение.

Брат Джон беше тръгнал напред, но две негови приятелчета, охраната, неясната фигура, която бях видял, и Тера и Иксил все още чакаха в началото на тунела. Досега бях мислил, че телохранителите, които Брат Джон беше довел в хижата, са огромни и добре въоръжени, но тази група ги превъзхождаше по всичко. Махнаха ни мълчаливо с пистолетите си да тръгваме; също толкова мълчаливо ние минахме през тунела до главната сфера.

Люкът на сферата беше затворен. Водещият бандит го отвори и влезе, като леко загуби равновесие, когато мина през гравитационната промяна. Тера и Иксил влязоха след него, преодолявайки гравитационната промяна с елегантност, придобита от дългата практика. Задържах дъх и ги последвах.

Сферата изглеждаше повече или по-малко така, както я бях оставил, с изключение на вътрешните светлини, които светеха весело, и на осем други бандити, които ни гледаха заплашително. Четирима от тях, щамповани със същата матрица като сегашния ни ескорт, стояха в дъното; други трима работеха старателно върху навигационната апаратура на предната страна на корпуса — очевидно бяха пилотът и специалистите по двигатели, които би трябвало да управляват „Икар“.

Но вниманието ми привлече осмият мъж, онзи, който чакаше точно на дъното на сферата, сякаш не вярваше на другопланетната гравитация, която държеше техниците на половината път нагоре. Беше дребен, поне в сравнение с четиримата телохранители около него, над средна възраст въпреки признаците на подмладяваща терапия, носеше скъп тъмен костюм и някакво дискретно, но още по-скъпо бижу. Лицето му беше старо; изражението студено; очите безжизнени като на труп отпреди хиляда години.

Търкалящото се зарче беше спряло. Бях спечелил.

— Ти трябва да си Маккел — каза мъжът, когато Брат Джон ни поведе надолу по корпуса към него; гласът му беше също толкова безжизнен, колкото и очите.

— Да — казах аз. — А вие трябва да сте Антониевич. Много ми е приятно, че най-накрая се срещаме.

— Така ли? — каза той. Някои хора, или поне така казва поговорката, могат да те съблекат с поглед. Погледът на Антониевич сякаш сваляше и месото от костите ми. — Интересно. Повечето от онези, които довеждат пред мен, не изгарят от желание да се срещнем. Всъщност повечето пицят от ужас.

Преглътнах. През ума ми минаха всичките истории и слухове за случилото се с хора, заведени при Антониевич.

— Разбирам — казах скромно. — Но ако ми е позволено да бъда дързък, предполагам, че никой от тях не ви е донесъл такъв подарък, който ще ви предложи аз.

Крайчетата на устните му може би леко се повдигнаха нагоре, но трябваше микрометър, за да се измери това. Усмивката, ако това беше усмивка, направи очите му да изглеждат още по-безжизнени.

— Наистина ли? Аз пък мислех, че „Икар“ е мой по право.

— Така е — съгласих се, като пропуснах факта, че ако не бях докарал кораба тук, той нямаше да е негов *по право*. Като се имаше предвид ръстът и броят на неговите телохранители обаче, ми беше съвсем лесно да се въздържа от такива коментари. — Всъщност аз говоря за нещо съвсем друго. Или по-скоро за някого.

— Я чакай! — изръмжа Еверет и пристъпи към мен. — Не си приписвай заслуга за нея!

— Какъв е проблемът, Райланд? — попита Антониевич.

— Еверет твърди, че това момиче е дъщеря на Арно Камерон — каза Брат Джон без никаква следа от хумор в гласа. Може би всичко, включително и хуморът, избледняваше и повяхваше в присъствието на Антониевич. — Камерон е човекът, който...

— Зная кой е Камерон — пресече го Антониевич. — Кажи ми защо Еверет смята, че заслужава похвала за нея.

— Може ли да ви напомня, че не съм награда на никого? — намеси се Тера, като огледа всички, но запази най-унищожителния си поглед за мен. Не можех да я виня за това: ако не бях разкрил самоличността ѝ по време на блестящата си оценка на положението в хижата, тя щеше да е просто още един анонимен затворник там.

Прокашлях се.

— Ако мога да обясня...

— Млък — каза Антониевич. Не повиши глас, нито промени интонацията си, дори не ме погледна — цялата сила на погледа му в момента беше съсредоточена върху Тера. И въпреки това устата ми се затвори почти от само себе си, опитът за моето посредничество бе пресечен като с гилотина. Присъствието на този човек, силата и злото, криещи се под повърхността, бяха почти физически качества като неговия глас или лице, или скъпия му костюм. За първи път разбрах как е успял да създаде такава огромна престъпна империя.

Тера не беше чак толкова впечатлена.

— Не зная кой сте вие — продължи тя, — но ако си мислите, че представлявам ценност за вас, жестоко се лъжете.

— Едва ли — кротко възрази Антониевич. — От всички, които са работили непосредствено върху този кораб, цял е останал само баща ти. Ти си лостът, с който ще го измъкна от скривалището му.

— Ако смятате така, значи сте по-голям глупак, отколкото ви мислех — присмя му се Тера, очевидно без да я интересува дали го е обидила, или не. Срещу нашия малък кръг видях и Еверет, и Брат Джон да трепват, Пикс и Пакс също помръднаха уши. Не можеше да се говори така на Антониевич. — Баща ми добре разбира какво ще донесе този кораб на човечеството — продължи Тера. — И той никога не е допускал лични съображения да повлияят върху онова, което трябва да бъде извършено. Каквато и да е информацията, която той има за „Икар“, последното нещо, което ще направи, ще е да я даде на някой като вас. Още по-малко по принуда.

— Дори и ако залогът е животът на дъщеря му? — попита Антониевич учтиво и скептично.

— Дори и тогава — каза Тера високомерно и гордостта за момент скри всякаква следа от страх и несигурност. Почти си представих някогашно истинско кралско достойнство, изправено със същия кураж и презрение пред тълпи селяни.

И със същия резултат.

— Жалко — каза Антониевич. Гласът му бе почти изпълнен със съжаление. — В такъв случай ти въобще нямаш никаква стойност за мен. — Той погледна мъжа, който стоеше вдясно зад мен, и лениво повдигна ръка.

И изведнъж с крайчеца на окото си видях как той насочва пистолета си в лицето на Тера.

Не зная защо го направих. Антониевич блъфираше, знаех, че блъфира. Той никога не би убил потенциален заложник, чиято полезност не е била проверена, дори този заложник да е плюл в очите му. Знаех, че това е номер, и ако бях имал една секунда да помисля, щях да разбера, че наливам директно вода в неговата мелница.

Но бях обещал на Камерон да пазя дъщеря му и рефлексите просто си казаха думата. С дясната си ръка отбих пистолета, после се завъртях надясно и забих десния си лакът в слънчевия сплит, а с лявата ръка посегнах към оръжието.

Опитът ми беше съвсем близко до почти пълен провал — лакътят ми удари в твърда защитна жилетка, ръката ми пропусна пистолета и преди да мога да възстановя равновесието си, охранителят беше направил голяма крачка назад и ме гледаше с изражение, с което се гледат някои особено интересни видове насекоми. Почти единственото, поради което неуспехът ми не беше пълен, бе, че не паднах по лице.

Стегнах се, очаквайки неизбежната вихрушка от изстрели и пронизващата болка, която щеше да ги съпроводи, но рефлексорната ми мисъл отново не беше в крак с действителността.

— Интересно — каза Антониевич ледено спокоен в неочаквано настъпилото напрежение. — Ти беше прав, Райланд. Той наистина си пада малко рицар.

— И изглежда, освен това изпитва нежни чувства към госпожица Камерон — съгласи се Брат Джон с открита подигравка.

— Единствените чувства, които изпитвам към нея, са онези, които ти не би могъл да разбереш — изръмжах в отговор с лошото самообладание на човек, който току-що е бил унижен. — Лоялност например. Или някоя от другите емоции на съчувствие, което едно човешко същество изпитва към друго. Разбира се, в твоя случай аз използвам термина „човешко същество“ в неговия възможно най-широк смисъл, за да може да обхване дори и теб.

Злорадството изчезна от лицето на Брат Джон, красивото му лице изведнъж стана грозно.

— Слушай, Маккел...

— Достатъчно — прекъсна го Антониевич и ме погледна със същия поглед като към интересно насекомо, с който ме гледаше неговият телохранител. — Каквито и да са подробностите по недостатъците в неговия характер, ясно е, че Маккел не би искал на дамата да се случи нищо лошо. — Той леко повдигна вежди. — Това е ясно, нали?

После погледна към Тера. В очите ѝ все още имаше малко предизвикателство, но лицето ѝ беше забележимо побледняло. Атмосферата на смърт и зло, което заобикаляше Антониевич, беше започнала да достига и до нея.

— Какво означава това? — попитах аз, опитвайки за последен път блъфиране и заплаха.

Може би можех да си спестя тази неприятност.

— Не се прави на глупак, Маккел — укори ме Антониевич. — Не ти отива. Ще отключиш ли ключалките, които си сложил на системите на „Икар“? Или трябва моите хора да откарат госпожица Камерон в машинната зала?

Корабът изведнъж сякаш стана много студен.

— Позволете ми да ви предлага сделка — казах аз. — Ако пуснете Тера, Иксил и мен да излезем отгук, ще отключа ключалките и ще ви дам нещо, което за вас ще бъде много по-ценно от нас тримата взети заедно.

— Ставаш банален — презрително каза Брат Джон. — Не ти е останало нищо, срещу което да се пазариш.

— Напротив — казах аз. — Имам Арно Камерон.

— Можеш да ни кажеш къде е? — попита Антониевич.

— Мога да направя нещо повече — казах аз, като се мъчех с всички сили да не гледам Тера. — Мога да ви го докарам. Още сега.

Атмосферата изведнъж се наелектризира.

— За какво говориш? — попита Брат Джон и се заоглежда, сякаш очакваше Камерон да изскочи отнякъде. — Къде е?

— Скрит е в по-малката сфера — казах аз. Ако им изложех цялата история, само щях да объркам работата. — Мога да вляза вътре и да го доведа.

— Хайде де! — каза Антониевич съвсем студено. — За глупаци ли ни мислиш, Маккел? Преди да се кача на борда хората ми провериха всеки кубически сантиметър в този кораб.

— Може би всичко навън, тук и в машинната секция, но не и в малката сфера — казах аз и поклатих глава. — Не визуално, във всеки случай. Това място е лабиринт от кабели и жици... трябва часове да се провери. Какво са използвали, сензори за топлинно излъчване на тяло или детектори за движение?

— И някои други специални прибори — каза Антониевич. Гледаше ме изпитателно. — Ти разбираш, че мъртъв Камерон не представлява разменна монета, нали?

— Не е мъртъв — уверих го аз. — Там има площ, която сензорите не могат да достигнат. Може би поради другопланетните машини.

Антониевич погледна Брат Джон, после се обърна към мен.

— Добре. Кажи ми къде е. Ще изпратя човек от моите хора да го потърси.

— Много трудно е да се намери мястото — казах аз. — Освен това, ако отиде някой друг, а не аз, той вероятно ще се бие. Може да унищожи всичко.

— Включително себе си — промърмори Брат Джон.

— Няма да те пусна — каза Антониевич с тон, който казваше, че няма да има повече дискусии по въпроса. — Кажи къде е.

Въздъгнах и казах с нежелание:

— Не е необходимо. Аз му казах, че когато е безопасно да излезе, ще отида или лично, или ще изпратя един от поровете на Иксил. В машинната зала има вход, през който може да се влезе.

— Добре — каза Антониевич. Сега, след като беше постигнал своето, той отново беше спокоен. — Изпрати го.

Погледнах Иксил и кимнах. Той кимна в отговор и Пикс се спусна по крака му и затича към тунела.

— Кажете на хората си, които са в тунела и в машинната зала, да не го спират — предупредих аз.

— Там няма никой — каза Антониевич. — Камерон ще дойде по същия път, така ли?

— Не, той ще излезе оттук — обясних аз и посочих покрития отвор до компютъра на Тера. — Оттук ще му е по-лесно.

— Отвори го! — заповяда Антониевич на един от телохранителите си. — Докато чакаме, Маккел, можеш да започнеш с поправката на кораба.

— Слушам — казах аз и плахо, с чувството на човек, който очаква да му трият сол на главата, погледнах Тера. Като знаех колко болезнено щеше да го преживее, трябваше да видя как реагира.

Бях приготвен за ярост, дори за истерия. Но на лицето ѝ нямаше нищо такова. Вече не. Вместо това лицето ѝ беше напълно лишено от емоция, безжизнено като очите на Антониевич, лице на човек, който вижда края на всичко с разбирането, че не остава нищо, което може да бъде спасено от пепелищата. Силната дъщеря на индустриалеца, гордата и дръзка кралица... всичко беше изчезнало. Нищо не беше останало освен една уморена млада жена, изправена пред неизбежността на собствената си смърт.

— Аз ти вярвах — тихо каза тя.

Заболя ме толкова силно, колкото очаквах.

— Съжалявам — казах аз. — Направих каквото трябваше.

Пресметнах, че ще са необходими около десет минути Пикс да отиде до центъра на сферата и да включи механизма на звездния тунел. Използвах времето да отключи ключалките, които бях поставил на щурвалната и навигационна системи на „Икар“, в резултат на което, когато се върнах при Антониевич и останалите, девет от тези минути бяха минали.

— Сега могат да стартират — казах на Антониевич и кимнах към техниците. — Заклучил съм и компютъра и управлението на двигателя, но не мога да ги отключая, докато не се пуснат щурвалната и навигационната уредби и не се извърши автопроверката.

— Тогава да се качим горе — каза Антониевич. — Бездруго вече ми струваш доста много.

— Ще минат още няколко минути преди да мога да стартирам — казах му. — През това време искам да ви съобщя нещо.

Той повдигна вежди очевидно развеселен.

— Наистина ли? Нещо, което има връзка с теб и с другите, несъмнено?

— Съвсем не — казах аз. — Исках да ви кажа, че се носят слухове, че Женева се е огънала пред натиска на пат и е забранила всички граждани на Земята и свързаните с нея да оказват помощ на „Икар“.

— И мислиш, че такива забрани се отнасят до мен?

— Не до основните ви хора, не — казах аз. — Но много от вашите съдружници могат да изтърват нервите си при такъв натиск, особено при всички тайни правителствени и военни контакти, които имате и които сега ще бъдат обект на строг контрол. Прибавете към това наградата на пат, която вероятно се удвоява на всеки шест часа, и тогава може би и на вас ще ви е трудно да скриете „Икар“.

— Напълно разбирам предизвикателствата, пред които съм изправен — каза Антониевич. — Точно затова дойдох лично и доведох само най-верните си хора. — Той ми се усмихна с една от своите микрометрични усмивки. — Точно затова ще откарам „Икар“ в едно от частните си имена.

Погледнах Иксил и казах:

— Разбирам. И по пътя ще ни оставите някъде, нали?

Той се намръщи с друго микрометрично изражение.

— Кой е казал нещо за оставяне някъде?

— Такова беше споразумението — напомних му и на свой ред се намръщих. — Ще ви дам Камерон срещу Тера.

— А, да — каза Антониевич. — Забравих. — Той се обърна към щурвала и извика: — Джоданна?

— Щурвал готов, господин Антониевич — докладва един от техниците.

— Какво става с останалата част от кораба?

— Проверяваме го, сър. Изглежда наред.

Антониевич ме погледна и каза:

— За такъв способен човек, Маккел, понякога си учудващо глупав. Госпожица Камерон е много по-полезна като гаранция за сътрудничеството на баща й, за да я пусна. Колкото до теб и до твоя

другопланетен приятел, вие двамата сте прекалено опасни, за да ви държа живи по-дълго, отколкото е необходимо. — Той пак погледна нагоре. — Джоданна?

— Да, сър — долетя отговорът. — Намерих серията, която използва. Сами можем да отключим компютъра и машинните системи.

Антониевич ме погледна.

— Бих казал, че моментът на излизането ти от употреба настъпи по-скоро, отколкото очаквах — тихо каза той. — Винаги давам право на осъдения на последна дума. Имаш ли такава?

Лек ветрец разроши косата ми.

— Не искам последна дума, Антониевич — казах твърдо, изправих се и затворих очи. — Стреляйте.

Въпреки че бях със затворени очи, сякаш стробоскопна светлина освети лицето ми. Множество стробоскопни светлини, дузина трепкащи избухвания, сякаш свети Илия сипеше огън от небесата. Чух ахване някъде до мен, чух писъка на Тера и разтревожената ругатня на Брат Джон.

И после тишина. Предпазливо, опасяващ се от друга поредица избухвания, отворих очи.

Антониевич стоеше неподвижно, лицето му бе абсолютно безизразно. Еверет беше съвсем бял. Лицето на Брат Джон също беше бяло, изражението му беше на човек, минал през гробище посред нощ.

Което беше, реших аз, след като се огледах, крайно подходяща аналогия. Телохранителите на Антониевич бяха изпадали, все още с оръжия във вкочанените си ръце, а главите им пушеха с щипещ миризма на изгоряла коса и кожа, и кости. Наистина огън небесен.

Тера пак ахна — очевидно от гледката, която видя сега, след като зрението ѝ се бе възстановило от блясъка на лазерния огън.

— Всичко е наред, Тера — бързо я уверих и отидох до нея. — Успокой се. Всичко свърши.

— Но... — Тя се обърна към тунела.

— Не там — казах ѝ и посочих над нас. — Горе.

Макар че знаех какво да очаквам, трябва да призная, че картината беше поразяваща. Бяха дванадесет, струпани в центъра на сферата под влияние на чуждоземното гравитационно поле, и тъкмо започваха да се разпръскват в различни посоки към корпуса. Лицата като на смачкана игуана се виждаха само частично под шлемовете им,

бронирани порове се бяха свили на широките им рамене — абсурден сюрреалистичен щрих към сцената.

Но нямаше нищо сюрреалистично или абсурдно в тежките военни лазери в ръцете им, нито в това как ги бяха насочили към Антониевич, Брат Джон, Еверет и тримата техници.

— Това са кралски каликсирски командоси — казах в оглушителната тишина, просто в случай, че моята публика е прекалено свенлива, за да попита какви са тези бойци. — Дадени ни от едно от правителствата от спиралния ръкав, което няма какво повече да губи, ако не се подчинява на пат.

Тера ги гледаше втрещено.

— Но... ти каза... къде е баща ми?

— Баща ти е в безопасност — казах й. — „Икар“ не е звезден двигател, разбираш ли. Той е звезден тунел, свързан с друг такъв тунел някъде в галактиката. Баща ти случайно го е включил и е бил изхвърлен на другия му край.

— И на другия край има каликсири? — попита Еверет смаяно.

— Едва ли — казах аз. — Или по-скоро нямаше допреди два часа. Каликсирите чакаха тук, скрити под дърветата, когато кацнахме. Това е причината, поради която кацнах толкова близко до клоните. След като се стъмни и след като те заведох в хижата и включих прожекторите на люка, така че светлината да прикрие движенията им, те използваха подвижната стълба на десния борд да се качат в машинната секция, да минат през люка отгоре и оттам в малката сфера.

— Ами Пикс? — попита Тера.

— Всъщност положих доста усилия да накарам господин Антониевич да нареди Пикс да влезе вместо мен — казах и погледнах Антониевич. Безжизненият поглед беше заменен от ясно и силно желание за смърт. Моята смърт. Но каликсирите вече слизаха на палубата около него и той завинаги беше изгубил шанса си. — Когато Пикс влезе вътре, отнесе със себе си визуални образи на броя, оръжието и приблизителното разположение на хората, които каликсирите трябваше да поразят. И след като те изскочиха изневиделица и от последното място, откъдето някой би очаквал да се появят, цялата атака беше почти детска игра. Единственият въпрос

беше дали ще дойдат преди Антониевич да реши, че вече не съм му полезен, и да ме застреля.

Един от командосите идваше към мен. Едното му рамо беше празно — там беше стоял Пикс. Самият Пикс вече седеше на рамото на Иксил.

— Като говорим за пристигане навреме, командире, какво е положението в хижата?

— Превзета — кратко докладва той.

— За какво говориш? — попита Брат Джон. — Нали каза...

— Е, не всички са тук — обясних аз. — Една втора група беше скрита близо до хижата, за да се погрижи за онези, които нямаше да са в кораба. Веднага щом командирът е научил от паметта на Пикс, че Никбар и другите са взети като заложници там, той е съобщил подробностите на другата група.

Тера погледна Брат Джон, после мен.

— Но аз мислех, че ти работиш за тези хора — възкликна тя. — Нали каза, че им дължиш половин милион коммарки!

— Вярно — признах аз. — И още им дължа. Но, разбираш ли, аз работех за други хора много преди Джонстън Ското Райланд да се измъкне от дупката си и да ипотекира душата ми.

И най-после тя разбра.

— Искаш да кажеш, че...

— Да — казах аз и заех почти забравена войнишка стойка. Аз също имах своята гордост... и отдавна не бях способен да го кажа на никого. — Аз съм майор Джордан Маккел, разузнавач от Бреговата охрана на Земята със специална задача. Позволи ми да ти представя моя шеф: полковник Иксил Т'адее, Каликсирска специална команда за борба с наркотиците. Нашата задача през последните дванадесет години беше да проникнем в най-големите организации в спиралния ръкав за контрабанда на наркотици и оръжия и да се опитаме да ги унищожим.

Обърнах се към Антониевич.

— И както вече казах, господин Антониевич — добавих тихо, — много ми е приятно да се срещнем. Полицията из целия спирален ръкав от отдавна чакаше да излезете от леговището си, за да ви арестува. Радвам се, че удостоихте мен с тази чест.

25.

Групата, събрана на следващата сутрин около масата в дневната, не можеше да се нарече точно весела, но атмосферата беше много по-добра от онази предната вечер. Отчасти това се дължеше на по-малкия брой и по-близките отношения на събраните. Шон и Чорт бяха някъде по задачи, Иксил инструктиреше групата, която преглеждаше „Икар“, а Антониевич и неговите бандити отдавна бяха отведени под силно въоръжена охрана от каликсите. Фактът, че Камерон беше имал време да вземе душ, също разведряваше атмосферата.

— Надявам се, знаеш колко близко беше снощи до смъртта — каза Никбар и си бодна от храната, която бяха приготвили каликсите. Беше доста различна от гастрономическата креанска яхния на Чорт, но вкусът ѝ беше задоволителен. — Когато насочи пистолета си към мен, си помислих, че всичките ти приказки за Еверет са просто за печелене на време, докато чакаш приятелчетата ти да дойдат.

— Изобщо нямаше да успееш да извадиш твоя — казах аз. — Главорезите на Антониевич щяха мигновено да те застрелят.

— Мисля, че съм достатъчно ловък — изсумтя той.

— Така е — съгласих се. — Но аз ненапразно съм прекарал дванадесет години в разузнаването, за да зная как се посяга към оръжие. Повярвай ми поне малко.

— Лично аз ти вярвам много — коментира Камерон с пълна с храна уста. — Ти ме лъга през цялото време от Мейма чак до момента, когато каликсите командоси изскочиха и едва не получих инфаркт.

— Съжалявам — извиних се аз. — Но трябва да кажа, че след разговора ни непрекъснато се чудех дали не сте разбрали.

— Знаех, че не си толкова елементарен, колкото изглеждаш — каза той и поклати глава. — Но освен това не проумях нищо друго.

— Трябвало е да му кажеш — обади се Тера с нотка на обвинение. — Той нямаше да каже на никого.

— Но можеше да излезе, нали — напомних ѝ аз. — И не можех да знам какво ще стане.

— В тази игра е много по-сигурно, ако никой не ти гледа в картите — каза Камерон в моя защита. — Сър Артър обясни всичко това в съобщението си.

— Какво съобщение? — попита Тера.

— Бележка от моя шеф — обясних аз. — Генерал от запаса Артър Греъм-Бейкър, лорд, бивш ръководител на разузнаването от второ ниво и директор на доста от малките комбинирани служби на Земята, в които сме включени Иксил и аз. Групата командоси са я прекарали през звездния тунел, така че баща ти е знаел какво става.

— За разлика от нас — каза Никбар многозначително. — И така, каква беше ролята, която разиграваше с твърдението пред Тера, че си бил изритан от Бреговата охрана на Земята?

— Нито една дума от нея не е измислена — уверих го аз. — Военният съд беше съвсем официален. Той трябваше да е... опитвах се да проникна в подземния свят на спиралния ръкав и всичко в моето досие трябваше да издържи на внимателното проучване. Времето, което прекарах в митниците и после във фирмата, беше със същата цел, плюс допълнителната изгода да ми даде практическо обучение в нещата, които трябва да знае един бъдещ контрабандист. Когато станах готов, ми дадоха „Сторми Банкс“ и инструкции да натрупам големи задължения и ме пуснаха.

— И тогава ли срещна Иксил? — попита Никбар.

— С Иксил всъщност сме заедно от дните на моята служба в Бреговата охрана — казах аз. — Той беше този, който ме откри, когато набираще бъдещи новобранци, и предложи на чичо... искам да кажа сър Артър... да ме вземат. След това използва годините на моето обучение да си изгради собствен мизерен произход, така че когато се свързахме публично, бяхме невероятно жалка двойка.

— И ти познаваш този генерал Греъм-Бейкър? — попита Тера баща си.

— Запознахме се преди петнадесет години, когато разработвахме една модерна система за защита на военни самолети — каза Камерон и ми се намуси. — Разбира се, мислех, че той наистина е в запаса, иначе никога не бих контактувал с него, поне в началото. Последното нещо, което бих искал, е онези бюрократи в Женева да научат нещо за това.

— Значи затова си бил на Мейма? — попита ме Тера.

Кимнах.

— Сър Артър ни каза, че баща ти е в беда на Мейма, и ни нареди да се отклоним и да видим какво става — обясних й. — Обикалях кръчмите почти четири часа, докато го намеря.

Погледнах Камерон и добавих:

— Много интересно, но той дори каза, че в зависимост от опасността, в която се намирате, трябва да направя всичко необходимо да ви защитя, включително и да се разкрия, ако няма никакъв друг начин. Това показва колко високо ви ценят в коридорите на властта.

— За мен е чест — промърмори Камерон. — Това наистина е доста забавно, като се има предвид, че аз на свой ред бях подготвен да разкажа на онзи, когото той е изпратил, всичко за „Икар“, ако няма друг начин да осигуря помощта му.

— И не го направихте — казах аз. — Ако бяхте започнали да си разкривате картите, нямаше начин да знаете дали някой не ви подслушва.

— А е трябвало да сложите картата на масата — сухо каза Никбар. — Помислих, че Тера ще получи удар, когато обясни пред всички коя всъщност е тя.

— Е, поне ти разбра защо го направих, нали? — попитах аз.

Той кимна.

— Трябваше ми известно време, но накрая го разбрах.

— Аз обаче не можах — каза Тера и се намръщи. — Помислих си, че просто си уморен до смърт. Или че си се побъркал.

— Уморен до смърт — да; побъркан — може би — казах аз. — Но не беше за това. Спомни си, че току-що бях проверил „Икар“ и знаех, че каликсиите са на кораба и капанът е заложен. Не знаех обаче какъв план имат, ако някой остане в хижата, и дали могат да се придвижат бързо и да го спасят. Постарах се Еверет да научи коя си, за да те вземат на кораба с нас. Ти не беше застрашена от Антониевич... както той обясни, ти беше твърде ценна, за да бъдеш убита. Ако командосите пристигнеха навреме да спасят мен, сигурно щяха да спасят и теб.

Видях някакво движение и вдигнах глава. Беше Иксил.

— Здравсти — каза той и дойде до масата. — Този път не седиш с гръб към вратата, виждам.

— Не се подигравай — укорих го с вид на наранена гордост. — Много добре знаеш, че просто не исках pistolетът ми да е насочен

към Брат Джон и неговите разбойници, когато се нахвърлят върху нас. Някакви новини?

— Всякакви — каза той, седна и одобрително подуши храната. Пикс и Пакс не бяха толкова съдържани и вече бяха на масата. — Пилотът се опита да обърка настройките на щурвала и да ги кодира, но успяхме да ги възстановим. Обединените сили преди двадесет минути кацнаха в имението на Антониевич.

— Обединени сили, а? — коментирах одобрително, докато Никбар слагаше храна на двата поря. — Това означава, че сър Артър е успял да накара Женева да отмени забраната и че ще изпратят хора да помогнат, нали?

— Вероятно е успял да ги убеди, че тази операция няма нищо общо с „Икар“ и ултиматума на пат — каза Иксил. — Кое не е съвсем невярно.

— Така е — съгласих се. — Надявам се, че ще внимават. Антониевич сигурно има доста клопки, заложили за неочаквани посетители.

— Сигурен съм, че има. — Иксил погледна Камерон. — Другите новини, от които ти може би се интересуваш, са, че преди два часа край Трондариок имаше малко объркване. Един кораб, идентифициран като товарен кораб „Икар“, едва се е измъкнал от три митнически кръстосвача.

Камерон го погледна изненадано.

— „Икар“? Къде са го видели?

— На Трондариок — повтори Иксил. — Това е колония на десет светлинни години от Рачна.

За момент Камерон все още не можеше да го възприеме. Наблюдавах го и се чудех колко време ще му трябва. После лицето му изведнъж се проясни.

— Разбира се — каза той и кимна. — Рачна. Това е копие на „Икар“. Онзи, с който щях да отида на Мейма.

— Точно така — потвърдих аз. — Едно от другите мои предложения пред сър Артър. Една втора група каликсирски командоси го е завладяла с инструкции да лети в този район поне една седмица, за да ги видят и да ги идентифицират.

— Дотогава, ако имаме късмет — добави Иксил, — групата, която имаме в Хинсенато, ще е свършила с копирането на плановете,

изпратени им от каликсирите от Рачна.

— Чакай, чакай — каза Никбар и сбърчи чело. — Рачна. Това е оттатък Ета Синдрон, нали?

— Точно така — казах аз.

— Лошо — възкликна той. — Пат знаят, че бяхме на Палмари преди по-малко от седмица. Не бихме могли да изминем целия път до...

И изведнъж млъкна — беше разбрал.

— О — каза той. — Правилно. Разбира се, не бихме могли със стандартен звезден двигател. Но се предполага, че „Икар“ не лети с обикновен звезден двигател.

— И що се отнася до пат, това трябва да ги убеди в тази теория — казах аз. — Сега ние просто трябва да ги поощряваме. Два дни след като „Икар“ изчезне от района на Трондариок, ще бъде видян близко до Хинсенато, после някъде другаде и така нататък. Идеята е да насочим гонитбата достатъчно далеч оттук, за да можем незабелязано да преместим истинския „Икар“ някъде, където да можем да започнем да го изучаваме.

— И какво ще стане с нас? — попита Никбар. — Същата позлатена клетка, която ни предлагат пат?

— Шон и Чорт ще трябва да бъдат изолирани — заключих аз. — Най-малкото докато „Икар“ не бъде прибран на сигурно място. Кое то ще ни даде и време да получим свидетелските им показания срещу Еверет.

— Значи затова го накара да признае убийството на Джоунс пред нас? — възкликна Тера. — За да имаш свидетели за самопризнанието му.

— Правилно — казах аз. — Просто едно средство повече за морален натиск срещу него, ако реши да упорства, че всъщност ни е помагал да разтурим организацията на Антониевич. Колкото до теб и до баща ти, със силата и влиянието си вие сте защитени срещу всякакви заплахи, които Женева може да отправи към вас. Но подозирам, че сър Артър категорично ще иска двамата да останете в проекта, докато той не бъде завършен.

— Не се тревожи по този въпрос — каза твърдо Камерон. — „Икар“ е мое откритие и моя собственост. Дори лудите яванци не биха могли да ме отклонят от него. Не и сега.

— Мен също — каза Тера.

— Всъщност подозирахме, че ще гледате на нещата по този начин — казах аз. — И Иксил, и аз разчитахме на това. — Обърнах се към Никбар. — С което оставаш само ти.

— Какви възможности имам аз? — попита спокойно той.

— Каликсириите искат да те затворят в позлатена клетка с Шон и Чорт — казах му. — Честно казано, според мен това ще бъде погубване на талант и способност. Та значи ето какви са възможностите ти или поне онези, които аз ще препоръчам на сър Артър. Можеш да останеш с Камерон и изследователската група и с опита си на командос да помогнеш за защита на проекта; или можем да те вземем да се срещнеш със сър Артър да види дали имаш качества да изпълняваш ролята на безработен и безпаричен контрабандист. Вярно, хванахме Антониевич, но има и много други.

— Оценявам предложението ти — каза той. Гледаше Камерон и Тера. — Но тук, с „Икар“, ще бъде създадено бъдещето. Ако можем да разберем как работи звездният тунел, спиралният ръкав ще се промени. По дяволите, ще можем да ходим в цялата галактика!...

Той ме погледна.

— И едно нещо е адски сигурно — че пат ще ни пречат на всяка крачка. Искам да остана тук.

— Добре — казах, погледнах Иксил и станах. — Ще отида да се обадя на сър Артър и ще видим какво можем да измислим. Ще ви съобща какво е казал. — Кимнах на Камерон и Тера и излязох, като оставих Иксил да прибере поровете си.

На вратата спрях и погледнах назад. Никбар приказваше тихо с Камерон, но ми се стори, че очите му са вперени в Тера, а не в баща й — и това изглеждаше взаимно. И изведнъж ми хрумна, че през времето, прекарано от двамата на борда на „Икар“ — заобиколени от отвратителни контрабандисти и потенциални убийци — те са можели да вярват само един на друг и може би са станали нещо повече от членове на един и същи екипаж. Би било интересно да мога да надникна в бъдещето, половин година да речем, и да видя дали Камерон работи с бъдещия си зет.

Иксил стана и тръгна към мен. Пикс и Пакс бяха на раменете му. Реших, че трябва да се хванем на бас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.